

Theo Đuổi Đến Cùng

Contents

Theo Đuổi Đến Cùng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	58
17. Chương 17	62
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	73
21. Chương 21	77
22. Chương 22	81
23. Chương 23	84
24. Chương 24	88
25. Chương 25	91
26. Chương 26	95
27. Chương 27	98
28. Chương 28	102
29. Chương 29	105
30. Chương 30	108
31. Chương 31	111
32. Chương 32	115
33. Chương 33	118
34. Chương 34	122
35. Chương 35	125
36. Chương 36	128
37. Chương 37	131
38. Chương 38	135
39. Chương 39	138
40. Chương 40: Chương Kết. Ba Năm Sau	144
41. Chương 41: Tâm Kết Pk Tâm Kiếp	150

Theo Đuổi Đến Cùng

Giới thiệu

Cuộc tình bắt đầu đầy sự ngọt ngào, nữ theo đuổi nam phúc hắc, lại thuận lợi nhận được cưng chiều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-duoi-den-cung>

1. Chương 1

Ban đêm yên tĩnh ở Paris, Pháp, phần lớn mọi người bên trong tòa nhà đã bình yên đi vào giấc ngủ. Tay Doãn Sát cầm một cây nến lớn, dựa vào thứ ánh sáng yếu ớt này chăm chú nhìn đồng hồ treo trên tường.

Lúc này là 23 giờ 59 phút ngày 12 tháng 2.

Theo thời gian chuẩn bị đến gần cô càng cầm chặt cây nến hơn, mắt nhìn về phía kim chỉ giây đang từ từ dao động, cuối cùng đếm ngược nhìn nó đi tới ngày 13 tháng 2.

“3, 2, 1. Đến!”

Chút ít sáp nến chảy dọc theo thân nến nhỏ xuống, tay có chút nóng, cô kêu đau bụng cây nến trong tay xuống, quay đầu lại nhìn căn hộ đã bị cô bán, hiện nay điện nước cũng đã bị cắt hết này, bắt đắc dĩ chép miệng.

Bên trong căn phòng tối tăm, cô chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn loáng thoáng ngoài cửa sổ và ánh nến mờ ảo trong phòng khách. Dựa vào những tia ánh sáng ấy, cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gửi tin nhắn cho Thi Dương: “Thu dọn xong chưa?”

Đầu kia rất nhanh đã trả lời lại: “Vẫn còn đang dọn dẹp, buổi sáng ngày mai gặp.”

Cô cười ẩn vào nút khóa, trên màn hình khóa là hình của một nam sinh lại một lần nữa đập vào mắt cô.

Lục Dĩ Trạch.

Là người cô yêu thích, vội vàng theo đuổi thời niên thiếu.

Không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, tính cả hôm nay, không nhiều không ít vừa đúng năm năm, không bao lâu nữa là cô có thể trở về nước rồi.

Cô vụng trộm nghĩ: Lần này trở về, là sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Năm năm sống ở nước Pháp, thật sự là quá đủ rồi. Cô cũng không muốn sống uống phí thêm một lần năm năm hoặc là nhiều hơn năm năm nữa.

Suy nghĩ một chút vẫn nên mở khóa, ấn lên nút màu đỏ xác định xóa tấm hình khóa kia.

Nhìn hình ảnh của người thiếu niên mình cất giữ trong di động năm năm từ từ biến mất, màn hình cũng biến thành khoảng không gian đen kịt, cô cười cười, lầm bầm lầu bầu.

“Tóm lại là muốn nhìn thấy.”

Để điện thoại lên trên mặt bàn, cô nghiêng người thổi tắt cây nến, lần mò theo tường từ từ trở lại gian phòng của mình.

**

Lục Dĩ Trạch tỉnh lại từ trong mộng đã là sáng sớm, tiếng chuông đồng hồ báo thức của điện thoại di động vẫn vang lên không ngừng, anh đưa một cái tay vẫn quấn ở trong chăn ra, cầm lấy di động, híp mắt dùng ngón tay ấn nút tắt đồng hồ báo thức, rời giường.

Lúc này thời gian là 7 giờ ngày 14 tháng 2, cách thời gian anh đi làm vẫn còn có một giờ, vẫn đủ thời gian.

Anh nhìn cái ngày kia, mím môi nở nụ cười nhẹ.

Trong trí nhớ của anh vào ngày 13 tháng 2 năm năm trước, anh đang ở phi trường đưa Doãn Sát đi. Lúc ấy phi trường to như vậy, đi qua đi lại đều là người về hoặc là người đi đều có người đi cùng, chỉ có một mình Doãn Sát đi ra nước ngoài.

Cô bé kia, người nhà cũng chưa có tới, tự mình kéo rương hành lý cúi đầu đếm ô vuông ở lối vào, chờ đợi thời gian lên máy bay đến, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn người xung quanh.

Khi nhìn thấy Lục Dĩ Trạch đến tiến lên máy bay thì trên mặt cô bỏ qua vẻ lo lắng, cười híp mắt đi về phía Lục Dĩ Trạch nói: “Bọn họ không đến không sao cả, Lục Dĩ Trạch anh có thể đến tiễn tôi là tốt.”

Trên mặt cô gái là nụ cười ấm áp, lúc ấy là tháng hai, gió lạnh cuối đông đầu xuân thổi đến, hình như cũng bị nụ cười của cô sưởi ấm lên.

Chẳng qua là lúc đó Lục Dĩ Trạch nhìn cô nói cái gì, thời gian quá lâu, lâu đến nỗi anh đã lãng quên. Việc duy nhất anh nhớ rõ đó là trước khi lên máy bay Doãn Sát đã phát phát tay nói với anh: “Lục Dĩ Trạch, năm năm sau chúng ta cùng nhau trải qua lễ tình nhân nhé.”

Không ngờ năm năm đã trôi qua nhanh như vậy, nếu như Doãn Sát nói lời giữ lời thì hẳn là lúc này cô đang trên đường trở về nước rồi.

Anh không tiếp tục suy nghĩ nữa, từ trên giường đứng lên đi vào trong phòng tắm rửa mặt một lúc. Sau khi ăn điểm tâm ở nhà xong, thay áo phục, lái xe đến Thiên Trạch.

**

Bí thư Lưu ngày trước đi theo cha bây giờ cũng đã đến tuổi về hưu, trợ lý mới của Lục Dĩ Trạch - Phương Thành sáng sớm hôm nay đã đi tới phòng trợ lý trình diện.

Trước khi đi lão Lưu còn dặn dò anh một số việc cần lưu ý, Phương Thành đều cầm bút viết từng việc một.

Tám giờ rưỡi, trợ lý mới đi tới phòng làm việc của Lục Dĩ Trạch.

Tổng giám đốc tập đoàn Thiên Trạch cộng thêm danh hiệu thành viên hội đồng quản trị, Lục Dĩ Trạch lúc này đang ngồi nhìn máy vi tính, không biết bận rộn cái gì bỗng ngẩng đầu lên.

Trong mắt Phương Thành, người đàn ông ngồi ở chỗ đó có một loại cảm giác nói không ra lời, diện mạo có vẻ chỉ lớn hơn mình có hai tuổi, tuy nhiên ở trong dáng vẻ thoát nhàn ôn nhuận như ngọc ấy giữa lông mày lại có một loại lão luyện sắc bén âm trầm.

Anh bị ánh mắt này làm cả kinh, lập tức quên mất mình muốn nói gì.

Nhưng mà đã trải qua thời gian dài huấn luyện, năng lực ứng đối của anh rất tốt, ngay lập tức sửa sang lại suy nghĩ, đầu tiên là trực tiếp giới thiệu mình với người lãnh đạo: “Tổng giám đốc, tôi là trợ lý mới đến trình diện Phương Thành.”

Lục Dĩ Trạch gật đầu, trực tiếp nói vào trọng điểm: “Trước khi đi bí thư Lưu có nói gì với anh không?”

Phương Thành dừng việc dò xét Lục Dĩ Trạch, suy nghĩ một chút: ” Tập đoàn S.Y nước Pháp lập tức sẽ mua một quầy chuyên doanh ở cửa hàng bách hoá Thiên Trạch, nghe nói là sản phẩm cao cấp mới sắp ra đời, đầu tiên là muốn vào Thiên Trạch.”

Anh cầm tập hồ sơ hôm qua đã thu thập đầy đủ tư liệu, đặt lên trên bàn của Lục Dĩ Trạch, Lục Dĩ Trạch sau khi xem qua hai lần lại tiếp tục nhìn chăm chăm về phía anh chờ anh nói tiếp.

Phương Thành bị Lục Dĩ Trạch nhìn chăm chăm cả người không được tự nhiên, lại lạnh cóng lần nữa: “Tối hôm nay, tổng giám đốc của S. Y, Thi Dương tiên sinh muốn mời ngài và những người phụ trách của các công ty cao cấp khác cùng đi ăn tối tại khách sạn Rig ở trung tâm thành phố.”

Có thể cho rằng Phương Thành đã nói xong, Lục Dĩ Trạch gật đầu một cái, nhìn về phía phần tài liệu kia.

—— Thi Dương, người Pháp gốc Hoa, con trai độc nhất của Thi Minh, người sáng lập ra tập đoàn S.Y nước Pháp.

Xem tới đây Lục Dĩ Trạch phát hiện Phương Thành vẫn như đứng ở chỗ cũ không có ý muốn rời đi, nhìn về phía anh từ từ hỏi “Còn có chuyện gì khác sao?”

Anh gật đầu một cái, nhưng bởi vì không nghĩ ra lại lắc đầu.

Phương Thành vẫn nhớ, hình như còn có một chuyện rất quan trọng bí thư Lưu dặn dò anh nhất định phải nói, thế nhưng anh lại bởi vì quá khẩn trương mà đột nhiên quên mất.

“Không có việc gì, thì mau đi đi.” Lục Dĩ Trạch cuối cùng nói.

Phương Thành đi tới cửa chợt nhớ lại câu nói mà bí thư Lưu đã dặn dò, lập tức xoay người nói với cấp trên.

“Tổng giám đốc Lục, tôi nhớ ra rồi.”

Lục Dĩ Trạch lại ngẩng đầu lên một lần nữa, lập tức nghe thấy Phương Thành nói.

“Bí thư Lưu dặn tôi nói cho ngài, hôm nay Doãn tiểu thư trở về nước.”

Lục Dĩ Trạch vốn đang nhíu mày khi nghe những lời này lập tức buông lỏng xuống, trợ lý mới tới này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy anh cười.

“Đi làm việc đi.”

Khúm núm nói một tiếng “Vâng”, Phương Thành đi ra khỏi phòng làm việc của Lục Dĩ Trạch.

Thế mà khi Lục Dĩ Trạch đi tới khách sạn Rig, ngồi vào chỗ của mình xong, nhìn Doãn Sát ngồi đối diện mặt đối mặt với anh trên bàn tròn, anh mới phát hiện kế hoạch của mình sai lầm rồi.

Khuôn mặt cô gái được trang điểm tinh xảo tự nhiên, đôi mắt to và sáng, ánh mắt thoát nhìn trong veo giống như nước gợn sóng lăn tăn. Mái tóc đen nhánh uốn xoắn nhẹ, dài đến tận hông, khi cười lên cả người có vẻ dịu dàng trang nhã.

Thấy Doãn Sát như thế, thật sự rất khó so sánh cô với cô nàng tomboy năm năm trước.

—— Lúc ấy cô gái đó tóc ngắn, sôi nổi và to gan, cô ấy còn nói cô tên là Từ Sát Sát.

Mà chuyện khiến anh một lần nữa không thể tưởng tượng được là tổng giám đốc S. Y Thi Dương ngồi bên cạnh cô giới thiệu: “Đây là nhà thiết kế nổi tiếng chúng tôi mời tới từ nước Pháp, chuyên gia thiết kế thời trang Doãn Sát, Doãn tiểu thư, cô ấy sắp phụ trách sản phẩm thiết kế mới nhất của công ty chúng tôi.”

Trên mặt anh ta còn mang theo nụ cười, ở trong mắt Lục Dĩ Trạch là vô cùng thoải mái, ngay sau đó Lục Dĩ Trạch liền nghe thấy câu nói mình không muốn nghe nhất: “Đồng thời, Doãn tiểu thư cũng là bạn gái của tôi.”

Những người khác đang ngồi cũng nâng ly rượu trên bàn lên chúc phúc cho bọn họ, chỉ có ánh mắt của Lục Dĩ Trạch vẫn nhìn chăm chăm Doãn Sát ngồi đối diện, ngồi yên bất động.

Ban đầu Doãn Sát vẫn nhìn về phía Thi Dương, nghiêng đầu lại nhìn thấy ánh mắt của Lục Dĩ Trạch, trong ánh mắt kia tràn đầy không tin và khiêu khích, cho nên cô cười hỏi anh: “Thế nào, tổng giám đốc Lục không chúc phúc cho chúng tôi sao?”

Sau khi Lục Dĩ Trạch nghe xong lắc đầu một cái, trực tiếp đứng lên bưng ly rượu lên uống hết nửa ly rượu đỏ: “Làm sao có thể.”

Để ly rượu xuống, anh và mọi người lên tiếng chào hỏi, đi vào nhà vệ sinh.

.

Vòi nước cảm ứng vẫn chảy nước rào rào, Lục Dĩ Trạch nhìn Doãn Sắt trong gương đang đứng ở phía sau mình, ngừng rửa tay. Xoay người, nhìn cô.

Cô gái mặc một chiếc váy màu xanh dài chấm đất, đây là lần đầu tiên Lục Dĩ Trạch nhìn thấy cô mặc váy.

“Năm năm không gặp, Sắt Sắt, em thay đổi rất nhiều.”

Nhìn Lục Dĩ Trạch không khác xưa là mấy, Doãn Sắt hồi phục rất nhanh: “Nhưng anh một chút cũng không đổi.”

Cô đi tới bên cạnh Lục Dĩ Trạch, để tay ở dưới vòi nước cảm ứng, nước chảy ra có chút lạnh lẽo. Cô làm bộ ra vẻ lạnh nhạt, bình tĩnh đứng bên cạnh Lục Dĩ Trạch.

“Liên Tiểu nói nó rất nhớ em, mẹ cũng nói nhớ em.” Lục Dĩ Trạch nói tiếp.

Doãn Sắt quay đầu đi nhìn về phía anh, khóe miệng thoáng cười: “Nói cách khác, anh cũng không nhớ tôi một chút nào.”

Trong đầu xuất hiện cảnh tượng năm năm trước cô vô số lần tỏ tình tất cả đều bị Lục Dĩ Trạch cự tuyệt, lại nghĩ đến hôm nay anh không có chút cảm giác nào khi nghe tin cô hẹn hò với Thi Dương, hơi nổi giận một chút.

“Lục Dĩ Trạch, thế nhưng tôi không nhớ các người một chút nào.”

Quả nhiên, tính cách của cô vẫn khó chịu như trước.

Lục Dĩ Trạch cười mà không hề báo trước, đưa tay kéo Doãn Sắt sang, khi cô còn chưa phản ứng kịp vì sao anh lại cười, đã ôm cô vào trong ngực. Lại khi Doãn Sắt còn chưa kịp giãy giụa, đã nghiêng người hôn lên môi cô.

Dịu dàng hôn, phủ lên môi cô chỉ cảm thấy mềm mại và thoải mái. Đây là lần đầu Lục Dĩ Trạch chủ động như vậy, chủ động đến nỗi khiến Doãn Sắt sửng sốt, chỉ lặng lẽ thừa nhận.

Cô trợn tròn mắt nhìn Lục Dĩ Trạch lúc này, anh nhắm mắt xem ra tâm tình không tệ, không biết làm sao tim của mình lại nhảy rất nhanh.

Vốn cho là năm năm đã trôi qua rồi, kiềm chế một chút, thu liễm, bớt phóng túng một chút sẽ tốt hơn rất nhiều, không ngờ một cái hôn của Lục Dĩ Trạch lại làm cho thành lũy của cô hoàn toàn hỏng mất.

Nụ hôn kết thúc, Doãn Sắt thở hổn hển, trên mặt còn hiện lên hồng, Lục Dĩ Trạch ôm cô khẽ cười nói bên tai cô.

“Nhưng mà Sắt Sắt, anh nhớ em lắm.”

Ngoài cửa sổ, “Bùm” một tiếng, bắt đầu đốt pháo hoa, trên bầu trời trải rộng đều là trái tim tình yêu màu đỏ, Lục Dĩ Trạch ghé vào tai của nàng bên cạnh lại nhẹ giọng nói một câu.

“Lễ tình nhân vui vẻ.”

Doãn Sắt đẩy anh ra, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, lập tức xoay người quay trở về.

Lục Dĩ Trạch vẫn đứng ở chỗ bồn rửa tay, nhìn vào trong gương đôi môi của anh đã bị son của cô dính vào có chút đỏ, rút giấy ra, chậm rãi lau, ý cười trên khóe môi không giảm.

Khi trở lại bàn ăn lần nữa, Doãn Sắt và Thi Dương quả nhiên đã không còn ở đây, nhưng mà liên hoan vẫn tiếp tục.

Lục Dĩ Trạch ngồi xuống, tiếp tục trò chuyện với những đối tác làm ăn hợp tác sau này, giống như mới vừa rồi không có chuyện gì xảy ra cả.

2. Chương 2

Năm năm không thấy buổi đêm ở thành phố S, vẫn giống y như ngày trước vậy, thành phố vừa mới lên đèn trên đường phố đều là những đôi tình nhân ôm nhau đi qua đi lại, trong không khí của ngày lễ tình nhân lại càng thêm say mê.

Lúc này, một chiếc xe màu trắng chạy vụt qua phố xá phồn hoa, bên trong xe rất an tĩnh, Doãn Sát và Thi Dương đã uống một chút rượu đều ngồi ở chỗ ngồi phía sau nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Doãn Sát dựa đầu lên cửa kính nhìn ra ngoài, rốt cuộc không chịu được yên tĩnh hỏi Thi Dương một câu: “Không nói chuyện làm ăn, cứ đi như thế không làm sao chứ?”

Một hồi lâu sau Thi Dương mới trả lời một câu: “Sát Sát, mới vừa rồi ở trong toilet, anh đều nhìn thấy.”

Nghe thế Doãn Sát quay người sang, nhìn Thi Dương ngồi bên cạnh đã nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không thấy rõ vẻ mặt của anh lúc này, càng không biết anh đang nghĩ cái gì.

Cô nhú mày, trong lời nói mang theo chút mùi vị khiêu khích và gây hấn: “Nhìn thấy thì làm sao, anh ghen à?”

“Không làm sao cả.” Thi Dương mở mắt đối mặt với ánh mắt của Doãn Sát, phát hiện hẳn nhắc tới chuyện có liên quan đến Lục Dĩ Trạch, Doãn Sát lập tức sẽ chuẩn bị võ trang đầy đủ. Mà thường thường, lúc này, Doãn Sát trong mắt anh cũng rất là đáng yêu.

Nghĩ tới biểu hiện mới vừa rồi của Lục Dĩ Trạch đối với Doãn Sát, anh không quên bổ sung thêm một câu, cười nói với Doãn Sát: “Anh có thể khẳng định bản hợp đồng này, Lục Dĩ Trạch nhất định sẽ ký với anh.”

“Bởi vì đây là bản hợp đồng đôi bên cùng có lợi sao?” Doãn Sát hỏi.

Thi Dương lắc đầu, bấm nút điều khiển cửa sổ xe, gió lạnh bên ngoài vi vu thổi qua, cũng làm cho anh tỉnh táo hơn nhiều: “Thật ra thì cũng không hẳn là vậy.”

Ít nhất Doãn Sát không nhìn ra ánh mắt và hành động tràn đầy tình cảm chân thành của Lục Dĩ Trạch, anh là một người đàn ông, nhưng mà cũng đã nhìn ra.

.....

Xe từ từ lái về phía một khu biệt thự yên tĩnh, bảo vệ gác cổng đi về phía xe chào hỏi, yêu cầu trình giấy chứng nhận.

Nhìn ngôi nhà quen thuộc cách đó không xa, cảm xúc ban đầu vốn đang dâng cao đột nhiên có chút trở nên trầm thấp, Doãn Sát nắm lấy góc tay áo Thi Dương: “Thi Dương, em không muốn về nhà, nếu không thì em dọn đến chỗ ở của anh đi.”

Thi Dương trực tiếp gạt tay cô sang một bên, vuốt vuốt tóc Doãn Sát như thường ngày vô cùng cưng chiều, ý bảo cô không cần bướng bỉnh nữa, lại nghĩ tới cảnh cáo của mẹ Doãn Sát – Doãn Chi Nhạn đối với mình trước khi đi, lắc đầu nói: “Không được, nếu đi Doãn biết, sẽ giết chết anh mất.”

Doãn Sát thở dài, bỏ tay anh xuống, mượn điện thoại di động, dựa vào trí nhớ bấm số điện thoại nhà, điện thoại thông, năm năm không nghe thấy giọng nói của Hà Vân Chi từ trong điện thoại truyền đến: “Xin chào, xin hỏi là ai vậy?”

Doãn Sát hắng giọng một cái, nói: “Con là Doãn Sát, con đã trở về.”

Đầu bên kia điện thoại nhất thời yên lặng, sau đó giọng nói của Hà Vân Chi lại vang lên lần nữa: “Sát Sát à, tại sao trở về cũng không nói một tiếng, đi ——”

“Ừ, bảo bảo vệ mở cửa đi.” Cắt đứt lời Hà Vân Chi còn muốn nói tiếp, sau khi nói xong câu này cô cũng cúp điện thoại luôn.

“Tính khí xấu xa của em, vẫn không hề thay đổi tí nào.” Thi Dương nhận lấy điện thoại trong tay Doãn Sát, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, người bảo vệ gác cổng phía trước đã nhận được chỉ thị lui về phía sau một hai bước kính lễ với tài xế, thả bọn họ đi vào.

Thấy ngôi nhà càng ngày càng gần, trong đầu Doãn Sát tất cả đều là cảnh tượng:

Khi cô sáu tuổi cha mẹ ly dị, bởi vì mẹ ra nước ngoài không thể chăm sóc thật tốt cho cô, vậy nên cô đi theo cha. Nhưng mà không được mấy năm cha đã cưới người mẹ kế Hà Vân Chi này. Tuổi Hà Vân Chi còn rất trẻ, sau khi bọn họ cưới được hai năm lập tức sinh được một cậu em trai.

Mất đi sự che chở của mẹ lại bị em trai đoạt mất tình thương yêu của người cha, khi đó cô phản nghịch biết bao nhiêu. Trong trí nhớ của cô, khi còn nhỏ tuổi cô đã tự mình đi đến cửa hiệu cắt tóc, khóc la hét cắt bỏ mái tóc dài đến eo.

Âm thanh tóc rơi xuống đất vô cùng nhỏ nhẹ, bị phóng đại vô số lần trong mắt cô, tay nhỏ bé nắm thật chặt thành quyền. Cũng chính bắt đầu từ khi đó, khi Doãn Sát còn là Từ Sát Sát, cô đã không để mình trông giống một nữ sinh, hơn nữa còn làm mình trông giống một người đàn ông.

Cũng tại đây, một ngày lại một ngày hình thành nên bản tính vô cùng dễ kích động và nhạy cảm, thoát nhìn thì tính cách của cô là lạc quan phóng khoáng nhưng kì thực ở trong nội tâm lại là người cô độc nhất.

.....

Xe ngừng lại, Doãn Sát nhú mào một cái kéo cửa ra. Mẹ kế Hà Vân Chi đã quần khăn choàng chờ ở bên ngoài đợi cô về, sau khi thấy xe lái vào lập tức đi tới.

Doãn Sát từ trong xe đi xuống, đối diện với mắt cô, năm năm không gặp lại mẹ kế (con gái riêng của chồng), như biến thành một người hoàn toàn khác xuất hiện trước mặt mình, Hà Vân Chi không thể tin vào mắt mình: “Sát Sát ——”

Doãn Sát lại không để ý tới cô tí nào, lại nói với Thi Dương ngồi ở ghế sau đang chuẩn bị đi một câu “Anh cũng đi vào cùng đi”, đi thẳng vào nhà.

Cha cô, Từ Chấn Phi đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách xem báo, nhìn thấy con gái vốn muốn nói cái gì, sau đó lại nhìn thấy Thi Dương nên ngừng lại. Từ Chấn Phi ngồi ở chỗ đó nhìn Thi Dương hỏi “Cậu là?”

Thi Dương đi tới bên cạnh Doãn Sát, trước tiên tự giới thiệu một chút: “Chào bác Từ, cháu là Thi Dương.”

Doãn Sát rất đúng lúc khoác tay lên trên cánh tay Thi Dương, xem ra hai người rất thân mật, cô nhìn cha mình cười nói: “Thi Dương là người bạn trai con quen biết ở nước Pháp, cố ý mang tới cho cha xem.”

Thi Dương trước mặt, diện mạo khí phách, anh tuấn bất phàm, xem ra gia cảnh cũng giàu có, chỉ nhìn một cách đơn thuần khí thế của anh cũng cảm thấy anh là một người đáng giá để nương tựa, cho nên Từ Chấn Phi gật đầu một cái bày tỏ sự hài lòng của mình, sau khi nghe câu nói tiếp theo của Doãn Sát đột nhiên lại thay đổi sắc mặt.

“Cha, anh ấy là con trai của bác Thi – Thi Minh Uy.”

Đập mạnh tờ báo lên trên mặt bàn, “Bụp” một tiếng, Hà Vân Chi cả kinh không biết chuyện gì xảy ra lui về sau một bước, sau đó lại thấy Từ Chấn Phi từ trên ghế salon đứng lên, đi tới bên cửa sổ.

Thi Dương nhận ra bầu không khí đã thay đổi, nhìn về phía Doãn Sát, chỉ thấy Doãn Sát gật đầu với anh một cái, sau khi hiểu ý của cô, anh lễ phép khom mình với bậc trên: “Thời gian đã không còn sớm, hôm nào lại tới thăm hai vị.”

Sau khi Thi Dương rời đi, Từ Chấn Phi mới mở miệng: “Sát Sát, là con cố ý sao?”

Doãn Sát nhìn bóng lưng cha hôm nay đã càng lúc càng già nua, khoe miệng cong lên: “Cha, năm năm trước cha đã nói, trừ Lục Dĩ Trạch ai cũng có thể, con đã mang Thi Dương tốt như vậy về, tại sao cha lại càng không hài lòng vậy?”

Từ Chấn Phi vẫn đứng ở phía trước cửa sổ không nói gì như cũ, Doãn Sát lại dời ánh mắt lên trên người Hà Vân Chi: “Dì Hà, dì cảm thấy Thi Dương như thế nào?”

Hà Vân Chi không nắm rõ tình hình lắm lại bị hỏi đến, lơ mơ gật đầu một cái: “Rất tốt.”

“Vậy dì biết tại sao cha con lại phản ứng như thế này không?”

Hà Vân Chi vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn nhưng cái gì cũng không biết, cho nên đối với tất cả những chuyện đột nhiên xảy ra này vô cùng luống cuống.

“Bởi vì sau khi bọn họ ly dị, cha con cưới dì, mà mẹ con lại gả cho Thi Minh Uy.”

“Đây chính là lý do.”

Sau khi cô nói xong, liền đọc được sự mất mát từ trong ánh mắt của Hà Vân Chi, cười châm biếm kéo hành lý đi về phía phòng của mình, cũng không ngoảnh lại nói thêm một câu nào với hai người đứng trong phòng khách nữa.

**

Ngoài cửa truyền đến tiếng thủy tinh vỡ và tiếng cửa bị đóng lại cái “rầm”, Doãn Sát biết ý muốn của cô đã đạt được rồi.

Tựa vào cửa phòng mình, cô thở ra một hơi dài, bình phục tâm tình của mình.

Bất đắc dĩ cười cười, nhìn cả căn phòng.

Cách bài biện vẫn giống như năm năm trước, chỉ là bên trong vừa mới được thu dọn cách đây không lâu, cho nên thoạt nhìn không nhiễm một hạt bụi. Trên giường, ga giường vẫn dùng loại hoa văn ô vuông màu trắng, Doãn Sát ngồi lên.

Mở mặt mã ngăn tủ đầu giường phía dưới ra, nơi đó có một quyển photo album. Đó là một quyển photo album mà năm năm trước cô suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng không mang theo.

Ở trong đó, hầu như là ghi chép lại tất cả kỷ niệm ba năm học trung học của Doãn Sát.

Mở trang đầu tiên ra chính là Doãn Sát khi mới vào trung học, hoặc nói là Từ Sát Sát mới vào trung học vẫn còn chưa đổi tên.

Nhìn qua đầu tóc Từ Sát Sát giống y như một thằng con trai, mới đầu được các bạn học vô cùng hoan nghênh. Rồi lại bởi vì thích gây sự, rước lấy không ít chuyện, mỗi lần đều ỷ vào việc có một người cha lợi hại xử lý giúp cô, mới có thể tránh khỏi việc bị xử phạt nhiều lần.

Bởi vì có đặc quyền đó lại là người thích gây chuyện, mọi người cũng dần dần kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi) với cô. Mà cô từ từ tập mãi cũng thành thói quen, sau này thấy phản ứng của các bạn học sinh khác cũng coi như không thấy gì.

Từ tấm hình thứ hai tất cả đều là ảnh Doãn Sát chụp chung với một nữ sinh khác, nữ sinh kia hai tay giơ hình chữ V tươi cười với ống kính, thoạt nhìn rất vui vẻ.

“Liên Tiểu, thật sự rất lâu không gặp.” Tay cô mơn trớn những tấm hình kia, nhìn em gái Lục Dĩ Trạch lúc mới mười mấy tuổi trong hình, Lục Liên Tiểu, người bạn duy nhất của cô hồi còn là học sinh.

Trong trí nhớ, cuộc gặp gỡ cặp an hem này cũng là một vở kịch vô cùng hài hước.

Có lẽ là học kỳ hai năm lớp mười, trên đường đi về nhà, khi Từ Sát Sát đi ngang qua một người nữ sinh cũng giống cô cả đầu đều bị rắc đầy bụi phấn. Trong khi trách mắng lầm bầm mình thật xui xẻo, lại thấy một đám nữ sinh tiến lên trước vây quanh họ, mới biết nữ sinh bên cạnh mình tên là Lục Liên Tiểu.

Khi đó bởi vì Lục Liên Tiểu có một người anh trai nổi tiếng, nữ sinh tìm tới cô nhờ đưa hộ thư tình cho anh trai đêm không xuể, không chịu nổi tình trạng này vào một buổi chiều nào đấy cô ném tất cả thư tình vào thùng rác trước cổng trường học.

Sau khi bị người khác phát hiện dường như là bị nữ sinh toàn trường chèn ép, mà Từ Sát Sát cũng bị chèn ép lại còn hay kích động, lúc này lập tức đứng ra giúp đỡ Lục Liên Tiểu.

De dọa tất cả nữ sinh vây quanh hai người bọn cô. Ngày thứ hai, một mình cô góp nhặt mấy thùng phấn viết bụi trong lúc tập thể dục buổi sáng đứng từ trên lầu ném xuống. Còn nhớ rõ lúc đó mình khí phách đứng ở lầu bảy cầm loa nói.

“Lần sau thì không phải là phấn viết bụi đơn giản như vậy đâu, ngay cả a- xít sun-phu-ric, tôi cũng dám gọi xuống đây.”

Từ Sắt Sắt và Lục Liên Tiểu cứ như vậy biết được phương thức bị người chinh và chinh lại người, mặc dù không còn ai dám chọc giận các cô, nhưng mà cũng không còn có nữ sinh nào khác dám đến gần họ.

Quan hệ của họ cũng bởi vì không có người khác tham gia mà càng ngày càng tốt, sau này trong mắt tất cả những người không biết rõ mọi chuyện, thân mật giữa hai người bọn họ lại là một nam một nữ, người yêu của nhau. Mà trong mắt những người biết giới tính của Từ Sắt Sắt thì cho là bọn họ tình vững hơn vàng.

Chỉ có các cô tự mình biết, cả tuổi thanh xuân hai người là bạn tốt duy nhất của nhau.

Nhưng mà có lúc thân mật quá ngược lại sẽ càng dẫn đến nhiều hiểu lầm hơn, ví dụ như, bị anh tai của Lục Liên Tiểu - Lục Dĩ Trạch tìm tới cửa nói chuyện yêu sớm.

Đã sớm nghe danh anh trai Lục Liên Tiểu – Lục Dĩ Trạch, nhưng mà Từ Sắt Sắt từ trước đến giờ vô cảm với nam sinh khi đó lại mở to hai mắt nhìn chàng thiếu niên đứng trước mặt.

Thiếu niên nhẹ nhàng đứng đó, áo sơ mi trắng bên dưới là quần dài màu xanh dương, vóc dáng cao hơn mình một cái đầu, đôi mắt trong trẻo có hồn.

Thiếu niên còn dùng bộ mặt phớt tỉnh nói với mình: “Xin cậu chia tay với em gái tôi.”

Trong tay còn cầm lon cola xem ra cô không biết phải phản ứng như thế nào, đứng thẳng sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp trả lời câu hỏi của Dĩ Trạch mở miệng nói: “Tôi...tôi là nữ!”

Thời niên thiếu hai người gặp nhau luôn thú vị như thế, cho tới bây giờ Doãn Sắt cũng không quên được lúc đó mình ngây thơ thế nào.

Dĩ nhiên, còn nhớ rõ câu nói tiếp theo của Lục Dĩ Trạch.

“Là nữ, thì càng phải chia tay với em gái tôi.”

3. Chương 3

Nhìn khuôn mặt nghiêm trang của Lục Dĩ Trạch lớn hơn mình một tuổi lúc ấy, ngay cả khi nghe anh nói chuyện giọng điệu cũng có vẻ cao cao tại thượng, Từ Sắt Sắt mười sáu tuổi không biết đến tột cùng là vì sao tìm mình lại có thể đập loạn thình thịch như vậy.

Lại qua hồi lâu, lâu đến nỗi lon coca trong tay cũng nghiêng đổ ra, theo đường thẳng nhỏ giọt xuống chân cô, cô mới tỉnh lại, hoàn thành việc biểu đạt ý nghĩ của mình: “Anh có, có bị bệnh không! Tôi mới không có, không có hẹn hò với em gái anh!”

Lập tức xoay người, chạy mất.

Đó là lần đầu tiên cô rơi vào tình huống hoảng loạn vì một người, sau đó khi cô lôi kéo Lục Liên Tiểu nói lên suy nghĩ của mình, câu nói đầu tiên của Lục Liên Tiểu khiến cho cô hoàn toàn tỉnh ngộ. “dien.dan.lqd”

“Từ Sắt Sắt, tớ thấy cậu, là thích anh tớ rồi.”

.....

Khi Doãn Sắt tỉnh lại đã là mười giờ sáng, đêm qua, còn chưa lật được mấy tờ photo album ảnh, được một lúc cô đã bắt tri bất giác ngủ thiếp đi.

Cả đêm mộng đẹp, trong mộng đều là những ngày tháng vui vẻ của cô và Lục Liên Tiểu trước đây. Cô mỉm cười đóng photo album lại, xuống giường.

Đi tới phòng tắm trong phòng ngủ, soi gương mới phát hiện bởi vì nằm lên photo album nên trên mặt có nhiều vết hằn, đụng vào còn cảm thấy hơi đau, xoa mặt nhìn về phía chậu rửa mặt, phía trên rỗng tuếch, đồ rửa mặt cũng không được chuẩn bị.

Ra khỏi phòng tắm, đẩy cửa phòng ngủ ra muốn xuống lầu tìm Hà Vân Chi hỏi đồ rửa mặt, mới nhìn thấy ngoài cửa có treo một túi đồ màu xanh, bên trong đều là những thứ cô cần đến.

Nghĩ một chút cũng biết là Vân Chi chuẩn bị, còn lưu lại một tờ giấy: “Sắt Sắt, cha con hôm nay đi công tác ở thành phố C, đi thăm em trai con học ở trường cấp ba. Hôm nay trong nhà không có ai, con ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.”

Nhìn bốn phía hành lang, quả nhiên trong ngôi nhà to như vậy lại không có bất kỳ ai, Doãn Sắt vo viên tờ giấy trong tay lại, cầm lấy túi đồ quay về phòng của mình rửa mặt.=d.đ.lê.Quý, Đôn]

Mười hai giờ rưỡi trưa, Thi Dương gọi điện thoại tới: “Chênh lệch thời gian sao?”

“Ừ, hôm nay có chuyện gì không?” Doãn Sắt ở trong phòng khách lật cuốn photo album đêm qua vẫn chưa xem xong, chờ đồ ăn mua ngoài đưa đến, lười biếng trả lời điện thoại.

Rốt cuộc cũng lật đến trang cuối cùng, cô khép photo album lại, hình như là nghĩ tới điều gì, giọng nói lại cao hơn 1dB: “Tại sao anh lại biết số điện thoại nhà em?”

Đúng lúc này chuông cửa lại vang lên, có lẽ là đồ ăn mua ngoài đến: “Anh đợi một chút, em ra ngoài lấy đồ ăn đặt mua đã.”

“Được.” Thi Dương ở đầu bên kia điện thoại chỉ trả lời cô đơn giản có một chữ.

Vậy mà khi mở cửa, Doãn Sắt lại không nghĩ rằng, tay Thi Dương cầm pizza mà cô mua lắc lắc trước mặt cô, cười đi vào.

“Muốn biết số điện thoại nhà bí thư Từ, quá đơn giản.” Anh đặt pizza lên trên khay trà trong phòng khách, đi tới ngồi bên cạnh bàn.

Doãn Sắt ngồi trên ghế sa lon, nhanh chóng mở đồ ăn mua ngoài ra, cô đã sớm đói bụng đến không thể tưởng tượng nổi nữa rồi, mặc kệ bên cạnh còn có người bắt đầu ăn như hổ đói.

Thi Dương dựa người vào ghế nhìn Doãn Sắt ăn uống, khai báo sự tình: “Sáng sớm hôm nay anh đã tới đây rồi, bảy giờ rưỡi cha em ra khỏi nhà, nghe nói là phải đến thành phố khác để khảo sát. Di Hà của em tám giờ rưỡi mới đi, trong tay còn cầm một đồng hồ, chắc là đến trường thăm con trai.”

Doãn Sắt ăn mấy thứ linh tinh gật đầu một cái, bởi vì trong miệng đều là thức ăn nói không ra lời, chờ Thi Dương tiếp tục.

“Lục Dĩ Trạch đã gọi điện thoại cho anh, nói rằng buổi chiều hôm nay thảo luận hợp đồng.”

“Cùng đi sao?” Sau khi anh hỏi xong, nhìn Doãn Sắt, chờ câu trả lời của cô, thuận tiện đưa tới một chén nước.

Doãn Sắt gật đầu một cái, thật lâu mới uống nước nuốt tất cả đồ ăn trong miệng xuống, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Nhưng em tới đó làm cái gì?”

“Trần giữ.” Cười đứng lên, đi tới chỗ khay trà, thu hộp pizza mua ngoài bỏ vào trong túi nhựa mang tới, đi ra ngoài cửa nhà họ Từ.

Khi đi tới cửa, quay đầu lại nói với Doãn Sắt: “Cho em mười lăm phút chuẩn bị một chút, anh đứng ở ngoài cửa chờ em.”

**

Một giờ mười phút chiều, Doãn Sắt và Thi Dương dừng xe dưới lầu tòa nhà Thiên Trạch.

Doãn Sắt bước xuống từ trong xe trước, để Thi Dương đi đến bãi đậu xe, còn mình ngẩng đầu lên nhìn tòa cao ốc này.

Cả tòa lầu cao trăm mét, gồm ba mươi ba tầng. Mặc dù không là tòa nhà cao nhất thành phố S nhưng cũng là một nơi sang trọng nhất mà tất cả mọi người đều biết. Tự nhiên, mọi người cũng đều biết, tòa nhà này tên là “Thiên Trạch”, biết đến nó chỉ trong thời gian ngắn ngủn năm năm.

Nhưng mà ấn tượng sâu nhất trong trí nhớ của Doãn Sắt là khi Lục Liên Tiểu dẫn cô đến xưởng may của nhà họ Lục hồi học lớp 11.

Trong nhà máy nhỏ bé cắt may trang phục quần áo, có nhiều vải vóc màu sắc khác nhau và công nghệ khác nhau, khiến cho cô lần đầu tiên có loại kích động muốn tự mình làm ra một bộ quần áo.

Nhưng cái xưởng đó không quá nửa năm sau bởi vì sách lược thất bại, hơn nữa không có nhà đầu tư quan tâm đứng trên bờ phá sản, khiến nhà họ Lục thiếu một khoản nợ lớn.

Là Doãn Sắt, Lục Liên Tiểu và Lục Dĩ Trạch đã vượt qua thời kỳ khó khăn nhất của nhà họ Lục, nhưng mà cũng từ sau khi vượt qua thời kỳ khó khăn nhất đó, cô bị nhà họ Lục và cha mình ép ra khỏi nước.

“Đang suy nghĩ gì?” Thi Dương đỗ xe xong trở về nhìn Doãn Sắt đang đứng ngẩn người, hỏi.

“Không có gì, đi lên đi.” Doãn Sắt hoàn hồn, đi trước tiến vào cửa chính Thiên Trạch.

Bên trong phòng lắp đặt thiết bị cực kỳ xa hoa, khu bán hàng bách hóa ở lầu một đang có một sân khấu, hình như sắp diễn ra tiết mục gì đó, nhưng mà ánh mắt của Doãn Sắt chỉ bị hấp dẫn không tới năm giây, đã nghe thấy tiếng Phương Thành chào hỏi trước, quay đầu lại.

“Xin chào tổng giám đốc Thi, chào Duẩn tiểu thư, tôi là Phương Thành, trợ lý của tổng giám đốc Lục, xin hai vị đi theo tôi.”

Phương Thành dẫn hai người bọn họ tới chỗ thang máy trong khu bách hóa, thang máy đi thẳng lên đến tầng ba mươi mới dừng lại.

Cửa vừa mở ra, đã thấy Lục Dĩ Trạch đứng ở nơi đó.

Người đàn ông này hôm nay mặc một bộ lễ phục màu đen thiết kế riêng độc nhất vô nhị, bên trong là áo sơ mi màu trắng, còn đeo một chiếc cà vạt màu đỏ thẫm xem ra khá thoải mái, bên dưới là chiếc quần tây vừa người, trọn bộ trang phục hoàn toàn tôn lên dáng người thon dài của Lục Dĩ Trạch.

Sau khi thấy thang máy mở ra, ánh mắt của anh lập tức dừng trên người Doãn Sắt.

Khác hẳn với Doãn Sắt ngày hôm qua, lúc này cô mặc một chiếc áo khoác ngoài màu cà phê, quần một chiếc khăn quàng cổ màu đậm rất tùy ý, giày cao gót độ cao vừa phải, quần bó ống màu đen khiến đôi chân cô càng mảnh khảnh tinh tế.

Doãn Sắt như vậy, mới giống phụ nữ. Quan sát xong rồi, Lục Dĩ Trạch đi lên phía trước, bắt tay với Thi Dương: “Hân hạnh gặp mặt.”

Lại để tay ở trước mặt Doãn Sắt, khi Doãn Sắt đặt tay lên tay anh bị anh nắm chặt, anh cũng nói một câu “Hân hạnh gặp mặt”.

Cùng đi đến phòng họp thảo luận hợp đồng, quá trình vô cùng nhàm chán, Doãn Sắt ngáp cả ngày, nhưng hai người khác lại nói rất nhiệt tình.

“Tên thương hiệu trang phục lấy từ đồng âm với tên của hai mẹ con Doãn Sắt, gọi là ‘Thi Sắt’. Quầy chuyên doanh có thể hoàn thành trong khoảng một tuần, một tháng có thể hoàn thiện toàn bộ tất cả các mặt hàng.” Thi Dương giới thiệu.

“Quả nhiên là S. Y tốc độ rất cao”, Lục Dĩ Trạch nhìn về phía ghế sofa Doãn Sắt đang ngồi ở cách đó không xa, quay đầu lại nói với Thi Dương, “Thật xin lỗi, tôi có vài lời muốn nói với Duẩn tiểu thư.”

Thi Dương gật đầu, hoàn toàn tập trung vào bản hợp đồng trước mặt, Lục Dĩ Trạch đứng dậy đi tới trước mặt Doãn Sắt, đưa tay ra lại nắm chặt tay Doãn Sắt một lần nữa.

Lần này thời gian nắm tay dài hơn khi đứng ở cửa thang máy, Lục Dĩ Trạch mới thật sự cảm thấy tay Doãn Sát quá gầy.

Kéo cô một cái, Doãn Sát thiếu chút nữa lên tiếng kinh hô, nhào vào trong ngực Lục Dĩ Trạch, sau khi hết kinh ngạc mới nhìn chằm chằm Lục Dĩ Trạch nhỏ giọng nói: “Anh cứ quyến rũ tôi ngay trước mặt bạn trai tôi như vậy sao?”

Lục Dĩ Trạch lại càng nhỏ giọng hơn cười nói: “Đây không phải là quay lưng lại rồi sao?”

Nghe thấy Lục Dĩ Trạch nói chuyện như vậy, Doãn Sát cười ra tiếng, Thi Dương bị quấy rầy quá mức cũng quay sang nhìn về phía hai người kia.

Lục Dĩ Trạch khôi phục lại nghiêm túc như trước, mỉm cười nói: “Lâu một hôm nay có mở hộp báo, chủ yếu là giới thiệu thay cho Thiên Trạch, nếu nhiw cảm thấy hứng thú thì đi xem đi.”

Liếc nhìn Doãn Sát, phát hiện cô cũng không cảm thấy hứng thú, Lục Dĩ Trạch lại bổ sung một câu nói: “Là hộp báo của Liên Tiểu.”

Vừa nói xong câu này, không đợi Lục Dĩ Trạch nói hết mọi chuyện, Doãn Sát đã trừng mắt liếc anh một cái lập tức đi ra khỏi cửa chạy xuống lầu một.

**

Khi đi tới lầu một, sân khấu cho buổi họp báo đã xây dựng xong, cô đứng tại chỗ đi tới đi lui vô số lần, mới nhìn thấy các loại ký giả đang cầm máy ảnh, máy quay phim, micro, laptop đi tới.

Xen lẫn vào bên trong, cũng tìm một vị trí ngồi xuống.

Trình tự của buổi họp báo vô cùng rườm rà, người vây xem cũng rất nhiều. Nếu không phải vì trong vòng năm năm không hề liên lạc với người bạn tốt nhất Lục Liên Tiểu, cô sẽ tình nguyện nghe bọn họ thảo luận họp đồng ở lầu ba mươi.

Dù sao, ở đó còn có Lục Dĩ Trạch.

Rốt cuộc cũng đến lúc người đại diện ra sân khấu, Doãn Sát lên tinh thần, nhìn về phía chính giữa sân khấu, lúc này tiếng đèn flash tanh tách vang lên, nhất thời cả khoảng không đều là màu trắng sáng chói, Doãn Sát hoàn toàn không thể nhìn rõ người trên sân khấu.

Đợi đến sau khi hoàn toàn kết thúc chụp hình, Doãn Sát mới nhìn thấy Lục Liên Tiểu đứng chính giữa sân khấu.

Lục Liên Tiểu tự tin trang nhã đứng ở nơi đó, mặc một bộ váy bông bênh theo phong cách cung đình, thoát nhìn vừa thanh lịch lại có chút hoạt bát. Tổng thể đều là cảm nhận quen thuộc trong mắt Doãn Sát, cho nên lúc này khóe miệng cô bất tri bất giác lại nở một nụ cười.

Trong đầu đã tưởng tượng ra vô số cảnh tượng Lục Liên Tiểu nhìn thấy cô, nếu như vẫn là Lục Liên Tiểu trước kia nhất định sẽ phát điên hét to chỉ về phía cô: “Sát Sát, cậu thật đáng chết, năm năm, một cuộc điện thoại cũng không có, căn bản không đáng giá làm bạn!”

Hoặc là sẽ vọt thẳng xuống sân khấu ôm cô khóc nháo nói nhớ cô, như vậy mới đúng.

Nhưng dưới sân khấu rất nhiều người ngồi, Lục Liên Tiểu căn bản là không thể nhìn thấy Doãn Sát ngồi trong biển người đó.

Cô không nóng nảy, năm năm cũng đã nhận được không đi gặp cô ấy và Lục Dĩ Trạch, cần gì phải quan tâm đến một giờ ngắn ngủi này?

Rốt cuộc tất cả đoạn giới thiệu đã kết thúc, đến phiên ký giả đặt câu hỏi. Lục Dĩ Trạch trước còn đang thảo luận họp đồng cũng đứng lúc xuất hiện ở buổi họp báo, đứng bên ngoài liếc mắt nhìn một cái lập tức thấy được chỗ Doãn Sát ngồi.

Sau khi rí tai với nhân viên một lúc, anh đi tới bên cạnh Doãn Sát.

“Thi Dương không đi xuống với anh sao?” Doãn Sát nhìn xung quanh một chút, không phát hiện bóng dáng của Thi Dương.

Lục Dĩ Trạch còn dùng giọng nói mang chút ý tứ chế nhạo trả lời cô: ” ‘Bạn trai’ của em chìm đắm vào công việc rồi, sẽ không quan tâm đến những người xung quanh nữa, lúc này chắc là anh ấy đang cẩn thận nghiên cứu hợp đồng rồi.”

Đúng như Lục Dĩ Trạch đã nói, Thi Dương chính là một người cuồng công việc như vậy. Doãn Sát bĩu môi, tiếp tục theo dõi Lục Liên Tiểu trên sân khấu, khi nghe thấy có thể đặt câu hỏi cô lập tức gờ tay của mình lên.

Vô cùng may mắn, là người đầu tiên được gọi.

Cô đứng lên, rốt cuộc cũng đứng đối diện với Lục Liên Tiểu, cười híp mắt hỏi Lục Liên Tiểu một vấn đề: “Lục tiểu thư, có thể hỏi một cô một vấn đề riêng tư chứ, xin hỏi người bạn tốt mà cô cảm thấy yêu quý nhất là ai?”

Mới vừa hỏi xong, đã nghe thấy Lục Dĩ Trạch bên cạnh cười “Phốc” một tiếng.

Vậy mà khiến Doãn Sát cảm thấy không đúng là ánh mắt xa lạ của Lục Liên Tiểu nhìn cô lúc này, không hề giống cố ý giả bộ, mà là người trên sân khấu kia hình như cũng không nhận ra mình.

Có lẽ là bởi vì ngoại hình của cô bây giờ và trước kia quá khác nhau? Cô tự an ủi mình như vậy.

Nhưng cuối cùng cô cũng không nghe được câu nói mà cô muốn nghe nhất, đã giả thiết, đã tưởng tượng trước đó. Lục Liên Tiểu đứng dậy đi xuống sân khấu, đi về phía ngược lại với Doãn Sát kéo một người lên, đưa cô ấy đến bên cạnh Doãn Sát.

Vẫn dùng nụ cười dành cho người xa lạ nói với Doãn Sát: “Là Car—rie, chuyên gia thiết kế thời trang của tôi.”

“Cô ấy là người bạn đáng giá nhất của tôi nhiều năm qua.”

4. Chương 4

“Tớ thấy có vẻ như cậu thích anh trai tớ rồi.” Lời nói của Lục Liên Tiểu lại quanh quẩn bên tai cô một lần nữa.

Mới đầu Từ Sát Sát cũng không thừa nhận, cho dù Lục Liên Tiểu điên cuồng hỏi thì có đánh chết cô cũng không nói mình có cảm giác với Lục Dĩ Trạch. Nhưng mà rốt cuộc sau hai tuần nghe câu nói đấy, sau không biết bao nhiêu lần suy nghĩ cô cũng thừa nhận tâm ý của mình.

Chỉ vì một cuộc gặp gỡ kỳ quái như vậy mà cô lại thích Lục Dĩ Trạch.

Cô chỉ biết, theo như đồn đãi Lục Dĩ Trạch của trường Nhất Trung ở thành phố S, mặc dù thành tích không phải đứng đầu nhưng cũng là cực tốt, phẩm chất đứng đắn, tính tình ôn hòa. Và lại bởi vì khuôn mặt siêu đẹp trai nên được rất nhiều nữ sinh yêu thích, nhưng tất cả đều đã bị anh cự tuyệt hết.

Lúc ấy cô nghĩ những cô gái kia xinh đẹp hơn mình rất nhiều cũng còn như vậy, Từ Sát Sát cô làm sao có thể thành công được?

Cho nên liên tiếp mấy ngày cô đều ủ rũ cúi đầu, trầm mặc ít nói hơn nhiều, tất cả không qua được mắt quan sát của Lục Liên Tiểu.

“Cậu làm sao vậy, Từ Sát Sát?” Túm lấy cánh tay cô, Lục Liên Tiểu bởi vì đã không nhìn lầm tâm tình của Từ Sát Sát cho nên xấu xa cười hỏi.

Cô ấp úng nửa ngày, lần đầu tiên trong đời dùng giọng điệu ngượng ngùng của nữ sinh nói với Lục Liên Tiểu: “Liên Tiểu, có lẽ tớ thích anh trai cậu thật rồi.”

Trong đầu tất cả đều là hình dáng của người thiếu niên không ai bì nổi kia, đi trên đường nghĩ đến anh, buổi tối đi ngủ bên tai hình như tất cả cũng đều là giọng nói của anh, tuổi mới biết yêu lại có thể nhanh chóng thích một người quái lạ như vậy.

“Chuyện này có là cái gì, tớ sẽ giúp cậu” Lục Liên Tiểu mười sáu tuổi cười tươi vỗ vỗ lồng ngực mình, bảo đảm, “Có tớ ra tay, nhất định không có vấn đề.”

Sau đó Lục Liên Tiểu đưa tay khoác lên cổ Từ Sắt Sắt nói: “Ai bảo cậu là người bạn tốt quý giá nhất của Lục Liên Tiểu tớ chứ?”

.

Hôm nay một câu nói giống như vậy lại từ trong miệng Lục Liên Tiểu nói ra, nhưng mà đối tượng đã thay đổi.

Car-rie bị Lục Liên Tiểu kéo, mới đầu là cười nhìn Doãn Sắt, nhưng mà sau khi nhìn thấy Lục Dĩ Trạch bên cạnh Doãn Sắt, ánh mắt dừng trên người anh lại lâu hơn.

Doãn Sắt nhìn ánh mắt nóng rực của Car-rie, tựa như thấy được hình ảnh của mình trước kia, bởi vì khi đó cô cũng nhìn lục Dĩ Trạch như vậy.

Cô đứng tại chỗ cuộn chặt nắm tay, khắc chế tâm tình của mình, cũng giống như Car-rie nhìn sang phía Lục Dĩ Trạch. Lục Dĩ Trạch đứng bên cạnh coi như không có chuyện gì xảy ra, chỉ mỉm cười gật đầu lên tiếng chào hỏi với các cô.

Lục Liên Tiểu cũng không dừng lại lâu, lôi kéo Car-rie đi lên chính giữa sân khấu: “Chuyên gia thiết kế thời trang riêng của tôi—— Tần Tử - Car-rie.”

Dưới sân khấu là một tràng tiếng vỗ tay vang dội, Doãn Sắt vẫn đứng tại chỗ nhìn Lục Dĩ Trạch, thật lâu cũng không ngồi xuống.

Cho đến khi các ký giả khác ở sau lưng bị ngăn trở tầm mắt, yêu cầu cô ngồi xuống Lục Dĩ Trạch mới đưa tay ra cứng rắn kéo cô một cái, dùng tay mở nắm đấm của cô ra từng chút từng chút một. phuonganhlqd

Lục Dĩ Trạch nhú mày nhìn về phía bên cạnh, rồi sau đó lại thấy Lục Dĩ Trạch lấy từ trong túi áo ra một cái bút bi, giữ lấy lòng bàn tay phải của cô, hình như muốn viết cái gì đó vào trong lòng bàn tay ấy.

Một chút cảm giác tê dại truyền đến, Doãn Sắt cũng mất hết kiên nhẫn rút tay ra: “Lục Dĩ Trạch, là anh và Lục Liên Tiểu thông đồng muốn chinh tôi đúng không?”

Đứng lên, cô cũng không quan tâm đến Lục Liên Tiểu đang đứng trên sân khấu giới thiệu Tần Tử nữa, chạy thẳng ra bên ngoài hội trường.

Lục Dĩ Trạch thu bút trong tay lại, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cũng đi theo, đứng trước cửa thang máy kéo Doãn Sắt lại: “Có rảnh rồi ăn chung bữa cơm không, anh sẽ nói tất cả mọi chuyện cho em biết.”

“Không rảnh.” Hất tay anh ra, cô bấm thang máy muốn lên tầng ba mươi tìm Thi Dương.

“Số điện thoại của em là bao nhiêu?” Lục Dĩ Trạch chắn trước mặt Doãn Sắt, “Hay là đến bây giờ em vẫn chưa mua điện thoại di động?”

Thấy Doãn Sắt không trả lời, Lục Dĩ Trạch cũng biết, cứng rắn lôi kéo Doãn Sắt đang đứng trước cửa thang máy đến một quầy bán điện thoại di động, chỉ vào mẫu điện thoại được phụ nữ yêu thích nhất trong tủ trưng bày, nói với nhân viên phục vụ: “Màu trắng.”

Doãn Sắt lại cúi đầu nhìn bàn tay bị Lục Dĩ Trạch nắm, trong lòng có chút ảo não lại có chút kiềm chế không thể biểu hiện sự kích động ra ngoài.

Ít nhất, từ trước cho tới bây giờ Lục Dĩ Trạch cũng chưa từng nắm tay mình như vậy, hơn nữa còn nắm thật chặt, giống như chỉ sợ một giây tiếp cô sẽ rời đi vậy.

Lục Dĩ Trạch lại tiến tới chỉ chỗ khác, nói cái gì đó với nhân viên bán hàng, Doãn Sắt cũng không nghe, trong đầu vẫn đang nghĩ ra đủ các nguyên nhân làm cho Lục Dĩ Trạch khác thường như bây giờ.

Có lẽ là cô theo đuổi anh ròng rã suốt bao năm, rốt cuộc bây giờ đã được Lục Dĩ Trạch thích sao?

Sau khi mua xong điện thoại di động, Lục Dĩ Trạch đưa cho Doãn Sắt, Doãn Sắt cũng hỏi anh những nghi ngờ của mình: “Lục Dĩ Trạch, bây giờ anh đối với tôi như vậy là có ý gì?”

Không còn là cậu thanh niên năm năm trước luôn tránh mình còn không kịp kia nữa, một Lục Dĩ Trạch khi thấy cô đi theo anh từ đằng xa đã cố tình tránh né, hiện tại lại cố ý đến gần cô, cố ý chế tạo ra một loại mập mờ, khiến cho cô không thể đoán ra được.

Cô nhìn Lục Dĩ Trạch, có chút mong đợi câu trả lời tiếp theo của anh.

“Chẳng lẽ anh như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?” Lục Dĩ Trạch đặt chiếc điện thoại vừa mới mua xong vào trong tay Doãn Sắt, buông lỏng tay ra sau đó đứng đối diện với cô, hai tay dút vào trong túi.

“Là cái gì?” Bàn tay giấu trong ống tay áo khoác dài đang bấu chặt lại, lúc này cô cảm thấy vô cùng khẩn trương cần cần đôi môi mình, trái tim cũng đập rất nhanh.

—— Chỉ cần anh nói anh yêu thích em, em nhất định sẽ bảo Thi Dương rút đi.

Lục Dĩ Trạch lại vòng vèo, đến chết cũng không nói thẳng: “Năm năm trước em nói năm năm sau sẽ trải qua ngày Valentine với anh, cho nên anh đợi em năm năm.”

Thật ra thì anh vốn nên nói là “Sắt Sắt, anh cũng yêu em”, thế nhưng những câu nói như vậy anh không có dũng khí nói ra giống như Sắt Sắt luôn giắt bên môi câu “Em yêu anh, Lục Dĩ Trạch.”

Bởi vì câu nói này anh chưa từng nói với bất kỳ ai, cho nên cũng không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Vì vậy Doãn Sắt lại tức giận một lần nữa: “Nếu như là vì tình cảm của tôi khi đó, vậy thì bỏ đi.”

Xoay người đi về phía thang máy, tay đột nhiên bị Lục Dĩ Trạch lôi kéo, lại quay đầu nhìn anh lần nữa.

Lúc này Lục Dĩ Trạch đứng trước mặt cô lộ ra vẻ mặt rất kỳ quái, hơn nữa còn làm cho người ta có cảm giác anh rất bối rối, tâm trạng của Doãn Sắt vốn đang cảm thấy mất mát lại dấy lên hy vọng, nhìn Lục Dĩ Trạch.

“Sắt Sắt”, dừng lại một chút, nhưng vẫn cố gắng dùng hết dũng khí nói, “Anh ——”

“Tổng giám đốc Lục, thì ra là ngài ở chỗ này.” Giọng nói của Phương Thành đột nhiên truyền đến, cắt đứt tất cả.

Lục Dĩ Trạch có chút ảo não rút tay mình lại, nhìn về phía Phương Thành: “Chuyện gì?”

Phương Thành lại nhìn về phía hai người trước mặt, vẻ mặt hai người đều không tốt, một ánh mắt tràn đầy không vui, ánh mắt còn lại là tràn đầy oán hận không giết được anh để hả giận.

Lúc này Phương Thành mới cảm thấy mình tới không đúng lúc, vội vàng thông báo công việc: “Bên kia nói sắp đến lượt anh lên đọc diễn văn rồi, hiện tại phải đi qua.”

Lục Dĩ Trạch gật đầu, bình tĩnh tâm tình, dịu giọng nhìn về phía Doãn Sắt nói: “Em đi lên tìm Thi Dương trước đi, sau khi anh kết thúc mọi chuyện ở đây sẽ đi lên đó, nhất định hôm nay phải đàm phán xong bản hợp đồng này.”

**

Khi Doãn Sắt trở lại trước phòng làm việc, Thi Dương vẫn còn đang xem hợp đồng, chỉ có một cái hợp đồng tại sao lại có nhiều khoản mục như vậy, Doãn Sắt vừa tới đã cầm một đồng giấy tờ trên bàn lên xem.

“Xem được không?” Một đồng giấy kia, vừa nhìn đã thấy những điều khoản cứng nhắc trên giấy khiến người khác hoa mắt váng đầu, cô hỏi Thi Dương.

Thi Dương đứng lên, nhíu mày một cái cầm lấy hợp đồng, nói với Doãn Sắt: “Đừng lộn xộn.”

Lại tiếp tục ngồi xuống, xem những phần chưa xem xong, Doãn Sắt gõ bàn một cái nói: “Hợp đồng thật sự quan trọng như vậy sao? Thi Dương, em không bảo anh đến Trung Quốc để ký hợp đồng. Anh không phát hiện, hiện tại Lục Dĩ Trạch hoàn toàn không để anh vào mắt sao!”

“Ừ, quan trọng.” Anh lại mở miệng, nhìn Doãn Sát nói, “Cho nên nói, em lôi kéo anh diễn trò như vậy, giày vò cha mẹ hai nhà là đủ rồi, tại sao còn giày vò cả Lục Dĩ Trạch nữa?”

Anh ại nói tiếp: “Nếu như anh ta tin là thật vậy thì có cái gì tốt cho em không?”

Trong trí nhớ của Thi Dương, lần đầu tiên nghe được cái tên Lục Dĩ Trạch này, là vào mùa xuân bốn năm trước. Khi anh từ Mỹ trở về nhà ở nước Pháp, lần đầu tiên thấy cô con gái của mẹ kế, bởi vì không biết có thêm một người như vậy tồn tại cho nên cũng chuẩn bị thiếu một phần quà tặng.

Tiểu nha đầu kia xem ra cũng không nhỏ hơn mình bao nhiêu, nhưng lại trưởng thành hơn mình rất nhiều. Một mình cô ở trên sân thượng cầm điều thuốc hút “phì phèo”, trong miệng còn liên tục lặp lại lẩm bẩm tên của người đó —— Lục Dĩ Trạch.

Rồi sau đó, anh lôi kéo Doãn Sát hỏi cô những chuyện đã xảy ra ở Trung Quốc, lại hay nghe thấy cô nói tới một người nhiều nhất cũng chính là anh ta.

“Anh cảm thấy, anh làm như vậy anh ấy sẽ tin tưởng sao?” Doãn Sát lui về phía sau ngồi vào góc ghế sa lon, mở hộp điện thoại di động, từ bên trong lấy ra chiếc điện thoại mẫu mới, phát hiện một cái vỏ điện thoại di động màu xanh nhạt bên trong, không biết đã chuẩn bị từ lúc nào.

Là màu sắc cô thích nhất, cầm ở trong tay, tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

Thi Dương ghen lời, không nói gì nữa, lại tiếp tục xem hợp đồng, một lát sau anh mới nói: “Lục Dĩ Trạch quả đúng là thông minh, biết ta anh vô cùng quan tâm đến từng điều khoản trong hợp đồng, mỗi một lần ký hợp đồng đều phải cẩn thận xem hợp đồng từ đầu tới đuôi một lần.”

“Cho nên, lần này cố ý làm hợp đồng nhiều tờ như vậy, nhiều điều khoản không thỏa đáng như vậy. Mục đích chính là vì kéo dài thời gian, còn hấp dẫn lực chú ý của anh.”

“Sát Sát, anh chỉ làm theo ý anh ta thôi.”

Xem xong một điều khoản cuối cùng, cũng dùng bút ký tên sửa đổi những chỗ mình không hài lòng, Thi Dương ngồi trên ghế chờ Lục Dĩ Trạch trở lại, cả căn phòng an tĩnh có chút kỳ quái.

Lúc này sau khi Doãn Sát nghịch điện thoại di động chán rồi, nhìn về phía lòng bàn tay của mình nửa ngày không nói tiếng nào.

“Em đang xem cái gì mà xuất thần như vậy?” Thi Dương nghiêng đầu vừa vặn nhìn thấy thế hỏi Doãn Sát.

Doãn Sát im lặng không trả lời, vẫn nhìn mình lòng bàn tay của mình bị Lục Dĩ Trạch viết chữ lên.

Thi Dương thấy cô không trả lời câu hỏi của mình, cũng bởi vì đã xem xong hợp đồng rồi nên cảm thấy có chút nhàm chán, đứng dậy đi tới, có chút ngạc nhiên nhìn qua tay cô, vừa đúng lúc nhìn thấy dòng chữ viết bằng bút bi, hình như là mới vừa viết lên, bởi vì còn có chút ít dấu vết bị lau đi.

Phía trên viết chữ có chút không rõ ràng, một chữ cuối cùng viết được hơn một nửa, đại khái cũng có thể nhận ra.

Thi Dương nhìn bốn chữ cái tiếng Anh trên tay Doãn Sát đọc lên.

“P T S D”

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt Doãn Sát cũng đang tràn đầy suy nghĩ.

“PTSD, đây là cái gì?”

Tác giả có lời muốn nói: PTSD là một danh từ trong một bộ phim truyền hình nào đó, tên tiếng Trung có nghĩa là sau khi bị thương ngăn chặn kích thích từ bên ngoài, giống kiểu mất trí nhớ có chọn lọc.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Lục Liên Tiểu không nhớ ra Doãn Sát, cũng là vấn đề lớn nhất đã xảy ra trong quá khứ.

5. Chương 5

Lần cuối cùng Doãn Sát nhìn thấy Lục Liên Tiểu trước khi ra nước ngoài, là ở bên ngoài cửa kính phòng bệnh tại một bệnh viện trong thành phố.

Khi đó là ban đêm, cô đứng ở ngoài phòng bệnh tay phải kéo rương hành lý, nhì Lục Liên Tiểu ngủ yên trong phòng bệnh. Sau khi tiêm xong, Lục Liên Tiểu đã nằm ngủ yên ở trong đó, cảm xúc không còn kích động như lúc thanh tỉnh nữa.

Trên tay Doãn Sát đang cầm vé máy bay đi đến Pháp, cách thời gian máy bay cất cánh chỉ còn có ba giờ.

Cô hoàn toàn không muốn đi, tuyệt đối không. Cô còn muốn chờ Lục Liên Tiểu khỏe mạnh trở lại.

Nhưng mà ai cũng ép cô rời đi, trong đầu cô căn bản đều là ánh mắt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép của cha cô Từ Chấn Phi, cùng với sự tức giận của cha Lục – Lục Dật Phàm.

Ngày đó, ở chỗ tối cuối hành lang bệnh viện, cô lại một lần nữa nhìn thấy cha của Lục Dĩ Trạch, ông ấy đi tới chỗ này, tới đi trước mặt Doãn Sát.

Bởi vì trận bệnh này của Lục Liên Tiểu mà trông ông già đi rất nhiều, vẻ mặt cũng rất mệt mỏi, giờ phút này cũng mất đi vẻ cứng rắn khi đối mặt với Từ Chấn Phi, hình như là thật sự mệt mỏi.

“Đi thôi, đừng tham gia vào cuộc sống của Lục Liên Tiểu và Lục Dĩ Trạch nữa.”

“Xem như tôi cầu xin cô.”

Đời này Lục Dật Phàm bởi vì buôn bán thất bại đã cầu xin vô số người, nhưng mà đối với Doãn Sát, không, phải là Từ Sát Sát, vẫn là lần đầu tiên ông cảm thấy hèn mọn như vậy, hèn mọn giống như là một người thấp kém hơn vậy.

Cô nhìn sau lưng Lục Dật Phàm, lại không thấy thấy mẹ của Lục Dĩ Trạch - Liên Ngọc Thanh, cũng không thấy Lục Dĩ Trạch. Mất mát thở dài một hơi, kéo rương hành lý đi đến đầu bậc thang.

Đó là thời kỳ đen tối nhất trong cuộc đời Doãn Sát, cho tới bây giờ cô cũng không biết rốt cuộc là mình đã làm sai điều gì, vì sao ai cũng nói với cô rằng “Sát Sát cô sai lầm rồi, cô quá kích động rồi” .

Ai cũng trách cứ cô, giống như từ đầu tới đuôi đều là lỗi của một mình cô. Rõ ràng cô đã làm gì sẽ không bao giờ hối hận, tự nhận đó là một việc vinh quang nhất, tuy nhiên nó sẽ khiến tất cả mọi người không biết sự thật hỉ mũi coi thường cô.

Trong phi trường, đi qua đi lại đều là người, nhưng không có ai tiến cô lên máy bay, Hà Vân Chi muốn đưa đi, bị Doãn Sát từ chối.

Cô biết Hà Vân Chi vẫn đối xử với mình rất tốt, cố gắng duy trì hình tượng người mẹ kế tốt, nhưng trong lòng cô có vết sẹo, cảm giác cha mẹ ly dị có liên quan với bà ấy, cho nên lần ranh kia vĩnh viễn đều không vượt qua được.

Từ Chấn Phi càng không tới, mấy ngày trước sau khi ông ta mang theo tâm tư tàn nhẫn đi sửa tên cô từ Từ Sát Sát thành Doãn Sát xong cũng chỉ nói một câu duy nhất: “Năm năm này không nên quay lại, trở lại con cũng sẽ không phải là của con gái của Từ Chấn Phi ta.”

“Còn nữa, về sau cũng đừng dính dáng gì đến nhà họ Lục nữa.”

Cách thời gian lên máy bay còn mười lăm phút, cô lấy điện thoại di động ra nhìn vào màn hình khóa, trên đó là hình ảnh của một cậu nam sinh lần đầu tiên cười với cô, bị ống kính của cô chụp lại. Lúc đó cô nhìn thấy anh đang đi đi lại lại đếm ô vuông.

Chỉ còn lại mười phút nữa, cô dừng bước, cảm giác mất mát trong lòng lại càng rõ ràng hơn, không thể khóc nhưng lúc này cô đặc biệt muốn khóc một trận thật lớn. Nhưng trong nháy mắt ngẩng đầu lên, cả trái tim cô bỗng rạo rực hẳn lên.

Lục Dĩ Trạch tới.

Bọn họ không đến không sao cả, Lục Dĩ Trạch anh có thể đến tiền cô là tốt rồi.

Nhìn anh đi về phía mình, hơi cười, loại cảm giác đó thật sự rất tốt đẹp.

Thật giống như trong thế giới hắc ám vô tận của bạn, đột nhiên xuất hiện người bạn quan tâm nhất, người đó trong mắt người khác có lẽ chỉ là loại ánh sáng vô cùng yếu ớt nhưng ở trong mắt bạn lại có thể chiếu sáng vạn vật.

Một giây kế tiếp, Lục Dĩ Trạch ôm lấy cô, ôm rất chặt.

“Sắt Sắt, em không sai, em làm vô cùng tốt.”

Doãn Sắt chưa bao giờ nghĩ đến, từ khi bắt đầu sự việc cho đến khi kết thúc, chỉ có duy nhất một người đồng ý với mình, lại là Lục Dĩ Trạch. Hết thấy mọi phản đối chỉ vì Lục Dĩ Trạch đồng ý cũng trở nên không còn quan trọng nữa, cô rất ít khi khóc mà giờ lại len lén khóc.

Lục Dĩ Trạch còn nói: “Cám ơn em, thật sự cảm ơn.”

Lặng lẽ lau khô nước mắt, loa phát thanh đã thông báo thời gian lên máy bay đã tới rồi. Cô đẩy Lục Dĩ Trạch ra, giả bộ cười híp mắt nói đùa với anh: “Lục Dĩ Trạch, năm năm sau chúng ta cùng nhau trải qua Valentine nhé.”

Lục Dĩ Trạch không phản đối cũng không đồng ý, sau đó vẫy tay, cáo biệt, cho đến tận bây giờ, trở lại sau năm năm, Lục Liên Tiểu đã quên mất Doãn Sắt.

Cô trầm tư không nói, Thi Dương cũng không tiếp tục ép hỏi nữa.

Khi Lục Dĩ Trạch đẩy cửa vào lập tức nhìn thấy Thi Dương đang nắm tay Doãn Sắt nhìn cô, bọn họ tựa vào nhau rất gần, gần đến nỗi chỉ gần thêm nữa một chút là Thi Dương đã có thể hôn lên trán Doãn Sắt.

Hơi bất mãn ho khan một tiếng, Lục Dĩ Trạch ngồi xuống, Thi Dương buông lỏng tay đứng lên trở lại chỗ ngồi.

Vẫn tiếp tục bàn hợp đồng tới năm giờ rưỡi chiều, cuối cùng rút gọn lại còn năm trang, hai người hện ngày mai chính thức ký hợp đồng hợp tác giữa hai công ty, Doãn Sắt cũng đạt được quyền tham dự hoạt động thiết kế của Thiên Trạch.

Thi Dương và Doãn Sắt đứng dậy định rời đi, Lục Dĩ Trạch cũng không vội vã để cho bọn họ đi: “Hai vị tối nay có rảnh không?”

“Tổng giám đốc lục có sắp xếp gì sao?” Thi Dương hỏi, nhìn về phía Doãn Sắt bên cạnh, phát hiện cô vẫn chưa phục hồi trạng thái.

Lục Dĩ Trạch cũng nhìn cô, cuối cùng quay lại nhìn Thi Dương: “Cha tôi nghe nói S. Y muốn hợp tác với công ty cho nên đã cố ý mở tiệc trong nhà chiều đãi tổng giám đốc Thi.”

Lục Dĩ Trạch vừa nói như vậy, Thi Dương hoàn toàn không thể cự tuyệt được, gật đầu khách sáo nói câu thăm hỏi Lục Dật Phàm, mà lúc này, Doãn Sắt nghe thấy phải đến nhà họ Lục cũng tỉnh táo lại, khôi phục trạng thái.

“Chờ chút.” Lục Dĩ Trạch thu tất cả hợp đồng trên bàn lại, đi tới trước cửa, dặn Phương Thành thu dọn lại phòng, tự mình dẫn Doãn Sắt và Thi Dương xuống lầu đi tới bãi đậu xe.

Lục Dĩ Trạch lái xe dẫn đường, Thi Dương và Doãn Sắt thì xe theo sau Lục Dĩ Trạch.

Đi hết đoạn đường thành phố phồn hoa là tới một khu biệt thự yên tĩnh xa hoa. Khắp nơi đều là biệt thự liên hợp hoặc là biệt thự riêng, sang trọng hơn khu nhà biệt thự được chia cho cán bộ của nhà họ Từ nhiều.

Doãn Sắt khoanh hai tay trước ngực, đầu tựa vào trên cửa sổ xe bên ghế lái phụ nhìn ra bên ngoài, tâm tình của cô còn bất ổn hơn khi trở về nhà mình ngày hôm qua. Nếu như không phải là vì bị bức bách phải đi, cô sẽ không bao giờ muốn gặp lại cha của Lục Dĩ Trạch nữa.

Bởi vì cha của Lục Dĩ Trạch - Lục Dật Phàm ngay từ khi bắt đầu đã không thích mình, hơn nữa còn là ghét. Cho nên lúc đó lần đầu tiên khi Lục Liên Tiểu đưa cô đến nhà họ Lục, Lục Dật Phàm đã trầm mặc cả một ngày, trên mặt viết đầy sự không hài lòng của ông.

Mà thái độ của mẹ Lục Dĩ Trạch - Liên Ngọc Thanh lại trái ngược với Lục Dật Phàm, bởi vì bản tính của người mẹ, cho nên sau khi biết cha mẹ Doãn Sát ly hôn càng quan tâm che chở cô hơn.

Cha mẹ Lục luôn luôn trái ngược nhau như vậy thế nhưng lúc ấy lại thống nhất cùng đứng chung một chiến tuyến: “Rời khỏi Trung Quốc đi, năm năm là được rồi.”

May mắn là trong thời gian ngắn ngủi này, cô đã cải tạo mình trở thành một cô gái có vẻ bề ngoài xinh đẹp, cũng đưa Thi Dương – một người tốt hơn Lục Dĩ Trạch vô số lần trong mắt họ cùng trở về, chính là để nói cho bọn họ biết Doãn Sát cô không tệ như bọn họ tưởng tượng.

Xe dừng lại trước một căn biệt thự ba tầng, Doãn Sát nhìn nơi này hừ lạnh một tiếng.

Lục Dật Phàm và Liên Ngọc Thanh đều đứng ở cửa nghênh đón Thi Dương, Doãn Sát nhìn hai người kia qua cửa sổ xe, không biết khi bọn họ nhìn thấy cô sẽ có biểu hiện như thế nào.

Thi Dương xuống xe trước, chào hỏi bọn họ, ngay sau đó đi tới trước cửa xe bên phía Doãn Sát, mở cửa xe, để Doãn Sát từ trong đi ra.

Từ trong mắt Lục Dĩ Phàm cô có thể nhìn thấy biểu cảm từ vui vẻ khen tặng cho đến vô cùng kinh ngạc, khóe miệng cô hơi nhếch lên cúi người chào Lục Dật Phàm một tiếng: “Bác Lục, đã lâu không gặp.”

Ngay trước mặt Thi Dương, Lục Dật Phàm cũng không thể nói thêm gì, nghiêm mặt dẫn bọn họ vào phòng, mời bọn họ ngồi vào chỗ.

“Có thể hợp tác với công ty S.Y là vinh hạnh của Thiên Trạch.” Đề tài khách sáo bắt đầu, Lục Dật Phàm dùng kinh nghiệm nhiều năm tích lũy được ở trên thương trường nói chuyện với Thi Dương, cố gắng hết sức không để cho trường hợp lúng túng xảy ra.

Nhưng mà trong lòng vẫn nghi ngờ thân phận của Doãn Sát, khiến ông hỏi ra miệng: “Xin hỏi Doãn tiểu thư là—— của cậu?”

“Là bạn gái của cháu.” Thi Dương cười nói với Lục Dật Phàm, kéo tay Doãn Sát sang đặt trong lòng bàn tay mình, giọng nói vô cùng cưng chiều.

Sắc mặt của Lục Dật Phàm thật không đẹp mắt, trong lòng Doãn Sát cảm thấy vô cùng vui vẻ vì mưu kế của mình đã thành công. Khi nhìn về phía Thi Dương rốt cuộc vẫn nở nụ cười tán dương, thật may là đến lúc cần thiết Thi Dương vẫn rất hữu dụng.

Lục Dật Phàm vừa nhìn về phía Lục Dĩ Trạch ngồi ở chỗ đối diện trên ghế sa lon không nói lời nào, ánh mắt của anh vẫn chăm chú nhìn vào bàn tay Thi Dương đang nắm lấy tay Doãn Sát, xem ra tâm tình cũng không quá tốt.

Lục Dĩ Trạch ngồi nhìn có chút không nhin được, đứng lên: “Mọi người cứ nói chuyện trước đi, con về phòng nghỉ ngơi một chút.”

**

Trò chuyện được một lúc lâu, Doãn Sát bị Liên Ngọc Thanh kéo đến phòng ngủ chính nói chuyện.

“Sát Sát, ta cảm thấy có một số việc vẫn cần phải nói rõ ràng.”

Doãn Sát gật đầu, trước khi cô kính trọng Liên Ngọc Thanh, trên căn bản là bà nói gì cô nghe nấy.

“Ta biết rõ như vậy có lẽ là làm khó dễ con, nhưng mà —— cố gắng đừng tiếp xúc với Dĩ Trạch và Liên Tiểu nữ.”

“Liên Tiểu đã quên hết mọi chuyện, có thể đối với chúng ta như vậy cũng là điều tốt. Con xuất hiện, nếu như nó lại nhớ ra, tất cả cố gắng của chúng ta đều uổng phí. Ta và cha của Liên Tiểu thật sự rất sợ khi phải nhìn thấy nó như vậy.” Liên Ngọc Thanh có dụng ý nói với Doãn Sát.

“Bác yên tâm, con sẽ không đi trêu chọc Lục Dĩ Trạch nữa.” Dứt lời cô lại bổ sung thêm một câu, “Thi Dương rất tốt, con và Thi Dương sẽ phát triển thật tốt.”

Mặc dù ban đầu tính tình Doãn Sát đĩnh đạc như nam sinh, nhưng Liên Ngọc Thanh đã từng coi cô như con dâu của mình, cho nên khi Doãn Sát nói như vậy thì trong lòng Liên Ngọc Thanh cũng không hề dễ chịu chút nào.

Thở dài, nghĩ tới bữa ăn tối vẫn còn đang chuẩn bị, có chút tiếc rẻ vỗ vỗ vai Doãn Sát, trước khi đi còn nói với cô: “Sắt Sắt, bây giờ suy nghĩ lại mới thấy lúc ấy chúng ta đối với con quá cực đoan, thật xin lỗi.”

.....

Gian phòng chỉ còn lại một mình Doãn Sát, cô cũng theo sau, đi ra khỏi phòng ngủ chính, vừa bước một bước ra khỏi phòng đã bị một người mạnh mẽ kéo vào một gian phòng khác.phuonganhlqd

Cô bị dọa sợ suýt nữa thì kêu ra tiếng, miệng lập tức bị người ta che lại, cô nhìn thấy người kia là Lục Dĩ Trạch, lập tức ngừng miệng.

Về mặt Lục Dĩ Trạch lúc này cũng không tốt, hơn phân nửa là bởi vì nghe được lời nói mới vừa rồi của cô, còn có những hình ảnh vừa mới nhìn thấy kia nữa.

Doãn Sát cắn một cái lên cái tay đang che miệng cô, Lục Dĩ Trạch bị đau, nhỏ giọng “A” một tiếng thu tay về, lập tức nghe thấy Doãn Sát nén giọng nói bên tai anh: “Lục Dĩ Trạch, anh chính là một tên lường gạt!”

“Anh nói mẹ anh và em gái anh đều nhớ tôi, kết quả thì sao, một người hận đến nỗi không cần gặp lại tôi, một người thì đã quên tôi mất rồi!” Cô tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Anh thu tay vừa bị cắn đau lại, nghe cô nói hết cũng trả lời lại một câu: “Cũng vậy thôi, Sắt Sắt, em cũng lừa anh bao nhiêu chuyện.”

Doãn Sát ngẩng đầu lên cau mày như muốn hỏi “Nào có?”

“Chuyện tốt em và tổng giám đốc Thi thông đồng với nhau, Thi Dương đều nói cho anh biết rồi.” Ánh mắt của Lục Dĩ Trạch yên lặng nhìn Doãn Sát, trong ánh mắt còn mang theo sự quan sát tìm kiếm.

Trong đầu Doãn Sát đang mắng tên phản đồ Thi Dương vô số lần, cũng không biết tiếp theo nên nói cái gì.

“Em cảm thấy anh sẽ trở mặt nhìn Thi Dương chiếm tiện nghi của em sao?” Trong đầu xuất hiện hình ảnh Thi Dương nắm tay cô, ôm cô hoặc là hôn lên trán cô, từng trường hợp một.

“Hả?” Doãn Sát có chút không biết làm sao, trong mắt lúc này đều là mê mang.

Lục Dĩ Trạch vẫn không quên nói đùa: “Ừ, đại khái khi đó, anh sẽ nhắm mắt lại.”

Doãn Sát lại bị Lục Dĩ Trạch đùa bỡn, chỉ cảm thấy bị anh cười không thú vị. Xoay người đã muốn đi ra ngoài, lại bị Lục Dĩ Trạch giữ lấy bả vai, ngay sau đó anh đỡ cằm cô, như anh nói, nhắm nghiền hai mắt trước mặt cô.

“Giống như thế này.”

Nhếch miệng, một giây kế tiếp, nhắm chuẩn hôn lên môi cô.

6. Chương 6

Lục Dĩ Trạch hơi dùng sức giữ mặt cô, càng dùng sức hôn cô nhiều hơn. Còn mãnh liệt hơn trước, trong nụ hôn còn biểu thị sự bất mãn của anh.

Cũng từ nụ hôn này, lần đầu tiên Doãn Sát cảm nhận được sự mạnh mẽ, cố chấp của Lục Dĩ Trạch.

Ngoài cửa truyền đến tiếng giày cao gót đập sàn nhà ‘cộp, cộp’, Doãn Sát sợ bị phát hiện cả người phát run, muốn dùng sức đẩy Lục Dĩ Trạch ra.

Lục Dĩ Trạch ngoảnh mặt làm ngơ, cũng đã nhận ra sự kháng cự của Doãn Sắt, giữ chặt bả vai cô, tay lại tăng thêm lực.

Anh vẫn tiếp tục hôn, để tránh cho Doãn Sắt chạy trốn, ấn chặt cô lên trên cửa.

Tiếng giày cao gót ngày càng gần, rồi sau đó dừng lại.

Doãn Sắt nín thình không nói, vừa căng thẳng vừa chịu đựng.

Cuối cùng Lục Dĩ Trạch cũng buông cô ra, ôm cô vào trong ngực thật chặt, giọng nói có chút run rẩy nhưng mà vẫn nói hoàn chỉnh một câu: “Sắt Sắt, quen anh đi.”

Mấy chữ cuối này nói ra cũng không có một chút văn vẻ nào, cứ dùng một loại giọng điệu như mệnh lệnh nói ra với cô gái đứng trước mặt này.

Tiếng giày cao gót ngoài cửa vốn đã dừng lại lại vang lên một lần nữa, âm thanh dần dần nhỏ đi rồi không nghe thấy nữa.

Doãn Sắt bị anh ôm thật chặt, tựa vào lồng ngực anh, cũng có thể nghe được nhịp tim Lục Dĩ Trạch đang đập rất nhanh.

Cô nói không ra lời, bởi vì chính trái tim cô cũng đang đập thình thịch sắp không chịu nổi nữa rồi. dĩ3ndanlqd

Cô chờ câu nói này đã bao lâu? Đã gần tám năm, từ lần đầu tiên gặp Lục Dĩ Trạch đến bây giờ, cũng sắp tám năm rồi.

Trong trí nhớ của cô, lần đầu tiên tỏ tình với Lục Dĩ Trạch là như thế nào? Cái loại lúng túng xấu hổ trong nháy mắt này, hai người đều nhớ rất rõ ràng.

Khi Từ Sắt Sắt sắp học hết lớp mười, nghe nói Lục Dĩ Trạch ghi danh tham gia hoạt động du lịch do nhà trường tổ chức thế nên ngay trước ngày cuối cùng ghi danh, cô cũng đăng ký theo.

Khi đó chỉ cách lần đầu tiên nhìn thấy Lục Dĩ Trạch mấy tháng, vẫn chưa quen Lục Dĩ Trạch, cho nên trên máy bay hoặc là đi trên đường cô đều đứng cách Lục Dĩ Trạch một khoảng xa xa, không dám tiến lên.

Nhưng mà cô cũng không biết một ngày kia ở ngay thành phố này, cô lấy dũng khí ở đâu ra to gan xông lên phía trước, lần đầu tiên tỏ tình với người con trai mà mình thích ngay trước mặt mọi người: “Lục Dĩ Trạch, em thích anh.”

Lục Dĩ Trạch đang ăn cơm trưa bỗng bị ghen mà người bên cạnh còn phản ứng rõ ràng hơn, dường như là phun hết cơm ra bàn, sau đó bắt đầu cười ha ha đùa giỡn.

Ngay cả Trần Vạn Bằng ngồi cách một bàn cũng cười to: “Từ Sắt Sắt, cậu là đồng tính luyện ái sao?”

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, ngay cả Lục Dĩ Trạch đang bị ghen cũng cười hai tiếng, nhìn về phía Từ Sắt Sắt, đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô đỏ mặt.

“Cậu có ý gì? Chẳng lẽ tôi phải thích con gái sao?” Cô lập tức thay đổi đối tượng, túm lấy Trần Vạn Bằng đánh điên cuồng một trận. Giống như thật sự nổi giận, đến cuối cùng, thiếu chút nữa là đánh nhau thật.

Cũng chính vào lúc đó, Lục Dĩ Trạch mới phát hiện ra là cô nghiêm túc.

Lần đầu tiên tỏ tình, lấy trận đánh nhau này làm kết thúc, mà trên đường trở về, Lục Dĩ Trạch đã cho thấy lập trường rõ ràng của mình: “Tôi không có cảm giác với cô.”

Thật ra thì cũng không phải là không có, chỉ là không phải yêu, hơn nữa, đối với một loại “Ngoại tộc” mới lạ như Từ Sắt Sắt, tự nhiên còn có một chút hoài nghi: “Quan hệ giữa cô và Liên Tiểu tốt như vậy, không phải là vì ——”

“Nếu như không có Liên Tiểu, ngay cả anh là ai tôi cũng không biết.” Cô gái nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy chân thành tha thiết, cuối cùng Lục Dĩ Trạch cũng xóa bỏ nghi ngờ, anh gặt đầu một cái rồi trở về chỗ của mình.

.

Hồi tưởng lại quá khứ, cô ôm Lục Dĩ Trạch cũng chặt hơn, len lén núp ở trong ngực anh cười, không bị Lục Dĩ Trạch nhìn thấy. Hai người ở trong phòng nhỏ lẳng lặng ôm nhau, không ai nói thêm câu nào.

Ở trong phòng một lúc lâu, Doãn Sát mới đẩy Lục Dĩ Trạch ra, lau miệng: “Quen nhau giống kiểu tình yêu vụng trộm thế này sao?”

“Sát Sát ——” Lục Dĩ Trạch nhìn cô, gọi tên của cô, anh biết, muốn thay đổi suy nghĩ cố chấp của cha mẹ cần phải có thời gian.

Doãn Sát dứt hai tay vào túi áo bành tô, tâm tình tốt hơn rất nhiều, cười nói với anh: “Vậy thì chờ anh thuyết phục được hai bác Lục đi đã rồi hãy nói với em những lời này.”

Suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Em thừa nhận, em kéo Thi Dương đến đây chỉ để diễn kịch thôi, nhưng mà cũng bắt đầu trò chơi rồi, thì không thể bỏ dở giữa chừng được.”

“Ngay cả xem trò vui cũng không thể rút lui được.” Rồi sau đó bổ sung thêm một câu.

Cô xoay người đi, để tay ở trên tay nắm cửa. Cảm nhận được kim loại lạnh lẽo rất cuộc cũng khiến cô tỉnh táo hơn nhiều, khuôn mặt rõ ràng tươi cười vừa rồi lại nổi lên một chút nhăn nhó khó chịu.

Lục Dĩ Trạch vẫn gọi cô lại: “Ngày mai chín giờ, ở lầu một Thiên Trạch, anh sẽ nói hết mọi chuyện của Liên Tiểu trong năm năm này cho em biết.”

Cô dừng lại một chút, gạt đầu, rồi sau đó tiếp tục đi ra ngoài cửa.

**

Khi Doãn Sát trở lại phòng khách một lần nữa, Lục Liên Tiểu và Tần Tử cũng trở lại rồi.

Lục Liên Tiểu đang ở phòng bếp giúp đỡ Liên Ngọc Thanh, mà Tần Tử cũng là khách, ngồi trên ghế sa lon nói chuyện với Lục Dật Phàm và Thi Dương, nhìn Doãn Sát ngồi ở bên cạnh mình, Thi Dương hỏi Tần Tử.

”Nghe nói Tần tiểu thư cũng là chuyên gia thiết kế thời trang giống Sát Sát, gần đây có tác phẩm nào mới không?”ld.d.lqd229

Tư chất của Tần Tử cũng chỉ bình thường, nhưng mà là người tương đối cố gắng lại có quan hệ tốt với Lục Liên Tiểu, cho nên cũng giành được rất nhiều giải thưởng trong nước cũng có không ít tác phẩm tốt.

Nhưng mà so sánh với người học tập ở nước Pháp bốn năm, từ năm thứ hai đã bắt đầu rục rịch công bố các bản thiết kế thời trang, đoạt được vô số giải thưởng quốc tế lớn như Doãn Sát mà nói thì khác xa.

Tần Tử đã sớm nghe danh Doãn Sát, hôm nay lại được nhìn thấy, so sánh hai người cô tự nhận mình không bằng, nhưng mà cảm xúc trong lòng cũng giấu thật sâu, từ đầu đến cuối cũng không biểu lộ sự đố kỵ của mình với Doãn Sát.

Lại nghe thấy Thi Dương hỏi mình, còn tưởng rằng Thi Dương muốn che chở mình dưới cành ô liu, nhận mình vào S. Y, trong lòng mừng thầm một phen sau đó liệt kê mấy tác phẩm thiết kế tương đối nổi tiếng của mình.

Hiển nhiên Thi Dương chưa từng nghe qua, nhưng lại không biểu lộ ra, chỉ biểu hiện giống như vô cùng hứng thú theo lễ phép.

Đúng lúc này, Lục Dĩ Trạch từ gian phòng đi ra, ngồi vào chỗ trống bên cạnh Tần Tử. Doãn Sát chú ý tới động tác rất nhỏ, nhanh chóng chỉnh sửa quần áo của Tần Tử, tư thế ngồi đoan trang, cả người cũng đột nhiên trở nên xấu hổ.

Bên kia, bữa ăn tối cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Liên Ngọc Thanh và Lục Liên Tiểu bắt đầu bưng thức ăn lên bàn. Sau khi chuẩn bị xong, Lục Liên Tiểu đi tới phòng khách, chào hỏi mọi người, khi nhìn thấy Doãn Sát lại còn cười ha hả nói: “Tôi nhớ cô.”

Tất cả mọi người sững sốt, ngay cả Doãn Sát cũng không phải là ngoại lệ, vốn đang náo nhiệt cả nhà họ Lục đột nhiên trở nên vô cùng yên lặng, cũng may Lục Liên Tiểu lại nói tiếp: “Buổi họp báo vừa rồi đã gặp cô.”

“Tôi nhớ được cô.”

Doãn Sát gật đầu cười, lễ phép đứng lên: “Xin chào, tôi là Doãn Sát.”

Giống như hai người xa lạ quen biết nhau một lần nữa. Người ngồi trên ghế sa lon người cũng lục tục đứng dậy đi tới trước bàn ăn. Phía trên bày đầy các loại thức ăn tinh xảo, Doãn Sát có thể nhìn ra đây đều là Liên Ngọc Thanh tự tay làm.

Bởi vì hồi học lớp mười hai thì nhà họ Từ ở cách trường quá xa, Lục Liên Tiểu đều sẽ lái xe đến nhà họ Lục ăn cơm trưa. Khi đó nhà họ Lục còn ở trong một căn nhà nhỏ, mỗi buổi trưa Liên Ngọc Thanh sẽ ở trong phòng bếp nhỏ hẹp làm ra một bàn thức ăn ngon.

Trong trí nhớ của Doãn Sát, cô đã được ăn thức ăn của ba người, mẹ cô Doãn Nhạn Chi, mẹ kế Hà Vân Chi và Liên Ngọc Thanh, cô vẫn cảm thấy Liên Ngọc Thanh nấu ăn ngon nhất.

“Tổng giám đốc Thi ném thử một chút xem, tay nghề vợ tôi như thế nào?” Lục Dật Phàm cười muốn mời Thi Dương ngồi xuống, mặc dù chỉ là bữa ăn đơn giản trong gia đình, nhưng mà có mười phần thành ý vẫn hơn tiệc chiêu đãi ở khách sạn.

Thi Dương cầm đũa lên, cũng không vội vã ăn trước, để ý Doãn Sát buổi trưa chỉ ăn một cái pizza sợ là đã sớm đói bụng, gấp thức ăn vào trong chén Doãn Sát trước, sau khi nhìn cô ăn xong mình mới ăn một chút.

Lục Dật Phàm cười nhìn Doãn Sát và Thi Dương, vừa nhìn về phía con trai mình: “Dĩ Trạch, tuổi con cũng không nhỏ, cũng nên tìm một người bạn gái giống tổng giám đốc Thi đi.”

Nói xong, liếc mắt nhìn về phía Tần Tử ngụ ý sâu xa.

Lục Dĩ Trạch hoàn toàn không quan tâm đến lời nói của cha, mà ngoài dự đoán của mọi người mức chén canh đặt trước mặt Doãn Sát: “Sát Sát, ném thử một chút đi.”

Tình cảnh bỗng trở nên lúng túng, cứ trắng trợn tỏ rõ thái độ với cha mình như vậy, Lục Dĩ Trạch nhìn Doãn Sát, nói với Lục Dật Phàm: “Cha, cha yên tâm, con sẽ tìm một người bạn gái như vậy.”

Sắc mặt Tần Tử trở nên thật không đẹp mắt, Lục Liên Tiểu còn tưởng rằng là anh trai đang đấu tranh với cha, cố ý làm như vậy, cho nên ở dưới mặt bàn vỗ vỗ Tần Tử. Còn Thi Dương vẫn cúi đầu ăn mấy thứ linh tinh, không hề cảm thấy có gì đó không ổn.

Cả bàn ăn bởi vì Lục Dĩ Trạch mà lạnh hẳn đi, Thi Dương thấy thế chuyển đề tài: “Trước đây ở Mỹ, đã nghe các bạn học nhắc đến Lục tiểu thư. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên đúng như lời cậu ấy nói.”

Doãn Sát có chút ngạc nhiên nhìn về phía Thi Dương: “Tại sao trước kia không nghe thấy anh nhắc đến?”

Thi Dương cười nói: “Chẳng qua là cảm thấy không quan trọng, bây giờ nhìn thấy Lục tiểu thư mới nhớ tới.”

“Là bạn. Bạn học trước kia của tôi sao?” Lục Liên Tiểu thu tay về hỏi, bởi vì không nhớ ra rất nhiều chuyện hồi học trung học, cho nên cũng rất tò mò với quá khứ của mình. [phuonganhqd](#)

“Là bạn học của Lục tiểu thư, Lục tiểu thư cũng không biết, bạn học kia của tôi chỉ nói là khi đó Lục tiểu thư và tổng giám đốc Lục đều rất nổi tiếng.” Thi Dương cười nói, tay cầm thìa ngoáy chén nước canh, cũng không uống.

Lục Dật Phàm cũng không muốn nhắc quá nhiều tới chuyện lúc trước, nghiêng người về phía trước đang muốn nói cái gì đó, Thi Dương đã nhận ra, lại thay đổi lời nói, không nhắc lại nữa: “Nghe nói Lục tiểu thư tương đối có hứng thú với nghề diễn viên nghệ sĩ, tôi biết người bạn này cũng mở công ty giải trí.”

Đúng là hợp ý Lục Liên Tiểu, cô cảm thấy có hứng thú với cái đề tài này hơn: “Là công ty nào?”

“Hòa Ngu”, anh để thìa trong tay xuống, nhìn về phía Lục Liên Tiểu, lại lấy danh thiếp từ trong cửa mình ra đưa cho cô tiểu.

Doãn Sát cũng không ngờ Thi Dương sẽ nói đến đề tài này ở nhà họ Lục, nhưng mà nghĩ tới công ty Thi Dương đã đề cử, ‘Hòa Ngu’, công ty này rất được, nếu như Lục Liên Tiểu thật sự muốn đi, có thể sẽ phát triển được.

Thi Dương nói với Lục Liên Tiểu là sau khi cô đã quyết định thì hãy gọi điện thoại cho anh, Lục Liên Tiểu gật đầu nói tiếng cảm ơn.

Một bữa cơm ăn không bình tĩnh không vô vị, nhưng tổng thể coi như cũng yên ổn.

Sau khi ăn xong Doãn Sát và Thi Dương cũng đến lúc rời đi, Lục Dật Phàm tự mình đưa cả vợ và con gái đi theo tiễn họ đến tận cửa.

Ngồi lại phòng khách chỉ còn có Lục Dĩ Trạch và Tần Tử, Lục Dĩ Trạch cúi đầu nhìn Tần Tử đi đôi giày cao gót, cuối cùng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Tần Tử, đừng để tôi mất hết cảm tình với cô.”

Dứt lời, anh đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, Thi Dương vừa mới lái xe đi, mấy người Lục Dật Phàm đang xoay người đi vào trong nhà.

Lục Dĩ Trạch lại nhìn bộ mặt không cam lòng của Tần Tử, rồi sau đó trở về phòng.

Xe vốn đang chạy vững vàng trên đường cái, chợt ngừng lại giữa đường, che dùi phải đột nhiên bị Doãn Sát nhéo mạnh một cái, Thi Dương vô cùng kinh sợ nhìn sang: “Em điên rồi sao?!”

Doãn Sát khoanh hai tay ở trước ngực, ung dung nhìn anh: “Thi Dương, là ai bảo anh nói chuyện của chúng ta cho Dĩ Trạch biết hả?”

Mặc dù mới vừa rồi Thi Dương biểu hiện rất tốt, nhưng mà vừa mới về nước không tới hai ngày Thi Dương đã bán đứng mình với Lục Dĩ Trạch, món nợ này không thể không tính toán toán.

Sau khi Thi Dương nghe Doãn Sát nói xong, trên mặt lại viết đầy không hiểu: “Rốt cuộc em đang nói cái gì?”

Cả một buổi chiều anh đều thảo luận chuyện hợp đồng với Lục Dĩ Trạch, còn lại cũng không nói gì. Anh biết tính Doãn Sát, cho dù Lục Dĩ Trạch có thể cảm nhận được, anh cũng không thể nói, bởi vì ban đầu anh đã đảm bảo với cô rồi.

Lần này đổi lại thành Doãn Sát trợn to hai mắt, nghĩ tới lúc ở trong phòng, Lục Dĩ Trạch nhẩn nhũ, mình lại còn trả lời chắc chắn, cắn răng thở dài một cái.

Thật là hồngбет, trúng kế của Lục Dĩ Trạch rồi.

Thầm mắng một câu, vuốt vuốt chân giúp Thi Dương.

——“Em bị Lục Dĩ Trạch lừa.”

——“Em lại còn thừa nhận.”

7. Chương 7

Ngày thứ hai Doãn sát dậy rất sớm, ánh mắt đầu tiên dừng trên chiếc điện thoại di động đem qua lúc về nhà cô thuận tay đặt ở trên tủ đầu giường.

Vươn tay cầm lấy điện thoại, trong đầu đều là tất cả những gì Lục Dĩ Trạch làm cho cô sau khi về nước hai ngày nay, còn có câu nói hôm qua anh ấy nói thầm với cô ‘Quen anh nhé’ kia nữa.

Cúi đầu cười cười, cô để điện thoại trở về trên tủ đầu giường, đẩy chăn ra đi rửa mặt. Sửa soạn cho mình xong xuôi, cô xuống lầu lập tức nhìn thấy Hà Văn Chi đang chuẩn bị bữa ăn sáng: “Sát Sát, mau tới đây ăn điểm tâm, dì làm món con thích ăn.”

Cháo bí đỏ hạt kê kết hợp với món ăn đơn giản, có vẻ rất ngon và tinh tế.

Doãn Sắt nhìn thời gian vẫn còn sớm, liền ngồi xuống.

“Ba tôi đâu?” Múc một muỗng thỉnh thoảng bỏ vào trong miệng, là hương vị ngọt ngào mềm dẻo.

Cô ngẩng đầu nhìn Hà Vân Chi vẫn còn đang dọn dẹp trong phòng bếp, lúc này chỉ có Doãn Sắt và Hà Vân Chi ở trong nhà, bầu không khí bình tĩnh hiếm có.

“Ba con ông ấy vẫn còn công tác ở bên ngoài, phải còn mấy ngày nữa mới trở lại.” Hà Vân Chi cầm khăn lông lau khô tay, tháo tạp dề xuống, ngồi vào chỗ đối diện với Doãn Sắt, nhìn doãn sắt muốn nói lại thôi, hình như là có chuyện muốn thương lượng với Doãn Sắt.

“Có chuyện gì không?” Doãn Sắt quan sát cẩn thận, vừa nhìn đã xác định được tâm tư của mẹ kế.

Thật ra thì đối với Doãn Sắt, Hà Vân Chi vẫn muốn làm một người mẹ kế tốt, chỉ đáng tiếc là Doãn Sắt không thêm chịu nể mặt nể mũi. Cho nên khi đối mặt với Doãn Sắt nói chuyện giống như thế này, bà vẫn còn có chút hèn nhát: “A Nhiên sắp lên cấp ba, ý định của di là để cho A Nhiên học ngoại trú.”

Hà Vân Chi nói tiếp cho hết lời: “Cho nên di muốn hỏi ý con như thế nào, dù sao con cũng ——”

“Loại chuyện như vậy không cần hỏi tôi, các người tự quyết định là tốt rồi.” Ăn một chén nhỏ cháo vào bụng, đã no bảy tám phần, Doãn sắt đứng lên, nhìn về phía Hà Vân Chi cười một cái nói.

“Hơn nữa, cho dù tôi có phản đối, chỉ cần ông Từ Chấn Phi đồng ý, tôi có thể làm gì được?” Ngay trước mặt mẹ kế cô gọi thẳng tên họ cha mình, thu ý cười trên khóe môi lại, nhìn thẳng vào mắt Hà Vân Chi.

Cô đi tới cửa, thay giày xong: “Không có chuyện gì khác, vậy thì tôi đi trước.”

.....

Đi ra bên ngoài, bởi vì thời gian còn rất sớm nên người đi lại trên đường phố rất thưa thớt, hơn nữa giữa tháng hai gió thổi vẫn còn hơi se lạnh, cô quần chặt lấy quần áo trên đường đi. Lại vì lo lắng sẽ đến trễ nên liếc nhìn đồng hồ đeo tay, tám giờ kém mười, đi bộ đi tới Thiên Trạch là không thể nào.

Xe lại không thể đến tận nhà, không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài trước rồi tính sau.

Cho tay vào trong túi, mò tới cái điện thoại di động kia, lúc này cô mới mở máy, ngay sau đó liền thấy phía trên có một cuộc điện thoại nhỏ.

Biết số điện thoại di động của cô, trừ Lục Dĩ Trạch ra không có người nào khác. Cô gọi lại: “Tìm tôi có việc gì sao?”

Bên kia, Lục Dĩ Trạch giống như đang vội, cho nên khi nghe điện thoại nói rất nhỏ: “Ừ, chỉ muốn nhắc nhở em một chút, đừng quên sáng nay đã hẹn gặp mặt.”

“A, nếu anh không nhắc nhở em cũng quên mất, vừa sức nhớ ra. Bây giờ còn đang ở trong nhà, chắc phải tới trễ.” Doãn Sắt nghĩ tới hôm qua bị Lục Dĩ Trạch trêu, cho nên rõ ràng là bây giờ cô đang đi ở trên đường, cũng không có nói thật với Lục Dĩ Trạch.

Qua điện thoại lại nghe được giọng cười nhẹ nhàng của Lục Dĩ Trạch: “Sắt Sắt, anh có thể nghe được là em đang ở bên ngoài, anh phải đi họp ngay bây giờ, lát nữa gặp.”

Sau khi điện thoại bị cắt đứt, cô thấy chuyện mình muốn trêu đùa lại chưa thành công, không vui buông điện thoại xuống.

Nhìn ra đường cái, thấy một xe taxi đang lái tới, cô lập tức ngăn lại, ngồi lên.

“Bác tài, Thiên Trạch, cảm ơn.”

**

Tài xế xe taxi lái xe đến lầu dưới của Thiên Trạch bằng tốc độ nhanh nhất, khi đến đó là tám giờ ba mươi lăm.

Doãn Sắt nghĩ Lục Dĩ Trạch sẽ không xong sớm như vậy nên đi dạo bên trong Thiên Trạch một chút.

Khi đi ngang qua một quầy hàng, cô nhìn thấy một bức áp-phích, người mẫu phía trên là Lục Liên Tiểu. Nhìn lại nhãn hiệu trang phục này, tên là Car-rie's, cũng biết đây là quầy bán quần áo của Tần Tử.

Cô tiến vào nơi này, tùy tiện nhìn y phục trong này một chút.

Phần lớn là trang phục thích hợp với phụ nữ hai mươi ba mươi tuổi ở thành phố, thiết kế có chút tương đối mới mẻ độc đáo. Mà màu sắc phổ biến cũng thanh nhã, thoạt nhìn rất mát mẻ.

Cô còn nghe người đi đường ở đây nói, nhãn hiệu trang phục này là nhãn hiệu nổi tiếng nhất của Thiên Trạch, các ngôi sao mỗi khi có sự kiện đều mặc trang phục có xuất xứ từ cửa hàng này, cho nên lượng tiêu thụ rất tốt.

Đúng lúc muốn đi ra khỏi tiệm này, cô lại chạm mặt Tần Tử.

Tần Tử thấy Doãn Sát có chút không vui nói “Chào cô”, hoàn toàn khác biệt với thái độ ở nhà họ Lục ngày hôm qua. Doãn Sát vẫn gật đầu một cái, đi ra bên ngoài, ngay cả mỉm cười thân thiện một cái cũng keo kiệt không cho Tần Tử.

Có thể là bởi vì đùa giỡn gặp dịp thì chơi với tình địch, trong lòng Doãn Sát, thật sự là quá thấp kém rồi.

Cô đi tới quầy chuyên doanh đối diện, thấy chỗ đó vẫn còn trống không, bên ngoài đã bị vây lại, không thấy được bên trong. Hỏi nhân viên quét dọn, mới biết về sau chỗ này sẽ trở thành quầy chuyên doanh buôn bán của cô.

“Nghe nói hội nghị sáng nay, tổng giám đốc Lục còn có ý nói rõ tầm quan trọng của nhãn hiệu này.” Chuyện trong Thiên Trạch truyền ra tương đối nhanh trước sau như một, ngay cả cô quét dọn vệ sinh cũng biết rất rõ ràng.

Nói “Cám ơn” xong, Doãn Sát nhìn lại thời gian, đã là 8h50', cách thời gian hẹn gặp mặt Lục Dĩ Trạch còn mười phút.

Cô chậm chạp đi về phía cửa, quả nhiên thấy được Lục Dĩ Trạch đang đứng ở nơi đó. Dừng bước chân, nhìn Lục Dĩ Trạch đứng ở trước cửa quay lưng lại với mình, cô cười ha hả bước nhỏ đi tới. Đến khi đi tới bên cạnh Lục Dĩ Trạch thì lại nghiêm mặt nói: “Anh đã đến lâu rồi sao?”

“Họp xong lập tức đi xuống.” Lục Dĩ Trạch nhìn cô gái bên cạnh, bởi vì mới vừa đi họp các ý kiến đưa ra không khớp, tâm tình vốn đang không vui, đột nhiên trở nên thoải mái hơn nhiều.

Anh cười cười, nhìn đồng hồ đeo tay trên tay, kim chỉ giây di chuyển từng chút từng chút, nói với Doãn Sát: “Thì ra cảm giác chờ một người là như vậy.”

Doãn Sát nhìn cái đồng hồ đeo tay kia, bởi vì bị chiếc đồng hồ đeo tay kia làm cho kinh ngạc, sắc mặt cũng thay đổi: “Đây không phải là ——”

Đây không phải là quà sinh nhật Từ Sát Sát tặng cho Lục Dĩ Trạch năm lớp mười hai đó sao?

Sinh nhật của Lục Dĩ Trạch trước kì thi vào trường đại học một tuần, ngày hai mươi tám tháng năm, khi đó bởi vì anh bận rộn ôn thi, căn bản là không có thời gian lo lắng cho sinh nhật của mình, cả người cũng thiếu chút nữa đã học hết tất cả các công thức của các ngành học khác.

Cổ tình vào ngày hôm đó, Từ Sát Sát lại tới phiên anh, cũng không để ý anh đang nghiêm túc học tập, ghi chú, gọi một cú điện thoại tới: “Lục Dĩ Trạch, em có đồ muốn tặng cho anh. Hiện tại em đang ở dưới lầu nhà anh chờ anh, nhớ xem thư nữa.”

Đề bài khó hiểu giải một hồi lâu thế nào cũng không giải được, anh vốn đang rất phiền não: “Không cần, hôm nào hãy nói.”

Cúp điện thoại lại đi làm những đề bài khác, tất cả vẫn đều không làm được.

Lục Dĩ Trạch viết bài tập, Lục Liên Tiểu cô bị Từ Sát Sát từ chối đi chơi cùng phiên nào nhìn anh trai, biết lúc này không chọc nổi anh, cũng chỉ có thể ở trên lầu ngơ ngác nhìn Doãn Sát ở dưới lầu ngồi trên bồn hoa, không có biện pháp.

Ngày đó, Doãn Sắt chờ dưới lầu nhà họ Lục hơn hai giờ, từ gần tối mặt trời bắt đầu lặn chờ đến khi trời tối hẳn.

Mùa hè, bên bồn hoa vẫn còn rất nhiều muỗi, đốt cô sung hết cả người, nhưng cô đợi vẫn ở chỗ cũ.

Rốt cuộc Lục Dĩ Trạch cũng giải xong mấy đề này, thở một hơi dài và lại Lục Liên Tiểu còn ra ám hiệu, nghĩ đến cuộc điện thoại Từ Sắt Sắt vừa mới gọi tới.

Nghĩ rằng hơn phân nửa là cô đã đi về rồi, trong lòng cũng nổi lên chút cảm giác khác thường, cũng coi là có chút mất mát đi đến bên cửa sổ, mới phát hiện cô vẫn còn ngồi trên bồn hoa dưới lầu.

Khi anh đi từ trên lầu xuống, sắc mặt Lục Dĩ Trạch cũng không hề tốt, đi tới trước mặt Doãn Sắt, mới phát hiện cô ôm một cái hộp nhỏ ngủ thiếp đi. Cách đó không xa còn có mấy tên côn đồ, còn huýt sáo về phía này.

Lục Dĩ Trạch ngồi xổm xuống, nhìn cô lúc này. Một tiểu nữ để tóc ngắn, mặt mũi anh tuấn xinh đẹp tuyệt trần, cúi đầu nhắm mắt, chỉ nhìn quần áo một cách đơn giản cũng sẽ chỉ cho rằng là một đứa con trai, hẳn thở dài, cười nói: “Quả nhiên cho dù em có ngủ thiếp đi ở đâu cũng sẽ rất an toàn.”

Bởi vì ngay cả bọn côn đồ cũng lười phải trêu chọc.

Đứng lên đẩy cô một cái, Từ Sắt Sắt mới tỉnh lại, giật mình nhảy dựng lên: “Lục Dĩ Trạch, rốt cuộc anh cũng xuống rồi.”

Nhìn đồng hồ, cũng may, không muộn, vội vàng đưa quà tặng trong tay cho anh: “Đây là quà tặng, sinh nhật vui vẻ.”

Cô lại móc một cái pháo hoa giấy, kéo dây nhỏ phía trên, “Bùm” một tiếng, giấy hoa phun ra, xem ra cũng có không khí ăn mừng, thật vẫn giống như chuyện gì.

“Cho nên chỉ vì muốn tặng quà mà cô chờ tôi tới tận bây giờ?” Lục Dĩ Trạch nhận lấy cái hộp nhỏ đó, sau khi mở ra thấy là một cái đồng hồ đeo tay dành cho con trai, bởi vì là đồ cao cấp cho nên giá trị tương đối xa xỉ.

Cô ngây ngốc gật đầu cười: “Tặng cho anh, anh không thể không nhận.”

Lục Dĩ Trạch suy nghĩ một chút vẫn nhận lấy: “Vậy cô tặng quà cho tôi hơn nữa còn chờ tôi cho tới bây giờ, tôi phải hồi báo cô như thế nào đây?”

Mới đầu, bởi vì thi tốt nghiệp trung học gần tới nên tâm tình buồn rầu, nhưng gặp được cô tâm tình hòa hoãn hơn nhiều, cũng bắt đầu nói đùa.

“Nhận lời quen em đi.” Cười, lại mở miệng nói câu nói đã nói vô số lần này một lần nữa.

Lục Dĩ Trạch cười cười, nhìn bầu trời đêm, phía trên, sao lấp lánh đầy trời, tâm tình không tệ, giọng nói nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Chuyện hồi báo này liên quan đến cả đời, tôi phải suy nghĩ một chút, sáng mai sẽ nói cho cô biết.”

Từ Sắt Sắt tưởng rằng mình còn có hy vọng, đứng thẳng, sững sờ tại chỗ, cho đến khi Lục Dĩ Trạch đi xa mới phản ứng được, trên đường đi về nhà luôn nở nụ cười.

Kết quả là vào ngày hôm sau, Lục Liên Tiểu đưa cho cô một lá thư, nói là anh trai nhờ đưa cho cô.

Tay run run mở ra, thấy dòng chữ bên trong, cô buột miệng lớn tiếng mắng một câu. Lục Liên Tiểu cũng nghiêng đầu sang đây xem, kết quả bật cười “Hi hi” một tiếng.

Trên đó viết là ——“Từ Sắt Sắt, cô mơ đi.”

.....

Hôm nay trên tay Lục Dĩ Trạch còn mang chiếc đồng hồ đeo tay kia, cười nhìn Doãn Sắt, kéo tay cô sang dẫn cô lên tầng hai, vào quán cà phê, gọi hai ly cà phê nóng.

Trong khi chờ cà phê mang lên, anh nói với Doãn Sắt về chuyện năm năm trước sau khi cô rời đi.

“Sau khi em đi một tuần lễ, Lục Liên Tiểu mới tỉnh lại, lúc ấy phản ứng đầu tiên của con bé chính là hỏi tại sao mình lại ở chỗ này, lúc này gia đình anh mới phát hiện ra con bé không nhớ rất nhiều chuyện xảy ra hồi học trung học, cũng có lẽ là nó cố ý quên mất.”

“PTSD, Post traumatic stress disorder, tiếng Trung trong gọi là rối loạn stress sau chấn thương. Mà tình trạng này của Liên Tiểu là thuộc về tâm bệnh, một loại chứng mất trí nhớ, mất trí nhớ có chọn lựa.”

Nhân viên phục vụ bưng lên hai ly cà phê nóng, Lục Dĩ Trạch đặt trước mặt Doãn Sát, nói tiếp.

“Cha mẹ anh đã che giấu rất nhiều chuyện khi Liên Tiểu tỉnh lại, trong đó cũng bao gồm cả sự tồn tại của em. Bọn họ cho rằng tất cả mọi người từng quen biết trước kia không nên trở về bên cạnh con bé lần nữa, cho nên Liên Tiểu cứ qua năm năm như vậy.”

“Bọn họ cho rằng, đối với Liên Tiểu mà nói, đây có lẽ là một chuyện tốt.”

“Năm năm trước, em không nghe lời anh cứ xông ra như vậy, quả thật là có chút kích động. Nhưng mà đối lại là anh, dưới tình huống đó, anh cũng sẽ làm như vậy.”

Anh kéo tay phải của Doãn Sát sang, không biết vì sao bàn tay nhỏ bé này trong lúc ấy lại có thể bộc phát sức mạnh to lớn như thế.

“Mặc dù nhà họ Tiết cũng là người bị hại, nhưng mà bởi vì chuyện này vẫn phải bồi thường một khoản tiền lớn, trả hết khoản nợ trước kia của cha anh, mà Thiên Trạch cũng phải nhờ sự giúp đỡ cha em và cha của Tiết Hải mới có thể đi tới ngày hôm nay.”

“Sát Sát, chỉ xin em hiểu rằng, ban đầu cha anh buộc em rời đi, là vì tốt cho em, cũng là vì để cho mọi người tỉnh táo lại, đối lấy sự yên tâm, ông rất sợ em lại vì Liên Tiểu mà làm ra chuyện gì đó kích động.”

“Nếu như chuyện lúc ấy không ngừng chuyển biến xấu, bây giờ chúng ta cũng sẽ không thể bình tĩnh ngồi cùng một chỗ như thế này.”

“Mà anh cũng không thể có cơ hội nói với em rằng, Sát Sát, anh thích em.”

Tác giả có lời muốn nói: Thời niên thiếu, Doãn Sát vẫn còn quá kích động.

Nhưng mà dù kích động thế nào, Lục Dĩ Trạch cũng thích.

8. Chương 8

Trong quán cà phê tràn đầy hương thơm cà phê tỏa ra, Lục Dĩ Trạch nhìn Doãn Sát, lời nói trịnh trọng, vẻ mặt chân thành tha thiết.

Nghe anh nói chuyện năm năm trước, Doãn Sát vẫn luôn cúi đầu, mãi cho đến khi Lục Dĩ Trạch nói hết lời muốn nói.

Tay của cô vẫn luôn nắm thật chặt miệng ly cà phê, trong lòng dâng lên các loại cảm xúc rối rắm, cũng không biết bước kế tiếp nên làm cái gì. Uống ực một hớp cà phê vào trong bụng, mặc dù lưỡi có chút nóng nhưng vẫn cứ tiếp tục uống vào.

Cuối cùng để ly xuống, nhìn về phía Lục Dĩ Trạch: “Vậy sau đó Liên Tiểu thế nào?”

“Sau khi xuất viện xong nhờ vào mối quan hệ, đưa con bé đi học đại học ở tỉnh B. Đúng theo sở thích của nó học ngành biểu diễn, cũng ở nơi đó, Liên Tiểu đã gặp được Tần Tử. Hiện tại con bé đã tốt nghiệp một năm rồi, chủ yếu đang làm người mẫu.”

Lục Dĩ Trạch đơn giản kể một chút tình trạng gần đây của Lục Liên Tiểu.

Nghe anh nhắc đến Tần Tử, nét mặt Doãn Sát lại âm trầm hơn một chút: “Cha anh hình như rất thích Tần Tử đấy.”

Không khí vốn đang nặng nề, sau khi Doãn Sát nói xong câu này lại hòa hoãn hơn rất nhiều, bởi vì lúc này Lục Dĩ Trạch cười. Còn đưa tay lên xoa mặt Doãn Sát, nói với cô: “Nhưng anh thích em hơn.”

Lại dùng lực bóp bóp, không quên kèm thêm một câu “Không phải là em đang nằm mơ đâu”. Sau đó thu tay về, nhìn Doãn Sát đang xoa mặt nhìn mình chăm chăm, anh cười vui vẻ đến sung sướng, trong lòng cô đang mờ mịt tối tăm cũng sáng sủa hơn nhiều.

Năm năm trước Lục Dĩ Phàm đã nói với anh rất nhiều lần không thể lui tới với Doãn Sát, nhưng cả trái tim đều đã cho cô, không thu về được nữa rồi thì phải làm thế nào đây?

Cũng may là năm năm sau cô quay trở lại đúng hẹn, các phương diện cũng trở nên tốt hơn so với trước kia. Cũng làm cho anh có tự tin hơn, tin tưởng hơn, chỉ cần bọn họ cùng nhau cố gắng, cha mẹ anh hoặc là cha cô một ngày nào đó sẽ thay đổi cái nhìn về hai người bọn họ.

Chẳng qua nếu như giờ phút này muốn hỏi Lục Dĩ Trạch thích Từ Sát Sát giống tomboy trước kia hơn hay là thích Doãn Sát hoàng hoa khuê nữ giống như bây giờ hơn, chỉ sợ đáp án của anh vẫn là người trước.

Bởi vì cô là một cô gái khác người, lao lực vất vả mất ba năm theo đuổi anh như vậy. Khi những người khác đều đã bỏ qua, chỉ có cô là không từ bỏ. Khi những người khác đều nói Từ Sát Sát thích Lục Dĩ Trạch chính là một chuyện cười, cô chỉ nói là các người cứ thoải mái đi, cuối cùng phải khóc nhất định là các người.

Cho nên vào một ngày nào đó khi Lục Dĩ Trạch nhận ra mình có thể thật sự thích Từ Sát Sát, anh đã cười thật lâu. Lại cảm thấy Lục Dĩ Trạch anh không thể bị cô đánh bại sớm như vậy sớm, cho nên mới kìm nén câu nói “Anh thích em” kia lâu như vậy.

Cứ như vậy, vẫn kìm nén đến bây giờ.

Khuôn mặt cô gái trước mặt đỏ bừng, không biết là do anh bóp, hay là vì nghe thấy lời nói của Lục Dĩ Trạch nên thẹn thùng, trong miệng không biết lẩm bẩm cái gì, tức giận nhìn anh.

Lục Dĩ Trạch cười đứng lên, đi tới bên cạnh cô, muốn kéo cô một cái: “Anh dẫn em đến một chỗ.”

Một bàn tay của cô bắt được tay vịn ở chỗ ngồi không chịu đi, một cái tay khác bắt được Lục Dĩ Trạch tỏ vẻ vô lại: “Lặp lại những lời anh vừa nói với em một lần nữa.”

“Ừ, anh thích em hơn.” Lục Dĩ Trạch nói theo yêu cầu của cô một lần nữa. Đây là lần đầu tiên anh nghe lời trước mặt Doãn Sát như vậy.

Doãn Sát có chút sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng đã bị Lục Dĩ Trạch kéo lên: “Nếu như em thích anh sẽ nói cho em nghe mỗi ngày. Nhưng điều kiện tiên quyết là, em phải đồng ý quen anh.”

“Này, Lục Dĩ Trạch ——” Còn chưa nói hết lời, đã bị anh kéo đến tầng một.

Quả nhiên anh dẫn cô đến chỗ ở đại sảnh đó, chỉ vào nơi đang sửa chữa nói: “Đây chính là quầy chuyên doanh của em, một tuần sau là có thể trang hoàng xong.”

Bởi vì lúc trước đã tới, cho nên Doãn Sát cũng không vui mừng bao nhiêu, nhưng lại vì không để cho Lục Dĩ Trạch thất vọng, vẫn biểu hiện rất vui vẻ, vẫn không quên phân tích vị trí địa lý của chỗ này: “Khu vực rất tốt, khách hàng vừa vào cửa là có thể thấy.”

“Thừa dịp còn chưa treo bảng hiệu lên, có muốn đổi lại tên hay không?” Lục Dĩ Trạch kéo Doãn Sát qua hỏi, “Về sau em đi theo anh, dù sao vẫn không thể gọi cái tên này nữa?”

Doãn Sát suy nghĩ một chút, nét mặt giả bộ suy nghĩ sâu xa hỏi: “Anh cứ xác định em sẽ đi theo anh như vậy sao? Anh không cảm thấy tên của chúng ta tổ hợp lại với nhau —— nói thí dụ như gọi là ‘Sát Trạch’, sẽ không cảm thấy rất quê mùa sao?”

Lục Dĩ Trạch có lẽ cảm thấy đúng là như vậy, không nói gì nữa, lại nghe thấy Doãn Sát ở bên cạnh nhỏ giọng thì thầm: “Lại nói, nhãn hiệu cũng đã đăng ký rồi, đổi tên cũng rất phiền toái.”

Doãn Sát cười ngây ngô nhìn quầy chuyên doanh nhỏ đang được lắp đặt thiết bị, ánh mắt Lục Dĩ Trạch nhìn sang lại phía đối diện.

Như hắc dực liệu, Tần Tử đang đứng ở bên đó nhìn sang bên này.

Đối mặt với ánh mắt của Lục Dĩ Trạch, cô lập tức cúi đầu. Mắt nhìn chăm chăm bản thiết kế để ở trên bàn, trong lòng vẫn đang suy nghĩ chuyện của Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch.

Phải nói đối với người tên Doãn Sát này, Tần Tử đã sớm nghe được từ trong miệng Lục Dật Phàm, ít nhiều cũng hiểu một số chuyện xảy ra giữa bọn họ. Mà sự tồn tại của Tần Tử, thế nhưng cũng chỉ là công cụ để Lục Dật Phàm ngăn cản Doãn Sát và con trai mình ở chung với nhau.

Ban đầu Lục Dật Phàm vì bức bách con trai, từng nói tất cả mọi chuyện năm năm trước lại cho Tần Tử, khiến Tần Tử sau khi thật sự không giải quyết được Lục Dĩ Trạch, lại lấy chuyện này uy hiếp anh đi vào khuôn khổ.

Nào có thể đoán được khi Tần Tử thật sự uy hiếp Lục Dĩ Trạch, Lục Dĩ Trạch vốn không tính toán, nhưng vẫn như bị đánh một cái, lúc đó vừa cảm thấy có thiện cảm với thái độ cũng không tệ của Tần Tử cũng thất vọng hoàn toàn, còn nói với Lục Dật Phàm: “Cha hoàn toàn không thể uy hiếp được con, cha cứ để cho cô ta nói với Liên Tiểu đi.”

“Cha, con thật sự tò mò, nếu như Liên Tiểu biết, cha có được lợi gì không? Lấy chuyện của Liên Tiểu để làm lợi thế, con thật sự rất thất vọng đối với cha.”

Trong sự việc lần đó, Tần Tử chịu đủ thua thiệt, từ đó về sau Lục Dĩ Trạch cũng không vui vẻ hòa thuận với cô nữa. Về phần Lục Liên Tiểu, căn bản cũng không muốn giúp đỡ cô thực hiện quyết định của mình, tất cả tất cả đều chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vốn cho là chỉ cần nỗ lực nhiều hơn, Lục Dĩ Trạch nhất định sẽ thay đổi cách nhìn về cô, có lẽ sẽ yêu mình, nhưng Doãn Sát lại đột nhiên trở lại vào lúc này.

Một người con cưng của giới thượng lưu nói trở về từ nước Pháp, thu hoạch vô số giải thưởng lớn. Nghe tên Doãn Sát nhiều từ miệng của các nhà thiết kế nên thuộc, từ khi ra đời tới nay cô ta chính là con gái của quan chức cấp cao, người gặp Lục Dĩ Trạch sớm hơn cô chính là cô ta, cho dù là ở phương diện nào mình cũng không thể so sánh được.

Hôm nay ở Thiên Trạch, hai người cứ trắng trợn tay cầm tay đứng ở trước mặt cô như vậy, mà quây chuyên doanh của Doãn Sát nghe lời đồn đãi là sắp thay thế được địa vị của cô, cô không biết nên làm thế nào đây.

Trước mặt là một bộ đồ thiết kế mới vừa vẽ xong, thật sự là một tác phẩm hồngбет, đã thật lâu cô chưa có linh cảm để thiết kế ra sản phẩm mới. Vô chỗ giấy vẽ trước mặt này lại, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, phát hiện đã không thấy hai người kia đâu.

**

Bất tri bất giác thời gian đã qua hơn hai giờ, gần tới mười một giờ rưỡi, Lục Dĩ Trạch còn có cuộc họp quan trọng, không tiếp Doãn Sát lâu hơn được, liền đưa Doãn Sát đến cửa Thiên Trạch.

Phía trước, ra ra vào vào đều là người mua, trước cửa hỗn loạn, anh lôi kéo cô đi tới một bên.

Hôm nay Doãn Sát được nghe Lục Dĩ Trạch nói chuyện năm năm trước, tâm tình lúc tốt lúc xấu, tổng thể là tương đối nặng nề, lại không muốn rời xa Lục Dĩ Trạch sớm như vậy, cúi đầu tỏ vẻ mất hứng.

Lục Dĩ Trạch lại véo mặt cô, ôm lấy cô hôn lên trán cô một cái, hỏi: “Ngày mai ký hợp đồng em có tới đây không?”

Doãn Sát lắc đầu một cái, anh lại hỏi: “Lúc trang trí quây chuyên doanh em sẽ đến đây chứ?”

Doãn sát ôm chặt Lục Dĩ Trạch, lại lắc đầu, mới nói: “Ngày mai phải đi nước Pháp, có một fashion show mời em làm khách quý, có thể phải một tuần sau mới trở về.”

Lục Dĩ Trạch cười cười, nói bên tai cô: “Vậy anh chờ em.”

Sau khi nói tạm biệt, Lục Dĩ Trạch nhìn Doãn Sát ngồi lên xe taxi mới trở về Thiên Trạch.

**

Sáng ngày thứ hai, sau khi Thi Dương đưa Doãn Sát mới lái xe tới Thiên Trạch.

Lục Dĩ Trạch đã đứng ở đây đợi một lúc lâu, thấy Thi Dương đến, câu hỏi đầu tiên chính là: “Sắt Sắt đã lên máy bay chưa?”

Thi Dương nở nụ cười gật đầu một cái, nhìn về phía Lục Dĩ Trạch, rốt cuộc thì cũng hiểu tại sao năm năm này, em gái anh lại có thể nhớ mãi không quên một người đàn ông như vậy.

Bởi vì Lục Dĩ Trạch giống như có loại sức hút có thể hiểu rõ tất cả, hơn nữa tin chắc rằng Doãn Sắt sẽ luôn luôn thích mình, cho nên cho dù là Doãn Sắt lôi kéo Thi Dương anh xuất hiện trước mặt Lục Dĩ Trạch, cũng không đủ để thành uy hiếp đối với anh ta.

“Chúng ta ký hợp đồng thôi.” Thi Dương kéo cái ghế trước bàn ra, ngồi xuống.

Lục Dĩ Trạch đưa hợp đồng tới, chỉ là hợp đồng ngày hôm qua cộng thêm điều khoản, phía trên viết là “Mỗi quý ‘Thi Sắt’ cần thiết kế một bộ trang phục, làm người phát ngôn cho Thiên Trạch, mà tương ứng Thiên Trạch cũng sẽ để ‘Thi Sắt’ là nhãn hiệu cao cấp hàng đầu.”

“Tôi thừa nhận trong chuyện này tôi có thiên vị, nhưng mà quả thật là Sắt Sắt cũng có thực lực như vậy.” Lục Dĩ Trạch giải thích.

Là một hợp đồng vô cùng có lợi, Thi Dương lập tức ký tên mình vào đó.

Trước khi đi, Thi Dương quay đầu lại liếc mắt nhìn Lục Dĩ Trạch: “Nếu như mà tôi nhớ không lầm thì tôi đã từng gặp anh ở Pháp.”

Có một dạo cứ vào sáng sớm mùa đông, Thi Dương sẽ thấy một nam sinh đứng ở đầu đường nhìn về phía nhà mình. Người nam sinh kia choàng một cái khăn quàng cổ thật dày, đứng ở xa cũng không thấy rõ diện mạo, cứ đứng trong tuyết.

Khi đó Doãn Sắt còn ở nhà họ Thi, gian phòng lầu hai, sáng sớm mỗi ngày, cố định thời gian thích đi chạy bộ.

Thi Dương vốn cho rằng cậu ta là bạn học của Doãn Sắt ở nước Pháp, bởi vì ái mộ cô cho nên mới phải như thế. Cũng vì dọa lui người kia, đứng xa xa trước mặt cậu ta, anh ôm lấy Doãn Sắt giống như một người anh trai nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Nhưng liên tiếp một tuần cậu ta đều đứng ở nơi đó, cho dù Thi Dương có làm cái gì mỗi ngày vào thời gian, cậu ta đều sẽ xuất hiện ở nơi đó.

Đợi đến khi Thi Dương muốn tiến lên hỏi xem rốt cuộc cậu ta là ai, hoặc là trông như thế nào, cậu ta lại đã rời đi.

Hôm nay nhìn Lục Dĩ Trạch đứng ở cái bàn đối diện, trong đầu anh bỗng nghĩ tới cậu nam sinh năm đó, tư thế đứng giống nhau, ngay cả loại cảm giác đó cũng giống nhau.

Lúc này, nắng ấm ngày xuân từ cửa sổ thủy tinh rọi vào chiếu lên lưng anh, cả căn phòng đều yên lặng, Lục Dĩ Trạch không có phủ nhận, chỉ nói là: “Cám ơn mọi người trước kia đã chăm sóc tốt cho Sắt Sắt.”

Lại hỏi Thi Dương: “Không biết tổng giám đốc Thi có tính ở lại Trung Quốc không?”

Thi Dương biết Lục Dĩ Trạch vẫn còn lo lắng mình sẽ gây uy hiếp với anh ta, chỉ là mình vẫn luôn quan tâm chăm sóc yêu thương Doãn Sắt giống như anh trai đối với em gái, nếu như thật sự yêu thích có lẽ sẽ cạnh tranh một phen, nhưng mà có lúc cảm giác của con người chính là như vậy, dù thế nào anh cũng không thích hơn.

Anh lập tức cười nói: “Chờ Sắt Sắt hết bận tôi sẽ trở về ngay.”

Cũng có thể là gặp được đúng người ở Trùng Quốc sẽ không đi nữa.

Suy nghĩ một chút vẫn nói đùa, nói cho anh nghe câu nói mà mẹ Doãn Sắt đã nói với anh trước khi trở về nước một lần: “Mẹ Sắt Sắt nói, nếu như cuối năm nay tôi không thể giúp Sắt Sắt gả ra ngoài, sẽ không để cho tôi trở về.”

Sau khi Lục Dĩ Trạch nghe xong những lời này, chân mày hoàn toàn giãn ra, trái tim lơ lửng cũng hoàn toàn để xuống. Khi Thi Dương chuẩn bị đi, đơn giản nói một chút hoạt động gần đây.

“Chủ tịch Tiết đã xác định sẽ tổ chức hoạt động thiết kế thời trang ở Thiên Trạch, thời gian là vào tháng sau, Sắt Sắt là nhà thiết kế của S. Y, hi vọng hai người có thể cân nhắc.”

Tham gia thi đấu, nếu như có thể được giải nhất, rồi sau đó lập tức có thể thành công, làm cho ‘Thi Sắt’ nổi tiếng. Thi Dương không ngốc, biết như vậy đối với Thi Sắt và S. Y đều là có ích mà vô hại, cười nói “Được”, nghĩ tới còn có chuyện khác phải làm, sau khi nói tạm biệt Lục Dĩ Trạch lập tức đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau khi Thi Dương đi, Lục Dĩ Trạch kéo ghế ngồi trước bàn làm việc của mình qua, ngồi ở chỗ đó hồi lâu, ngón tay đập mặt bàn, phát ra tiếng “cạch cạch” nhẹ vang lên, trong đầu còn đang suy nghĩ chuyện gì đó, cuối cùng bấm điện thoại nội tuyến.

“Gọi Tần Tử tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

9. Chương 9

Lục Dĩ Trạch để điện thoại xuống, cầm hợp đồng mới vừa ký xong ở trong tay xem.

Phía trên là các điều khoản hết điều này đến điều khác, mặc dù đã giảm bớt chỉ trong vòng năm trang giấy, nhưng là lít nha lít nhít đều là chữ. Có lẽ ở trong mắt người khác, sẽ cho rằng phần hợp đồng này từ lúc bắt đầu cho đến khi ký kết xong chỉ mất thời gian có mấy ngày, kì thực Lục Dĩ Trạch đã dùng mất năm năm.

Năm năm trước, nhìn thấy Thiên Trạch ra đời, trong khoảng thời gian năm năm đó lại tham dự vào sự phát triển của Thiên Trạch, năm năm sau, rốt cuộc cũng có thể bắt đầu biến ý tưởng tạo dựng nơi thiết kế tốt nhất cho cô thành sự thật.

Vì vậy trừ cái quầy chuyên doanh nho nhỏ đó ra, anh đã sớm chuẩn bị xong một món quà lớn muốn tặng cho cô.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa truyền đến, là Tần Tử tới. Lục Dĩ Trạch buông hợp đồng xuống, giọng nói lạnh lùng nói “Vào”, lập tức nhìn thấy Tần Tử cúi đầu đi vào.

Đứng ở trước bàn Lục Dĩ Trạch, bởi vì sợ hãi nên ánh mắt không nhìn thẳng vào anh, chỉ nhìn tấm biển biểu thị thân phận của anh đặt ở trên mặt bàn, hỏi “Xin hỏi tổng giám đốc Lục tìm tôi có việc gì?”

“Mới vừa nhìn thấy cô ở dưới lầu, cho nên muốn tìm cô nói chuyện một chút.”

“Cô đã biết tất cả mọi chuyện xảy ra trước đây, tôi có thể hoàn toàn thoải mái nói chuyện rõ ràng.” Lục Dĩ Trạch dựa vào trên lưng ghế, ngược đầu nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo, “Sắt Sắt đã trở lại, tôi cũng nên làm cái gì đó cho cô ấy.”

“Cho nên?” Trái tim Tần Tử run lên, hỏi.

Cho nên những gì cô dự đoán sẽ xảy ra sao?

“Lượng tiêu thụ của Carrie tôi cũng nhìn thấy, thật sự không tệ. Nhưng mà có chút không được giám sát kỹ, điều tra một chút cũng đã biết. Cô dùng danh nghĩa của Thiên Trạch thiết kế lấy giá khá cao với các thương nhân khác tạo ra ‘khoản thu nhập riêng’, trước đây, bởi vì quan hệ với Liên Tiểu, tôi vẫn làm bộ không thấy.”

“Hiện tại. Có thể là không được.”

Đôi tay Lục Dĩ Trạch đặt ở trên tay ghế dựa, mắt cười nhìn cô ta, nhưng trong tiếng cười này có quá nhiều áp lực đè lên Tần Tử.

Giờ phút này, biểu cảm trên mặt Tần Tử lại giống như lúc trước cô ta uy hiếp Lục Dĩ Trạch bị Lục Dĩ Trạch dọa dẫm.

Còn nhớ rõ khi đó, cô bày tỏ tấm lòng của mình với Lục Dĩ Trạch bị anh từ chối, liền nói chuyện mình biết ra: “Tôi biết rất rõ chuyện các người vẫn đang giấu giếm, Lục Dĩ Trạch, chỉ cần anh và tôi ở chung một chỗ là tốt rồi.”

Bởi vì rất yêu thích, cho nên biết rõ là không đúng nhưng mà vẫn không tự chủ được nói ra miệng như vậy. Cho dù là ép buộc anh và mình ở cùng nhau, cho dù là ở cùng với anh chỉ có một ngày cũng cảm thấy đủ rồi.

Nhưng vào cái thời điểm đó Lục Dĩ Trạch từ đầu đến cuối đều bất vi sở động*, lời anh nói ra làm cho trái tim cô càng thêm băng giá ngoài ra còn có cả sợ hãi: “Tần Tử, cô phải nhớ mới vừa rồi cô chưa từng nói gì. Còn nữa, nếu như cô dám can đảm nói thêm một chữ thì, ‘nghèo khó’, tôi lập tức sẽ để cho cô thưởng thức hương vị đó một lần nữa.”

*Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Cha mẹ Tần Tử chỉ là công nhân trong thành phố, là người làm thêm thu nhập thấp, chỉ đủ nuôi gia đình. Một nhà ba người ở trong một căn nhà nhỏ, từ nhỏ cô chịu khổ nhiều rồi, vất vả lắm mới đi tới hôm nay không cần lo ăn lo mặc.

Cũng bởi vì từ khi còn nhỏ, khi các cô bé khác có đủ loại váy nhiều màu sắc khác nhau để mặc thì cô chỉ có một chiếc áo sơ mi màu xám tro, cho nên cô mới từ từ có hứng thú với màu sắc và trang phục, để cho cô lựa chọn con đường ngày hôm nay.

Về phần lúc học đại học gặp được Lục Liên Tiểu, đó cũng không phải là tình cờ, là bởi vì sau khi cô nhìn thấy các đồ dùng mà Lục Liên Tiểu sử dụng đều là xa xỉ phẩm cho nên đoán nhà họ Lục nhất định là một gia đình vô cùng giàu có.

Cho nên cố ý làm quen với Lục Liên Tiểu, rồi sau đó biết gia thế của cô, quả đúng như cô dự đoán, còn biết được cô có một người anh trai tên là Lục Dĩ Trạch.

Bốn năm đại học, trừ lúc học tập Tần Tử luôn đi chung với Lục Liên Tiểu, nhưng mà không biết vì sao cho tới bây giờ cô và Lục Liên Tiểu vẫn chưa từng thành thật với nhau như thế, giống như là còn giấu giếm gì đó.

Nhưng mà cô không sao cả, chỉ cần cô ấy có thể trở thành bàn đạp để cô cải thiện cuộc sống, như vậy đủ rồi.

Ngoài ý muốn là, Tần Tử không ngờ mình sẽ gặp Lục Dĩ Trạch.

Khi được Lục Liên Tiểu mời tới nhà họ Lục, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy phòng ốc sang trọng như vậy. Cha mẹ Lục thấy cô là bạn thân của Lục Liên Tiểu nên cũng rất nhiệt tình với cô.

Chỉ có người thiếu niên ngồi ở trên ghế sa lon đó là lạnh nhạt với cô, mới đầu, thiếu niên kia ngồi quay lưng lại với cô, chỉ chào hỏi một câu, cũng không xoay người lại, tiếp tục ngồi đó xem bộ phim nhảm chán trên tivi.

Đợi đến lúc Lục Dĩ Trạch xoay người, Tần Tử nhìn thấy một người thiếu niên mà trước kia cô chỉ dám tưởng tượng, khi hình ảnh đó hiện ra như vậy, mới phát hiện ra là trái tim mình đã không cẩn thận mà rơi vào đó.

Vậy nên khi rốt cuộc cô đã được cha mẹ Lục tin tưởng, Lục Dật Phàm cũng chịu nói chuyện quan trọng như vậy với cô, cô đã cho rằng Dĩ Trạch có thể thuộc về mình ngay lập tức.

Ai có thể ngờ rằng Lục Dĩ Trạch đã sớm điều tra rõ ràng gia cảnh của cô, lại ai có thể nghĩ tới, năm năm sau, hiện tại, anh lại bức bách cô một lần nữa. Mà tất cả, tất cả, đều là vì một cô gái tên là Doãn Sát.

“Car—rie’s có thể tiếp tục có được vị trí quan trọng ở Thiên Trạch hay không, tất cả đều phải nhờ vào cô.” Lục Dĩ Trạch đã nghĩ kỹ, Lục Liên Tiểu có Tần Tử làm bạn mới không cô đơn, cho nên cũng không bức cô ta đến đường cùng.

“Cuộc so tài thiết kế thời trang, chỉ cần cô có thể đoạt được giải ba, Thiên Trạch sẽ giữ lại Car—rie’s, hơn nữa còn tiếp tục phát triển.”

Bàn tay dưới tay áo Tần Tử đã sớm nắm thành quyền, cố nén cảm giác mát mát của bản thân, gật đầu một cái, giọng nói cũng có chút run rẩy: “Cám ơn tổng giám đốc Lục, không có chuyện gì khác thì tôi đi đây.”

Lục Dĩ Trạch không quên bổ sung thêm một câu: “Tần Tử, đừng để cho tôi phát hiện ra chuyện gì.”

Ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Lục Dĩ Trạch, lúc này cô không tránh né chút nào: “Xin yên tâm, tôi sẽ không làm vậy nữa.”

Cô cũng không thích Doãn Sát, còn muốn đoạt được thứ hạng cao, cũng sẽ không dùng thủ đoạn hạ lưu trong trận đấu này. Bởi vì trong lòng cô vẫn yêu thích công việc thiết kế nhất, cho nên cô thống hận loại kia người, cứ là người phá hư hoặc sập chếp lại thiết kế của người khác cô đều cảm thấy thật trơ trên.

Bước từ từ ra khỏi phòng làm việc của Lục Dĩ Trạch, cô đi tới cửa hàng Car—rie’s, nhân viên phục vụ đều đi tới hỏi cô có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, cô lắc đầu một cái cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nhân hiệu hồi lâu.

**

Thời gian một tuần lễ, nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm.

Khoảng thời gian này ở nước ngoài Doãn Sát lại được thấy thiết kế mới, còn lấy được một phần thưởng nhỏ. Khi trở về nước, mẹ Doãn Nhạn Chi còn đặc biệt tiễn cô lên máy bay, cộng thêm dặn dò dài dòng các loại mới đưa con gái đi.

Ngồi trên máy bay mười mấy giờ, Doãn Sát đang hồi tưởng lại mấy tin nhắn mà Lục Dĩ Trạch gửi vào di động cho cô mấy ngày nay. Dài dài ngắn ngắn tính chung vào có khoảng hơn hai mươi tin, nhưng xem lại lần nữa cô vẫn không cảm thấy chán.

Điện thoại di động đang ở trong túi, cô rất muốn mở ra xem lại một chút, nhưng trên máy bay không tiện, khiến trong lòng cô càng lo lắng, sốt ruột.

Rốt cuộc máy bay cũng hạ cánh, lúc cô kéo hành lý đi ra, không nhìn thấy Thi Dương nhận điện thoại nói là sẽ đến đón, thì lại thấy Lục Dĩ Trạch đang đi tới đi lui ở chỗ lối ra.

Nhất thời biểu cảm lập tức tươi đẹp hơn nhiều, lôi kéo rương hành lý đi tới trước mặt Lục Dĩ Trạch: “Tại sao anh lại tới đây?”

Lục Dĩ Trạch kéo cái rương hành lý trong tay cô, một cái tay khác kéo tay của cô, dẫn cô đi ra cửa: “Buổi chiều gặp mặt Thi Dương, anh ấy nói với anh là hôm nay em trở về, hỏi là anh đi đón em hay là anh ấy. Cho nên, anh tới đây.”

“Tại sao hôm nay hai người lại gặp mặt?” Doãn Sát hỏi, ra khỏi sân bay mới phát hiện bên ngoài trời đã tối.

Lục Dĩ Trạch mở cốp sau xe mình ra, đặt hành lý của Doãn Sát vào chỗ đó. Sau đó mở cửa xe ra cho cô, còn ghé vào tai cô nói câu nữa với: “Chốc lát nữa em sẽ biết.”

Một đường đi thẳng đến Thiên Trạch, ở trong xe, hai người cũng không nói chuyện với nhau. Một chuyên chú lái xe, một chuyên chú lướt điện thoại di động, ngược lại, khi Lục Dĩ Trạch lái xe gần đến Thiên Trạch hỏi Doãn Sát có phải đang vụng trộm xem tin nhắn của anh mà mừng thầm hay không.

Doãn Sát lắc đầu một cái: “Mới không có, em đang xem ——”

Suy nghĩ một chút, tùy tiện tìm một lý do khác lấp liếm cho qua: “Em đang xem mẫu thiết kế tuần lễ thời trang xuân hạ vừa qua.”

“Như vậy à.” Lục Dĩ Trạch cũng không tin, khóe miệng cong lên, nhìn vào kính chiếu hậu thấy bạn gái cười khúc khích, tiếp tục lái xe.

Trong xe rộng rãi cứ lan dần, tràn đầy ấm áp, ngọt ngào như vậy.

Cuối cùng cũng tới Thiên Trạch, Lục Dĩ Trạch dẫn Doãn Sát đi tới một cửa hàng bên ngoài Thiên Trạch.

Trước đó vài ngày, cửa hàng này vẫn trong trạng thái đóng cửa, vậy kín mít, bởi vì các nơi khác đều buôn bán thịnh vượng, mà khu vực tốt nhất lại không kinh doanh khiến Doãn Sát chú ý.

Bây giờ phía trên cửa hàng này lại viết lên hai chữ “Thi Sát”, Doãn Sát không tưởng tượng được, giật mình nhìn về phía Lục Dĩ Trạch, mới nhìn thấy anh đưa một chuỗi chìa khóa ra trước mặt cô: “Đây là của em mà.”

“Thi Dương ký hợp đồng với anh, chẳng lẽ không phải là quầy chuyên doanh sao?” Mang theo nghi vấn tiếp nhận cái chìa khóa trong tay Lục Dĩ Trạch.

Lục Dĩ Trạch thu tay về, đút vào trong túi cười nói: “Quầy chuyên doanh, đúng là anh ấy ký hợp đồng với anh, mà cửa hàng, là quà anh tặng cho em.”

Lấy chìa khóa dự bị trong túi ra, kéo tay Doãn Sát mở cửa cửa hàng. Sau khi mở đèn Doãn Sát mới thấy được trang trí bên trong.

Toàn bộ chỉ có thể dùng ấm áp để hình dung, mặt tường trắng noãn có vài chỗ sơn màu xanh lam nhạt, còn có hình mỗi lần cô giành giải thưởng khi ở Pháp, bắt đầu từ năm thứ nhất đến năm thứ năm, thoát nhìn hình như đã chuẩn bị thật lâu.

Bất giác nơi khoe mắt có chút ướt, khi nhìn về phía Lục Dĩ Trạch ngay cả ánh mắt cũng trở nên khác lạ.

Lục Dĩ Trạch chỉ xoa xoa mặt cô, lại dẫn cô đi tới phòng thiết kế kết hợp với phòng nghỉ, nơi đó có một chiếc bàn bằng gỗ lim và một chiếc giường nhỏ, gian phòng nhỏ hẹp nhưng lại được bố trí rất hợp lý. Còn có một cửa nhỏ, sau khi mở ra lại thông với quầy chuyên doanh.

Anh lại kéo cô đi qua cửa đến quầy chuyên doanh. Quầy chuyên doanh đã được trang hoàng vô cùng tốt, sắp khai trương, quần áo do cô thiết kế cũng đã được trưng bày lên trên.

Nhìn tất cả đã được anh hết lòng chuẩn bị xong, Doãn Sát thật sự sắp bị cảm động muốn khóc, Lục Dĩ Trạch cũng hơi ngượng ngùng.

Bởi vì chưa bao giờ anh nghĩ đến mình sẽ vì một nữ sinh mà ban đầu mình cho rằng vĩnh viễn sẽ không thể xuất hiện cùng nhau làm ra những chuyện như thế này. Chuyện hôm nay anh làm thật sự là ngoài dự liệu

“Nếu cảm động thì đồng ý quen anh đi.” Lục Dĩ Trạch vẫn đang chờ Doãn Sát trả lời, giống như khi Sát theo đuổi anh trước kia đã từng nói nhiều lần như vậy.

Cho dù là anh nắm chắc phần thắng, cũng phải có lời nói bảo đảm.

Nhưng khi Doãn Sát ngẩng đầu lên, lướt qua sau lưng Lục Dĩ Trạch, ánh mắt đột nhiên thay đổi, cũng nắm chặt tay Lục Dĩ Trạch.

Lục Dĩ Trạch quay đầu lại, lập tức nhìn thấy cha của Doãn Sát – Từ Chấn Phi, còn có cả Tiết Hải Đăng người lúc trước thích đối đầu với nhà họ Từ trên mặt chính trị nhất, đang nói chuyện với giám đốc kế hoạch của Thiên Trạch – Lâm Chí An.

Lúc bọn họ nói chuyện vui vẻ, cũng nhìn về phía Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch đang đứng.

10. Chương 10

Trước khi bọn họ chuyển hướng nhìn sang phía này, Doãn Sát đã buông lỏng tay Lục Dĩ Trạch ra, đồng thời lui về sau một bước, đứng cách anh xa một chút, giữ vững khoảng cách nhất định với Lục Dĩ Trạch, chờ đợi ba người kia đến gần.

Buổi gặp mặt gần nhất trong trí nhớ là ở nhà họ Tiết, đã là năm năm không gặp lại Tiết Hải Đăng, hôm nay Tiết Hải Đăng và cha mình đứng chung một chỗ, cũng giống như cha, đã già đi rất nhiều, hai bên tóc mai có chút hoa râm, vẻ mặt cũng không còn hào hoa phong nhã giống năm đó nữa.

Nhưng vẫn từ giữa đôi lông mày của Tiết Hải Đăng vẫn có thể khiến cô nhớ tới một người.

Con trai của Tiết Hải Đăng —— Tiết Hà.

Lúc Doãn Sắt còn nhỏ, đã biết rất nhiều chuyện về nhà họ Tiết, gián tiếp thông qua miệng nhiều người khác nhau, cũng như năm cha mẹ mình ly dị kia, vợ của Tiết Hải Đăng cũng bởi vì bệnh tim đột tái phát mà qua đời.

Rồi sau đó, năm thứ hai, lúc ấy khi Tiết Hải Đăng còn là Thị trưởng bởi vì quá quan tâm đến chuyện quan trường mà đã đưa con trai Tiết Hải đến nhà ông bà nội Tiết chăm sóc.

Chỉ vì ông bà cụ quá cứng chiều, cộng thêm cha ruột hờ hững, vô tình đã tạo nên tính tình của Tiết Hà lúc đó—— hỗn láo và ngang ngược.

Hai nhà Tiết – Từ rất giống nhau ở điểm này.

Năm đó, Từ Sắt Sắt ở trong nhà luôn chống đối lại cha, ở trường học thì tương đối khác biệt. Còn Tiết Hà thì thực sự cực đoan, đánh nhau gây chuyện, chọc tới vô số người, mọi chuyện đều phải dựa vào cha mình đi giải quyết mới thoát khỏi tai họa.

Rõ ràng là một học sinh bình thường phải chăm chỉ đọc sách, lại thành một tên côn đồ mà hầu như tất cả mọi người đều biết đến.

Tiết Hải Đăng cũng vì đứa con trai này mà hao hết tâm tư, lại vẫn không thể tìm được biện pháp thay đổi anh. Chức quan của mình thì càng làm càng lớn, nhưng con trai nhà mình thì cũng càng ngày càng xa.

Mà lo lắng của Tiết Hải Đăng cho đến khi Tiết Hà gặp được Lục Liên Tiểu mới từ từ biến mất.

Quả thật, tình yêu là sức mạnh vĩ đại. Thiếu niên côn đồ Tiết Hà vì Lục Liên Tiểu đã bắt đầu thu liễm lại tính cách của mình, giống như biến thành một người khác vậy, cố gắng ngoài dự liệu của mọi người, muốn thể hiện hết tất cả mặt tốt của mình ra cho Lục Liên Tiểu xem.

Nhưng một khi ấn tượng với một người đã ăn sâu bén rễ thì thật sự vô cùng khó khăn mới có thể thay đổi được. Cho nên người có liên quan với Tiết Hà tránh còn không kịp, căn bản là không muốn dính dáng gì đến anh.

Nhưng mà giống như Từ Sắt Sắt kiên trì với Lục Dĩ Trạch, Tiết Hà cũng kiên trì như vậy. Khi tất cả mọi người không coi trọng anh, khi cảm thấy nhất định là sẽ nhận lấy kết quả thất bại, thì lại từ từ có chuyển biến.

.

“Sắt Sắt, đã lâu không gặp.” Lời nói của Tiết Hải Đăng phá vỡ mộng tưởng của Doãn Sắt, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía cha và Tiết Hải Đăng trước mặt.

Trước kia ở tỉnh S, vẫn luôn có lời đồn đãi vùng trộm là bí thư tỉnh ủy và chủ tịch tỉnh bởi vì bất đồng ý kiến và các loại nguyên nhân khác mà sinh ra bất hòa, cho nên rất ít khi thấy hai người cùng nhau xuất hiện ở chỗ nào đó, cũng rất ít thấy hai người kia nói tốt cho đối phương.

Hôm nay thấy Từ Chấn Phi và Tiết Hải Đăng bình tĩnh đứng chung một chỗ trò chuyện về cuộc thi thiết kế chuẩn bị mở sắp tới, nhìn bọn họ trò chuyện với nhau hòa hợp như thế, mới đầu Doãn Sắt cũng không thể tin vào ánh mắt của mình.

Suy nghĩ một chút vẫn gật đầu một cái, không nói gì thêm, khi nhìn về phía cha mình, mới phát hiện vẻ mặt Từ Chấn Phi lúc này cũng không tốt lắm.

Bên kia Lâm Chí An đi tới bên cạnh Lục Dĩ Trạch nói cho anh kế hoạch vừa mới thương lượng xong với Từ Chấn Phi và Tiết Hải Đăng. Lục Dĩ Trạch kiên nhẫn nghe xong, tâm tư vẫn đặt trên người Doãn Sắt.

“Là vô tình gặp được tổng giám đốc Lục sao?” Từ Chấn Phi nhìn thấy con gái lại lui tới với người nhà họ Lục, không khỏi có chút lo lắng.

Doãn Sắt lắc đầu, nhìn về phía phụ thân, không khí lạnh lẽo lại đánh úp một lần nữa: “Không, là hẹn hò.”

Cô chỉ chỉ bằng hiệu phía trên mới vừa được treo lên: “Thi Sắt —— kết hợp giữa nhà họ Thi và Doãn Sắt. Cha, ngài cảm thấy dễ nghe chứ?”

Năm đó Từ Chấn Phi yêu Doãn Nhạn Chi nhiều bao nhiêu, sợ rằng Doãn Sát không biết. Nhưng yêu Doãn Nhạn Chi thế nào đi nữa cũng không cho bà cuộc sống bà mong muốn được, bà sống vì nghệ thuật và tự do, mà khi đó chức quan của ông càng lúc càng lớn, cuộc sống bà muốn cũng càng ngày càng xa.

Bởi vì chán ghét cuộc sống của phu nhân quan chức nhà nước buồn tẻ vô vị, Doãn Nhạn Chi rời khỏi ông đi tới bên cạnh Thi Minh Uy.

Hôm nay nhà họ Thi lại muốn cướp con gái từ bên người ông, ông tuyệt đối sẽ không đồng ý.phuonganhlqd

Nhưng về ngoài vẫn cố tươi cười ôn hòa gật đầu một cái, tạm biệt Tiết Hải Đăng, Lục Dĩ Trạch và Lâm Chí An, muốn Doãn Sát cùng về nhà với mình.

**

Trên đường, Doãn Sát ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, nhìn cha mình ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, lại quay đầu đi chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ xe, giấu cợt nói: “Thật không biết ngài có quan hệ tốt với nhà họ Tiết như vậy từ khi nào.”

Lúc ấy hai nhà chiến tranh lạnh nhiều năm, hòa thuận như bây giờ thật khiến cho cô có chút không quen.

“Nhiều năm như vậy rồi, không tốt cũng phải tốt thôi.” Từ Chấn Phi biết con gái đang mỉa mai ông, từ khi Doãn Sát trở về nước đến giờ hầu như chưa nói với ông câu nói tử tế nào, cho nên ông cũng không muốn nói chuyện nhiều.

Doãn Sát vẫn hỏi tiếp: “Sau khi tôi đi, Tiết Hà như thế nào?”

Cô vẫn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, cũng nhớ lại cảnh tượng lần cuối cùng gặp mặt Tiết Hà trước khi đi Pháp.

Cô còn nhớ rõ khi đó Tiết Hà cũng đứng ở bên ngoài phòng bệnh của Lục Liên Tiểu, sắc mặt tái nhợt không còn sức sống, tràn đầy áy náy nhìn Doãn Sát, trong ánh mắt trừ khổ sở còn có một chút tuyệt vọng.

Lúc ấy tay của anh vẫn che bụng, bởi vì nơi đó có một vết thương, rất sâu nhưng không đủ để mất mạng.

Từ Chấn Phi chậm rãi mở miệng: “Vết thương của Tiết Hà điều trị đến đâu thu mới khỏi hẳn, Tiết Hải Đăng bởi vì chuyện ngoài ý muốn lúc đó đã trả cho nhà họ Lục một khoản tiền lớn, sau đó đưa Tiết Hà đi.”

“Về phần cuối cùng Tiết Hà đi đâu, hiện tại lại ở nơi nào, ngay cả cha nó - Tiết Hải Đăng cũng không biết.”

Đến nhà họ Từ, hai cha con cô cùng nhau xuống xe, Hà Vân Chi đang ở phòng bếp chuẩn bị bữa ăn khuya cho con trai, ra khỏi phòng bếp nhận lấy áo khoác ngoài của Từ Chấn Phi, nhìn hai cha con bọn họ.

Doãn Sát trở về phòng trước, Từ Chấn Phi nhìn bóng lưng con gái nói: “Lục Dĩ Trạch và Thi Dương, hai người kia, cho dù con vì cái gì, cha cũng sẽ không đồng ý.”

Quay đầu lại nhìn về phía cha mình, lại đi tới bên cạnh ông, khước miệng nở nụ cười.

Thuận tiện trước mặt Hà Vân Chi, cô nói: “Cha, ban đầu ông và mẹ tôi ly hôn cũng không quan tâm đến tôi, vậy bây giờ tôi muốn quen ai, tại sao còn phải được sự đồng ý của ông?”

Nhắc lại chuyện cũ, Từ Chấn Phi bị kích thích như vậy, tay chợt nâng lên, bị Hà Vân Chi bắt được, ngay cả áo khoác ngoài ban đầu đang cầm trong tay cũng rơi xuống mặt đất.

“Chấn Phi, Sát Sát chỉ nói cho hả giận thôi.” Buông tay Từ Chấn Phi ra, Hà Vân Chi khom lưng nhặt áo khoác lên, cũng liếc mắt nhìn Doãn Sát, “Nói lời xin lỗi với cha con đi, rồi mau trở về phòng.”

Doãn Sát hừ lạnh một tiếng: “Dì Hà, lòng tốt của dì nhiều năm như vậy, con nhận, hiện tại dì không cần làm người trung gian nữa.”

“Cha, con kính trọng cha mới có thể nói cho cha quyết định của con, Lục Dĩ Trạch hoặc là Thi Dương, hai người kia dù cha phản đối thế nào, con đều sẽ gả cho một người trong đó.”

Nhìn lại hai người trước mặt một cái, xoay người đi về gian phòng của mình.

**

Ngày thứ hai, Doãn Sát nhìn Từ Chấn Phi ngồi ở chỗ bàn ăn, ngay cả điểm tâm cũng không muốn ăn cùng ông, trực tiếp đón xe tới cửa hàng nhỏ ở lầu dưới của Thiên Trạch.

Nhân viên phục vụ trong cửa hàng cũng đã được Lục Dĩ Trạch sắp xếp xong, bốn năm người đang chuẩn bị trưng bày trang phục, thấy Doãn Sát tới cũng hỏi ý kiến cô một chút, sau đó sắp xếp lại chỗ quần áo chưa đặt đúng chỗ.

Cứ như vậy cả buổi sáng, sau khi hết bận, sửa sang quần áo xong, Doãn Sát mới phát hiện ra đã mấy ngày mình chưa liên lạc với Thi Dương.

Khi gọi điện thoại sang, lại có thông báo nhắc nhở là trạng thái tắt máy.

Sau đó tới gần trưa, Lục Dĩ Trạch qua điện thoại nói cho cô biết, trước đó vài ngày Thi Dương vừa đến thành phố A để phát triển cửa hàng Thi Sát khác, vừa nhận nhờ vả của Lục Dĩ Trạch đưa Lục Liên Tiểu đến chi nhánh công ty Hòa Ngu phỏng vấn.

Nếu như thuận lợi vượt qua phỏng vấn của Hòa Ngu, sẽ ký hợp đồng chính thức, sự nghiệp của Liên Tiểu cũng sẽ giao do bọn họ toàn quyền phụ trách.

Trước khi Lục Liên Tiểu đến thành phố A, Lục Dĩ Trạch đã tìm hiểu rõ công ty giải trí này, cũng đã thảo luận với Thi Dương vấn đề sau này của Liên Tiểu, cho nên lần này để Thi Dương đưa cô đi, anh cũng cảm thấy thoải mái.

Dĩ nhiên cũng bởi vì chuyện này, mà ban đầu nghi thức cắt băng khai trương định tổ chức vào ngày mai đã được dời đến cuối tuần.

Vốn là hôm qua Lục Dĩ Trạch đã định nói cho Doãn Sát biết, lại bị Từ Chấn Phi bọn họ đến cắt đứt, cho đến hôm nay cô hỏi mới nói cho cô biết.

“Như vậy sao, vậy thì chờ thêm một ngày nữa cũng được.” Cô cầm điện thoại đứng lên, mở cửa phòng nghỉ ngơi ra, đi tới quầy chuyên doanh, “Anh đang bận rộn trong phòng làm việc sao?”

Đi ra khỏi gian phòng nhỏ, ngẩng đầu lên lại thấy Lục Dĩ Trạch đang cầm điện thoại đứng ở nơi đó, bởi vì đưa lưng về phía cô, cho nên anh cũng không biết Doãn Sát đứng ở phía sau mình.

Vốn định đột nhiên đi tới Thi Sát, cho cô ngạc nhiên nên nói xạo: “Ở văn phòng, em thì sao?”

Phương Thành cầm trong tay một xấp giấy đi tới trước mặt Lục Dĩ Trạch, giao cho anh. Bởi vì nhìn thấy Doãn Sát sau lưng Lục Dĩ Trạch, cho nên mỉm cười nghiêng người khẽ cúi một cái.

Lục Dĩ Trạch thấy Phương Thành cúi người chào, cho là người quen biết mình cũng quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt Phương Thành.

Trong tay Lục Dĩ Trạch vẫn cầm điện thoại, sau khi nhìn thấy Doãn Sát lộ ra nụ cười thản nhiên.

Mà lúc này, là lần thứ hai Phương Thành nhìn thấy Lục Dĩ Trạch cười từ khi anh báo danh đến giờ. Trước đó vài ngày bởi vì các đồng sự theo phe Lục Dật Phàm hết sức phản đối dùng vị trí của Thi Sát thay cho Car-rie's, khiến cho lúc Lục Dĩ Trạch làm việc vẫn luôn chau mày.

Nghĩ đến đây, hơn nữa chuyện bí thư Lý đặc biệt giao phó cho mình, còn có biểu tình của anh lần trước khi bị mình cắt đứt cuộc nói chuyện riêng của bọn họ, hình như là đã hiểu rõ, Phương Thành lập tức nói với cấp trên là còn có chuyện khác phải làm, rồi chạy xa.

Điện thoại trong tay Lục Dĩ Trạch, Doãn Sát vẫn còn tiếp tục nói, mang theo chút dí dỏm, hứng thú.

“Em à, em ở phía sau anh, thế nhưng cũng không phải là trong phòng làm việc của Lục Dĩ Trạch anh thôi.”

Cô buông điện thoại trong tay xuống, tâm tình đè nén bất hòa với Từ Chấn Phi từ hôm qua cũng biến mất, cười đi lên phía trước.

Cầm lấy tập giấy trong tay Lục Dĩ Trạch, mới phát hiện đó là quá trình cụ thể cuộc tranh tài thiết kế thời trang lần này, phía trên đã có ghi danh nhà thiết kế tham gia, trừ Tần Tử còn lại dường như cô cũng không nhận ra ai.

Cười nhìn cô, Lục Dĩ Trạch chỉ chỉ lên tên của cô: “Sắt Sắt, Thi Dương đã nói với anh là sẽ để em dự thi.”

Lúc này Doãn Sắt mới nhìn thấy tên của mình, nghiêng đầu hỏi anh: “Anh có quan hệ tốt với Thi Dương từ khi nào vậy?”

“Muốn làm ra việc kỳ diệu, trước tiên cần dụng cụ lợi hại. Nơi ở là đất nước, bác sĩ cần có tài đức, bạn bè thì phải nhân từ.”

Doãn Sắt không biết Lục Dĩ Trạch đang nói gì, không hiểu ra sao nhìn về phía anh, sau loạt lời nói văn chương đó lại nghe thấy Lục Dĩ Trạch bổ sung thêm một câu.

“Cho nên về sau, trước tiên anh phải lấy lòng Thi Dương rồi.”

11. Chương 11

Doãn Sắt tức giận liếc mắt nhìn Lục Dĩ Trạch, cất chỗ giấy tờ trong tay xong xoay người muốn đi về.

Một tay Lục Dĩ Trạch kéo cô lại: “Đừng đi, chúng ta cùng đi ăn trưa.”

Cô quay lại cau mày nhìn chằm chằm, lúc này trên mặt Lục Dĩ Trạch lại là nụ cười dịu dàng, thoát nhìn đáng vẻ rất cao hứng. Không biết nhận xét như thế nào, càng khiến cho cô cảm thấy trước đây mình nghĩ Lục Dĩ Trạch là một người lạnh nhạt và trấn định, là sai lầm cỡ nào.

Ít nhất bây giờ Lục Dĩ Trạch cũng không giống như cô đã tưởng tượng trước đây, cũng có lẽ đây chính là bản tính của anh, trước kia cô không phát hiện hoặc là trước kia anh hoàn toàn không biểu hiện ra mà thôi.

Chân mày giãn ra, cô gật đầu một cái, vẫn trở về phòng nghỉ ngơi ở cửa hàng Thi Sắt một chuyến, cất giấy tờ của anh vừa được giao, sau đó lập tức bị Lục Dĩ Trạch lôi kéo xuống lầu một vào quán ăn vặt cạnh Cinemax.

Phục vụ bàn là một cô gái trẻ tuổi, trước ngực có thẻ nhân viên ghi tên họ của cô, trên đó viết hai chữ “Hùng Lâm”, xem ra cô ấy rất thân với Lục Dĩ Trạch, vừa thấy Lục Dĩ Trạch đã mở miệng kêu một tiếng “Học trưởng”.

Cô ấy đặt thực đơn lên trên mặt bàn, cười híp mắt nhìn Doãn Sắt, nói với Lục Dĩ Trạch: “Học trưởng, đây là lần đầu tiên anh đưa theo con gái đến tiệm chúng em đây.”

Doãn Sắt cũng lên tiếng chào hỏi với cô ấy, nhưng vẫn không buông lỏng cảnh giác, cầm lấy thực đơn Hùng Lâm để trên bàn, vừa cúi đầu nhìn đồ ăn vặt phía trên, vừa lắng tai nghe Lục Dĩ Trạch và Hùng Lâm nhỏ giọng nói chuyện với nhau ở phía đối diện.

Sau khi ngồi bên nghe bọn họ nói chuyện một, cô mới biết được cô gái phục vụ bàn này thì ra là con gái của chủ tiệm này, đồng thời cô ấy cũng là học muội của Lục Dĩ Trạch lúc đại học.

* Học trưởng: đàn anh khóa trên trong trường

Học muội: đàn em khóa dưới, là con gái; học đệ là con trai

Cuối cùng Doãn Sắt chọn một chén mì để ăn, Lục Dĩ Trạch nhận lấy thực đơn cô đưa tới, chỉ đơn giản khếch nó lại gọi món giống Doãn Sắt, trả lại thực đơn.

Sau khi nhìn thấy Hùng Lâm đã đi xa, hai tay Doãn Sắt chống cằm nhìn Lục Dĩ Trạch. Lục Dĩ Trạch ngồi tề đĩnh trên ghế dựa trước mặt, vẫn nở nụ cười như trước, tâm tình cực tốt chờ Doãn Sắt đặt câu hỏi: “Anh biết em có điều muốn hỏi anh, nhưng mà chỉ có thể hỏi một câu thôi, hỏi đi.”

“Nghe nói bắt đầu từ đại học anh đã yêu thích em rồi đúng không?” Nghe thấy Hùng Lâm hỏi Lục Dĩ Trạch cô gái ngồi đối diện có phải là người trong lòng anh lúc đó hay không thì Lục Dĩ Trạch gật đầu một cái, cho nên Doãn Sắt hỏi như thế.

Lục Dĩ Trạch không hề phủ nhận, “Ừ” một tiếng, gật đầu một cái thay câu trả lời.

Nhìn lục Dĩ Trạch trả lời với thái độ có vẻ tốt, Doãn Sát được một tác lại tiến thêm một thước tiếp tục hỏi: “Vậy anh nói cho em biết, anh bắt đầu yêu thích em từ khi nào được không?”

Cái vấn đề này, Lục Dĩ Trạch đã từng nghĩ tới, nhưng rất đáng tiếc là, sau khi anh nghĩ tới vô số lần cũng không thể nào cho ra một đáp án chính xác được.

Lúc trước, khi Từ Sát Sát theo đuổi anh chỉ cảm thấy cô là một nữ sinh rất thú vị, bất tri bất giác lại hấp dẫn ánh mắt anh, sau đó cũng càng ngày càng chú ý đến cô nhiều hơn, sau một khoảng thời gian nửa thật nửa đùa, mới xác nhận cô đối với mình không giống những người bình thường khác.

Hẳn là khi anh học huấn luyện quân sự hồi năm thứ nhất đại học, đột nhiên anh mới ý thức được rằng mình thật sự, thật sự rất thích Từ Sát Sát.

Còn nhớ rõ sau khi Lục Dĩ Trạch kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trung học một tháng, sáng hôm công bố thành tích đó, cả nhà đều rất vui vẻ. Điểm cũng không sai biệt nhiều lắm, đủ để Lục Dĩ Trạch đỗ vào trường nguyện vọng một, đại học A, nhưng ngày đó mãi cho đến buổi tối tâm tình của anh đều rất nặng nề.

Lúc ấy, anh giải thích tâm tình của mình như thế, có thể là bởi vì nghĩ đến lần đầu tiên mình phải rời nhà, bởi vì phải rời khỏi thành phố mà mình đã sinh sống nhiều năm như vậy cho nên mới có cảm giác mất mát.

Nhưng trong đầu lần lượt thoáng qua các cảnh tượng, mới phát hiện ra trong tuổi thanh xuân của mình luôn có một người tên là Từ Sát Sát, cô cứ như vậy, tự dưng chiếm cứ một phần rất lớn trong cuộc sống của anh.

Mà ngay sau đó, anh sẽ phải đi học đại học, không thể giống như trước đây ngày ngày thấy cô theo đuôi mình nữa.

Anh cúi đầu cười bất đắc dĩ, thấy chiếc đồng hồ đặt ở trên bệ cửa sổ. Lúc thi tốt nghiệp trung học anh mang theo nó đi vào trường thi, nhìn kim chỉ phút, kể cả kim chỉ giây chuyển động, rốt cuộc cũng làm xong tất cả bài thi.

Cho nên, cho dù là thi tốt nghiệp trung học, cũng đều có quan hệ với Từ Sát Sát.

Thật đúng là tuổi thanh xuân không mấy tốt đẹp nhỉ. Anh cầm cái đồng hồ đeo tay kia lên đeo vào tay, ngồi trong gian phòng gió thổi nhẹ qua khung cửa sổ, trong lòng suy nghĩ nặng nề như thế có lẽ là bởi vì tuổi thanh xuân “không hoàn toàn tốt đẹp kia” đưa đến.

Tiếp nữa là đến giữa tháng tám, anh rời nhà đi tới trường đại học, khi tiễn anh lên máy bay Từ Sát Sát đứng ở sau lưng cha mẹ anh không dám tiến lên, trốn ở nơi đó len lén chảy nước mắt, cho đến khi Lục Dĩ Trạch thật sự sắp đi mới chột tiến lên ôm lấy phía sau lưng anh, cuối cùng, khi thời gian thật sự không còn kịp nữa, mới bị Lục Liên Tiểu chặn ngang kéo xuống.

Đến khi Lục Dĩ Trạch lần đầu tiên trải qua huấn luyện quân sự trong thời sinh viên, anh và bạn học mới chống ánh nắng gay gắt đứng ở nơi đó, ánh nắng gay gắt chiếu xuống, tâm tình của anh càng thêm phiền não, cảm giác một tháng quân sự không bao giờ kết thúc.

Buổi tối Lục Dật Phàm và Liên Ngọc Thanh cũng sẽ gọi điện thoại tới đây, nhưng không biết vì sao cái tên Từ Sát Sát kia, kể từ khi anh đi một chút âm thanh cũng không có.

Cho nên có một lần, lúc Lục Liên Tiểu gọi điện thoại tới, Lục Dĩ Trạch uyển chuyển hỏi tình trạng gần đây của cô, Lục Liên Tiểu cũng biết anh trai đang dò hỏi mình..., đã nói mình cũng không biết, đã rất lâu rồi chưa nhìn thấy cô ấy, các loại lý do linh tinh khác.

Trải qua một tháng thời gian huấn luyện quân sự khá dài và một tuần đi học, lễ quốc khánh có một tuần được nghỉ, Lục Dĩ Trạch xách theo rương hành lý trở về nhà một chuyến.

Kết quả, khi đẩy cửa vào nhà, lập tức nhìn thấy cảnh tượng Từ Sát Sát và Lục Liên Tiểu ở trong phòng khách gục xuống bàn làm bài tập, Từ Sát Sát bởi vì quá mệt mỏi cho nên đã ngủ thiếp đi, mà Lục Liên Tiểu thấy anh về nhà chỉ giả bộ ngủ híp mắt len lén nhìn anh trai nhà mình.

Ngay lúc ấy, Lục Dĩ Trạch nhìn thấy cảnh này, có chút ảo não để rương hành lý xuống, đó là Từ Sát Sát một tháng không gặp khiến anh nhớ nhung.

Hình như tóc của cô đã dài ra một chút, da cũng đen đi rất nhiều, cả người cũng gầy đi không ít.

Liên Ngọc Thanh bưng ly trà từ gian phòng của mình đi ra thấy con trai về nhà, thở dài một tiếng với Lục Dĩ Trạch, đi tới lặng lẽ nói cho anh biết: “Hai tháng này sau khi học xong Sát Sát đều đi làm thêm bên ngoài, buổi tối thường xuyên đến nơi này tìm Liên Tiểu cùng nhau làm bài tập.”

“Xem ra là một muốn chết rồi.”

Theo ánh mắt Liên Ngọc Thanh nhìn sang, Lục Liên Tiểu ngẩng đầu giống như là hiểu rõ tất cả cộng thêm đạt được mưu kế cười xấu xa với anh, mà Từ Sát Sát bên cạnh cô thì không biết bất cứ chuyện gì cả, yên ổn ngủ ở nơi đó.

Vào lúc đó, lần đầu tiên trong đời Lục Dĩ Trạch cảm thấy cả đời mình chỉ sợ là trong tay Từ Sát Sát rồi.

.....

“Vì sao lúc đó em lại phải ra ngoài làm thêm?” Lục Dĩ Trạch vẫn rất tò mò.

Doãn Sát vươn tay trực tiếp nắm lấy tay trái Lục Dĩ Trạch, chỉ chỉ vào chiếc đồng hồ đeo tay trên tay anh: “Vì trả số tiền này, lúc ấy mượn đồng mượn tây mới mua được.”

Vừa nói xong những lời này, Hùng Lâm đã bưng đồ ăn của hai người đi tới, nhìn bọn họ cười cười, nhẹ nhàng đặt thức ăn lên mặt bàn, lại đi tiếp đãi các bàn khác.

“Hùng Lâm nhỏ hơn anh hai khóa, bởi vì đều là người thành phố S, anh và cô ấy quen nhau ở hội đồng hương.” Lục Dĩ Trạch rút ra hai đôi đũa, đưa cho Doãn Sát một đôi.

“Cô ấy thích anh?” Doãn Sát nói thẳng, tiếp tục đặt câu hỏi.

Lục Dĩ Trạch cúi đầu nhìn mặt cô, gật đầu cười: “Đã từng nói bởi vì anh là đồng hương cho nên có tình cảm tốt với anh, lúc ấy anh nói anh có cô gái mình thích rồi, cô ấy cứ không tin, còn muốn anh đưa người đến cho cô ấy xem.”

Lục Dĩ Trạch vừa nói như thế, trên mặt Doãn Sát vốn còn đang nặng nề cũng lộ ra nụ cười, nhận lấy chiếc đũa Lục Dĩ Trạch đưa.

“Bây giờ cô ấy đang học thạc sĩ tâm lý học ở đại học A, vì là nghỉ đông nên tới tiệm của cha mình giúp một tay”, Lục Dĩ Trạch lại nghĩ tới một chuyện, “Lúc trước, có hôm cô ấy đến Thiên Trạch, còn tưởng rằng người kia là Tần Tử, tâm tình không tốt một tuần lễ, anh cũng không có nói cho cô ấy biết. Nhưng mà bây giờ xem ra, hình như cô ấy rất có thiện cảm với em.”

“Tại sao không thích Tần Tử?” Mùi thơm tỏa ra nóng hổi hập lan vào mũi, Doãn Sát nhìn ý nghĩ muốn ăn nó xuống, muốn chờ Lục Dĩ Trạch nói hết lời.

Lục Dĩ Trạch nghĩ tới lời nói mà Hùng Lâm nói với anh lúc đó: “Lục Dĩ Trạch, Tần Tử không được, anh cũng đừng nói cho em biết là cô ấy.”

“Tại sao Tần Tử lại không được?” Lúc ấy Lục Dĩ Trạch cũng ngồi ở trong tiệm ăn nhỏ hỏi.

“Từ ánh mắt và hành động của Tần Tử em có thể nhận ra được, cô ấy chỉ đang cố gắng biểu hiện cho Lục Liên Tiểu xem, chẳng qua là muốn mượn mọi người để có cuộc sống tốt hơn mà thôi.”

Dừng nhớ lại, Lục Dĩ Trạch lại tiếp tục bổ sung cho Doãn Sát hiểu: “Hơn nữa cô ấy cố ý lấy lòng cha anh, lấy chuyện của Liên Tiểu ra uy hiếp anh, chạm đến ranh giới cuối cùng của anh.”

Thì ra mình rời đi năm năm, nhà họ Lục bởi vì một Tần Tử mà xảy ra những chuyện như thế này, Doãn Sát không hỏi tiếp nữa, cúi đầu im lặng ăn xong bát mì.

Sau khi nói tạm biệt với Hùng Lâm, hai người đi ra khỏi quán ăn vặt.

Cinemax đối diện quán ăn vặt, vừa mới trải qua Valentine hơn một tuần, sức nóng vẫn còn dư lại, cập nhật mấy bộ phim điện ảnh tình yêu kinh điển. Doãn Sát cười khoác tay Lục Dĩ Trạch, hỏi anh có muốn đi xem phim không.

Lục Dĩ Trạch lại nhìn đồng hồ đeo tay, lắc đầu: “Thời gian không đủ, một lát nữa đi lên còn phải tiếp tục chủ trì hội nghị.”

Doãn Sát gật đầu một cái, đưa anh đến chỗ thang máy, còn có một mình hơn phân nửa là nhàm chán, đi tới đi lui trước cửa rạp chiếu phim.

Mặc dù không phải là Chủ nhật, nhưng vẫn có rất nhiều cặp đôi đến xem phim. Bên trên đúng là những bộ phim tình yêu kinh điển cũ, Doãn Sát còn nhớ rõ lúc ấy mình từng lôi kéo Lục Dĩ Trạch đi xem.

Hình như là vào một ngày trời đông ——

“Lục Dĩ Trạch, cùng đi xem phim nhé?”

“Không đi.” Lục Dĩ Trạch lại một lần nữa từ chối cô.

Nhưng cuối cùng vẫn đưa Lục Liên Tiểu đến ngồi trong rạp chiếu phim, bắt đầu đi xem bộ phim điện ảnh.

Người khác rồi rít nhìn về phía màn sân khấu, chỉ có ánh mắt của Doãn Sát là nhìn lục Dĩ Trạch.

“Cô có thể đừng nhìn tôi chằm chằm như thế nữa được không?” Thiếu niên quay đầu lại ánh mắt trực tiếp chạm vào ánh mắt cô, cô chợt giật mình.

Khi đó trong rạp vẫn còn đang chiếu phim, ánh mắt của Lục Dĩ Trạch không biết vì sao lại sáng ngời như thế, hình như còn phản xạ lại ánh đèn trong rạp chiếu phim, cô đột nhiên cảm thấy chấn động mạnh.

Cũng không biết tại sao đột nhiên đầu óc nóng lên, tối lửa tắt đèn Từ Sát Sát liền hôn lên.

Từ Sát Sát vốn định hôn lên mặt, bởi vì quá khẩn trương hơn nữa không thấy rõ, nên lại hôn lên môi Lục Dĩ Trạch, cảm giác mềm mại, còn có chút tê dại.

Rõ ràng là Từ Sát Sát chủ động, kết quả ngược lại là cô ngây ngốc tại chỗ, còn có Lục Dĩ Trạch cũng giống vậy nữa.

Lúc ấy nếu không phải vì có tiếng chụp ảnh của Lục Liên Tiểu “tạch” một tiếng, thời gian hai người ngây ngẩn sẽ còn dài hơn. Chợt thấy Từ Sát Sát ra, Lục Dĩ Trạch đứng lên, dùng sức lau miệng, đi ra ngoài cửa rạp chiếu bóng.

Một buổi xem phim cứ tan rã trong không vui như vậy, nhưng nói cho cùng, cũng là do Từ Sát Sát gây nên. Lúc ấy cô nhìn hình Lục Liên Tiểu chụp lên, truyền tới trong điện thoại di động của mình rồi cười ngây ngô cả buổi tối.

Một hồi chuông điện thoại di động khiến cho cô thoát khỏi dòng hồi tưởng trở về thực tế, nhìn người gọi tới hiện lên trên điện thoại, là Thi Dương đã mấy ngày chưa có liên lạc.

“Sát Sát, tìm anh có việc gì sao?” Có nhiều cuộc điện thoại gọi nhờ của Sát Sát, Thi Dương cho là đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới chuyện Lục Dĩ Trạch đã đề cập tới, Lục Liên Tiểu đến Hòa Ngu, nên cô hỏi Thi Dương: “Không có chuyện gì, đúng rồi, Liên Tiểu đi phỏng vấn ở Hòa Ngu như thế nào rồi?”

Bên kia, Thi Dương im lặng một lát, mới nói: “Rất thuận lợi, Lục tiểu thư đã ký hợp đồng. Chỉ là phải ở thành phố A học bổ túc bí mật một tháng, trong thời gian này ai cũng không thể liên lạc với cô ấy.”

“Một tháng sau, để cho cô ấy trở về Thiên Trạch, không nhìn thiết kế chỉ nhìn trang phục, ở để cho cô ấy bình luận và chọn ra bộ trang phục mà cô ấy thích nhất, lấy giải nhất cuộc thi thiết kế.”

“Sát Sát, về thiết kế, em đã có ý tưởng gì rồi sao?”

12. Chương 12

“Yên tâm, về thiết kế bây giờ em đã có suy nghĩ bước đầu rồi, mấy ngày nay đã phác thảo được một phần, đến lúc đó anh cần phải nhìn giúp em, thuận tiện cho xin một chút ý kiến nữa.”

Doãn Sát cười đáp lại Thi Dương phía bên kia điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, cô trở lại trong phòng nghỉ của mình lấy bản giới thiệu về quá trình tham gia cuộc thi ra xem.

Phần giới thiệu này, hẳn là đã được Lục Dĩ Trạch đơn giản hoá rồi, phần giải thích quá trình, mỗi một câu đều rất ngắn gọn nhưng lại rõ ràng. Trên đó viết, đầu tháng ba, nhà thiết ghi danh dự thi phải tới thành phố S, tự mình giao bản thiết kế cho Thiên Trạch, Thiên Trạch sẽ chịu trách nhiệm giữ gìn, bảo vệ.

Thời gian so tài cụ thể là vào giữa tháng ba sẽ bắt đầu đấu vòng loại, mãi cho đến cuối tháng ba mới kết thúc trận chung kết, tổng cộng là mất nửa tháng.

Mà Lục Liên Tiểu ở trong cuộc tranh tài này, vẫn chưa rõ sẽ sử dụng trang phục của nhà thiết kế nào, đồng thời cũng đề xuất để cô được lựa chọn trang phục mình thích nhất. Hơn nữa để tránh cho cô và nhà thiết kế có quan hệ quá tốt sẽ tạo ra hành động không công bằng nên Thiên Trạch cố ý nói rõ với công ty Hòa Ngu, để Lục Liên Tiểu học bỏ túc ở Hòa Ngu một tháng, trong lúc đó cũng sẽ chặt đứt tất cả liên lạc.

Nói cách khác, Tần Tử hoàn toàn không thể đưa bản thiết kế của mình cho Lục Liên Tiểu xem. Đến lúc đó, Lục Liên Tiểu chỉ có thể dựa vào suy nghĩ, cảm nhận của mình để quyết định lựa chọn ra người xứng đáng nhất.

Sau khi Doãn Sát xem xong quá trình cuộc thi, ngồi trên ghế ngồi của mình, cô lấy bản thiết kế mình mang tới từ trong túi ra. Vừa nghĩ ở trong đầu sẽ cỡ thế nào, vừa tìm một chút cảm giác từ trong bản thiết kế trước, cứ như vậy, lật từ tờ thứ nhất mãi cho đến tác phẩm cuối cùng.

Trong số tất cả các bản thiết kế đó, hầu hết đều đã đạt được những giải thưởng lớn nhỏ khác nhau, chỉ có một bộ trang phục là ngoại lệ, đó là một tác phẩm không giành được giải khi cô tham gia cuộc thi thiết kế ở trường.

Tác phẩm này là tờ đầu tiên, cũng nói rõ đó là tác phẩm đầu tiên cô lấy đi dự thi ở Paris.

Bản thiết kế đó tên là ——“true me”.

Trên bản thiết kế là một bộ lễ phục, áo veston màu trắng cộng thêm quần jeans màu xanh. Năm đó cô mới tới nước Pháp học tập thiết kế, bởi vì cô thích đồ veston nữ, cho nên đã bỏ ra rất nhiều công sức, hao tổn tâm tư.

Bởi vì cứ nhìn từng bộ lại từng bộ trang phục này, luôn có thể thấy được bản thân mình nhiều năm về trước ở trong đó.

“Sát, đã đến giờ, nên lên đài rồi.” Giọng nói của người phụ tá khi tham gia cuộc tranh tài ấy, vào lúc này lại giống như quanh quẩn bên tai cô.

Cô còn nhớ rõ, lúc ấy sau khi nhìn đồng hồ treo tường một chút cô vỗ tay một cái, dẫn người mẫu đi ra. Hội trường cũng bởi vì thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi mà trở nên yên tĩnh, nhạc phối đã được lựa chọn kỹ vang lên rất đúng lúc.

Cô nhìn về phía người mẫu đi đầu gật đầu một cái, ý bảo bắt đầu. Người mẫu từ phía sau sân khấu đi ra biểu diễn, cô lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài xem phản ứng của giám khảo, quả nhiên giống như dự đoán của cô phản ứng không tốt lắm.

Về mặt của bọn họ dường như cũng có chút giật mình, bởi vì lúc trước, mỗi nhà thiết kế đều mang đến bộ sưu tập trang phục váy áo mùa hè, tác phẩm này của Doãn Sát coi như là vô cùng khác người.

Rốt cuộc tất cả người mẫu cũng đã trình diễn xong, Doãn Sát đi tới trước sân khấu, thấy cô giám khảo trong trường đặt ra câu hỏi.

“Fashion show lần này, em là nhà thiết kế duy nhất không lấy ý tưởng thiết kế là nữ tính dịu dàng, xin hỏi ý định của em khi thiết kế bộ sưu tập này là gì?”

Câu hỏi trong dự liệu, Doãn Sát chỉ cười cười, dùng tiếng Pháp lưu loát trả lời: “Những bộ trang phục này, em đặt tên cho nó là ‘true me’, bởi vì cực kỳ lâu trước kia, em, chính là giống như vậy.”

Từ Sát Sát cô tính tình hay kích động lại còn vô cùng hoạt bát, vì giúp bạn tốt của mình mà không tiếc cả mạng sống. Đó mới là cô, chân thật nhất. Cô đứng ở trên sân khấu cười rất đẹp, đẹp tới nỗi khiến người khán giả ngồi dưới không thể nào tin tưởng được trước kia cô lại có dáng vẻ như thế.

Không có bất kỳ tiếng vỗ tay, giám khảo vẫn không thể hoàn toàn tiếp nhận, chỉ lễ phép gật đầu một cái.

Doãn Sát có lẽ đã sớm dự liệu được kết quả lần này, cuối cùng cúi người chào ban giám khảo và khán giả một cái, đi xuống sân khấu.

Trận đầu nhận lấy thất bại, nhưng bộ thiết kế này cũng là bộ cô thích nhất, ngay lúc đó, cô đã từng nghĩ tới, nếu như cô mặc bộ quần áo này đột nhiên xuất hiện trước mặt Lục Liên Tiểu và Lục Dĩ Trạch, bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào.

Những thiết kế sau đó, Doãn Sát cũng thi đấu đẳng hoàng theo khuôn phép, hơn nữa dựa vào phong cách cá nhân cực mạnh cộng thêm xử lý chi tiết vô cùng tinh tế nên rất được khen ngợi.

Hôm nay, ở trong phòng nghỉ nhỏ nhỏ này, cô lại cầm bút vẽ ở trên mặt bàn lên, vẽ ra mẫu trang phục đã hình thành trong đầu cô mấy ngày nay.

Là một bộ lễ phục màu tím nhạt phối hợp với màu trắng bằng vải chiffon, hình thành mảng màu sắc tương phản nhau đánh sâu vào thị giác người xem.

Về phần chiffon, đó là bởi vì trải qua ba năm quen biết Lục Liên Tiểu, Doãn Sát biết Lục Liên Tiểu thích nhất loại chất liệu này, mà màu tím nhạt hoàn toàn là màu sắc Liên Tiểu yêu thích nhất.

Chỉ là năm năm không gặp, cũng không biết sở thích hiện tại của Lục Liên Tiểu có còn giống như vậy nữa hay không.

Sửa đổi bản vẽ một chút, bất tri bất giác đã đến buổi tối, sau khi tan việc, Lục Dĩ Trạch đi tới quầy chuyên doanh lâu một, đẩy cửa nhỏ ở cửa hàng Thi Sát ra, tựa vào trước cửa phòng nghỉ, len lén nhìn Doãn Sát đang vui đùa thiết kế, đưa lưng về phía anh.

Không biết nhìn bao lâu, Doãn Sát vẫn ngồi ở chỗ cũ vẽ, còn lẩm bẩm vấn đề về màu sắc: “Màu tím. Liên Tiểu có còn thích không.”

Lục Dĩ Trạch nhìn Doãn Sát lăm băm lăm bầu, cười cười, phát hiện bụng mình cũng có chút đói, lại nghĩ tới một vài chuyện khác, đi tới quán ăn vặt gần Cinemax kia.

Trong cửa tiệm kia đang buôn bán rất thịnh vượng, Hùng Lâm không ngờ lại nhìn thấy Lục Dĩ Trạch, sau khi tiếp đón một bàn nữa xong lập tức cầm thực đơn đi đến chỗ Lục Dĩ Trạch.

Ngón tay thon dài chỉ vào một món ăn, Hùng Lâm hỏi anh: “Hai phần mang đi?”

Lục Dĩ Trạch gật đầu một cái, sức quan sát của học mọi quả nhiên rất tốt.

Trả tiền xong, Lục Dĩ Trạch mới hỏi Hùng Lâm vừa tiếp khách xong một vấn đề: “Người từng bị tổn thương tâm lý, sẽ thay đổi sở thích lúc trước sao? Nói thí dụ như màu sắc?”

Lục Liên Tiểu cũng mới tốt nghiệp đại học chưa tới một năm, trong năm năm này, Lục Dĩ Trạch đi học đại học ở xa nhà hơn nữa chuyện ở Thiên Trạch cũng tương đối nhiều, cũng chẳng có bao nhiêu thời gian để ở bên cạnh em gái, hiểu biết của anh về cô cũng chỉ dừng lại ở năm năm trước giống như Doãn Sát.

Hùng Lâm gật đầu một cái: “Cái này phải xem là hạng người gì, nếu là người có mối nói cũ thì nói không chừng sẽ như vậy.”

“Chẳng qua nếu như đã yêu một loại màu sắc thật lâu, hơn nữa còn có ý nghĩa đặc thù đối với mình, theo lẽ thường mà nói, sẽ không thay đổi.”

Sau khi cô trả lời vẫn không quên nhạo báng học trưởng của mình một chút, cười đều hỏi: “Chẳng lẽ học trưởng từng bị tổn thương tâm lý sao? Là bị chị gái buổi trưa kia làm tổn thương sao?”

Nghĩ tới cô gái đi cùng Lục Dĩ Trạch buổi trưa kia, chẳng biết tại sao cô rất yêu thích cô ấy, có lẽ chính là vừa mắt, cũng có lẽ là từ trong con người của Doãn Sát cô có thể cảm nhận được cô ấy không tệ.

Cũng đúng, người Lục Dĩ Trạch xem trọng, nói thế nào cũng đều sẽ là người tốt.

Lục Dĩ Trạch lắc đầu một cái: “Không, là một người quen biết.”

Mỉm cười nói tiếng cảm ơn, anh xách theo đồ ăn mua ngoài trở lại phòng nghỉ ngơi của Doãn Sát, quả nhiên cô vẫn còn đang ngồi vẽ ở đây.

Lần này anh không nhìn lên nữa mà trực tiếp đẩy cửa, cầm thức ăn đi vào, cho đến khi đến gần, Doãn Sát ngửi thấy mùi đồ ăn Lục Dĩ Trạch mang tới mới quay đầu lại chú ý tới Lục Dĩ Trạch.

Hơi bị kinh sợ một chút, bút máy không tự chủ được vạch một nét lên trên giấy, cô quay đầu lại nhìn bản thiết kế, “A” một tiếng, nhanh chóng lau đi, cũng may nét không đậm, chỉ là cô vẫn còn có chút tức giận nhìn về phía Lục Dĩ Trạch.

Đặt thức ăn lên mặt bàn, Lục Dĩ Trạch liếc nhìn bản thiết kế, bày thức ăn ra bàn xong, tự mình cầm cái ghế tới, lặng yên nhìn Doãn Sát.

“Không ăn sao?” Lục Dĩ Trạch mở nắp ra, một mùi thơm xông vào mũi.

Doãn Sát lắc đầu một cái: “Trước tiên phải vẽ xong nó đã, nếu không sẽ không đói bụng.”

Anh gật đầu một cái, cầm lấy một ít phần của mình lên từ từ ăn trước mặt Doãn Sát, còn làm ra nét mặt ăn rất ngon.

Doãn Sát thật sự là đói bụng, “Cạch” một tiếng, đặt bút lên trên mặt bàn, khép bản thiết kế lại, bỏ qua một bên, nói với Lục Dĩ Trạch: “Lục Dĩ Trạch, anh cố ý!”

Thật sự bị Lục Dĩ Trạch dùng mỹ thực dẫn dụ để bút trong tay xuống, cầm lấy phần món ăn sau đó nhanh chóng ăn xong, lau khô miệng, sai bảo anh đi vứt vỏ, lại cầm bút lên vẽ tiếp.

Lục Dĩ Trạch đi ném đồ xong trở lại, ngồi lên trên giường sau lưng Doãn Sát, dựa lưng xem tác phẩm thiết kế của cô trong những năm qua.

Mãi cho đến rất khuya, cô vẽ cũng gần hoàn chỉnh, hai người ra khỏi Thi Sát.

Doãn Sát vốn định đón xe về nhà, Lục Dĩ Trạch cảm thấy không an toàn nên lôi kéo Doãn Sát tới ga ra tầng ngầm muốn đưa cô về nhà, vừa lái vừa đùa giỡn hỏi cô: “Bí thư Từ không mua xe cho em sao?”

Doãn Sát bị anh đẩy ngồi vào chỗ ngồi phía sau, có chút xấu hổ vén vén tóc cúi đầu nói không có. Lục Dĩ Trạch lại vạch trần cô: “Thật ra thì Sát Sát, anh hiểu rất rõ. Em chưa thi bằng lái, làm sao có thể có xe.”

Vừa mới nói như thế, Lục Dĩ Trạch có chút vui mừng hả hê: “Nhưng mà em có thể không cần học, về sau muốn đi ra ngoài anh chở em đi.”

“Còn nữa, cái người này, sao về nhà muộn như vậy, bí thư Từ sẽ không lo lắng sao?”

Phải biết rằng, dáng vẻ giống con trai của Từ Sát Sát trước kia, sẽ không ai lo lắng coon đồ trên đường sẽ làm gì cô, nhưng hiện nay Doãn Sát——

“Ông ấy rất ít trông nom em, ngược lại dì Hà sẽ lo lắng.” Cô nhắc tới chuyện này có lẽ là không vui vẻ, ngay cả giọng nói cũng trầm thấp.

Mãi cho đến khi xe lái đến cửa tiểu khu, Doãn Sát vội vàng bảo Lục Dĩ Trạch dừng lại: “Để em xuống ở chỗ này, nếu không sẽ bị cha em phát hiện ——”

Xe ngừng lại, lại “Rầm” một tiếng, bị Lục Dĩ Trạch khóa lại, Doãn Sát không mở được cửa xe ra, nói với Lục Dĩ Trạch ngồi ở phía trước: “Lục Dĩ Trạch, mở cửa nhanh lên.”

Người đàn ông ngồi trên ghế lái quay đầu lại nhìn cô, trong mi mắt ngay cả vẻ mặt cũng trình trọng hỏi cô: “Sắt Sắt, em định để Thi Dương giả mạo làm bạn trai của em trước mặt cha bao lâu?”

Mặc dù Doãn Sắt không thích Thi Dương, nhưng ngộ nhờ Từ Chấn Phi cảm thấy Thi Dương không tệ, vậy cũng không tốt.

“Đợi đến khi cha em không thể không đồng ý chuyện hai ta mới thôi”, cô đã tính trước, nói cho Lục Dĩ Trạch biết, “Cha em ghét nhất chính là người nhà họ Thi, cho nên dù có như thế nào cũng sẽ không chấp nhận Thi Dương, ngược lại sẽ dùng hết các loại phương pháp phá hủy em và anh ấy.”

Cô vẫn không quên cường điệu một câu: “Hình dung cha em ghét họ như thế nào sao, đại khái chính là so với chán ghét nhà họ Lục thì còn chán ghét hơn.”

Lục Dĩ Trạch nghe xong câu trả lời mới mở cửa xe ra, khi Doãn Sắt mở cửa xe nhìn về phía anh cười vui vẻ: “Hơn nữa em có dự cảm, đợi đến khi cha em không chịu được nữa, ông ấy nhất định sẽ nói —— ‘chính là Lục Dĩ Trạch cũng tốt hơn Thi Dương’.”

Lục Dĩ Trạch nhìn cô đứng trước mặt gật đầu cười, trả lời một câu: “Anh mong chờ ngày này, hi vọng sẽ không lâu.”

Nhìn Lục Dĩ Trạch lái xe đi rồi, tâm tình Doãn Sắt vô cùng tốt chạy về nhà, khi mở cửa mới phát hiện trong phòng khách nhà họ Từ chỉ có một người, là Từ Chấn Phi, giống như là đang cố ý chờ đợi cô trở lại.

Ông ngồi xem chương trình thời sự, thấy Doãn Sắt về nhà, điều chỉnh nhỏ âm thanh, để Doãn Sắt ngồi vào chỗ đối diện với ông, hình như là có lời muốn nói.

Lần này tâm tình Doãn Sắt rất tốt, không bướng bỉnh với cha nữa, trực tiếp đi qua ngồi.

“Sắt Sắt, hiện tại cha mở rộng yêu cầu.” Tối ngày hôm qua, sau khi ăn xong, Từ Chấn Phi suy nghĩ rất lâu rồi cuộc cũng đầu hàng, “Chỉ cần không phải Thi Dương, thì ai cũng có thể.”

Doãn Sắt vừa mới nói chuyện này với Lục Dĩ Trạch, trong lòng đã sớm dự liệu được sẽ có một ngày này, không ngờ lại có thể đến nhanh như vậy, trong lòng vô tay vô số lần, nhưng mà cũng không biểu lộ ra mặt.

Từ Chấn Phi nhìn Doãn Sắt, chờ ý kiến của cô, nhưng Doãn Sắt cũng không nói ra câu mà ông tưởng tượng “Có phải Lục Dĩ Trạch cũng có thể hay không?” hoặc là cái khác.

Chỉ là nghe thấy con gái lạnh nhạt nói một câu: “Tôi đã nói rồi, chuyện này không cần ngài quan tâm.”

13. Chương 13

Bắt đầu từ đêm hôm Doãn Sắt dẫn Thi Dương về đây, Từ Chấn Phi đã suy nghĩ đến việc Doãn ắt và Thi Dương sẽ cùng ở chung một chỗ, cho tới cả trường hợp cuối cùng là sẽ kết hôn.

Như vậy khi đó bọn họ nhất định sẽ trở về nước Pháp, sinh sống chung với Thi Minh Uy và Doãn Nhận Chi.

Đến lúc đó nhà họ Thi sẽ mang cả Doãn Nhận Chi và con gái của ông đi, điều này làm sao mà ông có thể tiếp nhận được.

Tự mình nghĩ lại những năm kia quả thực đã quá nghiêm nghị với Doãn Sắt, trách móc nặng nề, lạnh nhạt, nhưng mà khi đó tính khí của hai người đều ngang tàng, nóng giận giống nhau. Một là Từ Sắt Sắt, bởi vì không hài lòng với việc cha tái hôn mà đối nghịch khắp nơi, còn một người thì phải đối mặt với đứa con gái không thể nào đối phó được của mình.

Thật ra thì cũng không phải là ông không yêu con gái, chỉ là phương pháp mà ông dùng để yêu con gái, lại làm cho con gái và mình càng ngày càng xa cách, làm cho tính tình của nó càng ngày càng bướng bỉnh.

Về phần Lục Dĩ Trạch của nhà họ Lục, ông không đồng ý Doãn Sắt với cậu ta, chỉ là bởi vì mặt mũi hai nhà không kéo xuống được.

Quả thực, năm năm trước nhà họ Lục nhờ vào ông và Tiết Hải Đăng trợ giúp, mới nhảy vọt một cái trở thành công ty đi đầu của thành phố S, phần lớn là nhờ công của bọn họ, hơn nữa, năm năm trước cũng là cha mẹ Lục vội vàng bắt buộc ông đưa Doãn Sát đi, cho nên Từ Chấn Phi ông nuốt không trôi giọng điệu này nên trước khi Doãn Sát đi mới nói Lục Dĩ Trạch không thể.

Ai có thể ngờ rằng con gái của ông lại mang con trai ủa Thi Minh Uy về đây?

Nếu như Doãn Sát chỉ có thể lựa chọn một trong hai người Lục Dĩ Trạch và Thi Dương, thì so sánh ra, Lục Dĩ Trạch ở chung một chỗ với con gái mình, tâm tình của ông sẽ tốt hơn rất nhiều.

Sau khi Doãn Sát lạnh lùng nói hết câu nói kia lập tức đứng dậy, Từ Chấn Phi cũng cảm cái điều khiễn ti vi lên chỉnh âm thanh, xen lẫn với âm thanh hỗn tạp trên TV bởi vì mặt mũi của mình nên nói với con gái: “Dĩ nhiên, nếu như là Lục Dĩ Trạch, nhất định phải được nhà họ Lục đồng ý trước. Nhà họ Lục đồng ý, cha cũng sẽ phản đối.”

Doãn Sát xoay người đi về phía phòng mình, đưa lưng về phía cha mình đã sớm thay đổi về mặt trấn tĩnh gượng chống đỡ mới vừa rồi, trong lòng vui vẻ giống như muốn nổ tung, cười nháy mắt dừng chân một chút.

Ngữ khí lại trở về như lúc đầu, giọng nói bởi vì hưng phấn mà trở nên cao hơn một chút: “VẬY con trở về phòng đây.”

Mở cửa phòng ra, khóa lại, nhào về phía giường mình, ôm chăn len lén cười.

Từ Chấn Phi ngồi bên ngoài biết con gái trở về phòng nhất định sẽ mừng thầm, cố ý điều chỉnh lớn âm thanh của ti vi.

Từ Chấn Phi không ngốc, ông đã sớm đoán được đây là một trong những mưu kế của con gái, chỉ là ông thật sự rất sợ, ngộ nhỡ cuối cùng mình ép con quá đáng quá, trong cơn tức giận nó sẽ thật sự ở chung một chỗ với Thi Dương, còn không bằng dừng lại tại đây.

Bất đắc dĩ thở dài, ông tiếp tục nhìn tới trước tin tức.

**

Thứ hai tuần sau Thi Dương trở về thành phố S, trong thời gian này anh đã giải quyết xong chuyện của Lục Liên Tiểu, còn đi đến bốn năm thành phố khác, lúc trở lại mang cho Doãn Sát thêm phần hợp đồng, nói cho cô biết anh đã ký hợp đồng với các quầy chuyên doanh cao cấp ở các thành phố khác.

Ngày hôm đó Doãn Sát cũng hoàn thành bản phác thảo thiết kế thời trang, đưa cho Thi Dương xem.

Thi Dương cũng không phải là người bình luận chuyên nghiệp nhưng bởi vì hoàn cảnh lớn lên nên độ nhạy bén tương đối tốt, sau khi xem gật đầu một cái: “Hình như là phong cách của Lục tiểu thư.”

“VẬY thì tốt.” Sau khi thu bản thiết kế lại, Doãn Sát nhìn thời gian trên điện thoại di động một chút, bây giờ đã đến trưa.

“Hai giờ chiều, Thi Sát sẽ chính thức khai trương.” Cô nhìn quầy chuyên doanh đã được bố trí thỏa đáng, trong lòng có chút thỏa mãn cũng có chút mong đợi.

Thi Dương gật đầu một cái, nghĩ tới còn có chút chuyện về Lục Liên Tiểu và chuyện của Thi Sát sau này cần nói với Lục Dĩ Trạch, nên đi tới lầu ba mươi.

Hai giờ chiều, bên ngoài cửa hàng Thi Sát ở dưới lầu một Thiên Trạch vô cùng náo nhiệt, bởi vì giai đoạn trước đã được chọn làm sản phẩm chủ chốt nên rất được hưởng ứng, hơn nữa mới bắt đầu khai trương cũng có rất nhiều hoạt động, rất nhiều khách hàng tới sớm.

Lục Dĩ Trạch và Thi Dương đứng bên cạnh Doãn Sát cùng nhau, tương đối trịnh trọng hoàn thành nghi lễ cắt băng với cô, mở cửa cửa hàng. Khách hàng tiến vào cửa hàng dưới sự hướng dẫn của Thi Dương và nhân viên cửa hàng, còn Lục Dĩ Trạch thì kéo Doãn Sát lại, dẫn cô đến bên cạnh hình như là có lời muốn nói.

“Sát Sát”, Lục Dĩ Trạch cương chiều nói, mắt cười nhìn cô, “Tâm tình tốt không?”

“Cũng không tệ lắm.” Doãn sát giả bộ ngu trả lời, hình như Lục Dĩ Trạch không thích câu trả lời này của cô.

Cười cười, anh lại lấy một hộp quà nho nhỏ từ trong túi ra: “Cho em, làm quà tặng khai trương.”

Doãn Sắt tò mò mở ra trước mặt anh, mới phát hiện là một chuỗi móc chìa khóa nho nhỏ, phía trên hình hoa đào còn khắc chữ ‘Sắt’ trong tên Doãn Sắt.

Doãn sắt cầm trong tay quà tặng nhỏ tinh xảo, thoát nhìn rất thích.

“Anh sẽ phải đi công tác ở thành phố khác, ba ngày sau trở lại.” Lục Dĩ Trạch nhìn Doãn Sắt cười nói.

Trong lòng Doãn Sắt vẫn có chút mất mát nhỏ nhỏ, nhưng mà cuối cùng chỉ gật đầu một cái, hoặc như là nghĩ tới điều gì, nói với anh: “Thật ra thì, anh đi cũng không cần phải xin phép em.”

Lục Dĩ Trạch biết, trên đầu lưỡi thì Doãn Sắt nói như vậy nhưng trong lòng cũng không phải nghĩ như vậy, nhưng cũng không vạch trần cô. Nhìn cửa hàng bên trong một chút, cuối cùng nói với cô: “Ba giờ xe chạy, hiện tại nên đi.”

Anh phát phát tay về phía Doãn Sắt, đẩy vào trong cửa hàng, mới lên xe cùng với Phương Thành.

**

Ngày đầu tiên khai trương Thi Sắt, bởi vì đồ đẹp, giá thấp và các nguyên nhân khác, tiêu thụ được rất nhiều trang phục.

Bận rộn cả một ngày Doãn Sắt cũng có chút mệt mỏi, sau khi tiễn mấy vị khách cuối cùng và nhân viên phục vụ đã là chín giờ rưỡi tối. Một mình cô ngồi ở trong phòng nghỉ Thi Sắt, lại lấy bản thiết kế phác thảo ra xem một lần nữa.

Trên tay cầm bút vẽ, còn muốn sửa đổi một chút nữa, khiến trang phục có điểm nhấn hơn. Rồi lại bởi vì là quá mệt mỏi, nghĩ đi nghĩ lại mà bất tri bất giác nằm ở chỗ này, ngủ thiếp đi.

Lúc này ở Thiên Trạch đã gần tới thời gian đóng cửa, cửa phòng nghỉ ngơi chưa khóa chặt, xuyên thấu qua khe cửa còn có thể nhìn thấy đại sảnh phía sau đã từ từ tắt đèn.

Cả căn phòng trở nên an tĩnh khác thường, trong lúc mơ hồ Doãn Sắt dường như nghe thấy tiếng giày cao gót quen thuộc, cái loại âm thanh đó giống như đã nghe thấy được ở nhà họ Lục lúc ấy ở Lục, chính là đến từ Tần Tử.

Như lúc ấy, dần dần trở nên lớn dần trở nên lớn hơn, rồi ngừng lại, sau đó biến thành nhỏ dần.

Thật đúng là ngay cả trong mộng cũng bị Tần Tử quấy đến không được tự nhiên, Doãn Sắt còn đang ngủ chỉ cảm thấy giấc mộng này quá kém, hơi nhú nhú mảy, rồi lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, mở mắt ra.

Trong phòng tối đen giống như thật sự có tiếng bước chân của một người nào đó, cô nắm chặt bút nhìn bóng dáng đang từ từ đến gần, mở đèn bàn lên, mới nhìn rõ người tới là Thi Dương, trong tay còn có chút đồ ăn.

Một phen hú vía.

“Mua cho em chút sushi.” Anh để đồ ăn lên trên bàn, tìm vị trí ngồi xuống.

Lúc này Doãn Sắt mới nhớ ra mình chưa ăn cơm chiều, bụng rất đói, ngủ một giấc tỉnh dậy, cổ cũng rất đau, một cái tay xoa cổ, một cái tay khác cầm lấy sushi từ trong túi lên, lập tức cho vào trong miệng một miếng.

Tướng ăn không hề lịch sự, nhưng trong mắt Thi Dương đây cũng là tác phong quen thuộc nhất của Doãn Sắt.

“Thật không biết vì sao Lục Dĩ Trạch lại thích cái dáng vẻ này của em.” Thi Dương cúi đầu cười cười.

Bị những lời này làm ghen hòng, nửa ngày mới nuốt xuống được, Doãn Sắt uống một ngụm nước lập tức đánh trả: “Không được sao, thấy có người yêu mến em, nhưng mà không ai thích anh, tâm tình anh không tốt sao?”

Quả nhiên nhắc tới Lục Dĩ Trạch, Doãn Sát giống như một bé nhím nhỏ, không thể đụng vào: “Không, chỉ là anh vẫn chưa tìm được người anh yêu thôi.”

Hừ lạnh một tiếng, Doãn Sát nhớ lại câu nói ngày hôm qua cha mình nói với cô, thuận tiện nói cho anh nghe: “Len lén nói cho anh biết, em chỉ nói cho một mình anh biết thôi đấy nhé. Tối ngày hôm qua, cha em đã buông lời, nói là chỉ cần không phải anh, là ai cũng có thể.”

“Nghe những lời này của anh tại sao anh lại cảm thấy có chút không thoải mái nhỉ?” Thi Dương nói đùa, cau mày làm bộ suy nghĩ, rồi lại tiếp tục cười, “Nhưng mà vẫn chúc mừng em, chúc mừng em được như mong muốn.”

Doãn Sát lại cầm một miếng sushi lên, bỏ vào trong miệng trước rồi nói với Thi Dương: “Cho nên hiện tại, anh có thể công thành lui thân rồi.”

Mau trở lại nước Pháp đi, nơi này không cần anh.

Thi Dương lại không gật đầu nói được như Doãn Sát hy vọng, chỉ nhìn Doãn Sát như có điều suy nghĩ: “Không vội, trừ chuyện của em ra, anh còn có chuyện khác phải làm. Hơn nữa Sát Sát à, dĩ Doãn đã cố ý dẫn dụ anh, khi không còn bất cứ sai lầm nào xảy ra nữa thì anh mới có thể trở về nước Pháp, anh không dám làm trái lời bà.”

Doãn Sát chỉ lo ăn, hoàn toàn không để lời nói của Thi Dương vào trong lòng.

Thi Dương nhìn cô đang ăn vui vẻ, cũng không nói cái gì. Chỉ đang nghĩ lúc ấy mình rời khỏi nước Pháp, đã gọi điện video cho một người bạn.

Người kia là của bạn học thời đại học kiêm bạn cùng phòng của anh, có mái tóc đen và con ngươi đen nhánh, cũng là người Trung Quốc.

Lúc ấy, cậu ấy đã xin anh làm mấy chuyện, hoàn thành giúp cậu ta, Thi Dương cũng đồng ý. Cho nên sau khi giải quyết xong chuyện của Thi Dương và cậu ấy, anh mới trở về Pháp.

Bên kia, Doãn Sát đã ăn xong rồi, thu dọn bàn làm việc một chút rồi ngồi xe của Thi Dương trở về nhà họ Từ.

**

Ba ngày sau, lúc Lục Dĩ Trạch trở lại, chính là thời gian nộp bản thiết kế sơ khảo. Từ rất sớm, Tần đã đặt bản thảo tác phẩm của mình vào trong túi hồ sơ mật chuẩn bị nộp lên, Doãn Sát cũng đã đến đây từ trước.

Tần Từ thấy Doãn Sát, sắc mặt cũng không tốt lắm, chỉ gật đầu với cô một cái.

Doãn Sát thấy Tần Từ bày ra dáng vẻ đáng chết với cô, nghĩ tới có thể là bởi vì lượng tiêu thụ của Carrie's kỳ trước đã giảm sút, thông tin biết được từ trong miệng người khác.

Sợ sẽ xảy ra những hiểu lầm không cần thiết nên cũng không nói gì thêm với cô ta, cô cười chào hỏi với Tần Từ rồi rời đi.

Tần Từ đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng Doãn Sát dần dần đi xa, lại một lần nữa mở túi hồ sơ mình chưa nộp lên ra, lấy bản thảo của mình ra xem lại một lần nữa.

Thiết kế của cô là một việc chiếc váy chất liệu từ sợi đay, lấy màu nhạt làm chủ.

Cô đã từng xem qua các tác phẩm của các thí sinh dự thi, trừ thiết kế của Doãn Sát cùng với một vài nhà thiết kế ngoại tỉnh, tổng kết lại, người có năng lực trên mình không được mấy người. Cho nên muốn bảo vệ vị trí của quầy chuyên doanh, làm hết sức sẽ không thành vấn đề.

Chỉ vì mấy năm trước mặc dù cô thân với Lục Liên Tiểu, nhưng mà cô lại đặt hết tâm tư lên người Lục Dĩ Trạch, cho nên cũng chẳng hiểu rõ Lục Liên Tiểu được bao nhiêu. Mà sau khi công bố quy tình cuộc thi, lại cảm thấy tình thế gây bất lợi cho mình, lại lo lắng lần nữa.

Cả đêm lật xem hình năm năm qua của mình và Lục Liên Tiểu, phát hiện trang phục cô mặc màu sắc đa số là màu nhạt, mới căn cứ vào đặc điểm trang phục lúc ấy của cô để thiết kế ra.

Cầm trong tay tác phẩm này, thật ra thì cô không thích, nhưng mà sau khi vắt hết óc sáng tạo cũng chỉ có thể nghĩ ra tác phẩm như vậy.

Bóng dáng của Doãn Sắt, đã đi quá xa cho tới khi không nhìn thấy, cô mới thở dài một hơi để bản thiết kế của mình lại trong túi, nộ lên.

Nhìn chỗ Doãn Sắt rời đi, nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ nhiều đến chuyện khác, vốn nên để lòng nhẹ nhõm một chút, nhưng bởi vì bên trong ẩn giấu quá nhiều chuyện mà trở nên nặng nề hơn nhiều.

Mà tất cả mọi người cũng không hề nghĩ tới là, sau khi hết hạn nộp bản thiết kế vòng sơ khảo, vào ngày hôm sau nó đã được giao cho ban giám khảo. Sau khi các giám khảo xem hết tất cả các bản thiết kế và đưa ra ý kiến, đã dán thông báo ở đại sảnh lầu một Thiên Trạch.

Cũng rất nhiều người lại gần xem bản thông báo này, bàn luận âm ỉ.

Lúc ấy Tần Tử đứng ở phía dưới bảng thông báo, nhìn vài hàng chữ phía trên, miệng hơi cười. Cô nhìn sang quầy chuyên doanh của Doãn Sắt, nhìn thấy cách đó không xa, Doãn Sắt đang lao đảo chạy tới, càng cảm thấy buồn cười.

Doãn Sắt chạy tới, khi vừa nhìn thấy dòng chữ dán trên bảng thông báo thì trừng lớn cặp mắt, hoàn toàn không dám tin những gì mình đã nhìn thấy.

Bởi vì phía trên viết là:

——Tác phẩm của hai thiết kế thời trang nổi danh Doãn Sắt và Tô Khiết tương tự nhau, nghi ngờ có người sao chép lại, sự việc đang được điều tra làm rõ.

—— Thông báo đặc biệt.

14. Chương 14

Doãn Sắt nhìn lên trên bảng thông báo, thật sự là khó mà tin được lại có người có tác phẩm thiết kế giống cô, hơn nữa đó lại là mình người quen biết.

Cô lại nhìn qua hai bản thiết kế dán bên cạnh bảng thông báo một lần nữa. Trên đó thiết kế của hai chiếc váy chiffon, trừ một vài chi tiết xử lý hơi khác nhau ra thì gần như là giống nhau như đúc.

Người bị tình nghi sao chép còn lại là Tô Khiết, là bạn học bốn năm đại học của Doãn Sắt.

Trong lúc học đại học, trừ lần đầu tiên tranh tài thiết kế Tô Khiết đoạt giải quán quân ra, cho tới tận khi tốt nghiệp vẫn luôn bị đánh bại bởi Doãn Sắt, nhưng mà cô ấy cũng chưa bao giờ oán hận câu nào, thua, đều là tâm phục khẩu phục.

Sau khi cô ấy tốt nghiệp đại học, đã mở một cửa hàng bán quần áo của riêng mình, lập ra một công ty nhỏ, danh tiếng không vang xa giống Doãn Sắt, nhưng mà ở trong giới thiết kế cũng có chút danh tiếng.

Lần này là cô ấy được mời tham dự cuộc thi, trước khi hết hạn nộp bản thiết kế của vòng sơ khảo một tuần, Tô Khiết đã nộp tác phẩm dự thi rồi. Cũng vào buổi tối ngày giao bản thiết kế hôm đó cô ấy đã đáp máy bay trở về nước Pháp, bởi vì đầu tháng tư, cô ấy sẽ tổ chức show thời trang ở Italy.

Bằng vào sự hiểu biết của cô với Tô Khiết mấy năm qua, Doãn Sắt không tin Tô Khiết sẽ chép lại tác phẩm của mình.

Thứ nhất, Tô Khiết hoàn toàn chưa nhìn thấy bản thiết kế của mình; thứ hai, cô ấy nộp bản thiết kế sớm hơn mình một tuần, cho dù là thấy được cũng không sao chép kịp. Quan trọng nhất là, cô tin tưởng nhân phẩm của Tô Khiết.

Nhưng hai tác phẩm này gần như là hoàn toàn tương tự, làm thế nào để giải thích đây?

“Không ngờ Doãn Sát - nhà thiết kế tiếng tăm lừng lẫy, cũng sẽ cuốn vào sự kiện sao chép như thế này.” Tần Tử đứng bên cạnh nói mát.

Rồi sau đó lại dùng giọng điệu nửa giễu cợt nói: “Hơn nữa Tô Khiết đã nộp bản thiết trước một tuần cho Thiên Trạch quản lý Bây giờ xem ra, tình huống rất bất lợi với cô nha, Doãn Sát.”

Nếu như là Từ Sát Sát năm, sáu năm trước, vào thời điểm này, nói không chừng đã đánh Tần Tử rồi.

Nhưng mà bây giờ Doãn Sát chỉ liếc cô ta một cái, không để ý tới cô ta nữa, trong lòng có tức giận bưng bưng cũng cực lực khắc chế lại. Ngắc đầu lên lần nữa, nhìn về phía sau lưng cô ta, lại nhìn thấy thang máy ở đó mở ra, Lục Dĩ Trạch từ trong đi ra.

Ánh mắt của anh chỉ nhìn thấy Doãn Sát, bước chân nhanh chóng, sau lưng còn có Phương Thành chạy chậm theo.

Doãn Sát vốn đang tâm hoảng ý loạn, sau khi nhìn thấy Lục Dĩ Trạch đi tới đã cảm thấy trấn định hơn nhiều.

Lục Dĩ Trạch vừa đến trước bảng thông báo, bởi vì nhiều người, chỉ để tay ở trên vai Doãn Sát trấn an cô, trong ánh mắt đều là an ủi, giống như đang nói với Doãn Sát “Không cần lo lắng, giao cho anh giải quyết” .

Xong rồi ngắc đầu lên nhìn về phía thông báo, đưa tay phải kéo xuống, lập tức bị Phương Thành vừa đuổi theo tới ngăn lại.

“Tổng giám đốc Lục, đây là ý kiến của ban giám khảo, thông báo không thể xé được.”

Lục Dĩ Trạch lạnh mặt, nhìn về phía Phương Thành thông thả nói: “Vậy thì mời cậu nói với bọn họ, Thiên Trạch là tôi mở, bọn họ muốn dán cái gì đó không đúng sự thật, cũng phải được sự đồng ý của tôi.”

Phương Thành nhìn thấy cấp trên thật sự nổi giận, run run một cái không dám đáp lời, nhìn xung quanh, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn vào chỗ này, lại thấy được Tần Tử đứng bên cạnh vẫn luôn nhìn Lục Dĩ Trạch, lập tức gật đầu một cái, lên tiếng chào hỏi.

Lục Dĩ Trạch cũng mới nhìn thấy Tần Tử, cái loại vẻ mặt đột nhiên phát hiện cô đứng bên cạnh mình của anh rơi vào trong mắt Tần Tử, khiến cho lòng cô càng thêm khó chịu.

Quả nhiên là vào thời điểm này, trong mắt Lục Dĩ Trạch anh chỉ có một mình Doãn Sát, vì cô ta mà tình nguyện đắc tội với mọi người.

Tần Tử nhìn anh đưa tay xé tờ thông báo xuống, “Cộp” một tiếng đi qua, sắc mặt của Lục Dĩ Trạch càng thêm âm trầm: “Tần Tử, tôi đã nói rồi, đừng để tôi phát hiện cái gì.”

Ánh mắt Tần Tử chỉ vì một câu nói này của Lục Dĩ Trạch mà trở nên chán nản, Lục Dĩ Trạch không dò xét hỏi Doãn Sát một tiếng có phải thật vậy hay không, mà lại xác định đối tượng tình nghi đầu tiên là cô.

Cô cười lạnh một tiếng: “Tổng giám đốc Lục, tôi nghe không hiểu anh đang nói gì cả.”

Giờ khắc này, rốt cuộc thì cô cũng hết hy vọng với Lục Dĩ Trạch. Cô nhìn người được Lục Dĩ Trạch che chở trong lòng bàn tay, Doãn Sát xem ra vậy cánh cũng không hề bị tổn hại, trái tim càng xám tro.

Sau khi Lục Dĩ Trạch đưa tay kéo thông báo xuống, một người bên tổ giám khảo kia lại đi tới mang đến kết quả mới nhất đang muốn dán lên. Một tay Lục Dĩ Trạch đoạt lấy, sau khi xem xong mới trả lại cho người nọ, kéo Doãn Sát lên phòng làm việc của mình.

Lục Dĩ Trạch không hề để ý chút nào đến mọi người đang xì xào bàn tán về mình và Doãn Sát, nói với Phương Thành đang đi theo sát phía sau: “Gọi điện thoại cho Tô Khiết, nếu như cô ấy không nhận, lập tức gọi điện thoại cho trợ lý của cô ấy, gọi tới khi nhận mới thôi.”

Lục chú ý của Tần Tử lại một lần nữa tập trung vào thông báo mới dán lên, phía trên là mười bộ trang phục vượt qua vòng sơ thẩm lần này. Dưới tình huống tác phẩm của Doãn Sát và Tô Khiết bị hủy bỏ, tác phẩm của cô đứng vị trí thứ hai.

Trên bảng thông báo còn bày tỏ thái độ và cách giải quyết ban đầu về chuyện của Doãn Sát và Tô Khiết: vì lý do công bằng, trước khi mọi chuyện được điều tra tìm hiểu rõ, hai người vẫn có cơ hội dự thi, nhưng mà trong vòng ba ngày phải nộp lên bản thiết kế mới, nếu không sẽ bị hủy tư cách dự thi.

Tần Tử xem xong kết quả phía trên, cuối cùng trở lại quầy chuyên doanh của mình.

**

Vừa đến tầng ba mươi, Lục Dĩ Trạch đã lôi kéo Doãn Sát đang mất tinh thần vào trong phòng làm việc của mình.

“Trong khoảng thời gian này, đã có ai xem qua bản thiết kế của em?” Hai tay Lục Dĩ Trạch đặt ở trên bả vai Doãn Sát, nghiêm túc hỏi.

Doãn Sát hoàn hồn, suy nghĩ một chút: “Chỉ có anh và Thi Dương.”

Lục Dĩ Trạch xoay người, đưa lưng về phía Doãn Sát lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại sang, đường dây bên kia bận, giọng nói cứng ngắt từ trong điện thoại truyền đến. Anh thở dài, nghĩ tới điện thoại của Thi Dương nhất định là đã tắt máy trước khi ký hợp đồng xong rồi.

Cúp điện thoại, đang chuẩn bị quay người lại nhìn Doãn Sát thì phát hiện ra mình đã bị Doãn Sát ôm lấy từ phía sau lưng.

Tay nhỏ bé vòng chắc quanh eo anh, mặt tựa vào trên lưng anh. Bởi vì anh mặc áo sơ mi là thật mỏng nên còn có thể cảm thấy nhiệt độ của khuôn mặt cô.

Lục Dĩ Trạch vốn đang tâm phiền ý loạn, được Doãn Sát ôm thế này, tính tình nóng nảy đã xua tan đi nhiều, lại nghe thấy người đứng sau lưng kia hỏi mình: “Rõ ràng là chuyện của em, tại sao anh lại còn lo lắng hơn em.”

Mặt cô dán lên lưng anh đã lâu, có chút không thích ứng với áo làm bằng sợi tổng hợp này của Lục Dĩ Trạch gương mặt hơi ngứa một chút, cọ xát lưng Lục Dĩ Trạch, lại dán lên, trong lòng cũng ấm áp, hoàn toàn không muốn quan tâm đến chuyện tác phẩm của mình bị nói là sao chép lại.

“Sát Sát, nếu như Tô Khiết trở về thành phố S, một mực chắc chắn rằng em sao chép tác phẩm của cô ấy, miệng mồm mọi người khó phân biệt, trên căn bản, kết quả đã định ra rồi.” Lục Dĩ Trạch nghĩ tới ngày ấy Tô Khiết tự tay đưa bản thiết kế của mình cho anh, còn cố ý hỏi tới trường hợp của Doãn Sát.

Lúc ấy Lục Dĩ Trạch nghe giọng của Tô Khiết cảm thấy hình như cô ấy cũng không thích Doãn Sát, cho nên anh lo lắng Tô Khiết thật sự đã tham dự vào chuyện sao chép lần này, hơn nữa còn cản ngược lại Sát Sát, anh sợ rằng con đường thiết kế thời trang của Doãn Sát cũng sẽ bởi vì chuyện này mà bị ảnh hưởng, gián đoạn.

“Lục Dĩ Trạch, có anh tin tưởng em là đủ rồi.” Doãn Sát ôm chặt hơn chút nữa, nhưng trong lòng lại có chút cảm giác mất mát tràn ra.

Cô cũng sợ, cho dù là Lục Dĩ Trạch đang ở bên cạnh cô, bảo đảm sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì cô vẫn cứ sợ.

Sợ mình nỗ lực nhiều năm như vậy vì muốn chứng minh cho nhà họ Từ, nhà họ Lục, cho tất cả mọi người biết thành quả của mình, sẽ bị hủy hoại ở đây. Càng sợ không được mọi người tin tưởng, cũng giống như năm năm trước, không được tất cả mọi người tán thành.

“Sát Sát, em nói cho anh biết, em bắt đầu vẽ bản thiết kế từ khi nào, lúc nào thì hoàn thành?” Lục Dĩ Trạch nắm tay Doãn Sát đang vòng quanh eo anh, cảm giác ấm áp truyền tới trên mu bàn tay Doãn Sát, cảm thấy rất chân thực.

Doãn Sát nói chính xác ngày tháng cho Lục Dĩ Trạch, Lục Dĩ Trạch buông lỏng tay Doãn Sát ra, xoay người, hai tay đặt ở trên vai cô một lần nữa, nghiêng người nhìn cô: “Sát Sát, tất cả giao cho anh là được rồi, em ở đây ba ngày, làm thêm một bản thiết kế nữa để nộp lên.”

“Anh thích Từ Sát Sát tính hay cay cú trước kia, chứ không giống như em hiện tại, chỉ vì xảy ra một vài chuyện nhỏ mà đã sa sút tinh thần.”

Anh nhìn Doãn Sát, cười cười, lấy tay xoay người Doãn Sát lại, đẩy cô ra khỏi phòng làm việc của mình, vẫn đưa cô đến cửa thang máy: “Hiện tại, một mình em xuống lầu, không cần lo những người khác nghĩ như thế nào, suy nghĩ thiết kế cho tốt đi đã.”

**

Sau khi Doãn Sát trở về cửa hàng, Lục Dĩ Trạch gọi Phương Thành đang gọi điện cho trợ lý của Tô Khiết đến.

“Phía bên kia Tô Khiết nói thế nào?” Lục Dĩ Trạch hỏi.

Phương Thành lắc đầu một cái: “Là trợ lý nghe điện thoại, nói bởi vì chuyện này mà danh dự của Tô Khiết bị tổn hại, ảnh hưởng đến show diễn thời trang của cô ấy ở Italy, cho nên sẽ nhanh chóng trở về thành phố S, nếu cần thiết sẽ nhờ đến luật pháp.”

“Có đưa bản thiết kế trong bảng thông báo cho họ xem không?” Lục Dĩ Trạch tiếp tục hỏi.

Phương Thành gật đầu một cái: “Tô Khiết bày tỏ rằng đó không phải là thiết kế của cô ấy, hẳn là đã bị người trong nội bộ Thiên Trạch đánh cắp.”

Sau khi Lục Dĩ Trạch nghe thấy Tô Khiết trả lời chắc chắn như vậy, cũng yên tâm, chỉ cảm thấy mọi chuyện đã dễ xử lý hơn nhiều, để Phương Thành đi đến phòng quan sát điều tra lấy tất cả video ở cửa hàng Thi Sát và các quầy chuyên doanh trong vòng một tháng này, tự mình ngồi trên ghế suy nghĩ hồi lâu.

Trong đầu anh có hai đối tượng tình nghi, một là Tần Tử, một là cha của mình, Lục Dật Phàm.

Nhưng nếu là Tần Tử, vậy sẽ thuận lợi cho ý đồ của Lục Dĩ Trạch, mượn cơ hội này khiến Tần Tử rời đi.

Nhưng nếu như là Lục Dật Phàm, thì anh nên làm cái gì đây.

Điện thoại di động vào lúc này lại vang lên, là Thi Dương gọi điện thoại tới.

“Tổng giám đốc Lục”, trong giọng nói của Thi Dương có thể thấy sự mệt mỏi, Lục Dĩ Trạch nghe ra được, “Tôi phải đi đến thành phố khác một chuyến, những chuyện này không thể nói rõ ràng trong điện thoại được, nhất định phải giải thích trực tiếp với đối tác.”

Lục Dĩ Trạch bên kia im lặng một lát, cuối cùng cũng đáp lại anh: “Lúc khai trương cửa hàng Thi Sát có người trong nội bộ công ty Thiên Trạch đi vào cửa hàng của Sát Sát không?”

Mấy ngày đầu tiên khai trương cửa hàng Thi Dương đều có mặt ở đó, mà Lục Dĩ Trạch thì vừa đúng lúc đi công tác, anh nghi ngờ chính là vào mấy ngày này.

“Không có, lúc ấy tôi đều ở Thi Sát, đi vào đều là khách hàng.” Thi Dương trả lời.

“Tổng giám đốc Lục, lại có điện thoại gọi tới rồi.”

Lục Dĩ Trạch nói tiếng “Được, vất vả rồi”, bên kia, Thi Dương cũng cúp điện thoại.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện ngắn ngủi, tiếng gõ cửa vang lên, Phương Thành cầm video theo dõi đã được chép vào USB đi vào, đặt ở trên mặt bàn của Lục Dĩ Trạch: “Tổng giám đốc Lục, đây là tất cả video ghi chép hoạt động trong một tháng qua.”

Lục Dĩ Trạch gật đầu một cái, cắm USB vào, khi đang chuẩn bị xem, Phương Thành có chút nghi ngờ hỏi: “Tổng giám đốc Lục, anh thật sự muốn xem tất cả video này một lần sao?”

File được mở ra, phía trên dày đặc đều là video, xem ra cần rất nhiều thời gian, hơn nữa không nhất định là sẽ hữu dụng. Nhưng chuyện này liên quan đến tương lai Doãn Sát, cũng liên quan đến Thiên Trạch, anh nhất định phải xem.

Lục Dĩ Trạch quay đầu đi nhìn về phía Phương Thành, trầm giọng hỏi “Không thể được sao?”

Phương Thành lắc đầu một cái, giải thích: “Ý của tôi là, có thể tìm thêm mấy người cùng xem.”

“Không cần, đều giao cho tôi.” Nếu như thật sự có liên quan đến Lục Dật Phàm, bị cấp dưới nhìn thấy, nhất định Thiên Trạch sẽ hỗn loạn, còn không bằng để cho anh một mình anh xem.

Anh bắt đầu quan sát theo ngày Doãn Sát nói, suy nghĩ một chút nhấn nút tạm ngừng nói với Phương Thành: “Cậu đi làm việc trước đi, còn nữa, chuyện lấy video theo dõi, không được nói cho bất kỳ ai, nhất là đồng sự Lục còn có cả Tần Tử.”

Sau khi Phương Thành ra ngoài, Lục Dĩ Trạch thở dài một hơi, nhấn nút chạy video bắt đầu nhìn lên hình ảnh phía trên.

Tác giả có lời muốn nói: A. Tần Tử B. Lục Dĩ Trạch C. Tần Tử + Lục Dĩ Trạch D. Đáp án khác

Ở đây có bốn lựa chọn, các bạn nghĩ sao?

15. Chương 15

Lục Dĩ Trạch nhấn vào nút chạy, tay chống cằm bắt đầu xem băng thu hình.

Theo dõi thấy người đi qua đi lại đều là khách hàng mua quần áo, còn có Doãn Sát ngồi ở trên quầy chốc lát thì gần người ngây ngô, chốc lát lại chào đón khách, Lục Dĩ Trạch cứ theo dõi video buồn tẻ vô vị như vậy cả một buổi chiều.

Thời gian trôi qua rất nhanh, anh mới chỉ xem được video trong vài ba ngày của tháng trước, chớp mắt trời bên ngoài cũng đã tối, bởi vì nhìn chăm chăm vào máy vi tính trong thời gian dài mà mắt cũng có chút căng nhức.

Dụi dụi con mắt, đóng video tắt máy tính, khóa cửa phòng làm việc lại, anh xuống lầu một tìm Doãn Sát.

Cửa sau ở phòng nghỉ ngơi cũng chưa khóa lại, anh nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Doãn Sát đưa lưng về phía anh úp mặt trên mặt bàn, không biết là ngủ thiếp đi hay là đang nghĩ bản thiết kế mới.

Lục Dĩ Trạch nhẹ nhàng bước tới, mới phát hiện cô đã ngủ thiếp đi.

Bản thiết kế trang phục trên mặt bàn, đã vẽ được một nửa, hình dáng của bộ trang phục này về cơ bản thì có chút tương tự với kiểu sườn xám Trung Quốc, xem ra lần này Doãn Sát định thiết kế theo phong cách Trung Quốc.

Đây chỉ là một mẫu thiết kế phác thảo qua, nhưng vẫn có thể nhìn ra thiết kế khéo léo, vô cùng đặc sắc, chút eo cộng thêm làn váy bông bồng, có chút cảm giác trung tây kết hợp. Phía bên ngoài chiếc váy vẫn chưa được tô màu, không thể nhìn ra hiệu quả một cách tổng thể.

Anh đẩy Doãn Sát một cái, đẩy cô tỉnh, Doãn Sát mới mơ mơ màng màng mở mắt.

Bởi vì nằm lên bản thiết kế, trên mặt còn có vệt bút chì, Lục Dĩ Trạch đưa tay lau sạch chì trên mặt cô: “Ăn cơm tối chưa?”

Doãn Sát vẫn chưa thể nào tỉnh hồn lại, lắc đầu một cái, Lục Dĩ Trạch lập tức duỗi một cái tay ra trước mặt: “Đi ăn cơm tối với anh.”

Lúc này Doãn Sát tỏ vẻ bướng bỉnh, lắc đầu, gõ bàn một cái: “Em phải tranh thủ hoàn thành bức vẽ, anh mua một phần mang tới đây giúp em, mua giống lần trước ăn đó, cái đó ăn ngon lắm.”

Giương mắt nhìn anh, vẻ mặt vẫn giống năm năm trước, lúc bắt đầu đi lại làm cho người ta cảm thấy có chút thương hại. Lục Dĩ Trạch đối mặt với một Doãn Sát như vậy, đúng là không có biện pháp nào, thu tay về gạt đầu một cái: “Vậy em chờ anh.”

Lục Dĩ Trạch đến quán ăn vặt, Hùng Lâm đã nhập học, trước đó vài ngày đã trở về trường, cho nên hiện tại người đón khách là cha của Hùng Lâm, chủ quán ăn vặt này. Lục Dĩ Trạch lên tiếng chào hỏi ông, gọi hai phần đồ ăn.

Trong lúc chờ đợi, ông chủ Hùng và Lục Dĩ Trạch nói chuyện với nhau, Lục Dĩ Trạch mới biết Hùng Lâm đã nhập học.

“Nghe nói gần đây nhà thiết kế Doãn Sắt gặp phải chuyện phiền toái?” Sáng hôm nay cả Thiên Trạch cũng bởi vì chuyện này mà huyền não xôn xao, dường như tất cả mọi người đều biết rồi.

Lục Dĩ Trạch gật đầu một cái, xem ra có chút mệt mỏi, nhưng mà vẫn nói: “Sẽ được giải quyết thôi.”

“Vậy thì tốt, Hùng Lâm nhà tôi hình như rất thích bạn gái của cậu.” Ông chủ Hùng nhớ tới khoảng thời gian trước con gái đề cập tới chuyện Doãn Sắt với mình, cười nói với Lục Dĩ Trạch.

Hai chữ “Bạn gái” lọt vào trong tai Lục Dĩ Trạch, nghe cũng cảm thấy ngọt ngào, anh cười nhận lấy phần thức ăn nhân viên phục vụ đưa tới, lúc này, điện thoại của ông chủ Hùng cũng vang lên, nghe đối thoại thì là Hùng Lâm gọi tới.

Lục Dĩ Trạch cũng chẳng quấy rầy nhiều, sau khi gật đầu với ông chủ một cái, xách theo hai phần phần thức ăn đi đến cửa hàng của Doãn Sắt ở trên đường.

Đi được một nửa, điện thoại di động trong lòng ngực mình cũng vang lên. Lục Dĩ Trạch tìm vị trí, để đồ trong tay xuống, lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn là Hùng Lâm gọi tới, bắt máy.

“Em mới vừa nghe cha em nói.” Hùng Lâm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Gọi điện thoại không phải an ủi hai người, chỗ của em có mấy tấm hình, chốc lát nữa dùng mail chuyển qua cho anh.”

“Lại nói học trường, lúc ấy em đã cảm thấy có gì đó không đúng, muốn nói cho anh biết rồi.”

Lục Dĩ Trạch nghe thấy thế, vốn đang chán nản vì chuyện này nhất thời cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi cúp điện thoại, chạy về cửa hàng của Doãn Sắt, đặt thức ăn xuống: “Sắt Sắt, nhớ ăn nhân lúc còn nóng, anh có chút việc gấp, phải trở về phòng làm việc.”

Ngay lúc Doãn Sắt còn chưa nói lại được một câu, đã chạy đến cửa thang máy.

Đến phòng làm việc, lập tức thấy Hùng Lâm đã gửi mail tới.

Là mấy tấm ảnh chụp bằng điện thoại di động, tấm thứ nhất, bên trên là một bóng người mơ hồ, Lục Dĩ Trạch không nhìn ra là ai. Hướng mà người kia định đi tới, chính là cửa hàng của Doãn Sắt.

Có thể là bởi vì quá muộn, tất cả đèn trong trung tâm thương mại Thiên Trạch đã tắt, càng không nhìn thấy rõ người kia.

Anh gỡ mấy tấm hình sau ra, lập tức thấy người kia đẩy cửa phòng nghỉ ngơi của Doãn Sắt ra.

Mời Hùng Lâm chat video với mình qua mạng, sau khi được chấp nhận, Lục Dĩ Trạch hỏi: “Cái này chụp vào hôm nào?”

Hùng Lâm nhìn sắc mặt Lục Dĩ Trạch trên màn hình có vẻ nặng nề cười cười: “Nét mặt của anh thật xấu.”

“Em nhớ rất rõ ràng, hôm đó là ngày Thi Sắt khai trương, em làm việc trong quán ăn vặt, lúc đã vắng khách, nghĩ tới hôm đó là ngày Thi Sắt khai trương, muốn đi xem quần áo, cũng đi qua xem một chút.”

“Kết quả, lại nhìn thấy Tần Tử lén lút vào Thi Sắt. Chỉ là điện thoại di động có độ pixel chưa đủ cao, không chụp được rõ ràng.”

Xác định được ngày tháng, cũng xác định được thời gian cụ thể, hôm nay chỉ cần tìm lại đoạn video theo dõi ở Thiên Trạch vào ngày này, cắt ra, sau đó tố cáo Tần Tử là được rồi.

Chuyện này bởi vì có Hùng Lâm mà trở nên rõ ràng, đơn giản hơn nhiều, Lục Dĩ Trạch nói tiếng cảm ơn: “Về sau nếu như có cần giúp một tay, nhất định phải liên lạc với anh đây.”

Hùng Lâm gật đầu cười: “Tốt, nhất định.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Lục Dĩ Trạch tìm kiếm theo thời gian, quả nhiên rất nhanh đã tìm thấy đoạn video kia. Trong đó, Tần Tử đứng trước yên cửa phòng nghỉ ngơi của Doãn Sắt thật lâu, không biết đứng đó suy nghĩ cái gì.

Quả nhiên là Doãn Sắt, trước sau như một, ý thức an toàn quá kém, không hề khóa cửa, thậm chí ngay cả đóng cửa cũng không có, Tần Tử nhẹ nhàng đẩy cửa một cái lập tức đi vào.

Thời gian Tần Tử ở lại trong phòng không lâu, sau đó cô ta cầm điện thoại di động, vẻ mặt hốt hoảng đi ra khỏi Thi Sát.

Anh cắt đoạn video này ra, lại gọi một cuộc điện thoại cho Phương Thành: “Gọi Tần tử tới phòng làm việc của tôi một chuyến, thuận tiện hỏi một chút xem nhân viên phụ trách bản thiết kế của Tô Khiết xem từ khi nhận nó đã có ai động vào bản thiết kế đó chưa.”

Tần Tử nhanh chóng đi lên, Lục Dĩ Trạch đi tới phía trước bàn, ngồi lên trên bàn, đôi tay cắm ở trong túi nhìn cô ta bước vào phòng làm việc của mình.

Xoay màn hình máy vi tính lại đối diện với Tần Tử, nhấn vào nút chạy video. Sau khi Tần Tử xem hết đoạn video này, sắc mặt cứng lại, thay đổi trong nháy mắt, Lục Dĩ Trạch nhận ra rõ ràng: “Nói đi, cha tôi cho cô bao nhiêu?”

“Năm trăm vạn.”

Tần Tử cười lạnh, trong đầu dần hiện ra cảnh tượng hơn nửa tháng trước, Lục Dật Phàm cầm một khoản tiền đến cho cô rời khỏi Thiên Trạch.

Ngay lúc đó, Lục Dật Phàm nói không bao giờ cần tới Tần Tử nữa, cho nên để cho cô mang theo Carrie's rời khỏi Thiên Trạch. Nếu như không phải bị đôi cha con nhà này dồn đến đường cùng, cô cũng sẽ không làm ra chuyện trái lương tâm như thế này.

Lục Dĩ Trạch ghét cô, nhưng mà bây giờ ngay cả Lục Dật Phàm cũng muốn đuổi cô đi.

“Tại sao đuổi tôi đi?” Tần Tử chờ đợi Lục Dật Phàm trả lời.

Lục Dật Phàm nhìn Tần Tử, chỉ nói là: “Dĩ Trạch không thương cô...cho dù cô có cố gắng thế nào đi nữa cũng không có tác dụng. Đôi với nhà họ Lục mà nói, cô đã không dùng được nữa rồi, có thể còn là một sự uy hiếp lớn, nhất là đối với Liên Tiểu.”

“Tôi không muốn trong khi đang bảo vệ con gái lại mất đi con trai của mình.”

Nhưng mà Tần Tử vừa nói như thế, khiến Lục Dĩ Trạch hiểu sai ý, cho là Lục Dật Phàm và cô ta là cùng một nhóm hại Doãn Sát phải chịu oan. Lại nghĩ đến nếu như chuyện này làm lớn lên, phải ra tòa, cha mình cũng sẽ bị cuốn vào trong đó, tất nhiên Thiên Trạch sẽ khó có thể khắc phục hậu quả.

Cho nên anh nói với Tần Tử như vậy: “Tôi cho cô gấp đôi, sau khi cuộc thi thiết kế chấm dứt, cho dù thứ hạng như thế nào, vì tốt cho cô, hi vọng cô sẽ tự động rời đi, hơn nữa Thiên Trạch sẽ ‘vui vẻ’ đồng ý.”

“Nếu như cô không làm theo, Thiên Trạch sẽ công khai sự kiện lần này.”

Khóe miệng Lục Dĩ Trạch cong lên: “Tần Tử, đến lúc đó cuộc đời làm nhà thiết kế của cô, chỉ sợ cũng thật sự chấm dứt. Hơn nữa Thiên Trạch sẽ dùng hết khả năng liên lạc với các công ty lớn khác, trong tương lai sẽ không có công ty nào nhận hồ sơ xin việc của cô nữa.”

Ý tứ chính là, nếu như cô không đồng ý, sẽ bị tố cáo, hơn nữa tương lai về sau cũng sẽ không tìm được công việc tốt.

Cũng được, không chiếm được người, lấy được nhiều tiền cũng tốt. Danh tiếng của mình sẽ không bị tổn hại khi rời khỏi Thiên Trạch, mang theo 15 triệu đôi cha con này đưa cho, ít nhiều gì cũng coi như là có bảo đảm cho tương lai.

“Hơn nữa cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không lật lọng nuốt lời, trước khi cô đi, tôi sẽ hủy phần video này ngay trước mặt cô.” Anh lại nghĩ tới cái gì, “Bao gồm cả đoạn video khi cô đánh tráo túi hồ sơ chứa bản thiết kế của Tô Khiết mà tôi chưa kịp tìm thấy kia nữa.”

Tần Tử nhìn thẳng Lục Dĩ Trạch, tay nắm chặt không để cho mình biểu lộ ra sự khiếp sợ, gạt đầu một cái, xoay người rời đi.

Sau đó tâm tình Lục Dĩ Trạch cũng trầm trọng ra khỏi cửa phòng làm việc, xuống thang máy, suy nghĩ một chút, vẫn lấy điện thoại di động ra cho gọi một cuộc điện thoại cho cha: “Cha, đang bận sao?”

Lục Dật Phàm đang ở trong nhà, nhận được điện thoại của con trai, cảm thấy thật bất ngờ, Lục Dĩ Trạch rất ít gọi điện thoại cho mình: “Không bận.”

“Cha thật sự cho Tần Tử một khoản tiền?” Lục Dĩ Trạch hỏi.

Lục Dật Phàm im lặng một lúc lâu mới trả lời: “Đúng vậy.”

“Con hiểu rồi.” Tâm tình kém hơn, buông điện thoại xuống, anh nhắm hai mắt lại, chột hít sâu một hơi muốn bình phục tâm tình, nhưng thế nào cũng không thể bình tĩnh được.

Trở lại phòng nghỉ ngơi của Doãn Sát một lần nữa, Doãn Sát đang cúi đầu vẽ, thoạt nhìn rất nghiêm túc, hộp thức ăn bên cạnh hoàn toàn chưa mở ra, hiện tại sợ là đã nguội.

Gõ cửa, tựa vào khung cửa, tâm tình rất kém nhưng vẫn nhìn về phía cô cười cười như cũ: “Về sau phải nhớ đóng cửa, bản thiết kế mới không bị người có lòng sao chép lại.”

Doãn Sát nghe Lục Dĩ Trạch nói, quay đầu lại, lập tức nhìn thấy anh đang cười nhìn mình, vẫy vẫy tay về phía anh bảo anh mau qua đây: “Em đang chờ anh trở lại rồi cùng ăn.”

Chỉ chỉ bữa ăn tối có lẽ đã lạnh, cô buông xuống bút, mở túi ny lon ra, cầm hộp cơm nhỏ lên lắc lắc về phía Lục Dĩ Trạch còn đang đứng ở cửa không có ý định di chuyển.

Lục Dĩ Trạch đi tới, kéo một cái ghế sang, ngồi đối diện với cô, nhận lấy đôi đũa trong tay cô, báo cho cô biết chuyện mới xảy ra: “Chuyện này đã giải quyết xong, là Tần Tử làm.”

Không ngờ chưa tới một ngày đã giải quyết xong chuyện này, Doãn Sát có chút kinh ngạc nhìn anh, Lục Dĩ Trạch mới nói hết chuyện xảy ra buổi chiều nay cho Doãn Sát biết.

“Cho nên, nếu như Hùng Lâm không nói cho anh biết thời gian cụ thể, anh sẽ xem hết chỗ video trong nhiều ngày như vậy sao?” Doãn Sát nhìn Lục Dĩ Trạch, trong mắt đã xuất hiện tia máu đỏ, không khỏi có chút đau lòng.

“Ừ, ai bảo anh đây xui xẻo, gặp được em. Ai bảo em xui xẻo như vậy, lại xảy ra chuyện rắc rối như vậy chứ?” Nói đùa trả lời cô, không khí cũng thoải mái hơn nhiều.

Ngay sau đó, ánh mắt Lục Dĩ Trạch bị bản thiết kế đã được tô màu của Doãn Sát hấp dẫn, nhẹ nhàng lấy đến trước mặt mình, toàn thân là màu lam nhạt như mặt nước, có hình cá phía trên, sau khi cô tô màu, Lục Dĩ Trạch mới nhìn ra đó là mấy cá chép.

“Tại sao nghĩ đến dùng cá chép?” Lục Dĩ Trạch hỏi, trên quần áo vẽ hình cá chép, có cảm giác vô cùng sinh động.

“Cá chép bơi lội trong nước là một tác phẩm nghệ thuật, mọi người cũng đều cho rằng nó có thể mang đến may mắn.” Doãn Sát nghĩ tới khoảng thời gian trước, các phương tiện truyền thông, hay bạn bè trên mạng đều yêu thích cá chép.

Lục Dĩ Trạch nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Doãn Sát, tạm gác tâm tình đang nặng nề, dùng giọng điệu hơi buông lỏng hỏi một vấn đề, muốn dò xét cô.

“Sát Sát, anh hỏi em, nếu như có một ngày cá chép chết, em có biết là nó chết thể nào không?”

Đây là câu hỏi kiểu gì vậy? Đầu óc đột nhiên thay đổi? Hoặc là nói đùa? Hoặc bây giờ là thời gian bỏ túi khoa học? Đầu óc Doãn Sát mơ hồ, lắc đầu một cái: “Chết thể nào?”

Lục Dĩ Trạch lại cười một lần nữa, nói ra đáp án tự nhận là chính xác: “Hôn mê.”

Doãn Sát lại càng không hiểu, trong lòng nghĩ là có thể mình vừa bị Lục Dĩ Trạch đùa bỡn, nhưng vẫn hỏi anh: “Tại sao?”

Lục Dĩ Trạch như có điều suy nghĩ, trả lời: “Có lẽ là bởi vì bị di chuyển nhiều lần quá.”

Tác giả có lời muốn nói: Lục Dĩ Trạch kể chuyện cười về loài cá rất thích hợp, có đúng không?!

16. Chương 16

Sau khi nhìn về phía Lục Dĩ Trạch làm bộ buồn cười cười “Hì hì” hai tiếng xong, Doãn Sát trừng mắt liếc anh một cái. Cúi đầu, đưa tay cầm lấy hộp cơm, mở ra.

Cơm vẫn còn ấm, cô cầm đũa lên, bắt đầu ăn.

Lục Dĩ Trạch ngồi yên bên cạnh, lông mày cũng giãn ra cười nhìn cô, thoạt nhìn rất thỏa mãn.

“Khi nào về nhà?” Lục Dĩ Trạch có chút đói bụng, cũng mở phần của mình ra.

Doãn Sát lắc đầu một cái, ăn đủ rồi để đũa xuống, rút giấy để trên bàn ra lau miệng: “Có thể phải đến sáng ngày mai em mới trở về nhà được, tối nay muốn ở lại chỗ này để hoàn thành bản thiết kế, nếu không khi ngủ trong lòng cũng sẽ cảm thấy không được thoải mái.”

Suy xét nửa phút, nhìn Lục Dĩ Trạch sai bảo nói: “Anh ăn xong rồi thì trở về đi, anh ngồi ở chỗ này em sẽ không về được gì cả.”

Giống như khi ở nhà họ Lục lúc đó, Lục Dĩ Trạch thật sự ngồi ở trước mặt cô và Lục Liên Tiểu, cô đang làm bài tập lại luôn mất hồn, không giải được một đề nào.

Cho nên hiện tại nếu như Lục Dĩ Trạch vẫn ngồi ở trước mặt cô, nhìn cô, rất có thể cô sẽ quên mẫu thiết kế lúc trước đã nghĩ kĩ trong đầu, hoặc là sẽ quên mất bước kế tiếp phải tô màu sắc nào.

Lục Dĩ Trạch nghe Doãn Sát nói như vậy gật đầu một cái, nhớ rằng ở nhà còn có chuyện phải nói với Lục Dật Phàm, thu dọn hộp đồ ăn trên bàn một chút sau đó dặn dò Doãn Sát phải khóa chặt cửa, rồi tự mình đi đến ga ra ở tầng ngầm.

**

Phía ngoài đường, ban đêm rất đen, Lục Dĩ Trạch lái xe, càng gần đến nhà, trong lòng càng nặng nề.

Rốt cuộc khi khoảng cách đến nhà chỉ còn gần 100 mét nữa, căn nhà kia càng ngày càng gần, nhìn ngôi nhà anh đã sinh sống hai ba năm, cũng không biết sau khi trở về phải mở miệng nói chuyện với Lục Dật Phàm như thế nào.

Đột nhiên cũng không biết nên nói như thế nào, ông và Tần Tử hợp mưu khiến Doãn Sát cuốn vào chuyện sao chép thiết kế.

Trong trí nhớ, lần cuối cùng cãi vã với cha, vẫn là vào một ngày nào đó của năm năm trước, lúc ấy Lục Dật Phàm nghiêm mặt nói với anh vừa trở về từ đồn cảnh sát rằng, qua một thời gian ngắn nữa sẽ để Từ Sát Sát rời khỏi nơi này, để Lục Dĩ Trạch cắt đứt liên lạc với cô, cũng không cần đi tìm cô nữa.

Mặc dù anh không thân thiết với Lục Dật Phàm như với Liên Ngọc Thanh, nhưng Lục Dĩ Trạch vẫn luôn vô cùng kính trọng cha.

Nhưng từ nhỏ tới lớn, đó là lần đầu tiên anh cãi nhau ầm ĩ với cha. Chính là vì Từ Sát Sát, anh nói với cha rằng: “Con thích Sát Sát, cho nên xin đừng như vậy.”

“Nếu như nhất định phải có một người theo con cả đời, con hi vọng người đó là Sát Sát, mà không phải người khác.”

Lục Dật Phàm lại bỏ mặc lời thỉnh cầu của con trai, vẫn cùng Từ Chấn Phi tiễn cô đi như trước, hơn nữa đi một lần chính là năm năm.

Doãn Sát không có ở đây năm năm, trong lòng anh cũng trách mắng cha mình năm năm, ngoài mặt cũng không tỏ vẻ không vui với cha, vẫn làm bộ như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Nhưng mà bây giờ Doãn Sát đã trở lại, anh cũng đã trưởng thành, không cần cha che chở nữa, cũng đã có đủ năng lực chống đối lại cha để bảo vệ người mình yêu rồi..

Cho nên lần này anh sợ rằng lại phải cãi nhau với cha một trận, ngừng xe ở trước cửa nhà, sau khi rút chìa khóa ra, có chút không vui đập xuống tay lái, từ trong xe đi ra.

Lúc Lục Dĩ Trạch về đến nhà, Lục Dật Phàm đang ở trong phòng khách xem báo tài chính và kinh tế mấy ngày gần đây, thấy con trai trở lại, chỉ liếc mắt nhìn một cái, ánh mắt lại trở về tờ báo cầm trên tay.

Sau khi Lục Dĩ Trạch đổi giày, ngồi vào chỗ đối diện với cha.

Thấy con trai ngồi gần mình, giống như có lời muốn nói với mình, Lục Dật Phàm để tờ báo trong tay xuống, nhìn con trai: “Sao hôm nay trở về trễ vậy? Liên Tiểu ——”

Lục Dĩ Trạch không để cho cha nói hết lời, nhìn Lục Dật Phàm hỏi “Cha, chuyện cha cho Tần Tử năm trăm vạn là thật sao?”

Lục Dật Phàm không phải cùng một nhóm với Tần Tử, cho Tần Tử tiền lại đúng là sự thật, cho nên Lục Dĩ Trạch nhìn thấy cha của mình gật đầu một cái, trong lòng lại trầm xuống.

Anh đứng lên, sợ mình ngồi ở chỗ này nữa sẽ lại cãi vã với cha giống như trước kia.

“Dĩ Trạch, sao con lại hỏi cha như vậy, có ý gì sao?” Nhưng Lục Dật Phàm cũng không bỏ qua cho anh, dùng một câu hỏi, khiến Lục Dĩ Trạch dừng bước.

Anh quay người lại, nhìn cha mình ngồi ở chỗ ghế sa lon đó, đã có vẻ hơi già nua: “Con hiểu rõ, ngay từ khi bắt đầu cha đã phản đối con và Sắt Sắt, năm đó cha tìm Tần Tử dùng Liên Tiểu uy hiếp con, con nhẫn nhịn rồi, nhưng mà bây giờ, ở trong cuộc thi thiết kế lại khiến Tần Tử làm chuyện này.”

“Cha, dùng loại thủ đoạn đê hèn như thế này, con thật sự không biết về sau phải đối mặt với cha như thế nào nữa.”

Lục Dật Phàm nghe con trai nói xong những lời này, biết mình đã bị Lục Dĩ Trạch hiểu lầm, nhưng cũng không thanh minh cho mình. Bởi vì ông hiểu rõ, lấy cá tính của Lục Dĩ Trạch, chuyện mà nó đã nhận định, mình có nói thêm gì nữa nó cũng sẽ không nghe.

Cho nên Lục Dật Phàm thở dài, nói tiếp hết câu mình mới vừa muốn nói: “Cha đang muốn nói cho con biết, Liên Tiểu đã về nhà.”

Anh đứng lên, đi tới cửa phòng của mình, mở cửa ra, thấy Liên Tiểu đang đứng ở cửa.

Dường như Lục Liên Tiểu đã nghe thấy hết tất cả những lời Lục Dĩ Trạch vừa nói, cô nhìn cha và anh trai hỏi “Cho nên nói là, nhà thiết kế Doãn-Doãn Sắt, năm năm trước mọi người đã biết cô ấy rồi sao?”

“Không biết.” Lục Dật Phàm trả lời trước khi Liên Tiểu hỏi xong.

Lục Liên Tiểu cảm thấy phản ứng của cha có chút không bình thường, lại chuyển hướng nhìn anh trai mình tìm kiếm đáp án, lập tức lại thấy Lục Dĩ Trạch cau mày, tâm tình có rất kém, nhưng mà vẫn nhìn về phía Lục Liên Tiểu lắc đầu một cái.

Không để ý tới Lục Liên Tiểu nữa, Lục Dĩ Trạch đi vào gian phòng của mình, khi đang muốn đóng cửa lại, Lục Liên Tiểu lại chen lấn đi vào.

“Anh, anh có biết một lần anh nói dối đều rất giả hay không?”

Cô ngồi trên ghế sofa nhỏ trước giường anh trai, giọng điệu có chút dò xét, nhìn về phía anh trai nhà mình mà nhạo báng. Cô tò mò về quá khứ của mình, càng tò mò về quá khứ của tất cả mọi người trong nhà họ Lục, cho nên chỉ cần có cơ hội cũng không quản có người nguyện ý trả lời hay không, dù sao vẫn hỏi đến cùng.

“Nhưng Doãn Sắt là bạn gái của Thi Dương, lần trước tổng giám đốc Thi còn đưa cô ấy đến nhà chúng ta nữa.” Cô nhìn Lục Dĩ Trạch cũng ngồi xuống, làm ra vẻ mặt bi thương, “Tâm trạng của anh nhất định là không tốt rồi.”

Vừa nghe em gái nói như thế, Lục Dĩ Trạch ngược lại cúi đầu cười: “Không có, tâm trạng của anh rất tốt.”

Anh còn nhớ rõ ngày đó, ở bên trong gian phòng này, Doãn Sát đã từ bỏ mưu kế nhỏ nhen của mình, quan hệ người yêu giả của cô và Thi Dương bị bại lộ.

Đây vẫn là lần đầu tiên Liên Tiểu nhìn thấy anh trai mình cười âm áp như vậy, cảm giác giống như là nhớ lại một người mình thầm mến đã lâu, mà tình cảm dịu dàng tràn trong lòng.

Cho nên Lục Liên Tiểu không cần hỏi cũng có thể nhìn ra được —— Lục Dĩ Trạch rất thích Doãn Sát.

“Em hẳn là đã nghe được chuyện của Tần Tử, anh cho cô ta một khoản tiền để cho cô ta rời khỏi đây rồi.”

Lục Dĩ Trạch nghĩ tới chuyện hồi xế chiều, vẻ mặt lại thay đổi nặng nề, nhìn em gái nói. Lúc này, Lục Liên Tiểu nghe xong tin tức này hình như cũng không có cảm giác gì.

“Anh cứ nghĩ là em sẽ khó chịu.” Liên Tiểu cũng không phản ứng giống như anh dự đoán.

Lục Liên Tiểu lắc đầu một cái, chính mình cũng cảm thấy có chút kỳ quái: “Em cũng cho là mình sẽ khó chịu, nhưng sau khi anh nói xong, không biết vì sao em chỉ cảm thấy thật nhẹ nhõm.”

Trong những năm qua, Tần Tử ở bên cạnh mình, cô ấy có đủ thời gian, nhưng không biết tại sao trong lòng giống như càng có thêm gánh nặng, còn có loại cảm giác vô hình khó hiểu, giống như người bạn tốt đứng bên cạnh mình, không phải là cái người tên là Tần tử đó.

Cô lại hỏi anh trai: “Vậy anh và Doãn Sát quen biết nhau như thế nào?”

Nói thật cho Liên Tiểu biết sao? Lục Dĩ Trạch cũng không dám.

“Anh và cô ấy học chung trường trung học, cô ấy theo đuổi anh ba năm. Không đúng, có lẽ là tám năm.” Anh tránh nặng tìm nhẹ trả lời, cộng thêm quan sát nét mặt Liên Tiểu cẩn thận từng li từng tí.

Lục Liên Tiểu nghe thấy anh trai nói như vậy, cũng không có phản ứng gì, chỉ gật đầu một cái xem ra có chút mệt mỏi, cho nên đứng lên, có chút dí dỏm mà cười nói với anh trai: “Đến lúc đó em có thể giúp anh, ai ai bảo anh là anh trai em chứ.”

Cô nhìn thời gian, đã hơn chín giờ, ngày mai có một quảng cáo muốn tiến hành vào buổi sáng, sẽ phải rời giường từ rất sớm, lập tức nói một tiếng với Lục Dĩ Trạch, ra khỏi phòng của anh.

Cuối cùng, đóng cửa lại rồi cô còn thò cái đầu nhỏ vào, hướng về phía Lục Dĩ Trạch nói: “Thật ra thì đối với Doãn Sát, em luôn có loại cảm giác quen thuộc, bây giờ nghe những gì anh vừa nói, đại khái em đã biết tại sao lại vậy.”

“Có thể là ngày trước anh thường xuyên len lén kể chuyện về cô ấy cho em nghe.”

Cười nói tiếng chúc ngủ ngon với Lục Dĩ Trạch, cô đóng cửa lại.

**

Ngày thứ hai, Tô Khiết đi tới Thiên Trạch, sau khi nộp tác phẩm thật sự của mình xong, đi tới phòng làm việc của Lục Dĩ Trạch.

Vẫn cảm thấy nên lên tiếng hỏi đầu đuôi sự tình, cô đứng trước mặt Lục Dĩ Trạch, nhìn lên người đàn ông đáng vẻ mạnh mẽ trước mặt, chờ đợi lời giải thích hợp lý.

Bởi vì Lục Dĩ Trạch đã hứa với Tần Tử, chỉ có thể nói với Tô Khiết rằng nhân viên trong nội bộ Thiên Trạch không thận trọng trộn lẫn các tác phẩm với nhau nên phát tài sinh loại chuyện như vậy, đồng thời cũng bày tỏ sẽ bồi thường thích đáng cho sự việc ngoài ý muốn xảy ra lần này.

Hơn nữa sáng sớm hôm đó cũng đã dán hồng báo, giải thích sự thật cho hai nhà thiết kế.

Cũng may Tô Khiết cũng không hoie nhiều làm khó nhau, vả lại bởi vì chuyến bay trở về còn mấy giờ, thời gian còn đủ, Tô Khiết tính toán ở lại Thiên Trạch đợi đến khi có kết quả cho tác phẩm thật sự của mình mới đi ra nước ngoài.

Doãn Sát giao bản thiết kế sau Tô Khiết, chẳng bao lâu sau ban giám khảo đã dán lên danh sách mới.

Ở chỗ dán thông báo Doãn Sát gặp lại bạn học cũ một năm không gặp - Tô Khiết, cười lên tiếng chào hỏi, nhìn sang nhau.

Hàn huyền mấy câu, hai người đều nhìn về phía danh sách phía trên, trên bảng danh sách mới, Tô Khiết xếp hạng thứ nhất, Doãn Sát thứ hai, Tần Tử còn lại đã bị chen đến vị trí thứ tư.

Đây chỉ là ý kiến ban đầu của ban giám khảo, cuối cùng, mấy ngày sau các nhà thiết kế còn phải cầm quần áo đã làm ra đặt ở sảnh triển lãm biểu diễn để Liên Tiểu lựa chọn mới có thể được tính.

Tô Khiết nhìn lên phía trên, tên của mình xếp hạng phía trên Doãn Sát, có chút kinh ngạc.

Cô và Doãn Sát cùng đi ra khỏi đồng người chen nhau xem kết quả kia, đi đến một quán trà có vẻ cổ kính.

“Tớ xem tác phẩm trước của cậu, nếu như không xảy ra chuyện này, người dành hạng nhất phải là cậu.” Tô Khiết khiêm tốn nói.

Ngay sau đó lại trêu ghẹo nói: “Thật ra thì thua cậu nhiều lần như vậy, thua thêm một lần nữa cũng không sao, tớ cũng quen rồi, hiện tại còn cảm thấy có chút kỳ quái.”

Doãn Sát lắc đầu một cái: “Thật không ngờ lần đầu chúng ta gặp lại nhau là bởi vì loại chuyện như thế này, liên lụy đến cậu, thật xin lỗi. Còn nữa, cậu phải tin tưởng mình, đây là thực lực của cậu, cậu xứng đáng được vị trí thứ nhất.”

Hai người bạn cũ hàn huyền hơn nửa giờ, cách chuyển bay của Tô Khiết đã không còn dư lại bao nhiêu thời gian, Doãn Sát vẫn đưa cô đến cửa Thiên Trạch, nhận xe Tô Khiết đã dừng ở đó.

“Không đợi đến khi kết quả cuối cùng được công bố mới đi sao?” Doãn Sát hỏi.

Tô Khiết lấy từ trong túi ra hai tấm vé, là vé tham dự show diễn thời trang của cô ở Italy: “Không được. Hoan nghênh cậu lúc đó đến tham dự, thuận tiện đưa bạn trai của cậu theo để cho tớ trông thấy.”

Doãn Sát nhận lấy vé, ôm lấy Tô Khiết, sau khi nói lời từ biệt xong, cười phất phất tay, nhìn cô ngồi lên xe dần dần đi xa.

Trở lại cửa hàng Thi Sát, bắt đầu từ hôm qua khách hàng ở đây đột nhiên giảm đi rất nhiều, hơn phân nửa là do bị sự kiện sao chép kia ảnh hưởng tới, lại thêm hết kỳ khai trường, giá cả lại trở về như cũ cùng với các loại vấn đề khác, trong tiệm vắng lặng hơn nhiều.

Cô đỡ lấy giá áo có chút lệch ra bên ngoài, nghĩ tới nên về nhà rửa mặt một phen, cũng nói lại với nhân viên bán hàng như vậy, lại lấy từ phòng nghỉ ngơi ra một cái hộp bằng giấy, cho vào túi, bảo bao giờ Lục Dĩ Trạch tới thì đưa cho anh.

Ra khỏi cửa hàng, bởi vì tối hôm qua thức cả đêm, đi trên đường có chút mơ màng, Doãn Sát nghĩ tới điều gì, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, mới phát hiện hết pin, tự động tắt máy rồi, mà tối hôm qua cô cũng quên nói cho Hà Vân Chi biết mình không trở về nhà.

Có chút ảo não, để điện thoại lại trong túi xách, cô đi đến đường cái trước mặt, cản một chiếc xe taxi lại.

Lúc về đến nhà đã gần tới trưa, Doãn Sát mở cửa đi vào trong nhà, lập tức nhìn thấy Hà Vân Chi đắp chăn dựa vào trên ghế sofa dựa ngủ thiếp đi.

Cửa phòng A Nhiên đang mở, bên trong không có ai, chắc là đi học.

Về phần Từ Chấn Phi, hai ngày trước, lại bởi vì có công sự mà phải đi công tác.

Cho nên ở trong nhà, chỉ còn dư lại mình Hà Vân Chi đang ngủ cùng với Doãn Sát vừa về ngưỡng ngưỡng nhìn mẹ kế.

Nhất định là đêm qua Hà Vân Chi đã đợi mình cả một buổi tối, buổi sáng sau khi chuẩn bị điểm tâm cho A Nhiên xong, bởi vì quá mức mệt mỏi cho nên mới ngủ trên ghế sofa.

Cô nhẹ nhàng đẩy Hà Vân Chi một cái, Hà Vân Chi nhú nhú mày tỉnh lại, thấy là Doãn Sát, đẩy chân trên người ra: “Sát Sát, con về nhà rồi.”

Ngáp dài, hình như là muốn đi đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn gì đó, bị Doãn Sát kéo tay lại.

Cúi đầu, có chút đau lòng mà nhỏ giọng nói với bà: “Dì Hà, trở về phòng ngủ tiếp một lát nữa đi.”

17. Chương 17

Buổi trưa, ngay sau khi vừa tan việc, Lục Dĩ Trạch lập tức đi xuống Thi Sát, muốn tìm Doãn Sát cùng ăn cơm trưa, nhưng khi xuống dưới đó lại không nhìn thấy cô đâu.

Nhân viên nhìn thấy anh tới, lập tức lấy hộp giấy Doãn Sát dặn cô đưa cho Lục Dĩ Trạch từ trong ngăn tủ ra, đi tới: “Tổng giám đốc Lục, đây là Doãn tiểu thư nhờ tôi giao cho anh.”

Lục Dĩ Trạch nhận lấy cái hộp nhân viên bán hàng đưa tới, giống như là một hộp quần áo.

Anh thuận tiện hỏi nhân viên bán hàng xem Doãn Sát đi đâu, sau khi nghe nói Doãn Sát về nhà thì nói tiếng cảm ơn, rồi trở về phòng làm việc của mình.

Anh để cái hộp lên bàn, nhẹ nhàng mở ra, mới phát hiện đây là thành phẩm của mẫu thiết kế đầu tiên Doãn Sát đưa đi dự thi, mặt trên còn có một tấm thiệp nhỏ.

——“Lục tiểu thư, hi vọng cô sẽ thích. Doãn sát.”

Sau khi Lục Dĩ Trạch xem thiệp xong, biết là Doãn Sát muốn nhờ anh đưa bộ trang phục này cho Liên Tiểu.

Vì là lần đầu tiên thiết kế ra tác phẩm dành riêng cho Liên Tiểu, chỉ vẽ không thôi đã mất rất nhiều ngày, cộng thêm tô màu cũng mất rất nhiều tâm tư, cũng biết nhất định là Liên Tiểu sẽ thích, cho nên, dù không còn giá trị gì nữa, nhưng cô vẫn may thành bộ trang phục hoàn chỉnh.

Anh gọi một cuộc điện thoại cho Liên Tiểu, là người đại diện của cô nhận, trong điện thoại nói Liên Tiểu còn đang tiến hành quay quảng cáo, tạm thời không có thời gian nghe điện thoại, bảo Lục Dĩ Trạch có thể nói cho cô ấy biết cô ấy sẽ nhận được.

Suy nghĩ một chút, anh nói với người đại diện của em gái là không có chuyện gì, cúp điện thoại, cầm cái hộp để lên bàn, tính tự mình đi một chuyến đến chỗ Liên Tiểu quay quảng đưa quà tặng cho cô, thuận tiện xem em gái mình đóng quảng cáo thế nào.

Địa điểm quay chụp cũng không xa, lái xe cũng không mất nửa giờ đi đường, còn có thể ăn cơm trưa cùng với Liên Tiểu.

**

Quảng cáo mà Liên Tiểu nhận lần này là của một hãng mỹ phẩm nổi tiếng, khi Lục Dĩ Trạch đến nơi lập tức nhìn thấy người đang đứng trước ống kính chính là Liên Tiểu, cô đứng ở vị trí đã được chuẩn bị tốt, cầm trong tay một thỏi son tạo dáng chụp hình.

Người vây xem cũng không quá nhiều, Lục Dĩ Trạch tìm một chỗ trống ngồi xuống, nhìn Liên Tiểu chụp hình một lúc, rồi nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt lại bị một người đàn ông đeo kính râm cách đó không xa hấp dẫn.

Bóng dáng của người đàn ông kia, rất giống một người trước kia Lục Dĩ Trạch từng quen biết, nhưng mà phong cách đó lại không giống như trước kia.

Người kia đứng sau lưng những người vây xem, xuyên qua chiếc kính râm lạnh lẽo nhìn Lục Dĩ Trạch, cứ đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích. Ánh mắt nhìn thẳng cũng thay đổi theo vị trí Lục Dĩ Trạch đứng, hình như rất là chuyên chú.

Chỉ là Lục Dĩ Trạch cách anh ta cũng đủ xa, không nhìn rõ diện mạo, cũng không thấy rõ nét mặt của anh ta.

Nếu như là người mà anh đang nghĩ tới kia, tình huống như thế cũng không phải là không có khả năng.

Khi anh vừa muốn đi qua đó nhìn người kia thì buổi chụp hình của Lục Liên Tiểu cũng kết thúc. Lúc chụp ảnh, vừa đảo mắt nhìn qua thì thấy Lục Dĩ Trạch tới, cho nên vừa kết thúc lập tức nhìn về phía Lục Dĩ Trạch hô một tiếng “Anh”, khiến cho anh dừng bước nhìn về phía cô.

Đợi đến khi anh quay đầu lại nhìn sang, đã không thấy người kia đâu nữa.

“Anh, sao anh lại tới đây?” Lục Liên Tiểu chạy nhanh tới, cười kéo cánh tay anh, giới thiệu Lục Dĩ Trạch với nhân viên làm việc tại phim trường một chút, nói đây là anh trai của mình.

Đạo diễn mỉm cười lên tiếng chào hỏi với Lục Dĩ Trạch, cầm ống nói lên nói về phía mọi người người ở phim trường: “Ăn cơm trước đã, hai giờ chiều tiếp tục.”

Lục Dĩ Trạch đưa em gái đến phòng ăn gần đó, đưa cái hộp của Doãn Sắt cho cô: “Doãn Sắt nhờ anh đưa quà tặng cho em.”

Lục Liên Tiểu lấy qua, mở ra, sau khi nhìn thấy bộ trang phục này càng cười vui vẻ hơn.

“Em rất thích.” Trang phục rất đẹp mắt, đúng là kiểu dáng, cộng thêm chất liệu và màu sắc cũng là loại mình thích, nếu không phải bây giờ đang ở bên ngoài, cô thật sự muốn chạy đi thử ngay lập tức.

Lấy tay vuốt bộ trang phục, sợi tổng hợp cũng rất thoải mái, cảm giác rất quen thuộc, trong lòng vui vẻ hơn nhiều: “Nếu như dùn bộ trang phục này dự thi, có lẽ thật sự có thể lấy được hạng nhất. Không biết bộ trang phục nhà thiết kế Doãn vừa thiết kế ra sẽ như thế nào.”

Tuy Lục Dĩ Trạch biết thiết kế của Doãn Sắt, nhưng vì đây là cuộc so tài công bằng, nên không nói cho Liên Tiểu biết, chỉ cười cười nhìn em gái mình, ánh mắt của cô vẫn còn dính trên bộ quần áo kia, xem ra là thật sự rất yêu thích.

**

Hà Vân Chi bị Doãn Sắt đẩy vào phòng ngủ bù, Doãn Sắt thừa dịp lúc mẹ kế vẫn còn đang nghỉ ngơi, tự mình đi một vòng quanh phòng bếp, muốn làm một ít thức ăn.

Cho dù có như thế nào, bởi vì mình sơ sót, khiến Hà Vân Chi thức trắng đêm đợi mình, lo lắng cả đêm, cảm giác mình phải làm cái gì đó để đền bù một chút.

Chỉ là trình độ nấu nướng của cô cũng không phải là cao, hoặc phải nói là rất kém cỏi, chỉ biết làm một ít mì Ý đơn giản.

Lúc trước ở Pháp, sau khi rời khỏi nhà họ Thi, tự sống một mình, cô thường tự làm mì Ý cho mình ăn, làm nhiều, tự nhiên sẽ biết cách, mùi vị cũng khá tốt.

Cho nên khi Hà Vân Chi tỉnh lại lần nữa, bà ngáp dài ra khỏi gian phòng, nhìn thấy có hai tô mì bày ra trên bàn, còn có Doãn Sắt đang ở trong phòng bếp lau bàn.

“Dì Hà, đang định gọi dì rời giường.” Doãn Sắt nghe thấy âm thanh nên quay đầu lại.

“Sắt Sắt ——” Thấy tất cả những thứ này, Hà Vân Chi cũng không biết phải dùng ngôn ngữ gì để hình dung được cảm thụ của mình.

Doãn Sắt có chút ngượng ngùng, quay đầu lại tiếp tục lau mặt bàn: “Thật ra thì không nhất định sẽ ngon, nếm thử một chút xem đi.”

Sau khi thu dọn sạch sẽ, cô chạy từ phòng bếp ra ngoài, đẩy ghế ra, ngồi đối diện với Hà Vân Chi, cầm nĩa lên sau đó cúi đầu ăn mì, không dám nhìn lại.

Đây là lần đầu tiên Doãn Sắt chủ động lấy lòng bà kể từ khi Hà Vân Chi gả đến nhà họ Từ. Trước kia Doãn Sắt luôn luôn đối đầu với bà, cảm thấy cha đối xử lạnh nhạt với mình tất cả đều vì bà, còn đổ tội ba mẹ ly hôn là vì Hà Vân Chi, cho nên gây khó khăn đủ đường.

Nhưng sau khi sinh sống ở nước Pháp năm năm, Doãn Sắt ý thức được, trước kia mình vô lễ với cha như thế, cho dù là cha mẹ nhà nào cũng không thể dễ dàng tha thứ, cũng không phải là lỗi của Từ Chân Phi, càng không phải là lỗi của Hà Vân Chi.

Nhưng lại xị mặt, không nói một tiếng “Xin lỗi” với Hà Vân Chi, từ thói quen, sau khi về nước vẫn luôn chống đối mẹ kế.

Không khí bởi vì có bữa trưa đơn giản này mà trở nên có chút tế nhị, Doãn Sắt cũng không thích ứng kịp, cho nên nhanh chóng ăn xong phần của mình, đứng dậy định cầm đi rửa, bị Hà Vân Chi ngăn lại: “Đặt ở đó là được rồi, chờ dì ăn xong, dì rửa luôn.”

Không từ chối, cô gặt đầu một cái, cầm bát đặt ở cạnh bồn rửa, đi tới ghế sa lon cầm áo khoác ngoài lên, nhìn về chỗ Hà Vân Chi vẫn dần từ từ ăn mì nói: “Dì Hà, con đến Thi Sắt.”

“Được, đi đường cẩn thận.” Hà Vân Chi mỉm cười nhẹ nhàng, nói với Doãn Sắt.

Đi ra khỏi cửa nhà, tâm tình Doãn Sắt vốn đang không tệ, lại thấy một người mà trong đời này cô không muốn nhìn thấy nhất.

Người kia đứng ở trước cửa nhà họ Từ nhìn Doãn Sắt, chỉ là trên mắt anh ta còn đeo một đôi kính râm. Tự anh ta tháo kính xuống, dáng vẻ bất cần đời trước kia hoàn toàn không còn nữa, tính tình ngược lại trầm ổn hơn nhiều.

Anh nhìn về phía Doãn Sắt nở nụ cười, nụ cười chưa thay đổi, vẫn là dáng vẻ quen thuộc.

Anh nói: “Từ Sắt Sắt, đã lâu không gặp.”

Vô duyên vô cớ bởi vì phải nhìn người trước mặt này nhiều năm như vậy, rốt cuộc vào hôm nay, thời điểm gặp lại nhau lần nữa cũng bạo phát ra. Doãn Sắt bước nhanh về phía trước, một cước đá lên đầu gối người đàn ông này, lại đang tức giận nên dùng sức đá lên.

Nhìn người kia ôm đầu gối hô đau, lớn tiếng chất vấn: “Tiết Hà, anh còn dám tới tìm tôi?”

Một cước kia, Doãn Sắt đá cũng cảm thấy mũi chân mình đau, dĩ nhiên là Tiết Hà càng đau hơn, “A” một tiếng lập tức ngồi chồm hổm xuống, ôm chặt đầu gối mình, không biết trả lời Doãn Sắt như thế nào.

Cô nhìn Tiết Hà hô đau, thật vất vả mới bồi dưỡng mới thay đổi được tính tình thành dịu dàng, cô khôi phục bản tính nói với anh ta: “Nghe cho kỹ, lần sau anh còn dám đến tìm tôi hoặc là người nhà họ Lục thì tôi không chỉ đá vào chỗ này đâu đấy!”

Cau mày nhìn lại anh ta một cái, sau khi nói xong, xoay người bỏ đi.

Tiết Hà thật vất vả mới đứng lên được, khom người, vẫn xoa đầu gối mình như cũ, nhìn Doãn Sắt càng chạy càng xa, cảm thấy có chút buồn cười, bất đắc dĩ cười, trở lại nhà họ Tiết chỉ cách nhà họ Từ có 50m.

Là Tiết Hải Đăng mở cửa sau khi nghe được tiếng chuông. Cửa vừa mở ra, Tiết Hải Đăng đã nhìn thấy con trai đứng ở cửa, cũng trong lúc Tiết Hà muốn bước vào nhà thì đóng cửa lại.

“Đã nói rồi, đã đi thì không cần trở về nữa.”

Tiết Hải Đăng nhìn về phía Tiết Hà đang đứng ngoài cửa nói, trong lòng vừa vui mừng vì đứa con trai không có chút tin tức nhiều năm qua rốt cuộc cũng trở lại, lại bởi vì mình phải lo lắng nhiều năm qua như thế mà tức giận.

Tiết Hà bị cha nhốt ngoài cửa, trở về thành phố S còn chưa được một ngày đã bị tức hai lần, cuối cùng dậm chân đi tới ngoài cửa tiểu khu, cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho một người quen: “Mặt mã của phòng cậu là bao nhiêu?”

Cắt điện thoại di động đi, chặn xe, lại đi ra từ đây.

**

Nghĩ đến chuyện vừa mới nhìn thấy Tiết Hà, Doãn Sắt đi ở trên đường cũng cảm thấy tức anh ách.

Lúc này trong đầu cô rất rối loạn, tất cả đều là quá khứ về thời trung học, cảnh tượng khi Tiết Hà từ bỏ mặt mũi nịnh nọt mình, cầu xin mình giúp anh ta theo đuổi Lục Liên Tiếu một tay.

——“Tiết Sông, cho tôi hai vé xem ca nhạc, loại mà Lục Dĩ Trạch thích ấy.”

—“A, hiện tại tôi đưa cho cô, cô có thể đi xem với anh ấy, nhưng mà cô phải giúp tôi một chút.”

—“Tôi thật sự rất thích Liên Tiểu, nếu như cô không giúp tôi một tay thì cũng đừng chửi bới tôi trước mặt cô ấy.”

—“Này, Từ Sắt Sắt, được không?”

Hoặc là:

—“Từ Sắt Sắt, rốt cuộc cô có hỏi Liên Tiểu muốn thi vào trường đại học nào không?”

—“Lần sau nhớ hỏi giúp tôi một chút xem sao nhé, tôi muốn cố gắng một lần, vì cô ấy.”

Ai có thể nghĩ tới tên Tiết Hà còn đồ các ké tiếng xấu vang xa của thành phố S lúc ấy, chỉ vì Lục Liên Tiểu mà giống như biến thành một người khác?

Trong các kì thi khảo sát thứ hạng càng ngày càng cao hơn. Càng không ai có thể nghĩ đến, vào một ngày nào đó Lục Liên Tiểu lại thì thầm nói vào tai Doãn Sắt: “Hình như tớ.. . . . Thật sự có chút thích Tiết Hà.”

Bởi vì câu nói này của Lục Liên Tiểu mà Doãn Sắt nhìn cô khinh bỉ mấy ngày liền, sau đó cuối cùng cô cũng biết: thái độ hỗn láo trước kia của Tiết Hà, để lại ấn tượng không tốt cho tất cả mọi người, chỉ nhìn một cách đơn thuần như bây giờ thì rất tốt.

Con cái nhà quan, mặt mũi được cho là tuần tú, tóc nhuộm cũng đã trở về màu đen quen thuộc, trông có vẻ hiền lành, chân thật hơn rất nhiều, cũng từ từ cắt đứt liên lạc với đám bạn bè không tốt trước kia.

Quan trọng nhất là, tất cả sự thay đổi của anh, đều bởi vì anh thích Lục Liên Tiểu.

Cho nên Lục Liên Tiểu ngày ngày được theo đuổi, bị Tiết Hà làm cho cảm động, mới có thể thích hẳn.

Nhưng Từ Sắt Sắt lại tiếp tục thay đổi suy nghĩ, tại sao mình theo đuổi Lục Dĩ Trạch gần một năm, vậy mà Lục Dĩ Trạch không có một chút phản ứng nào?

Ngay lúc đó cô vừa bị Tiết Hà dây dưa để giúp anh ta, vừa phải tiếp thu những lời nói của Lục Liên Tiểu, lại còn tự hỏi tại sao Lục Dĩ Trạch vẫn không động lòng với cô, nên cô đến tìm Lục Dĩ Trạch.

“Lục Dĩ Trạch, em theo đuổi anh cũng sắp một năm rồi, anh cảm thấy em thế nào?”

Hỏi rất thẳng thắn, ánh mắt của cô nhìn Lục Dĩ Trạch chằm chằm chờ anh trả lời.

Lục Dĩ Trạch lại đi đường vòng tránh đề tài này, nhìn lên cô nữ sinh tóc ngắn trước mặt hỏi “Nghe Liên Tiểu nói, gần đây em rất thân với Tiết Hà, lại còn rất thân mật?”

Cô gật đầu một cái: “Đúng vậy, là bởi vì Liên Tiểu, anh cũng không phải không biết —”

Lục Dĩ Trạch đứng trước mặt cô, nhíu mày một cái, dáng vẻ cũng không giống như là rất vui vẻ: “Cách xa cậu ta một chút.”

“Hà?”

Bảo Liên Tiểu cách xa cậu ta một chút sao? Nhưng mới đồng ý giúp Tiết Hà một lần.

Hết cách rồi, bởi vì một câu nói của Lục Dĩ Trạch mà mình thích, cô chỉ có thể cúi đầu theo lệnh mà làm: “Được, anh yên tâm, em sẽ bảo Liên Tiểu cách xa cậu ta một chút.”

Nhưng Lục Dĩ Trạch lại đặt tay lên trên vai cô, nhướn lông mày lên.

“Không, ý của anh là — em, cách xa cậu ta một chút.”

18. Chương 18

Mấy ngày liên tiếp, Doãn Sát chỉ bởi vì chuyện nhìn thấy Tiết Hà mà buồn buồn không vui, ở trong cửa hàng tiếp đón khách hàng mà sắc mặt cũng thật tồi tệ, khi vẽ bản thiết kế tâm tình rất sa sút, màu sắc trong tác phẩm mới cũng đều xám xịt theo.

Lục Dĩ Trạch đã nhận ra sự thay đổi của cô, khi hỏi cô thì cái gì cô cũng không nói.

Doãn Sát cũng không biết có nên nói cho Lục Dĩ Trạch biết hay không, nhưng mà từ trong miệng Lục Dĩ Trạch cô gián tiếp biết được, trong khoảng thời gian này cũng không có ai tìm tới nhà họ Lục nên cũng an tâm hơn nhiều.

**

Tác phẩm thứ hai tham dự vòng chung kết thiết kế trang phục chỉ làm xong trước mấy ngày, sau đó trang phục lập tức được đưa đến chỗ ban giám khảo.

Khoảng thời gian mà công việc bận nhất sắp kết thúc, cô nghĩ đến đây cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Trận chung kết ngày ấy, rất nhiều nhà thiết kế cũng tới, cùng nhau tới xem ban giám khảo và Lục Liên Tiểu xem xét mười hai bộ trang phục và cho điểm, chờ đợi kết quả.

Doãn Sát không muốn đứng nguyên tại chỗ chờ đợi, cười xoay người đi, lập tức nhìn thấy Lục Dĩ Trạch đứng ở phía sau lưng mình.

Cô đi tới bên cạnh kéo tay anh, ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt Lục Dĩ Trạch nở nụ cười nói với cô: “Sáng hôm nay tổng giám đốc của Hòa Ngu và Thi Dương cũng đã đến Thiên Trạch, bây giờ đang thương lượng chuyện hợp tác sau này với giám đốc Lâm Chí An.”

“Em là nhà thiết kế của S. Y, phải đi cùng anh đến khách sạn để sắp xếp bữa tiệc trưa nay.”

Tay của anh nắm lấy tay của Doãn Sát, dẫn cô ra khỏi Thiên Trạch, lái xe tới chỗ khách sạn Rig.

Sắp xếp xong bàn và đồ ăn, vừa đúng lúc Lục Dật Phàm và Liên Ngọc Thanh cùng đi tới.

Lần này gặp mặt này là về chuyện liên quan đến sự phát triển của Liên Tiểu sau này, cộng thêm hợp tác với Thiên Trạch, bọn họ là chủ của Thiên Trạch cũng phải đến tham dự.

Trước đó Doãn Sát đã có suy nghĩ là hôm nay, hai ông bà Lục nhất định cũng sẽ đến nơi này, sau khi nhìn thấy bọn họ vẫn có chút luống cuống, đứng nguyên tại chỗ. Hai tay Lục Dĩ Trạch đặt lên trên vai cô, ghé vào tai của cô nói nhỏ: “Hôm nay, sau khi bàn xong vấn đề phát triển của Lục Liên Tiểu ở Hòa Ngu xong, chúng ta cũng thảo luận một chút chuyện của chúng ta với cha mẹ anh thôi.”

Doãn Sát có chút thất thần gật đầu một cái, ngẩng đầu lên nhìn về phía Lục Dật Phàm và Liên Ngọc Thanh, tỉnh lại, sau đó cười chào hỏi: “Xin chào bác Lục, xin chào dì Liên.”

Chính là dùng xưng hô trước đây của cô với bọn họ, nghe có vẻ thân thiết hơn nhiều, Lục Dật Phàm lại đổi xử lạnh nhạt với Doãn Sát y như cũ, ho nhẹ một tiếng sau đó tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

“Dĩ Trạch gọi con bé này tới làm cái gì?” Nhỏ giọng nói với vợ mình – Liên Ngọc Thanh đang ngồi bên cạnh, vừa hỏi xong câu này lập tức về bị Liên Ngọc Thanh nhẹ nhàng bấm một cái, Lục Dật Phàm nhíu mày cũng không hỏi nữa.

Gần tới trưa, Thi Dương đột nhiên gửi cho Doãn Sát một cái tin nhắn: “Sát Sát, toàn bộ mọi chuyện đã giải quyết xong. Buổi trưa anh sẽ không qua đó nữa, hiện tại anh đang lên máy bay trở về nước Pháp, hôm nào hẹn gặp lại.”

Cô đứng dậy từ trên chỗ ngồi, nói một tiếng với mọi người đang ngồi đây rồi đi ra ngoài gọi điện thoại, đi ra khỏi phòng, đi tới vườn hoa trên ban công.

Tựa tại lan can nhìn xuống phong cảnh lầu dưới, đúng lúc này có một chiếc xe màu đen lái vào ga ra tầng ngầm của khách sạn Rig, cô lại cúi đầu nhìn điện thoại di động nói chuyện với Thi Dương.

“Anh trở về sớm vậy, cũng thật đột ngột.”

“Cũng tới lúc rồi, Sắt Sắt.” Thi Dương nói với Doãn Sắt.

Có thể nghe ra anh đã đến san bay, bốn phía đều là âm thanh huyền ảo.

“S. Y còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, cha anh đã thúc giục anh mấy lần, cho nên thời gian anh ở lại Trung Quốc cũng không thể kéo dài hơn nữa. Còn nữa, chính là có một số việc anh đã giấu diếm em, rất xin lỗi.”

Sau khi Doãn Sắt nghe xong cũng không hiểu, nhú lông mày ngay cả giọng nói cũng có chút thay đổi: “Thi Dương, nói, anh giấu diếm em chuyện gì?”

Bên kia, tiếng nhắc nhở lên máy bay truyền đến, Thi Dương cũng phải đi: “Em sẽ biết ngay lập tức thôi, Sắt Sắt, lần sau trở về nước Pháp nhớ đưa theo Lục Dĩ Trạch tới nhà họ Thi một chuyến.”

Xem ra Thi Dương không muốn nói rồi, Doãn Sắt cũng thở ra, không hỏi nữa, chỉ có thể từ bỏ thôi: “Được rồi, vất vả cho anh rồi, lên đường thuận buồm xuôi gió.”

Buông điện thoại xuống, chạy trở về phòng, hành lang gấp khúc, ánh sáng xuyên qua cửa sổ hiện ra sáng ngời, cô nhìn thấy ánh sáng, tâm tình cũng thay đổi, sáng sủa hơn nhiều. Nghĩ đến chuyện Lục Dĩ Trạch bảo hôm nay sẽ nói chuyện của bọn họ với cha mẹ Lục, cũng thật tin tưởng, rất có lòng tin.

Thở ra một hơi dài, khoe miệng khe cong lên, nhìn sang Lâm Chí An đang dẫn theo tổng giám đốc của Hòa Ngu vào phòng.

Đi tới cửa, nhưng bên trong không náo nhiệt như cô tưởng tượng, ngược lại không khí giống như chết lặng.

Cô cũng đẩy cửa ra đi vào, đầu tiên, đập vào mi mắt chính là vẻ mặt khiếp sợ của cha mẹ Lục, cùng với Lục Dĩ Trạch đang ngồi bên cạnh, cúi đầu an tâm thương thức trà, đồng thời nghe thấy lời giới thiệu của Lâm Chí An về người đàn ông đi cùng.

——“Vị này là cổ đông lớn nhất của Hòa Ngu, vừa mới lên đảm nhiệm chức chủ tịch mới, Tiết Hà tiên sinh.”

Tiết Hà cúi người 90 độ chào Lục Dật Phàm và Liên Ngọc Thanh, Lục Dật Phàm hoàn toàn không cần suy nghĩ tính toán, đứng lên, một tay ném hai ly thủy tinh đến trên người Tiết Hà, rơi xuống đất lập tức vỡ tan thành mảnh vụn.

“Choang” Âm thanh thủy tinh vỡ vụn từ trên mặt đất truyền đến, lúc này Doãn Sắt đang đi về phía Lục Dĩ Trạch vừa đúng đạp lên một bước, thật may là cô đi giày cao gót, chỉ hơi đau chân một chút.

Lục Dĩ Trạch sợ Doãn Sắt bị thương, lập tức đứng dậy kéo Doãn Sắt vào trong ngực mình, bảo vệ cô.

“Tiết Hà, nếu như mà tôi biết rõ đó công ty của cậu, thì cho dù tôi có nhốt Liên Tiểu ở nhà cả đời, cũng sẽ không để cho nó đến đó.”

Tiết Hà đi tới trước mặt Lục Dật Phàm, dùng giọng nói tôn trọng nói với ông: “Lục đồng, cháu biết, mọi người vẫn luôn dùng ánh mắt không tốt để nhìn cháu, hơn nữa chuyện xảy ra năm năm trước, cháu cũng có phần trách nhiệm, nhưng mà xin hiểu cho, Hòa Ngu vẫn luôn vì Liên Tiểu mà tồn tại.”

“Cha cháu, Tiết Hải Đằng giúp Thiên Trạch của mọi người đi tới hiện tại, Tiết Hà cháu cũng chỉ đang giúp người mình yêu một chuyện mà thôi. Hơn nữa Liên Tiểu cũng không biết cháu, bác có thể yên tâm.”

Lục Dĩ Trạch vẫn cứ đứng ở bên cạnh xem không hề tham dự, Doãn Sắt thấy vậy nhỏ giọng hỏi anh: “Có phải anh đã biết trước rồi hay không?”

Lục Dĩ Trạch gạt đầu một cái: “Là trước khi Thi Dương đưa Liên Tiểu đến thành phố A thị đã nói cho anh biết, để cho anh giữ bí mật giúp, Tiết Hà chính là bạn học đại học trong miệng Thi Dương, Hòa Ngu là Tiết Hà mở từ hai năm trước, vì Liên Tiểu.”

Doãn Sắt không thích bị lừa dối, trợn mắt nhìn Lục Dĩ Trạch một cái, lại nhìn về phía Lục Dật Phàm.

“Dùng ánh mắt không tốt, Tiết Hà, năm năm trước, nếu không phải cậu đưa Liên Tiểu đi ra ngoài, Liên Tiểu sẽ biến thành như bây giờ sao? Cậu có thể bảo đảm rằng đám người mà cậu từng chọc phá này sẽ không tìm tới cửa nữa không?”

Lục Dật Phàm lại nhìn về phía Doãn Sắt: “Cho nên, từ lúc vừa bắt đầu, các người đã cùng nhau bố trí rất tốt, Từ Sắt Sắt, đừng trông cậy tôi sẽ đồng ý cái gì với các người nữa. Hợp đồng với Liên Tiểu, bắt đầu từ hôm nay sẽ không còn hiệu lực nữa.”

Lục Dĩ Trạch đang đứng xem nghe thấy cả mình cũng không được cha công nhận, lúc này mới tiến lên: “Cha, bọn con là muốn nói chuyện tử tế với cha. Cho nên cũng xin cha suy nghĩ cho thật kỹ, là vì Liên Tiểu cũng yêu Tiết Hà. Cho dù có nhớ ra chuyện ngày đó, cũng không phải là chuyện xấu.”

“Nếu cứ trốn tránh quá khứ, rất có thể tác dụng sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Chỉ là Lục Dật Phàm rất cố chấp, không hề nghe Lục Dĩ Trạch khuyên bảo, mặt tràn đầy tức giận nhìn bọn họ một cái, đứng dậy ra khỏi phòng.

Liên Ngọc Thanh cũng nhìn bọn họ trách cứ một cái, đuổi theo.

Thấy một bữa cơm được chuẩn bị thật tốt biến thành như vậy, ngay cả hy vọng mình có thể bàn bạc, nói chuyện với cha mẹ Lục Dĩ Trạch cũng bị ngấm nước luôn, chuyện trở nên thật kinh khủng, Doãn Sắt có chút vô lực kéo ghế ra, ngồi sững sờ ở nơi đó.

Trí nhớ năm năm trước cũng vô tình hiện lên.

Ngày đó là ngày công bố kết quả trúng tuyển vào các trường đại học, Từ Sắt Sắt nhìn tin tức trúng tuyển trong máy vi tính của mình, tâm tình cực kém.

Cô kém hai phẩy, đại học A tuột khỏi tầm tay, trúng tuyển được vào trường đại học ở thành phố S. Mà trước đó bởi vì giận dữ với cha, phí công vô ích đánh mất cơ hội cộng điểm vào đại học A làm cho cô càng thêm hối hận.

Thật khó có thể tưởng tượng, bốn năm kế tiếp không có Lục Dĩ Trạch này, mình phải vượt qua như thế nào.

Cổ tình lúc này Tiết Hà còn gọi tới làm phiền cô: “Từ Sắt Sắt, cậu biết Liên Tiểu thi đậu trường nào chưa?”

Cảm xúc mất mát bộc phát phát ra, không cần để ý đến hình tượng rỗng to một tiếng về phía điện thoại: “Không biết, không biết. Tự cậu lần đi hỏi cô ấy đi, tạm thời đừng trở lại làm phiền tôi!”

Sau khi biết Sắt Sắt đang tức giận, Tiết Hà không dám lên tiếng nữa, chỉ có thể nhát gan như cáy hỏi tiếp một câu: “Cậu có thể hẹn Liên Tiểu ra ngoài giúp tớ được không?”

Cơn giận của Doãn Sắt còn chưa tan: “Cút!”

Quăng điện thoại, cô nằm ở trên mặt bàn khóc, điện thoại lại vang lên.

“Tiết Hà, cậu có dễ yên hay không, có thấy phiền không hả?” Trực tiếp bắt máy, quát về phía điện thoại.

Nhưng truyền tới lại là giọng nói của Lục Dĩ Trạch: “Từ Sắt Sắt, đừng phát điên khùng nữa. Là anh, Lục Dĩ Trạch.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, lại nghĩ đến kết quả mới vừa thấy, Từ Sắt Sắt không tự chủ được, khóc. Bên đầu điện thoại bên kia, Lục Dĩ Trạch vừa nghe, đã biết kết quả trúng tuyển của Doãn Sắt cũng không tốt: “Từ Sắt Sắt, thi không đậu đại học A, em cứ khổ sở như vậy sao?”

Cô vẫn còn đang khóc, nghẹn ngào còn nói không thốt nên lời, “Ừ” một tiếng.

Nuốt nước miếng, nói với anh: “Nghe nói ở đại học A đặc biệt nhiều mỹ nữ, tngười thích anh còn nhiều hơn. Em sợ em không có ở đại học A, không gặp được anh cả ngày sẽ cảm thấy rất khổ sở, nhất là thi không đậu đại học A, anh có thể sẽ chạy theo người khác.”

Bên kia, Lục Dĩ Trạch lại nhẹ giọng cười: “Từ Sắt Sắt, anh không có ý định thi nghiên cứu, anh còn có rất nhiều ngày nghỉ.”

“Còn nữa, đại học A không có nhiều người yêu thích anh, em thích anh như vậy, người khác còn dám cướp đoạt sao.”

Đứa ngốc Từ Sắt Sắt hoàn toàn không nghe ra thâm ý trong lời nói của Lục Dĩ Trạch, trong đầu tất cả đều là “Vậy thì thế nào”, “Thì không đậu đại học A, mình nhất định chính là một tên phế vật”, hoặc là “Lục Dĩ Trạch cũng sẽ cảm thấy mình là đồ bỏ đi”.

Cho nên cô nói: “Lục Dĩ Trạch, anh để cho em khóc một lúc thôi.”

Buông điện thoại xuống, cô trực tiếp bỏ nhào lên giường, ôm chăn khóc. Nhưng mà điện thoại chưa bị cắt đứt, Lục Dĩ Trạch ôm điện thoại tựa vào trên đầu giường ngồi nghe cô khóc, khóe miệng còn mang theo nụ cười.

Đại khái cô khóc đến tận buổi tối, khóc đến nỗi khản cả giọng không nói được nữa, ngồi ở trước gương nhìn đôi mắt sưng đỏ của mình, mở bàn tay đang nắm chặt ra, mới phát hiện cuộc trò chuyện với Lục Dĩ Trạch vừa mới kết thúc, trên đó còn có mấy cuộc gọi nhỡ của Lục Liên Tiểu.

Nhất định là Lục Liên Tiểu muốn hỏi chuyện trúng tuyển của mình, cứ muốn hỏi mãi. Cô gọi tới: “Liên Tiểu, cậu đang ở đâu?”

“Tớ vừa mới hẹn gặp mặt Tiết Hà, tớ và cậu ấy đều đậu địa học A, cậu thì sao?”

Cũng đúng, Tiết Hà muốn vào đại học A, xin Tiết Hải Đăng một cái là được rồi, đều do mình cái đầu đáng chết của mình lại đi tranh luận với Từ Chấn Phi, không cần đến cái điểm cộng thêm kia, tặng không cho người khác. Thuốc hối hận là vô dụng, cô có chút mất mát nói: “Tớ bị trượt rồi.”

“Sắt Sắt, đừng buồn, chúng ta gặp mặt đi”, Liên Tiểu nói, “Cậu gọi một cuộc điện thoại cho mẹ tớ, nói hẹn tớ ra ngoài, tớ đi gặp mặt Tiết Hà trước rồi sẽ tới tìm cậu.”

Doãn Sắt nói một tiếng “Được”, lại hỏi: “Đến lúc đó tớ tới tìm hai người, hai người hẹn gặp mặt ở đâu?”

“Đang ở bên cạnh chợ đêm Nhất Trung, chín giờ rưỡi gặp.”

Buông điện thoại xuống, cô nhìn thời gian, lúc này là tám giờ rưỡi, cô gọi điện thoại cho Liên Ngọc Thanh hẹn Lục Liên Tiểu ra ngoài, mình cũng thu xếp một chút tính toán ra khỏi nhà hóng gió một lát, đi tới địa điểm gặp mặt.

Khi cô đi tới Nhất Trung, đã là chín giờ hơn, cô chung quanh đi dạo một chút, người ở chợ đêm khá thưa thớt, học sinh trung học sau khi học thêm xong cũng đã trên đường trở về nhà.

Khi đi ngang qua một ngõ hẻm, phát hiện hình như là Liên Tiểu và Tiết Hà đang gặp phải chuyện rắc rối gì.

Cô có chút sợ, nhưng vẫn tiếp tục men theo nơi phát ra âm thanh đi đến nơi đó, chỉ thấy Tiết Hà bị côn đồ lớn hơn mấy tuổi quần lấy, giống như là đang đánh nhau.

Nhưng mà Tiết Hà không đánh được đối phương, bị tên kia đá cho một phát, lại bị đánh vào mặt một cái.

Tên kia lại tiếp tục nhặt cây gậy dài trên nền đất lên, đánh vào chỗ hiểm của Tiết Hà, trong miệng còn nói hùng hùng hổ hổ gì đó. Mà Lục Liên Tiểu đứng ở bên cạnh hình như cũng bị thương nhẹ, quần áo có nhiều chỗ bị xé rách, nhìn Tiết Hà bị đánh mà hốt hoảng lo sợ.

Là những người trước kia Tiết Hà đã từng đụng phải, cô gọi điện thoại báo địa điểm cho Lục Dĩ Trạch.

“Sắt Sắt, em cứ đứng ngay tại chỗ đừng đi đâu cả, anh lập tức tới ngay.”

Nhưng cô không nghe Lục Dĩ Trạch khuyên bảo, lập tức bước ra ngoài.

Không ngờ, lại có người nhào tới nhanh hơn cô.

19. Chương 19

Sự kiện ngày hôm đó, cuối cùng Tiết Hà và người đàn ông kia đều bị thương, bị đưa vào bệnh viện để chữa trị, Từ Sắt Sắt và Lục Dĩ Trạch đến sau bị đưa đến đồn cảnh sát, về mặt Lục Liên Tiểu đã bắt đầu không bình thường, bị đuổi về nhà họ Lục, chuyện cứ kết thúc như vậy.

Nhưng mà có lẽ, đó cũng không phải là kết cục.

.....

Doãn Sắt lấy lại tinh thần, nhìn căn phòng bừa bãi, buồn bực.

Một bữa tiệc êm đẹp lại kết thúc như thế này, bởi vậy, Lục Dật Phàm lại càng không thể đồng ý chuyện của cô và Lục Dĩ Trạch nữa rồi, khiến cho dững khí và sự tự tin mà vất vả lắm cô mới lấy lại được cũng bị tiêu diệt mất.

Cô muốn gọi điện cho Thi Dương, bắt lấy anh khiển trách một trận, nhưng bây giờ Thi Dương còn đang ở trên máy bay, điện thoại di động tắt máy, hoàn toàn không thể liên lạc được.

Thật không ngờ, Thi Dương lại ném cho mình tấn thuốc nổ Tiết Hà này ở Trung Quốc còn mình thì chạy về nước trước.

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy tức giận, muốn trả thù cũng không phải là không thể, Doãn Sắt lập tức gửi email cho mẹ mình là Doãn Nhạn Chi, nội dung trống không, chỉ viết sáu chữ đơn giản trên tiêu đề——“Đay đủ Thi Dương cho con”.

Doãn Nhạn Chi nhanh chóng gửi lại email, phía trên còn viết đơn giản hơn so với Doãn Sắt ——“Nhất định”.

Để điện thoại di động xuống, Doãn Sắt đứng lên đi tới bên cạnh Tiết Hà, nắm chặt quả đấm, nhắc chân, nhằn nhin không dùng sức lực như mấy ngày trước đá vào đầu gối anh, bản tính hoàn toàn bại lộ, giải tỏa tất cả bực bội ra ngoài.

“Tiết Hà, cậu, cái tên trời đánh, một lần nữa, tất cả đều bị cậu phá hủy!”

Năm năm trước đã vậy, năm năm sau cũng thế. Cũng bởi vì Tiết Hà, khiến cho cô và Lục Dĩ Trạch chỉ kém chút nữa là thành công thì ngay lập tức bị ngăn cản, biến thành vô ích.

Doãn Sắt nắm chặt quả đấm uất ức vô cùng, trong hốc mắt đều là nước mắt, cố nén không khóc, một mình đi ra khỏi phòng, không muốn ở lại chỗ này nữa. còn lại Lục Dĩ Trạch đang vỗ vỗ lưng Tiết Hà an ủi, sau đó đi theo Doãn Sắt, kéo tay cô, chở cô về Thiên Trạch.

Trên đường đi, Doãn Sắt vẫn luôn khóc, so với khi nghe tin mình không trúng tuyển năm năm trước còn thảm hơn.

Khi đi ngang qua một cửa hàng bán gà rán, Lục Dĩ Trạch dừng xe lại, nhìn mắt Doãn Sắt đã sưng lên nói: “Buổi trưa chưa ăn gì, anh đi mua chút thức ăn cho em, bổ sung thể lực rồi khóc tiếp.”

Ngược lại khiến Doãn Sắt cười rộ lên, lấy khăn giấy ra lau khô nước mắt, có chút ngượng ngùng nhìn vào gương.

Lục Dĩ Trạch thấy thế, đi mua đồ ăn nhanh khoai tây chiên các thứ, đưa cho Doãn Sắt qua cửa xe: “Tạm thời chỉ có chút ít này thôi, anh nhớ là em thích.”

Ngồi vào trong xe, tiếp tục lái về phía Thiên Trạch.

Dọc theo đường đi, hai người chẳng hề nói một câu, không khí trong xe có chút căng thẳng, chỉ có thể nghe thấy âm thanh nho nhỏ do Doãn Sắt ăn thứ gì đó phát ra. Lục Dĩ Trạch ấn nút bật radio trong xe, trong xe mới náo nhiệt chút.

“Mới vừa kết thúc cuộc thi thiết kế thời trang lớn ở thành phố S, cuối cùng, sau khi thảo luận và bình chọn, người phát ngôn của Thiên Trạch, Lục Liên Tiểu tiểu thư và ban giám khảo đã công bố danh sách giành giải thưởng.”

Sau khi Doãn Sát nghe được tên mình đứng thứ nhất qua đài xong, buông đồ ăn xuống, nhìn về phía Lục Dĩ Trạch: “Tại sao em không nghe thấy tên Tô Khiết và Tần Tử?”

Lục Dĩ Trạch chuyển động tay lái, xe rẽ vào ga ra tầng ngầm Thiên Trạch: “Sau khi tham gia vòng đầu, dẫn đầu cuộc bình chọn Tô Khiết đã bảo trợ lý rút lui khỏi cuộc thi hộ mình, nghe nói là hành trình quá vội, sẽ không kịp.”

“Về phần Tần Tử, anh cho cô ta một khoản tiền đuổi cô ta đi rồi.”

Dừng xe lại, anh xuống xe mở cửa cho Doãn Sát, Lục Dĩ Trạch đi ra sau cô ôm cô vào trong ngực, mùi tóc thơm ngát xâm nhập vào hơi thở của anh, Lục Dĩ Trạch cảm thấy rất thoải mái.

“Sát Sát, không thể không nói, tình yêu của em thật sự rất đáng quý.”

Anh nói nhỏ bên tai cô, lập tức nhìn thấy Doãn Sát dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, ánh mắt không thể tin được.

“Chỉn trang lại quần áo đi, sau đó chúng ta cùng đi lên, các vị giám khảo đều đang đợi gặp.” Cười nói với cô xong, anh buông cô ra, nắm tay Doãn Sát đến tận chỗ ban giám khảo cuộc thi thiết kế.

Lục Liên Tiểu đã thay bộ đồ sườn xám cá chép Trung – Tây kết hợp của Doãn Sát, tiến hành chụp hình với nhiếp ảnh gia và giới truyền thông. Sau khi chụp xong, thấy anh trai và Doãn Sát tới, vừa gọi vừa đi qua.

Môi màu hồng đào, da trắng như tuyết, đôi mắt sáng long lanh. Lục Liên Tiểu kết hợp với bộ quần áo này thật sự rất đẹp, ngay cả nụ cười đó cũng có cảm giác dung nhập vào lòng người.

“Rất đẹp.” Lục Liên Tiểu cười nói với Doãn Sát, khi vừa mới bắt đầu đánh giá lựa chọn, cô tiến vào gian phòng trưng bày mười bộ trang phục tham gia tranh cử, đúng là bộ trang phục họa tiết cá chép này đã thu hút cô.

Doãn Sát nhìn cô, cũng cười khẽ.

Nếu như không phải bởi vì một chút ký ức trước kia đã bị lãng quên thì hôm nay, ba người này đứng chung một chỗ nhất định sẽ càng trở nên hòa hợp.

“Tần Tử đang đợi tôi ở đây...Tôi đi một chút sẽ trở lại.” Lục Liên Tiểu chỉ chỉ vào Tần Tử đang đứng phía sau nhìn bọn họ.

Sau khi Lục Liên Tiểu đi qua, Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch đều nhìn sang bên đó. Bên kia hình như Tần Tử đang tạm biệt Liên Tiểu, trong tay đang cầm một bản thiết kế, đưa cho Lục Liên Tiểu, lại ôm lấy cô.

Một lúc sau, ban giám khảo từ bên trong phòng đi ra, nhắc Doãn Sát và Lục Liên Tiểu cùng đến hội trường khen thưởng, Lục Liên Tiểu chính thức chào tạm biệt Tần Tử.D~Đ!LQĐ

“Khi nào nhớ thì gọi điện thoại cho mình.” Cô ôm chặt quyển vở trong tay.

Tần Tử gạt đầu một cái, nhìn Lục Liên Tiểu và Doãn Sát vào phòng, đi tới trước mặt Lục Dĩ Trạch muốn nói gì đó, Lục Dĩ Trạch lại lên tiếng sớm hơn cô.

“Cửa hàng Car—rie’s ở Thiên Trạch đã bị thu hồi rồi, nhưng nghe nói cô đã tìm được người hợp tác ở thành phố B?”

Nếu phải đi, tốt nhất là phải xa một chút, càng xa càng tốt, khiến cho mọi người cảm thấy thoải mái hơn, Lục Dĩ Trạch nghĩ như vậy. Nếu như Tần Tử chuyển sang thành phố khác, đối với tất cả mọi người, đều là chuyện tốt.

Tần Tử gạt đầu, giọng nói có chút ề ảm: “Tin tức của tổng giám đốc Lục tới thật là nhanh.”

Trước khi đi vẫn hỏi Lục Dĩ Trạch một vấn đề: “Em nghe nói trước kia Liên Tiểu đã từng giúp Doãn Sát theo đuổi anh, nhưng tại sao từ sau em quen biết cô ấy, cho tới bây giờ cô ấy chưa từng giúp em?”

Rõ ràng Lục Liên Tiểu cũng nói mình là người bạn tốt nhất của cô, nhưng tại sao vẫn luôn chỉ là lời nói trên đầu môi?

Lục Dĩ Trạch cười, nguyên nhân chỉ sợ cũng chỉ có anh biết, giải thích rất đơn giản: “Có lẽ là bởi vì, chỉ có Doãn Sát mới có thể hết mình vì Lục Liên Tiểu, ngay cả phóng hỏa giết người cũng có thể.”

Rốt cuộc thì đã hiểu mình khổ tâm vì tình bạn này như vậy, cuối cùng chỉ có khổ tâm mà không hề bỏ ra cái gì, cho nên từ đầu đến cuối, cũng chỉ cô độc chiến đấu một mình.

“Lục Dĩ Trạch, cho dù tôi có rời khỏi đây, hai người cũng không thể ở chung một chỗ.”

Đây là câu nói cuối cùng Tần Tử để lại cho Lục Dĩ Trạch, Lục Dĩ Trạch lơ đãng, lạnh lùng nhìn theo bóng lưng cô ta rời đi, cũng theo ra khỏi cửa chính Thiên Trạch.

Anh cần về nhà một chuyến, phải nói rõ ràng những gì anh nghĩ với Lục Dật Phàm.

Xe lái rất nhanh, Lục Dĩ Trạch cũng đã nghĩ xong phải nói như thế sẽ tốt hơn.

Nói hết tất cả ý tưởng của mình với cha, nếu như cha đồng ý, vậy thì tốt nhất, nếu như không đồng ý, anh cũng không từ bỏ.

Đạp chân ga, tốc độ của anh nhanh hơn.

Lúc về đến nhà, Liên Ngọc Thanh và Lục Dật Phàm bởi vì chuyện buổi trưa gặp lại Tiết Hà mà chiến tranh lạnh.

Một bên là Liên Ngọc Thanh mềm lòng, cảm thấy đã lâu như vậy mọi chuyện cũng nên buông xuống, một bên là Lục Dật Phàm nghĩ đến lúc đó chỉ vì Tiết Hà chọc tới người không nên dây vào mới làm liên lụy tới Lục Liên Tiểu, cộng thêm Từ Sát Sát lúc đó đầu óc kích động, thiếu chút nữa liên lụy con trai mình. Sau đó còn có chuyện Tiết Hải Đăng và Từ Chấn Phi mấy năm nay, ngoài mặt tỏ vẻ giúp đỡ nhưng bên trong thì thầm xem thường mình, đã cảm thấy làm thế nào cũng không thể tha thứ cho hai nhà Tiết - Từ.

Lục Dĩ Trạch cũng đến trước mặt cha, thẳng thắn nói tất cả: “Cha, con vẫn thích Sát Sát giống năm năm trước.”

Lục Dật Phàm ngồi ở ghế sa lon, ngẩng đầu lên, con trai đứng ở trước mặt ông, bất tri bất giác đã như vậy cao lớn, bất tri bất giác cũng không còn nghe lời ông nữa.

“Cho tới bây giờ con cũng không suy nghĩ đến những người khác trong nhà họ Lục này sao? Huống chi Thi Dương ——”

Lục Dĩ Trạch lắc đầu một cái, nói cho ông biết sự thật: “Thi Dương chỉ là tấm bia mà thôi, anh ấy là anh trai Sát Sát, giữa bọn họ không có gì cả. Cha, một ngày nào đó sẽ Liên Tiểu sẽ nhớ ra tất cả, đợi đến khi nó nhớ lại, phát hiện chị dâu của mình là người khác, cha nghĩ nó có thể tiếp nhận được sao?”

Lục Dật Phàm vẫn cố chấp như cũ: “Con gái của Từ Chấn Phi, cha tuyệt đối sẽ không đồng ý. Con gái của nhà họ Từ, muốn người như thế nào mà không có, tại sao lại cố tình thích con trai nhà họ Lục ta?”

“Hại một đứa con gái của ta còn chưa đủ, còn phải hại cả con trai của ta nữa sao?”

“Cha ——” Lục Dĩ Trạch ngắt lời ông, trên mặt tỏ vẻ tức giận, “Xin cha đừng nói Sát Sát như vậy.”

Lục Dật Phàm đứng lên, cau mày nổi giận với anh: “Con phải hiểu rõ rằng, năm năm trước, nếu không phải nó gọi điện thoại hẹn Liên Tiểu đi ra ngoài, cầm gạch đánh người, Liên Tiểu sẽ biến thành như bây giờ sao?”

“Nếu cha của nó không phải là Từ Chấn Phi, hiện tại người đang ngồi trong ngục giam của thành phố S sẽ là nó hoặc không thì là con đấy.”

Trong trí nhớ, đêm tối năm năm trước, khi Lục Dĩ Trạch chạy tới hiện trường, trong tay Từ Sát Sát cầm gạch còn nhỏ máu, người đàn ông không rõ tên tuổi đã té xỉu trên đất, không biết là sống hay chết.

Lục Liên Tiểu ngồi chồm hổm trên mặt đất, tay run run, cũng không biết là như thế nào, nhìn Tiết Hà, bịt kín bụng anh, miệng vẫn nói “Thật xin lỗi”, “Thật xin lỗi, em không cố ý”.

Cảnh tượng khi đó Lục Dĩ Trạch vẫn không thể quên được, đen tối và máu tanh. Nhưng anh cũng không thừa nhận rằng Từ Sắt Sắt đã làm sai, nếu như khi anh chạy tới hiện trường, nhìn thấy em gái mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm đó, nhất định anh cũng sẽ làm như vậy.

“Cũng không cần nhắc tới Doãn Sắt trong nhà này, cha cũng không muốn nhìn thấy, hoặc là nghe thấy tất cả mọi thứ có liên quan đến nó.”

Lục Dật Phàm nói xong, đi qua bên cạnh Lục Dĩ Trạch, trở về phòng, “Bùm” một tiếng đóng cửa phòng của mình lại.phuonganh1qd

Lục Dĩ Trạch nghe thấy tiếng đóng cửa phòng vang lên, trở về phòng lấy rương hành lý ra thu dọn một chút, lúc đẩy rương hành lý đi ra nói một câu về phía cửa phòng cha, giọng nói rất lớn, là cố ý nói cho Lục Dật Phàm trong phòng nghe.

“Cha nói cha không muốn thấy tất cả mọi thứ có liên quan đến Doãn Sắt, mà Sắt Sắt đã từng nói với con con chính là tất cả của cô ấy, như vậy chắc cha cũng không muốn nhìn thấy con nữa, con dọn ra ngoài ở cũng tốt lắm.”

Lục Dật Phàm ngồi trên giường ở trong phòng, nghe thấy con trai lần đầu tiên dùng cái này loại giọng này để nói chuyện, trong lòng chợt run lên. Lại nghe thấy một tiếng đóng cửa vang lên, đi tới cửa, vừa mở ra mới phát hiện Lục Dĩ Trạch đã đi thật rồi.

**

Ban đêm, Doãn Sắt gọi một cuộc điện thoại cho Lục Dĩ Trạch, nghe có vẻ tâm tình Doãn Sắt bởi vì đoạt giải mà tốt hơn nhiều.

“Lục Dĩ Trạch, anh đang ở đâu, em hết bận rồi, mời anh ăn cơm tối thôi.”

Lục Dĩ Trạch cũng không tốt, thật không tốt, giọng nói hơi thiếu sức: “Anh đang ở một phòng nhỏ gần Thiên Trạch.”

“Em nghe Phương Thành nói anh trở về nhà, anh không ở nhà sao?” Doãn Sắt hỏi.

Lục Dĩ Trạch vẫn trả lời giống câu trước: “Không ở nhà, ở trong phòng anh.”

Doãn Sắt mới chú ý tới trọng tâm mà Lục Dĩ Trạch nhấn mạnh: “Phòng của anh?”

Lúc này Lục Dĩ Trạch mới kể hết chuyện hồi xế chiều ra, cuối cùng còn nói với Doãn Sắt: “Anh chuyển ra ngoài ở, là một căn hộ nhỏ ở gần Thiên Trạch. Nghe nói chỗ ở phải có ít nhất hai người mới gọi là nhà, ở chỗ này, phát hiện chỉ có một mình anh, cho nên anh gọi nó là phòng của anh.”

“Vậy có ra ngoài ăn cơm tối không?” Doãn Sắt đố bụng rồi, không quên trọng tâm cuộc gọi.

Nhưng Lục Dĩ Trạch vẫn đảo lại, hỏi ra vấn đề mà mình đã suy đi nghĩ lại vô số lần.

“Có muốn ăn cơm, nhưng mà Sắt Sắt, vì để cho phòng biến thành nhà, em có tới đây sống với anh không?”

20. Chương 20

“” Bên phía Doãn Sắt không có tiếng động, giống như là đang do dự với lời thỉnh cầu này của Lục Dĩ Trạch.

Lục Dĩ Trạch đợi đã lâu, chỉ có thể nghe được hơi thở nhẹ của cô từ bên trong điện thoại, còn có tiếng nuốt nước miếng rất khê vì hồi hộp, cuối cùng anh nói: “Sắt Sắt, rốt cuộc là cái gì biến em từ một con phụng hoàng lửa thành một con đà điểu?”

Nếu như là cô trước kia, nghe thấy Lục Dĩ Trạch nói như vậy, có lẽ đã sớm cười lớn ném điện thoại di động xuống xách cặp lên, ngựa không ngừng vó chạy tới nơi rồi. Nhưng bây giờ, làm chuyện gì cũng phải xem xét suy nghĩ hết lần này đến lần khác.

Không phải là không tốt, chỉ là thời gian cô suy tính có hơi lâu, bản thân mình đợi cũng nóng nảy.

Anh muốn sống chung một chỗ với Doãn Sát. Năm năm trước, khi ý thức được mình thích cô anh đã tưởng tượng ra cảnh tượng cuộc sống sau này có mình, cha mẹ, Liên Tiểu và Doãn Sát.

Như vậy cô nhất định sẽ là một người vợ hoạt bát, mỗi ngày vào buổi sáng sớm, buổi trưa hoặc là gần tối, sẽ chuẩn bị cơm cho cả nhà cùng với em chồng còn có cả mẹ anh nữa. Anh và cha, sau khi làm việc mệt mỏi về đến nhà cũng sẽ giúp đỡ họ cùng nhau hoàn thành tất cả.

Đây là cuộc sống hạnh phúc nhất anh từng nghĩ tới, cho dù lúc ấy nhà họ Lục cũng không giàu có, cho dù trước kia họ chỉ sống trong một căn nhà nhỏ thật nhỏ.

Năm năm trôi qua Doãn Sát đã trở lại, anh lại càng muốn như vậy. Không sai, tính cách của cô quả thật là đã thay đổi rất nhiều, nhưng mà anh vẫn thích, chung sống càng lâu, thì càng mong đợi.

“Lục Dĩ Trạch, anh chờ một chút.” Rốt cuộc Doãn Sát cũng trả lời.

Điện thoại bị cắt đứt, anh ngồi trong phòng nhỏ của mình lặng lẽ chờ đợi.

Ngoài cửa sổ, trời dần dần tối, sau khi mở đèn cả phòng lập tức sáng rõ. Anh quan sát căn phòng này, không quá lớn nhưng thoát nhìn rất ấm áp.

Đây là căn nhà mà năm trước anh mới mua ở tòa nhà mới khai trương, hai phòng ngủ một phòng khách, hai người ở vừa vặn.

Cuối năm ngoái mới giao nhà, mùa xuân năm nay đã sửa chữa xong, bố cục đều dựa theo phong cách sở thích của Doãn Sát, bây giờ đã hoàn thiện hơn hai tháng vừa đúng có thể vào ở.

Hiện tại anh đã tới, sẽ chờ cô.

Doãn Sát xách theo rương hành lý đứng ở cửa, suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc cũng nhấn chuông cửa.

Đổ mắt đi vào, nhìn Lục Dĩ Trạch đóng cửa lại, tim đập thật sự rất nhanh, cũng có chút tay chân luống cuống. Cuối cùng vẫn cứng rắn cưỡng ép nhắm mắt làm ngơ: “Mới vù rồi em đã nói trong điện thoại rồi đấy, bởi vì buổi tối em về nhà không có phương tiện nên thuê lại chỗ này.”

Lấy một khoản tiền từ trong túi ra đưa cho Lục Dĩ Trạch: “Đây là tiền thuê.”

“Còn có, em thừa dịp cha em không có ở nhà len lén chạy ra ngoài. Ngày mai cha em trở lại, cũng chính là chủ nhật, anh phải đến nhà em một chuyến, nói chuyện cho rõ ràng.”

Tiền đưa tới lòng bàn tay của Lục Dĩ Trạch, anh không từ chối, cười nhận lấy, ánh mắt lại vẫn tươi cười nhìn Doãn Sát.

“Tốt.”

Một tay cầm lấy cái rương thay cô, một cái tay khác lôi kéo cô đi tới gian phòng.

Đẩy cửa ra, đầu tiên nhìn thấy chính là bức tường màu xanh nhạt, màu sắc giống hệt màu sắc trong cửa hàng, là màu Doãn Sát thích nhất.

Gian phòng không phải là quá lớn, nhưng mà đồ dùng được trưng bày vô cùng sạch sẽ, có một chiếc giường rộng rãi, một bộ bàn ghế gỗ, trong tủ treo quần áo cũng đều là những đồ mà Doãn Sát

Gian phòng nho nhỏ, có thể nhìn ra từng chỗ trong gian phòng này đều là Lục Dĩ Trạch dốc lòng chuẩn bị cho Doãn Sát.

Bởi vì rất ưa thích, cô xoay người đối mặt với Lục Dĩ Trạch, trực tiếp đưa tay qua ôm lấy anh, không biết nên làm thế nào để biểu đạt tâm tình của mình vào giờ khắc này nên định nói cái gì cũng không nói, trong lòng thật sự rất cảm động, sẽ dùng hành động để biểu thị cảm giác của mình lúc này.

Những chi tiết yêu thích nhỏ nhất này của cô, thì ra là trong lúc vô tình Lục Dĩ Trạch đã sớm ghi nhớ.

Thật sự là quá may mắn, người mình thích, cũng thích mình như vậy.

Cho nên, người khác phản đối thì thế nào, mình kiên trì là tốt rồi. Giống như bây giờ vậy, anh và cô có thể ôm nhau không chút kiêng kỵ, không để ý đến người khác.

Kiểm mũi chân, hôn lên má Lục Dĩ Trạch, vẫn bởi vì ngưỡng ngùng mà lập tức vui đầu vào trong lòng anh.

Lục Dĩ Trạch bị Doãn Sát trêu đùa như vậy, trong lòng cũng vui mừng, vuốt ve tóc cô, buông cái rương xuống đẩy sang bên cạnh, cuối cùng ghé lên lỗ tai cô, cảm giác hơi ngứa một chút tiếp theo là giọng nói của lục Dĩ Trạch truyền đến.

“Hình như anh nghe thấy em đã đói bụng, chúng ta đi ăn cơm.”

Hành lý đặt ở trong phòng cũng không vội dọn dẹp, Lục Dĩ Trạch lôi kéo tay cô đi tới một nhà hàng nhỏ trong chung cư.

“Bao giờ chú Từ trở lại?” Khi gọi thức ăn, Lục Dĩ Trạch hỏi Doãn Sát. Ngày mai đến nhà họ Từ một chuyến, Lục Dĩ Trạch muốn nói tất cả mọi chuyện với Từ Chấn Phi cho tốt.

Lục Dĩ Trạch tạm thời sẽ không dễ dàng tiếp nhận bọn họ, đợi đến lúc đó có lẽ còn cần một khoảng thời gian dài, không bằng thừa dịp bây giờ xem ý tứ của cha Doãn Sát như thế nào.

Doãn Sát úp mặt trên mặt bàn, nhìn giọt nước rơi xuống bàn khi rót trà, dao động vẽ ra một ký hiệu, trả lời câu hỏi của Lục Dĩ Trạch: “Chiều mai trở lại, dì Hà bảo tối mai anh tới đây ăn chung bữa cơm.”

Lại nghĩ tới cái gì: “Anh nói, nếu như mà cha em biết em dọn đến chỗ của anh, có thể nghĩ rằng anh có ý đồ bất chính với em hay không?”

Lục Dĩ Trạch đang uống trà, vừa nghe thấy Doãn Sát nói như vậy lập tức nuốt xuống, trả lời cô một câu: “Anh nghĩ, có lẽ là cha em sợ em có ý đồ bất chính với anh chứ?”

Bị Lục Dĩ Trạch phản kích một câu, Doãn Sát lại cúi đầu nhìn xuống đất một lần nữa.

Giống như đó chính là sự thật vậy.

Rất tự nhiên lại nhớ lại cảnh tượng vào kỳ nghỉ đông năm lớp mười hai của mình, lúc đó Lục Dĩ Trạch từ đại học A trở về nhà, cô và Lục Liên Tiểu ở phi trường chờ Lục Dĩ Trạch. Sau khi nhìn thấy anh đi ra, cô lập tức nhào tới ôm lấy Lục Dĩ Trạch. Vì ôm quá gấp, chặt đến nỗi Lục Dĩ Trạch thiếu chút nữa không thở nổi, muốn đẩy cô ra, nhưng kéo thế nào cũng không kéo xuống được.

Người thật sự lôi được cô xuống cũng chính là cha của Từ Sát Sát – Từ Chấn Phi, ông cũng ngồi chung chuyến bay với Lục Dĩ Trạch. Mới trở về từ cuộc họp ở thành phố A, không khéo là lại nhìn thấy cảnh tượng con gái nhào lên người Lục Dĩ Trạch như thế này.

Mặt đen lại nhìn đứa con gái không có tiền đồ cả ngày đấu tranh với mình, còn có Lục Dĩ Trạch đứng ở bên cạnh con gái ông, vẻ mặt tỏ ra bất đắc dĩ, cùng với Lục Liên Tiểu đang cúi đầu có chút sợ sệt. Nếu không phải Từ Chấn Phi còn có việc gấp phải làm, có lẽ ông đã tra khảo ba người này một phen.

Dĩ nhiên là đến buổi tối khi Từ Chấn Phi trở về nhà, Từ Chấn Phi chỉ có thể tra hỏi một người là Từ Sát Sát.

Nhưng Doãn Sát cũng không biết là, đêm đó Từ Chấn Phi cũng không biết được Lục Dĩ Trạch là người tài như thế nào qua miệng con gái. Sau hôm đó, ông đã tự mình gọi điện thoại tìm Lục Dĩ Trạch một lần, muốn gặp mặt anh, hẹn địa điểm gặp mặt anh là ở nhà họ Từ.

Lục Dĩ Trạch đã từ chối lần gặp mặt đó, nói với Từ Chấn Phi: “Xin bác yên tâm, tạm thời cháu không có ý đồ đó, cho nên tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến việc học tập của Sát Sát.”

Nói chuyện điện thoại xong, Từ Chấn Phi nói xin lỗi với Lục Dĩ Trạch: “Nghe nói ngày nào Sát Sát cũng làm phiền cháu, bác biết nó đã quấy rầy đến sinh hoạt hàng ngày của cháu, bác thay nó xin lỗi cháu.”

Hoàn toàn khác hẳn với người cha lạnh lùng vô tình trong miệng Sắt Sắt. Qua điện thoại, Lục Dĩ Trạch có thể nghe ra Từ Chấn Phi cũng thăm quan tâm đến con gái mình, anh cười nói với ông: “Không sao ạ.”

Làm sao tính là làm phiền được, cũng chỉ là biểu hiện Từ Sắt Sắt yêu Lục Dĩ Trạch chân thật mà thôi.

Sau khi hai người đã đạt được sự ăn ý nào đó, kết thúc đoạn trò chuyện kia.

Hiện tại tính toán toán, đã là hơn năm năm Lục Dĩ Trạch chưa nói chuyện rõ ràng với Từ Chấn Phi.

Sau bữa ăn tối, hai người ra khỏi quán ăn, tản bộ đi tới cửa nhà họ Từ, tối nay Doãn Sắt vẫn phải ở lại nhà họ Từ, chờ sau khi cha cô đồng ý mới có thể hoàn toàn dọn ra ngoài.

Cô ôm Lục Dĩ Trạch ở trước cửa, nửa ngày cũng không muốn đi vào.

Đèn đường chiếu sáng ban đêm đen nhánh, đèn đường trên đầu cũng chiếu sáng da Doãn Sắt trắng hơn, Lục Dĩ Trạch cúi đầu lập tức nhìn thấy Doãn Sắt đang nhìn mình, mắt rất sáng, bởi vì thoa son nước, đôi môi nhẹ nhàng mím lại cũng thật sáng ngời.

Anh nâng mặt Doãn Sắt lên, cố định một tư thế, lập tức cúi đầu hôn lên.

Doãn Sắt vừa bị Lục Dĩ Trạch hôn vẫn tròn mắt, vừa quan sát vẻ mặt của anh, xem ra dáng vẻ của Lục Dĩ Trạch cũng rất hưởng thụ. Nhắm mắt, tay vốn đang vòng quanh eo anh di chuyển lên trên cổ anh, kiểm soát biến bị động thành chủ động.

Vừa nhìn như vậy, giống như thật sự là mình có ý đồ bất chính hơn một chút, khoe miệng cong cong, nụ hôn càng sâu hơn.

Khi Lục Dĩ Trạch đến nhà họ Từ, Doãn Sắt đã thẳng thắn nói tất cả mọi chuyện với cha, bao gồm cả chuyện kéo Thi Dương về gạt mọi người.

Từ Chấn Phi đã sớm dự đoán được, chỉ thở dài, lại nghe thấy Doãn Sắt nói: “Con muốn dọn ra ngoài ở, sẽ sống ở tòa nhà cao tầng gần Thiên Trạch, rất an toàn.”

“Cũng tốt, chỗ làm việc của con quá xa, ngày ngày về nhà cũng trễ như vậy, tiếng động cũng lớn, trong khoảng thời gian này giấc ngủ của A Nhiên cũng ít, ảnh hưởng đến sẽ không tốt lắm.”

Doãn Sắt vừa nghe cha đồng ý cho mình dọn đi ra ở là vì Từ Nhiên, lại trở nên không vui, suy sụp cúi mặt xuống, đang muốn đứng dậy, chuông cửa lại vang lên, là Lục Dĩ Trạch tới.

Tay không tới, Doãn Sắt nhìn chung quanh cũng không thấy Lục Dĩ Trạch mang theo thứ gì. Trùng mắt liếc anh một cái lôi kéo anh vào phòng, Từ Chấn Phi tự mình đi tới trước cửa nhìn Lục Dĩ Trạch, ho hai tiếng rõ ràng.

Lục Dĩ Trạch lấy một cái hộp giấy nhỏ từ trong túi áo ra, đưa tới: “Bác Từ, cái này đưa cho bác.”

Từ Chấn Phi vốn không muốn nhận, nhìn thấy Doãn Sắt không ngừng có ý bảo mình mau nhận đi, cuối cùng vẫn đón lấy, sau khi mở ra, ánh mắt cũng không hề chuyển động một quyền sưu tập tem trân quý, ông tìm bao lâu cũng không tìm ra.

Giá trị đắt đỏ đến nỗi một người làm ông cũng không dám nhận, mặc dù là rất thích, vẫn trả lại cho Lục Dĩ Trạch: “Vào đi.”

Lục Dĩ Trạch đặt cái hộp nhỏ lên tủ giày ở cửa, đi vào theo Từ Chấn Phi, còn Doãn Sắt lại đến phòng bếp giúp đỡ Hà Vân Chi, cùng nhau chuẩn bị bữa ăn tối, để cho hai đấng mày râu bọn họ ở phòng khách từ từ nói chuyện.

“Sắt Sắt, không muốn biết bọn họ đang nói cái gì sao?” Hà Vân Chi cúi đầu khẽ mỉm cười rửa rau, nhìn sang Doãn Sắt bên cạnh đang nhìn trong nồi xem có cái gì ăn ngon không, nói chuyện.

Làm sao lại không hiểu kỳ chứ? Nhưng mình ngồi ở đó nhất định sẽ rất không tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên cô thua trận trước mặt Từ Chấn Phi cũng chỉ vì người tên Lục Dĩ Trạch này. Nhưng mà nghĩ đến vì có thể sống cùng với anh, cúi thấp đầu trước mặt cha một lần cũng đáng giá.

“Tối hôm qua dì đã nói chuyện với cha con qua điện thoại rồi, thật ra thì ông ấy cũng do dự thật lâu, nhưng mà vẫn đồng ý.” Nhớ tới đêm qua nói chuyện điện thoại với Từ Chấn Phi, Hà Vân Chi giống như thấy được vẻ rối rắm năm đó, khi Từ Chấn Phi do dự có muốn kết hôn với mình hay không.

“Ông ấy nói con có một mình lại không có xe, về nhà quá muộn không an toàn.” Hà Vân Chi bỏ rau đã được rửa sạch sẽ, cắt nhỏ vào trong nồi, Doãn Sát lùi lại sau lưng bà, “Nhưng lại muốn ở chỗ Lục Dĩ Trạch, sợ

Hà Vân Chi quay đầu lại liếc mắt nhìn Doãn Sát, cười không nói tiếp nữa: “Nhưng mà cuối cùng vẫn đồng ý rồi.”

Doãn Sát lại lầm bầm: “Thế nhưng mới vừa rồi ông ấy lại nói là vì A Nhiên mới đồng ý.”

“Cũng không phải con không hiểu cha con.” Hà Vân Chi nhìn Doãn Sát ở đây cũng không giúp mình được bao nhiêu, lập tức lau khô tay, đẩy Doãn Sát ra khỏi phòng bếp.

Vừa ra cửa phòng bếp, lập tức thấy Lục Dĩ Trạch vừa lấy thứ gì đó từ trong túi tiền ra đưa cho Từ Chấn Phi.

Lục Dĩ Trạch nhìn thứ gì đó bị Từ Chấn Phi cầm lấy, trong miệng còn trịnh trọng nói.

“Đợi đến một ngày nào đó cha cháu đồng ý, cháu sẽ tự mình đến lấy lại thứ này.”

21. Chương 21

Ở chỗ nhà họ Từ đã tốt đẹp, lại không biết lúc này ở nhà họ Lục đang vô cùng rối loạn.

Tối hôm qua, bởi vì có buổi chụp ảnh cho nên Lục Liên Tiểu ngủ ở phòng chụp ảnh một đêm. Buổi chiều hôm sau mới trở lại, nhà họ Lục không có một bóng người, vốn đang bình an vô sự, sau khi Lục Dật Phàm và Liên Ngọc Thanh trở về, cô nghe hết lời Lục Dật Phàm nói mới làm ầm ĩ lên.

Lục Dật Phàm đi tới trước mặt con gái, nói với cô là: “Liên Tiểu, nghe lời cha, hủy hợp đồng với Hòa Ngu đi.”

Thật vất vả mới ký được hợp đồng, Hòa Ngu cũng giúp đỡ cô học tập được rất nhiều điều, hơn nữa còn bảo đảm cho sự phát triển của mình sau này, hiện nay nhiều lời mời đóng quảng cáo đều tìm đến cô, vào thời điểm này tại sao có thể hủy hợp đồng được?

Hiện tại Lục Liên Tiểu muốn xử lý tất cả mọi chuyện của mình, không muốn thuận theo, cho nên trực tiếp từ chối cha: “Không thể nào.”

Bướng bỉnh với cha, vốn cho rằng chỉ cần ầm ĩ giận dỗi thì cha sẽ bỏ qua, nào có thể đoán được lần này Lục Dật Phàm cũng không giống như cô nghĩ, lại nghiêm túc nói: “Thiên Trạch sẽ đơn phương đứng ra hủy hợp đồng, cũng sẽ tìm công ty đại diện khác cho con.”

“Cha, tại sao cha luôn tự quyết định, cho tới bây giờ cũng chưa từng hỏi ý kiến của con?”

Lục Liên Tiểu tức giận nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã hơn bảy rưỡi, cô muốn đi tìm Lục Dĩ Trạch, nhưng khi nhìn trong nhà hình như cũng không có bóng dáng của Lục Dĩ Trạch: “Anh trai đâu rồi?”

Ngày hôm qua mới vừa cãi nhau với Lục Dĩ Trạch, hiện nay, Lục Dật Phàm không muốn nhắc lại chuyện ngày hôm qua, mặc kệ Lục Liên Tiểu, để túi trong tay xuống, trở về phòng, Liên Ngọc Thanh đi tới bên cạnh Lục Liên Tiểu trả lời thay Lục Dật Phàm: “Anh con dọn ra ngoài ở rồi.”

Cô chỉ cảm thấy quá đột ngột: “Tại sao?”

Liên Ngọc Thanh lắc đầu một cái, cũng không muốn nói, Lục Liên Tiểu cũng không hỏi tiếp.

Lục Dật Phàm lại từ trong phòng đi ra, cầm điện thoại đàm phán với người đại diện của Lục Liên Tiểu ở Hòa Ngu: “Tôi là cha của Lục Liên Tiểu, tôi đứng ra hủy bỏ hợp đồng thay nó ——”

Điện thoại chợt bị Lục Liên Tiểu đoạt đi, lời nói của Lục Dật Phàm bị cắt đứt, Lục Liên Tiểu tiếp lời ông nói: “Thật xin lỗi, tôi là Lục Liên Tiểu, mới vừa rồi cha tôi nói không tính toán gì hết. Cứ như vậy, thật xin lỗi, đã quấy rầy rồi.”

Trực tiếp ném điện thoại đi, “bốp”, tiếng đồ vật rơi truyền đến, Lục Liên Tiểu nhìn Lục Dật Phàm tủi thân giống như sắp khóc.

Có lẽ là Lục Dật Phàm quá cứng chiều cô, cho nên sợ cô phải chịu tổn thương, nhưng Lục Liên Tiểu cũng không thích như vậy. Mặc dù biết là ông quan tâm chăm sóc dụng tâm lương khổ, nhưng vẫn không thể nào chấp nhận được chuyện đến bây giờ mình vẫn bị cha quản chế.

“Cha, con đã trưởng thành rồi, không cần cha quản lý nữa.”

Sau khi nói hết câu cuối cùng, xóc túi trong tay lên, tông cửa xông ra ngoài.

Lục Dật Phàm thở mạnh một hơi, ôm ngực, chợt ngồi trên mặt đất.

Liên Ngọc Thanh vốn định đuổi theo Lục Liên Tiểu gọi cô trở về, lập tức quay người lại đỡ chồng dậy ngồi vào ghế sa lon: “Ông không thể bình tĩnh ngồi nói chuyện với Liên Tiểu và Dĩ Trạch được sao?”

Lục Dật Phàm ôm ngực, thở hổn hển nửa ngày mới trở lại bình thường, đỡ ghế sa lon đứng lên, chưa trả lời câu hỏi của Liên Ngọc Thanh, thở dài, lại từ từ đi về gian phòng của mình.

.....

Lục Liên Tiểu ra khỏi nhà, đi một mình ở trên đường, tâm tình rất không vui vẻ. Lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho anh trai, nhưng Lục Liên Tiểu ở bên ngoài hai ngày, điện thoại di động cũng không sạc điện, đã tự động tắt máy rồi.

Bên ngoài trời đã tối, đèn đường cũng đã được bật hết lên, buổi tối cô cũng không biết nên đi đâu, từ nơi này đến khách sạn cũng phải đi một đoạn đường rất dài, cô đang hoảng loạn đứng ở trên đường một mình.

Đi tới đi lui cũng ra khỏi chung cư, cuối cùng cô dừng lại ở một bồn hoa nhỏ, đứng ở trước bồn hoa, bùm mặt khóc.

Vốn dừng xe ở trước cửa nhà họ Lục, vẫn lặng lẽ theo đuôi cô, Tiết Hà ngồi trên xe nhìn cô từ phía xa, cũng không dám tiến lên, chỉ có thể ngồi trên xe cùng với cô đơn độc ở nơi đó.

Đêm nay, trời đã tối, người cũng thưa dần, tất cả đều vắng lặng, còn kèm theo chút ớn lạnh.

Bây giờ, anh đã không còn sợ đêm tối.

Năm năm qua, anh đã trở nên đủ lớn mạnh, đủ để bảo vệ cô, không để cho cô chịu bất kỳ một chút tổn thương nào.

**

Lục Dĩ Trạch và Từ Chấn Phi gặp mặt vô cùng thuận lợi, sau buổi cơm tối trực tiếp kéo Doãn Sắt lên xe, đưa cô đi.

Doãn Sắt nhớ lại lúc đang chuẩn bị bữa ăn tối, khi Hà Vân Chi đẩy mình ra ngoài thì Lục Dĩ Trạch và Từ Chấn Phi có vẻ rất mờ ám nên lập tức quần lấy Lục Dĩ Trạch hỏi anh: “Lúc ấy anh đưa gì cho cha em?”

Lục Dĩ Trạch từ chối trả lời, hết sức chuyên chú lái xe, Doãn Sắt ngồi ở ghế sau ngoi lên ôm lấy chỗ tựa ghế ngồi kể bên tài xế, ghé sát đầu lại: “Nói đi, Lục Dĩ Trạch, là cái gì? Không nói thì bây giờ em lập tức xuống xe đây.”

Tay cũng phối hợp mở cửa, làm động tác giả như đang muốn mở cửa ra, kết quả “Pằng” một tiếng, Lục Dĩ Trạch nhanh hơn một bước nhấn nút khóa xe: “Rất nguy hiểm, về sau không nên như vậy.”

Giọng của Lục Dĩ Trạch rất nghiêm túc, Doãn Sắt có cảm giác như mình đã chọc giận anh, hậm hực ngồi về chỗ.

Nhìn qua gương chiếu hậu có thể thấy lúc này Doãn Sắt đang mím môi có chút buồn bực, Lục Dĩ Trạch mới nói: “Là một cam kết.”

Phía trước là đèn đỏ, Lục Dĩ Trạch đạp thắng xe, trong 45 giây, Lục Dĩ Trạch quay đầu lại, rất trịnh trọng nói với Doãn Sát: “Sắt Sắt, làm bạn gái anh, chúng ta hẹn hò thôi.”

Anh lấy được sự tán thành của Từ Chấn Phi, tâm tình Lục Dĩ Trạch rất tốt, lại một lần nữa nói những lời này ra miệng.

Doãn Sát nghe vậy trong lòng cũng vui mừng, hoàn toàn không có chú ý thời gian tiếp tục đi.

45 giây trôi qua rất nhanh, đoàn xe phía sau không đợi nổi bóp còi inh ỏi, Doãn Sát mới phản ứng chột gật đầu một cái, Lục Dĩ Trạch cười quay đầu lại: “Vậy thì vui vẻ quyết định như vậy nhé.”

Không thấy cô gật đầu một lần, anh có cảm giác hai người ở chung một chỗ không danh chính ngôn thuận, mặc dù chỉ vội vàng thổ lộ với cô trong 45 giây, nhưng đối với anh vậy đã đủ.

Xe dừng trước cửa một siêu thị lớn, sau khi đỗ xe xong Lục Dĩ Trạch mở cửa sau ra, kéo Doãn Sát ra ngoài, lấy tờ giấy nhỏ từ trong túi tiền ra: “Mới chuyển đến, còn có rất nhiều đồ chưa mua, anh đã lên danh sách hết rồi, chúng ta cùng đi mua.”

Doãn Sát gật đầu một cái, khoác tay lên trên tay Lục Dĩ Trạch, cùng anh bước vào siêu thị, đầu tiên là đi đến khu mua đồ dùng hàng ngày, sau đó lại đến khu rau củ nhìn một lúc.

“Sắt Sắt, em biết nấu ăn sao?” Lục Dĩ Trạch cầm một mớ rau màu xanh lá cây lên, nhượng mảy hỏi Doãn Sát, “Em biết đây là rau gì không?”

Doãn Sát đang bị hỏi, rau màu xanh, phía dưới còn có vài sợi nhỏ dài, không phải cải trắng, không phải rau cải, không phải món ăn của trẻ con Ừm.

Đang muốn ngẩng đầu lên nhìn về phía giá để bảng tên thì ánh mắt đã bị Lục Dĩ Trạch chặn lại.

Nhéo Lục Dĩ Trạch một cái, cuối cùng cũng đẩy được anh ra mới nhìn thấy phía trên viết là rau dền.

Hà Vân Chi rất ít mua rau dền loại màu này, nhiều hơn vẫn là màu đỏ tím, chẳng trách mình đoán không ra, nhưng bị Lục Dĩ Trạch trêu, cô cũng có chút ngượng ngùng: “Em sẽ học.”

Vì vậy đưa ra lời hứa —— sẽ học.

“Vậy thì cùng nhau học.” Lục Dĩ Trạch cười cầm món ăn trong tay để lại chỗ cũ.

Đẩy xe đồ dặt cô tiếp tục đi về phía trước, rất tình cờ thấy được Phương Thành đang cùng bạn gái. Phương Thành mặc T shirt thoải mái, sau khi nhìn thấy Lục Dĩ Trạch cũng gọi một tiếng: “Lục tổng!”

Lục Dĩ Trạch nhìn về phía Phương Thành và bạn gái của anh Thư Diêu cười cười, lên tiếng chào hỏi, bạn gái Phương Thành cũng là một cô gái hoạt bát, thấy Doãn Sát lập tức hỏi Lục Dĩ Trạch: “Đây là bạn gái của tổng giám đốc Lục sao, thật xinh đẹp.”

Phương Thành cũng vẫn luôn tò mò, thắc mắc về thân phận của Doãn Sát, nghe bạn gái hỏi, lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía Lục Dĩ Trạch, Lục Dĩ Trạch gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Hai người rất xứng đôi.” Thư Diêu phe phẩy tay đã chọn xong đồ, cười nói với bọn họ, “Chúng tôi đi trước nhé.”

Sau khi kết thúc cuộc gặp mặt ngắn gọn và bất ngờ, một tay Lục Dĩ Trạch đẩy xe mua hàng, một tay lôi kéo Doãn Sát, nhìn về phía cô dịu dàng mỉm cười: “Bạn gái, chúng ta cũng nên về nhà thôi.”

Lục Dĩ Trạch nhấn mạnh từ “Nhà”, sau khi Doãn Sát nghe thấy cũng đỏ cả mặt, nghĩ tới căn nhà nhỏ, tối nay vẫn là đêm đầu tiên ngủ ở nơi đó, nghĩ tới rốt cuộc cũng sống chung một phòng với Lục Dĩ Trạch, tâm tình vốn đã điều chỉnh tốt lại căng thẳng một lần nữa.

Nắm tay Lục Dĩ Trạch có chút mồ hôi, sau khi bỏ ra, xoa xoa, cô đoạt lấy xe đẩy hàng đi ở phía trước không để cho Lục Dĩ Trạch nhìn thấy vẻ mặt của mình: “Để em đẩy.”

Lục Dĩ Trạch buông lỏng tay, đi theo sau, cười nhìn cô.

Doãn Sát đi ở phía trước, vào lúc này điện thoại của Lục Dĩ Trạch vang lên không đúng lúc, Lục Dĩ Trạch vốn không muốn nhận, nhưng vẫn lấy ra nhìn một chút xem là ai gọi đến.

Là Tiết Hà, nghĩ tới có lẽ là chuyện có liên quan đến Lục Liên Tiểu nên lập tức bắt máy.

“Anh đang ở đâu?” Tiết Hà đã giảm bớt đi màn chào hỏi, trực tiếp hỏi Lục Dĩ Trạch.

Lục Dĩ Trạch nói: “Tôi và Sắt Sắt đang ở siêu thị, thế nào?”

“Liên Tiểu mới vừa đi ra từ nhà họ Lục, đang đứng khóc ở chỗ bồn hoa cửa tiểu khu. Anh mau tới đây đưa cô ấy đi đi, tôi sẽ ở đây đợi anh tới.” Tiết Hà vẫn ngồi nhìn Liên Tiểu như cũ, mình cũng không có biện pháp, chỉ có thể nhờ Lục Dĩ Trạch giúp đỡ.

“Được.” Buông điện thoại xuống, Lục Dĩ Trạch chạy chậm tới chỗ Doãn Sắt thừa dịp mình gọi điện thoại đã đi tới quầy thanh toán, nói với cô về cuộc điện thoại của Tiết Hà mới vừa rồi.

“Anh để cho cậu ta đợi một chút, tính tiền xong em và anh cùng đi.”

Nhanh chóng tính tiền, Doãn Sắt và Lục Dĩ Trạch lên xe, lái về phía một con đường khác.

Lục Dĩ Trạch an tâm lái xe, Doãn Sắt cầm lấy điện thoại di động của anh gọi lại cho Tiết Hà: “Hiện tại Liên Tiểu như thế nào rồi?”

“Khóc xong rồi, đang ngồi thẩn thờ ở chỗ bồn hoa. Buổi tối cứ để cho cô ấy ở tại chỗ của tôi đi, chính là chỗ ở trước đây của Thi Dương, tôi đến khách sạn ở.” Ngay từ lúc đầu trong lòng Tiết Hà đã sắp xếp xong xuôi tất cả, nói qua với Doãn Sắt.

“Mật mã phòng là 0828.” Trước khi cúp điện thoại, Doãn Sắt nghe thấy Tiết Hà nói như vậy.

Tiết Hà quả nhiên là một người chung tình, dùng sinh nhật của cô ấy làm mật mã cửa phòng. Nhưng lại cảm thấy không thể dễ dàng như vậy đã bị xúc động, cô lắc đầu một cái, trả di động lại, nhìn xe từ từ đi tới cửa chung cư nhà họ Lục.

Xe của Tiết Hà đang ở cách đó không xa, Doãn Sắt liếc mắt một cái lập tức thấy được.

Sau khi xuống xe với Lục Dĩ Trạch, hai người cùng đi đến bên cạnh Lục Liên Tiểu, Lục Liên Tiểu đang ngồi thẩn thờ cũng thấy bóng hai người, vừa ngẩng đầu lên đã thấy là anh trai và Doãn Sắt, lập đứng lên muốn nhào vào lòng anh trai biểu đạt nỗi uất ức trong lòng mình.

Kết quả là do ngồi xổm quá lâu, chân mềm nhũn liền trực tiếp nhào lên trên người Doãn Sắt, không kịp phản ứng, hai người cứ như vậy mà ngã trên đất.

Lục Liên Tiểu vốn đang muốn khóc, bị náo loạn như vậy, dường như là dở khóc dở cười, vỗ vỗ người đứng lên cũng kéo giúp Doãn Sắt, theo bọn họ lên xe.

Cô và Doãn Sắt đều ngồi ở ghế sau xe, sau khi nói với hai người Lục Dật Phàm phản đối mình thế nào thế nào xong, mới ý thức được anh trai ngồi bên cạnh cũng thích Doãn Sắt.

“Cho nên, anh dọn ra ngoài, là vì nhà thiết kế Doãn sao?”

“Ừ, đúng vậy.”

Doãn Sắt trả lời vấn đề này thay Lục Dĩ Trạch, kéo tay nhỏ bé của Lục Liên Tiểu sang, dùng động tác an ủi khi tâm trạng Lục Liên Tiểu không tốt nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Mới vừa rồi anh trai cô còn nói yêu thích tôi đấy.”

Cười nhìn Lục Liên Tiểu, cảm giác thật là quen thuộc, giống như trở lại rất nhiều năm trước.

Loại tình cảnh này, ngay cả Lục Liên Tiểu cũng cảm thấy giống như đã từng quen biết, nhưng mà đó chỉ là một loại cảm giác, một loại cảm giác đã lâu, cô nghĩ muốn hỏi một câu, nhưng vẫn dừng lại, bởi vì còn có một vấn đề cô càng muốn biết cũng muốn hỏi.

Quay đầu đi, nhìn về cửa xe phía sau xe, nơi đó có một chiếc xe đang đi theo.

“Chiếc xe kia, đã đi theo em rất nhiều ngày rồi, nhưng mà luôn cách rất xa, không biết là ai.”

22. Chương 22

Lục Liên Tiểu ngoái đầu lại, nhìn chiếc xe kia, không nói chuyện tiếp.

Vào lúc này, trong xe cũng trở nên yên tĩnh hơn nhiều, Doãn Sát quay đầu lại theo ánh mắt của Lục Liên Tiểu nhìn qua, mới nhìn thấy chiếc xe trong miệng Lục Liên Tiểu nói là xe của Tiết Hà

Thầm mắng một câu, thừa dịp Lục Liên Tiểu không chú ý, móc điện thoại di động của Lục Dĩ Trạch mới vừa đặt ở trong túi xách của cô ra, gửi hai cái tin nhắn cho Tiết Hà.

“Liên Tiểu đã phát hiện ra cậu hay đi theo cô ấy, cậu chú ý một chút.”

“Còn nữa, trước khi chúng tôi đến chỗ của cậu, tốt nhất cậu nên về trước dọn dẹp sạch sẽ căn phòng đi.”

Tin nhắn vừa gửi đi được năm phút đồng hồ, trong khoảng thời gian ngắn, chiếc xe phía sau kia đã tăng tốc, nhanh chóng vượt qua xe của Lục Dĩ Trạch, lao về phía trước, Lục Liên Tiểu cũng quay đầu lại, nhìn chiếc xe phía trước cho đến khi không nhìn thấy nữa.

**

Khi nhóm Lục Dĩ Trạch đến chỗ ở của Thi Dương, vừa đúng lúc Tiết Hà đã thu dọn xong, tránh bọn họ, sau đó xuống lầu trở lại trong xe của mình.

Ở trong xe, sau khi nhìn bọn họ đưa Lục Liên Tiểu lên đến nơi, Tiết Hà mới thả lỏng tâm tình.

Phòng ngoài trong nhà trọ nhỏ đã được Tiết Hà dọn dẹp rất sạch sẽ, đến bên trong, ga giường ban đầu Thi Dương đã dùng cũng bị thay, vỏ chăn mới mua vẫn đặt ở đầu giường.

Xem tổng thể, càng giống như là cố ý chờ đợi người nào đó vào ở.

Lục Liên Tiểu ở lại trong phòng khách than phiền với anh trai chuyện Lục Dật Phàm hà khắc đối với cô, Doãn Sát ở bên trong phòng ngủ chính tiếp tục dọn dẹp đệm chăn.

Cô quan sát gian phòng nhỏ, thở dài, cho dù là Tiết Hà đã trở lại dọn dẹp qua một lần, phòng trong vẫn ngổn ngang, cô cau mày thu dọn nửa ngày mới giải quyết xong.

Sau khi sửa sang lại chăn đệm cô đi tới bên bệ cửa sổ, nhìn thấy xe của Tiết Hà vẫn đậu ở dưới lầu.

Nóc xe còn mở ra, bởi vì tầng lầu không cao thoáng cũng có thể nhìn thấy mặt Tiết Hà qua nóc xe mở đó.

Lúc này, Tiết Hà đã điều chỉnh ghế dựa thấp xuống, mở nóc xe ra, vẫn luôn nhìn ban công nhà trọ trên đỉnh đầu kia. Cho đến khi Doãn Sát thò đầu ra, lại thấy cô khoát tay với mình, ý bảo mình nhanh chóng rời đi, anh mới đóng nóc xe lại, chỉnh lại ghế ngồi, rời khỏi nơi đó.

Nhìn Tiết Hà đi, Doãn Sát vỗ vỗ bụi ở tay mới vừa vịn ở lan can cửa sổ, đi tới phòng khách.

Lục Liên Tiểu kể khổ với anh trai xong, xem ra tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, đang thoải mái tựa vào trên ghế sa lon.

Lục Dĩ Trạch dịu dàng nhìn cô, thấy Doãn Sát đi tới, xoa xoa đầu Lục Liên Tiểu: “Anh và Sát Sát đi trước, một mình em ở chỗ này cho tốt, buổi tối đừng đi ra ngoài đấy.”

Lục Liên Tiểu vẫn luôn rất nghe anh lời nói, khéo léo gật đầu một cái, đưa mắt nhìn anh trai dẫn Doãn Sát đi ra ngoài.

Sau khi bọn họ đi, Lục Liên Tiểu cũng cảm thấy nhàm chán, lại thêm tính tò mò tràn ra, lập tức đi lại xung quanh phòng trọ nhỏ xem xét tìm hiểu. Ở chỗ giá sách lại thấy được hợp đồng đã ký tên giữa mình và Hòa Ngu.

Sau khi ký hợp đồng xong, bởi vì mình cần phải bí mật học bổ túc, cô trực tiếp giao hợp đồng cho Thi Dương để anh đưa cho Lục Dĩ Trạch, cũng chưa xem lại cẩn thận một lần nào. Cho nên cô lấy hợp đồng từ trong ngăn tủ của anh ra.

Bên cạnh tên họ “Lục Liên Tiếu” là chữ ký của bên Hòa Ngu, viết xuống là H. Xue, chữ viết rõ ràng, thoạt nhìn rất đáng khen ngợi.

Cô từng nghe nhân viên trong công ty nói tổng giám đốc họ Tiết, chắc hẳn đây chính là chữ ký của anh.

Chẳng qua là ở Hòa Ngu đã một tháng, nhưng cô chưa từng nhìn thấy ông chủ của công ty, mỗi lần vừa có bữa tiệc nào đó cô luôn lỡ dịp gặp mặt cấp trên, chưa từng có một lần nào là ngoại lệ.

Cô lấy tay xoa mặt giấy, trong lòng cũng có nghi vấn khác —— tại sao Lục Dật Phàm đột nhiên lại muốn cô hủy hợp đồng với Hòa Ngu như vậy?

Vốn tưởng rằng Lục Dật Phàm không muốn con gái của mình phát triển trong giới diễn viên nghệ sĩ cho nên mới như thế, nhưng lại nghĩ tới lúc ấy Lục Dật Phàm nói sẽ tìm công ty đại diện khác cho cô.

Có lẽ đơn giản là vì từng có quá khứ không vui, cho nên mới như thế, cuối cùng cô chỉ có thể nghĩ như vậy.

Thu bản hợp đồng lại, để vào chỗ cũ, sau khi cô sạc pin cho điện thoại di động, mới nhìn thấy vô số cuộc gọi nhỡ của gia đình.

Không muốn đi về, chỉ muốn rời xa cha mẹ một thời gian, để cho mình được thanh thản lắng lắng suy nghĩ. Bởi vì cô đã sớm ý thức được cha giấu diếm mình quá nhiều chuyện, nhưng cố tình chính mình cũng không nghĩ ra.

Mà cha càng che chở, cô lại càng không nghĩ ra.

.....

Trên lầu, đèn vẫn sáng cho đến hơn một giờ đêm mới tắt, Tiết Hà bị Doãn Sát sai bảo rời đi thật ra thì cũng không đi bao xa. Sau khi thấy Lục Dĩ Trạch và Doãn Sát đi, Tiết Hà lại lái xe trở lại chỗ cũ.

Anh ngồi ở chỗ đó, mắt nhìn chăm chăm nơi kia, đợi cho đến khi đèn tắt mới rời khỏi.

Lúc Lục Dĩ Trạch và Doãn Sát về đến nhà, đã là hơn mười một giờ, xách theo bao lớn bao nhỏ mua ở siêu thị lên lầu, cả người Doãn Sát cũng mệt mỏi muốn chết rồi.

Đồ đặt ở cửa, Doãn Sát nhanh chóng đi tới phòng khách, ngồi trên ghế sofa không muốn nhúc nhích.

Lục Dĩ Trạch mắt cười nhìn cô, lấy đồ trong túi ra đặt vào đúng vị trí. Cuối cùng đứng ở bên cạnh Doãn Sát, nhìn Doãn Sát đang nhắm mắt sắp ngủ đến nơi nói: “Chỉ có một phòng vệ sinh, nhất định là khi tắm sẽ không thoải mái như khi ở nhà.”

Tay vỗ lên trán Doãn Sát, mang theo một chút cưng chiều: “Nhanh đi tắm, sau đó mau chóng ngủ đi.”

Doãn Sát bên cạnh bối rối mười phần, vừa nghĩ hai người lúng túng sử dụng chung một phòng rửa mặt, lại nghĩ tới Lục Dĩ Trạch bây giờ đang ở trước mặt mình, cũng không dám mở mắt, lập tức quyết định giả bộ ngủ.

Thấy Doãn Sát mãi cũng không tỉnh, Lục Dĩ Trạch thu tay về đứng lên, bước chân nhẹ hơn nhiều, đi về gian phòng của mình một chuyến, cầm quần áo đi tắm rửa trước.

Tiếng nước chảy truyền đến từ phòng rửa mặt, Doãn Sát giả bộ ngủ ở ngoài, mở con mắt bên trái ra len lén liếc mắt nhìn, lại nhắm mắt lại, nội tâm cuồng loạn.

—— Từ Sát Sát, xem đi, đây không phải là điều mày muốn sao?

Cô cười lăn cười bò, cuối cùng sự bối rối cũng tiêu tán đi nhiều, đứng lên chuồn đến phòng của Lục Dĩ Trạch.

Đối diện ngay phòng của cô, ở giữa là toilet, bố cục gian phòng cùng một dạng với phòng của cô, đơn giản mà hào phóng, dùng màu xanh lá nhạt nhạt, là màu mà Lục Dĩ Trạch thích.

Nhìn giường Lục Dĩ Trạch, hơn phân nửa là nghĩ đến cảnh cấm trẻ nhỏ, mặt Doãn Sát vừa đỏ lên, liền nghe thấy tiếng phòng rửa mặt ở sau lưng mở ra, tay che trái tim nhỏ quay đầu lại lập tức nhìn thấy Lục Dĩ Trạch mới vừa tắm xong đi ra ngoài.

Anh đã thay áo T shirt, vừa mới gội đầu xong tóc tự nhiên rũ xuống, khăn lông dùng để lau khô tóc vắt trên cổ, khiến Lục Dĩ Trạch giảm bớt sự nghiêm túc và giễu giàng như khi mặc âu phục, nhìn qua vẫn giống như là người thiếu niên ở trường trung học vừa đánh bóng rổ xong.

Trong lòng run run, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: “Em —— Em đi lấy, lấy đồ, sau đó tắm!”

Cúi đầu, từ bên cạnh anh chạy thật nhanh quay về phòng của mình, cũng không lo lắng Lục Dĩ Trạch dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn cô, “Lạch cạch” khóa cửa căn phòng của mình lại.

Ngồi dưới đất, kéo cái rương qua, sau khi mở ra từ từ dọn dẹp quần áo.

Chỗ khe hở giữa cửa và sàn nhà có một bóng người dần dần đến gần, Doãn Sắt biết là Lục Dĩ Trạch, tiếp theo lại nghe thấy anh để tay lên tay cầm trên cánh cửa, nhưng mà bởi vì cửa khóa, cho nên không mở ra được.

Cô nhìn chỗ đó, dọn dẹp quần áo, tay ngừng động tác, nín thở, nhưng mà không có âm thanh truyền đến nữa.

Hình như là sau khi Lục Dĩ Trạch buông thứ gì đó xuống cũng quay về phòng của mình.

Lúc cô cầm quần áo ra cửa, lập tức nhìn thấy trên mặt đất để một hộp bánh bích quy vị chocolate Doãn Sắt thích nhất cộng thêm một hộp sữa. Cô khom lưng cầm lên ném vào trên giường của mình, đi rửa mặt.

Lúc trước Lục Dĩ Trạch đã dùng qua phòng tắm, khí nóng còn chưa tan hết, còn mang theo mùi thơm của dầu gội và sữa tắm, Doãn Sắt vịn vào bồn rửa mặt ngây ngô ở nơi đó một lúc lâu, đến khi trong phòng mát lạnh rồi mới đi vào tắm.

Thay áo ngủ, tắt máy nước nóng, lúc đi ra lỗ tai dán lên cửa phòng Lục Dĩ Trạch, nơi đó, một chút động tĩnh cũng không có, nhưng có thể nhìn thấy ánh đèn vẫn sáng qua khe hở, không biết anh đang làm cái gì.

Cô bước chậm trở về phòng, lại một lần nữa khóa cửa lại, ngồi ở trên giường ăn bánh bích quy.

Không biết làm sao, gần đây ở chung một chỗ với Lục Dĩ Trạch mình trở nên xấu hổ hơn nhiều, rõ ràng lúc trước mình thấy anh là sẽ bỏ nhào lên, hiện đang ở cùng nhau lại trở nên xấu hổ như vậy.

Đúng, chính là xấu hổ, tuyệt không giống cô trước đây.

Hơi mất hứng ăn bánh bích quy cầm trong tay, sau khi ăn xong ném vào trên tủ đầu giường. Cô lại bò xuống giường, mở cửa phòng, căn phòng đối diện của Lục Dĩ Trạch lúc này đã tắt đèn, có lẽ là đã ngủ rồi.

Cô nhẹ nhàng đi đến toilet, lặng lẽ đánh răng rồi trở lại phòng của mình, khóa cửa lại.

Nằm ở trên giường, cô kéo chăn qua muốn ngủ.

Nhưng bối rối đã sớm tiêu tan hoàn toàn không còn nữa, còn dư lại chỉ có hưng phấn, lại hưng phấn quá mức, cho đến tận đêm khuya một hay hai giờ cô vẫn chưa ngủ, cầm điện thoại di động lướt web đến khi điện thoại hết pin, rốt cuộc mới nặng nề ngủ.

**

Tỉnh dậy, cầm lấy đồng hồ báo thức vừa nhìn cũng đã hơn mười giờ. Tuy nói là Chủ nhật, theo trí nhớ của cô, lúc này Lục Dĩ Trạch nhất định đã dậy từ sớm.

Gãi đầu đi ra ngoài cửa phòng, mới phát hiện trong nhà chỉ còn lại một mình cô.

Chậm rãi rửa mặt một lúc, đi tới phòng ăn mới nhìn thấy trên bàn trong phòng ăn đặt một cốc sữa đậu nành, ngoài ra còn có một túi bánh bao hấp đã lạnh toát, cộng thêm một tờ giấy Lục Dĩ Trạch để lại.

Cô cầm lấy tờ giấy, sau khi xem xong có chút tức giận, vo thành một cục ném vào thùng rác.

Phía trên viết là:

Sắt Sắt:

1, Sáng nay tám giờ rưỡi gõ cửa năm lần, chín giờ mười lại gõ cửa ba lượt, chín giờ rưỡi sau khi gõ một lần trực tiếp buông tha.

2, Bữa ăn sáng là mua ở hiệu ăn sáng lầu dưới, không biết lúc em tỉnh lại có thể ăn được hay không nữa, nhớ đun nóng.

3, Vì hóa giải sự hưng phấn của em cộng thêm xấu hổ rõ ràng rành, để cho em thích ứng tốt hơn, tuần này anh sẽ đi công tác ở tỉnh khác.

Chủ nhật vui vẻ, một tuần lễ sau gặp lại ^^.

Cô đi về phòng lấy điện thoại di động ra, cầm máy điện thoại lên, cắm sạc pin vào sau đó lập tức gọi điện thoại cho Lục Dĩ Trạch.

Một lát sau điện thoại mới được kết nối, nghe âm thanh xung quanh cũng có thể đoán được, lúc này Lục Dĩ Trạch đang ở trên xe lửa.

“Anh phải đi công tác một tuần sao?”

Vừa nói chuyện điện thoại với Lục Dĩ Trạch, vừa lấy đồ từ trong túi ra, nghe Lục Dĩ Trạch trả lời chắc chắn.

“Ừ, Chủ nhật tuần sau mới có thể trở về. Ngày hôm qua vốn định nói cho em biết, lại vội xử lý chuyện Liên Tiểu, anh quên nói.”

Cuối cùng cũng lấy được thư mời Tô Khiết đưa cho cô từ trong túi xách ra, mở ra, nhìn ngày tháng phía trên lại một lần nữa.

Trên đó viết show thời trang cá nhân của Tô Khiết là vào thứ Tư tuần sau, cho nên sáng ngày kia cô cần phải đến Italy một chuyến, vốn định đi cùng Lục Dĩ Trạch, không ngờ còn chưa nói với Lục Dĩ Trạch, anh đã đi mất rồi.

“Show diễn của Tô Khiết sắp tới rồi, em đồng ý với cô ấy là phải đưa bạn trai theo.”

Doãn Sát có chút nóng nảy, tốc độ nói chuyện cũng nhanh hơn, Lục Dĩ Trạch lại chỉ chú ý tới ba cái chữ “bạn trai” kia. (bạn trai = ‘nam bằng hữu’ trong tiếng Trung)

Chỉ cười trả lời lại Doãn Sát: “Không đưa theo bạn trai, thì đưa theo bạn gái của em đi.”

23. Chương 23

“Anh nói là Liên Tiểu sao?” Doãn Sát hỏi.

Lục Dĩ Trạch cười cười, “Ừ” một tiếng: “Tuần này Liên Tiểu không có thông báo, cũng không có chuyện gì, em đưa nó theo đi. Để cho em ấy xem nhiều một chút, cũng thuận tiện thả lỏng tâm tình.”

Lục Dĩ Trạch nói cũng đúng, sau khi Lục Dĩ Trạch nào loạn ở nhà lập tức chạy ra ngoài, tâm tình tất nhiên không tốt. Nếu như có thể dẫn cô ấy ra ngoài đi dạo, thứ nhất có thể làm cho bọn cô thân thiết với nhau hơn một chút, giống như trước kia, thứ hai là cũng tốt cho Lục Dĩ Trạch.

Doãn Sát nghĩ tới đây, cũng đồng ý theo.

Vào buổi trưa cô đến Thi Sát một chuyến, khi đến đó có rất nhiều khách.

Hình như là kể từ khi Doãn Sát giành được giải nhất của cuộc thi thiết kế thời trang, vị trí của Thi Sát ở Thiên Trạch đã trực tiếp thăng lên đến vị trí thứ nhất. Lại thêm thiết kế thời trang tinh xảo, đã sớm thay thế vị trí trước kia của Carrie’s.

Cô chỉ tập hợp tất cả các nhân viên lại mở một cuộc họp nhỏ, dặn dò quản lý trưởng của cửa hàng và các nhân viên một số chuyện quan trọng, nói mình phải đi nước ngoài một tuần, mọi chuyện còn lại đều giao cho bọn họ.

Bởi vì khách hàng bên trong Thi Sát khá nhiều, đã đứng tại chỗ sốt ruột yêu cầu tính tiền rồi, cho nên Doãn Sát chỉ nói mấy câu đơn giản rồi giải tán luôn.

Ra khỏi Thiên Trạch, cô về chỗ Lục Dĩ Trạch lấy hộ chiếu, đến phi trường mua vé máy bay, tiếp theo là gọi xe đến dưới lầu nhà Thi Dương.

Gõ cửa nửa ngày cũng không có tiếng trả lời, Doãn Sát không thể làm gì khác hơn là nhấn mật mã tự mình mở cửa ra.

Sau khi đi vào mới nhìn thấy Lục Liên Tiểu ngồi ngủ thiếp đi trên ghế sofa trong phòng khách, đầu của cô tựa vào gối dựa, có thể là bởi vì tư thế ngủ không tốt cho nên ngủ cũng không thoải mái, lông mày hơi nhíu lên.

Dáng vẻ thật là quen thuộc, Doãn Sát cười ngồi vào bên cạnh cô trên ghế sa lon.

Trên khay trà trước mặt Lục Liên Tiểu còn đặt một cái pizza mua ngoài, đã ăn hơn một nửa.

Doãn Sát nhìn đồng hồ mới phát hiện đã là hơn một giờ trưa rồi, bữa sáng cô chưa ăn, cơm trưa cũng chưa ăn, bụng kêu rột rột, mới thật sự cảm thấy có chút đói bụng, lập tức đưa tay ra cầm một miếng lên.

Tiếng tay đụng vào túi nilon hơi lớn, Lục Liên Tiểu cũng trượt xuống theo gối dựa đầu.

Lảo đảo một cái, đột nhiên tỉnh lại.

Thấy Doãn Sát ngồi ở trước mặt mình, ăn pizza mình gọi, cô vuốt mắt chào hỏi.

“Nhà thiết kế Doãn, cô đã tới rồi sao?”

Loại xưng hô này nghe thật đủ khách khí, Doãn Sát đang ăn cũng lắc đầu một cái.

Không để ý tới thức ăn trong miệng, nói với cô: “Cô có thể gọi tôi là Sát Sát.”

Cô nhanh chóng ăn xong chỗ pizza của Lục Liên Tiểu, rút giấy ra, lau sạch sẽ dầu mỡ dính trên tay, thông báo với cô chuyện mới vừa nói với Lục Dĩ Trạch: “Liên Tiểu, tuần này đi Italy với tôi một chuyến nhé.”

Lấy hai tấm vé mời dự show thời trang từ trong túi ra, đưa cho Lục Liên Tiểu.

“Là show trình diễn thời trang của bạn học đại học, rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng cũng sẽ tham dự.” Nhìn Lục Liên Tiểu có vẻ rất hứng thú, cô lại bổ sung, “Sau khi xem xong, chúng ta thuận tiện có thể đi dạo ở Italy.”

Sau khi ngủ trưa dậy, Lục Liên Tiểu nhận được điện thoại của người đại diện, nói đã tiếp nhận mấy quảng cáo rất tốt cho cô, để cho cô nghỉ ngơi một tuần sau đó sẽ quay, hơn nữa vào cuối tuần tới phải tới thành phố C quay phim thử ở công ty điện ảnh.

Cho nên căn bản là tuần sau cô cũng không có chuyện gì, nghĩ tới thời gian trống không, hơn nữa cô rất yêu thích phong cảnh Italy, lần này không đi không biết về sau còn có cơ hội đi hay không, Lục Liên Tiểu lập tức gật đầu đồng ý.

“Bao giờ thì chúng ta đi?” Lục Liên Tiểu nhận lấy vé mới, hỏi.

Doãn Sát cầm túi, đứng lên, trước khi đi nói với cô: “Hôm nay chuẩn bị trước một chút quần áo, xế chiều ngày mai chúng ta đi.”

**

Hai người gặp lại nhau lần nữa là ở phi trường. Buổi chiều Lục Liên Tiểu đã tới từ sớm rồi, đứng đi đi lại lại một lúc, mới nhìn thấy Doãn Sát từ đằng xa đi tới.

Phi trường nhiều người, hơn nữa trước kia Lục Liên Tiểu vẫn luôn đi theo sự hướng dẫn của người nhà hoặc là người đại diện, đối với lên chuyện đăng ký cũng không quen thuộc, ngay từ đầu đã tương đối trầm lặng.

Nhưng mà sau khi lên máy bay, lại hỏi liên tiếp hết câu này đến câu khác.

“Sát Sát, cô và anh trai tôi quen biết nhau như thế nào?” Cô hỏi câu đầu tiên, cũng là vấn đề cô tò mò nhất.

Doãn Sát suy nghĩ một chút, bỏ quên đoạn mình bị Lục Dĩ Trạch hiểu lầm thành nam sinh kia, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Tôi và anh trai cô học chung một trường trung học, nói cách khác, chúng tôi cũng là bạn cùng trường, tự nhiên cứ như vậy mà quen biết.”

“Lúc đó tôi cũng biết cô sao?” Lục Liên Tiểu hỏi tiếp.

Doãn Sát suy nghĩ một lúc, gật đầu một cái: “Biết, chúng ta là bạn.”

Sau khi Lục Liên Tiểu nghe xong câu này, bưng tỉnh hiểu ra.

Cho nên sau khi gặp Doãn Sát, mới có loại cảm giác thân quen, hảo cảm vô hình với cô, cho nên tình bạn với Tần Tử cũng càng lúc càng phai nhạt, thì ra tất cả nguyên nhân là bởi vì mình đã sớm biết Doãn Sát.

“Vậy Thi Dương là ——?” Lần đó, khi Lục Dật Phàm muốn mời Thi Dương, Lục Liên Tiểu cũng có mặt, lúc ấy Doãn Sát còn giới thiệu anh là bạn trai của mình.

“Thật ra thì anh ấy là anh trai của tôi, cũng không phải là loại anh trai ruột kia....” Suy tư một chút, nói rõ tình hình thực tế của gia đình mình với cô, Lục Liên Tiểu mới hiểu rõ ra.

“Cho nên nói, Thi Dương chỉ là một tấm bia.” Khóe miệng cong lên, nở nụ cười, Lục Liên Tiểu nói, “Nói như vậy, nhất định là cô thật sự rất thích anh trai tôi.”

Doãn Sát gật đầu một cái: “Thích, tôi dùng hết ba năm để theo đuổi anh ấy, nhưng cũng thật may là đuổi kịp.”

.....

Trên máy bay, họ cứ nói chuyện với nhau như vậy thật lâu, giọng nói nhỏ nhỏ không muốn làm phiền đến những người khác, hai người giống như trở lại thời gian trong quá khứ, giống như bạn tốt tụ tập lại nói ra lời trong lòng.

Cho đến khi Lục Liên Tiểu hỏi một vấn đề: “Vậy cô biết nguyên nhân tại sao tôi không nhớ được chuyện hồi học trung học không?”

Đây là vấn đề Lục Liên Tiểu quan tâm nhất, nhưng mà Doãn Sát không thể nói cho cô biết, ít nhất là hiện tại không thể nói cho cô biết.

Mặc dù cô lắc đầu, nhưng trong đầu lại bắt đầu hiện lên cảnh tượng ngày đó.

Còn nhớ rõ đêm ấy, khi cô lao ra ngoài, người nhào lên sớm hơn cô, là Lục Liên Tiểu đã tìm ra cái gì đó ở trong túi xách.

Ngay khi Lục Liên Tiểu xông tới, vừa đúng lúc Từ Khải cầm cây gậy đánh Tiết Hà né tránh, cô nhất thời không dừng bước chân được, dưới chân bị mất thăng bằng một cái, trực tiếp ngã vào ngực Tiết Hà nằm trên mặt đất.

Mà Doãn Sát đứng ở sau lưng Từ Khải, cách một đoạn không xa, nhặt cái gì đó lên.

Lập tức nghe thấy tên kia cười nói: “Tiết Hà, thật thú vị, lại có người vì mày ——”

Sau đó là “Bốp” một tiếng, người đàn ông kia còn chưa nói hết, trên đầu đã bị gạch đập vào, máu chảy từ trên trán xuống, nhìn hấn ta, Lục Liên Tiểu thét lên, người đàn ông kia không biết là chết hay là chỉ bị ngất rồi ngã xuống đất.

Lục Liên Tiểu lại ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy Từ Sát Sát cầm cục gạch trên tay, máu trên cục gạch ấy vẫn một giọt lại một giọt rơi xuống.

Tay cô run run, cũng không biết là thì sao, vừa kinh hoàng nhìn Tiết Hà nằm trên mặt đất, vừa nhìn Từ Sát Sát cầm gạch trong tay cũng ngăn cả người, tay che bụng Tiết Hà, trong miệng vẫn liên tục nói “Thật xin lỗi”.

Khi đó Từ Sát Sát cũng không chú ý tới Lục Liên Tiểu đã không bình thường, rồi sau đó lại bị Lục Dĩ Trạch vừa mới đến kéo cánh tay lại: “Từ Sát Sát! Không phải tôi nói chờ tôi đến sao?”

Cả đời Lục Dĩ Trạch chỉ có một lần nổi giận với Từ Sát Sát, cũng là vào khi đó. Lúc đó anh thật sự tức giận, giọng nói và ánh mắt tràn đầy trách cứ, anh cứ như vậy, không khống chế được hét to về phía Từ Sát Sát.

Sau khi bình tĩnh, lại nhìn thấy người đàn ông trên đất kia, thậm chí hơi thở một chút, phát hiện chỉ bị ngắt đi, ít nhiều gì Lục Dĩ Trạch cũng cảm thấy yên tâm hơn, lập tức bấm gọi điện thoại cho đồn cảnh sát điện thoại và bệnh viện.

Đi tới chỗ Từ Sát Sát đang đứng ngây ngốc, ôm cô vào lòng: “Không có chuyện gì.”

“Nghe này, chốc lát nữa cảnh sát tới đây, phải nói là anh đánh người kia.”

Từ Sát Sát lại đẩy Lục Dĩ Trạch ra, đi tới quầy xuống chỗ Lục Liên Tiểu, rồi sau đó kéo tay Lục Liên Tiểu sang, nhìn Tiết Hà nằm ở nơi đó còn đang chảy máu, đoạt lấy thứ gì đó vẫn luôn bị cô siết chặt trong tay.

——“Không, đều là em làm.”

.....

Lục Liên Tiểu bởi vì Tiết Hà và mình mà tinh thần bị tổn thương cực lớn, cho nên Doãn Sát chưa bao giờ trách Lục Dĩ Trạch nghiêm khắc và trách tội mình.

Nếu như nói Tiết Hà là ngọn nguồn của tội ác, thì Từ Sát Sát cô chính là chất xúc tác trong chuyện này, kết quả là sau loạt phản ứng, đã khiến Lục Liên Tiểu xóa sạch trí nhớ về bọn họ.

Lắc đầu một cái, Doãn Sát lấy bịt mắt ra đeo lên trên đầu, không nói chuyện với Lục Liên Tiểu nữa, bắt đầu ngủ bổ sung trên máy bay.

**

Hai người ở lại Italy tổng cộng hết bốn năm ngày, trong ngày đến Italy hôm ấy lập tức đi gặp Tô Khiết.

Sau khi Doãn Sát giải thích với Tô Khiết một chút về nguyên nhân không thể đưa bạn trai tới xong, bị Tô Khiết trêu ghẹo nói khi hai người kết hôn nhất định phải mời cô ấy, Doãn Sát cười đồng ý.

Show thời trang hôm thứ tư cử hành rất thuận lợi, Lục Liên Tiểu dưới sự giới thiệu của Doãn Sát biết được rất nhiều người, mặc dù không nhớ được tên, nhưng ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết.

Sau khi buổi biểu diễn thời trang kết thúc, Doãn Sát dẫn cô đi chơi, đi dạo qua rất nhiều địa điểm.

Một chuyến du lịch kết thúc rất nhanh, lúc trở lại, hai người càng thêm thân thiết. Tay cầm tay đi ra khỏi sân bay, lập tức thấy Lục Dĩ Trạch cũng vừa đi công tác trở lại đứng chờ cách đó một đoạn.

Doãn Sát cười tiến lên ôm lấy Lục Dĩ Trạch ngay trước mặt Lục Liên Tiểu, Lục Liên Tiểu cũng không chê cười, vụng trộm cười kéo rương hành lý đi về phía trước.

Khi trở về vẫn đưa Lục Liên Tiểu về phòng trọ trước.

Lục Dĩ Trạch để hành lý lên xe, nhờ Phương Thành cùng đi đón máy bay lái xe, mình và bạn gái, em gái ngồi ghế sau xe, nói chuyện về những gì nghe thấy nhìn thấy ở Italy.

Kể từ sau khi đi Italy, tâm tình Lục Liên Tiểu vẫn rất tốt.

Lục Dĩ Trạch đã lâu chưa thấy em gái vui vẻ như thế, sau khi cười nghe cô nói xong tất cả mọi chuyện cũng đã đến phòng trọ.

Lục Liên Tiểu không để cho anh trai đưa mình lên trên lầu, cầm lấy rương hành lý nhỏ của mình phát phát tay tự đi lên.

Khi Phương Thành lái xe ra khỏi tiểu khu, Doãn Sát hạ cửa kính xe xuống cảm thụ nhiệt độ ngoài xe, nhưng bởi vì thấy một chiếc xe dừng ở bên đường, lập tức bảo Phương Thành mau chóng dừng xe lại.

Lục Dĩ Trạch theo ánh mắt của Doãn Sát nhìn qua, cũng có chung suy nghĩ với Doãn Sát.

Đó là xe của Tiết Hà, nhưng mà trong xe không có ai.

Lập tức đi xuống xe với cô, cùng nhau đi lên nhà Thi Dương.

Lúc này cửa phòng mở rộng, chuyện bọn họ vẫn luôn ngăn cản, lo lắng cứ không kịp đề phòng bất ngờ xảy ra như vậy —— Sau năm năm sau, rốt cuộc Lục Liên Tiểu cũng nhìn thấy Tiết Hà một lần nữa.

Mà khi bọn họ đi vào gian phòng, lại thấy Lục Liên Tiểu ôm lấy Tiết Hà từ phía sau.

Ôm thật chặt, giống như vừa buông tay sẽ mất đi một lần nữa

24. Chương 24

Ngày hôm qua Tiết Hà trở lại nơi này là vì muốn lấy lại bản sao hợp đồng đã để quên, cũng thuận tiện nằm ngủ lại đây.

Bởi vì trong thời gian trước đó khi liên lạc với Lục Dĩ Trạch anh biết được Doãn Sát sắp dẫn Lục Liên Tiểu ra nước ngoài giải sầu, nghĩ rằng các cô sẽ không trở về nhanh như vậy, cho nên đêm qua cứ yên tâm ngủ một đêm ở trên ghế sofa.

Nhưng mà sao lại không khéo như vậy, khi anh cầm bản sao hợp đồng chuẩn bị đi thì Lục Liên Tiểu mở cửa phòng ra, gặp lại nhau một lần nữa sau năm năm, hai người cứ bốn mắt nhìn nhau như vậy.

Anh nhanh chóng quay người đi, nhưng không biết thế nào Lục Liên Tiểu lại ôm lấy anh.

Hình như đó là một thói quen nói không nên lời, ngay cả Lục Liên Tiểu cũng không thể nào giải thích được khi lần đầu tiên gặp một người xa lạ phản ứng đầu tiên của mình không phải hô ăn trộm ăn cướp, mà là nhào tới ôm lấy anh.

Câu nói ra khỏi miệng chính là hỏi rằng “Anh là ai?”, nhưng giọng nói lại êm ái như vậy, giống như là giọng nói dịu dàng đối với người mình yêu thích, cô cũng có thể nghe thấy tiếng trái tim mình nhảy loạn thình thịch khi ôm Tiết Hà.

Doãn Sát đứng ở trước mặt Lục Dĩ Trạch, kéo Lục Liên Tiểu đang ôm Tiết Hà ra, hung hăng nhìn chằm chằm Tiết Hà, đưa tay túm lấy cánh tay Tiết Hà, kéo Tiết Hà ra khỏi nhà trọ lại nói với Lục Dĩ Trạch vẫn đang đứng nguyên tại chỗ: “Anh đi giải thích với Liên Tiểu đi.”

Lôi Tiết Hà đến hành lang, Doãn Sát lại đá một phát về phía anh.

Lần này Tiết Hà không chịu đựng giống như trước nữa, mà hét to về phía Doãn Sát, bộc lộ hết tất cả những điều không vừa lòng ra ngoài: “Từ Sát Sát, cô cứ đánh tôi như vậy, nghĩ rằng tôi sẽ không đánh cô sao?”

Năm đó Tiết Hà vốn đã bị một nhát kia đâm bị thương nặng, lại bị người yêu lãng quên nhiều năm như vậy, trong lòng đã đủ kìm nén bất cứ. Hiện tại ngay cả muốn gặp mặt một lần cũng không thể, không cẩn thận gặp được lại bị Doãn Sát đạp cho một phát, kìm nén lâu như vậy rốt cuộc cũng bạo phát ra.

Đây vẫn là lần đầu tiên Doãn Sát nhìn thấy Tiết Hà nổi giận, sững sờ tại chỗ, thật lâu mới nói với anh: “Cậu thử đánh tôi một chút xem.”

Cuộn chặt nắm tay, cũng không để ý đến Doãn Sát nữa, Tiết Hà ngồi xuống bậc thang, nhìn cửa sổ đối diện cầu thang, lúc này thời tiết ngoài cửa sổ cũng đã trở nên âm u hơn nhiều.

Nhiều năm trước cũng như thế này mà trêu chọc tới Từ Khải, khi đang đi ở cầu thang bởi vì bị Từ Khải thấy ngứa mắt nên bị hất đánh, rồi sau đó Tiết Hà càng thêm kích động dẫn theo một đám côn đồ đến phá quán của hắn, hai người cứ kết thù với nhau như vậy.

Đêm đó cảnh sát mang Từ Sát Sát và Lục Dĩ Trạch đi, mình và Lục Liên Tiểu lại bị đưa đến bệnh viện.

Sau khi anh được cấp cứu, nghe nói trước đây Từ Khải đã có mấy tiền án, lại thêm vụ này nữa, sẽ bị xử ngồi tù mấy năm.

Mà Từ Sát Sát bởi vì còn kém một tháng nữa mới đến tuổi trưởng thành, cộng thêm Từ Chấn Phi và Tiết Hải Đăng vụng trộm trợ giúp, lập tức nộp tiền sau đó được bảo lãnh ra.

“Từ Sát Sát, cô hoàn toàn không biết năm năm này tôi sống như thế nào đâu.”

Tiết Hà cười bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Khi biết được Lục Liên Tiểu khỏi bệnh lại quên mất mình, anh cảm thấy vừa may mắn vừa bi ai. Hoàn toàn không ngờ, tấm vé để hai người cùng nhau đi đến đại học A kia, kết quả lại biến thành một mình anh lên đường bay đến nước Mỹ.

Tiết Hải Đằng chỉ đưa cho anh một khoản tiền, để cho anh tự mình sắp xếp ổn thỏa.

Mà khi anh ở nước Mỹ nghe nói Lục Liên Tiểu thích làm nghệ sĩ, nên anh bắt đầu gây dựng sự nghiệp vì cô.

Đầu tư mộ khoản tiền, cộng thêm ánh mắt tinh chuẩn, anh buôn bán càng làm càng lớn, cũng càng ngày càng có năng lực để Lục Liên Tiểu có một cuộc sống tốt hơn. Anh mở ra Hòa Ngu, phát triển Hòa Ngu, thật ra thì cũng là vì có thể trở thành một người đủ lớn mạnh, để cho nàng phát triển tốt hơn.

“Tiết Hà, vậy chắc anh cũng không biết tôi vượt qua năm năm này như thế nào đâu?”

Cuối cùng Doãn Sát ném lại cho anh một câu nói như vậy, trở lại nhà trọ, dùng sức đóng cửa lại, “Rầm”, tiếng vang truyền khắp cả tầng lầu, Tiết Hà cúi đầu, khóe miệng cũng là nụ cười khổ sở.

**

Sau khi Doãn Sát kéo Tiết Hà ra khỏi nhà trọ, Lục Dĩ Trạch để em gái ngồi xuống ghế sofa.

Không tiếp tục giấu giếm nữa mà nói thẳng cho cô biết.

“Tiết Hà đã từng là bạn trai của em.”

Lục Dĩ Trạch sẽ không nói láo, nói một câu chuyện linh tinh gì đó để lừa Lục Liên Tiểu, mà chỉ nói ra sự thật.

Khi Doãn Sát trở lại lần nữa, chỉ thấy một mình Lục Dĩ Trạch ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Còn Lục Liên Tiểu đã trở về phòng ngủ, khóa cửa lại, chỉ chỉ cửa, Doãn Sát nhỏ giọng hỏi: “Liên Tiểu không có việc gì chứ?”

Lục Dĩ Trạch lắc đầu một cái, đứng dậy kéo tay Doãn Sát: “Vẫn chưa nhớ ra, nói là cảm thấy trái tim rối loạn, muốn ở một mình yên lặng một chút, chúng ta đi thôi.”

Doãn Sát gật đầu một cái, nhìn lại cửa phòng đã đóng chặt, ra cửa mới phát hiện chỗ cầu thang đó đã không có ai, Tiết Hà cũng đã đi, cô có chút mất mát đi xuống lầu với Lục Dĩ Trạch.

Buổi tối, hai người ăn một bữa đơn giản ở bên ngoài, tâm tình của Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch cũng bị ảnh hưởng bởi vì chuyện kia, dọc theo đường đi kể cả khi về đến nhà cũng không nói mấy câu.

Một tuần không trở về nhà, cũng hơi bụi bặm, quét dọn qua loa một lần, sau khi rửa mặt hai người lập tức trở về phòng của mình.

Doãn Sát nằm lý ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, một bên là bởi vì trong lòng có chuyện, một bên là bởi vì chênh lệch thời gian chưa thích ứng kịp.

Nửa đêm, hơn mười hai giờ, cô cảm thấy hơi khô miệng, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, thấy đèn trong phòng Lục Dĩ Trạch đã tắt, nhẹ nhàng đi tới chỗ tủ lạnh trong phòng bếp.

Đi được một nửa lại thấy một người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, sau khi bị hù dọa lập tức kêu lên “A”.

Mở đèn, thì ra là Lục Dĩ Trạch ngồi ở chỗ đó, anh cầm điện thoại di động, cũng bởi vì không ngủ được nên mới ngồi ngơ ngẩn ở ghế sofa.

Mở tủ lạnh ra, cầm hai chai nước lạnh đi tới ngồi xuống bên cạnh Lục Dĩ Trạch, đưa cho anh một chai.

Uống nước lạnh vào, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Anh nói với Liên Tiểu như thế nào?” Doãn Sát hỏi.

Lục Dĩ Trạch để tay ở trên vai Doãn Sát, kéo cô sang, để cho cô tựa vào trong ngực mình, khẽ thở dài một hơi: “Về cơ bản đã nói cho Liên Tiểu biết.”

—“Bởi vì Tiết Hà bị đánh thiếu chút nữa là chết, hơn nữa Sắt Sắt lại đánh Từ Khải, em bị kinh sợ, cho nên khoảng thời gian đó tinh thần không bình thường. Cha sợ em trở lại tình trạng giống như lúc đó cho nên mới giấu diếm em năm năm như vậy.”

Lục Dĩ Trạch nói như thế với Lục Liên Tiểu, chẳng qua là lúc đó Lục Liên Tiểu cũng không tin tưởng.

“Anh, thì ra là ở trong mắt mọi người em là người không chịu được hoảng sợ như vậy sao?”

Lục Dĩ Trạch gật đầu một cái, không tiếp tục nói cho Lục Liên Tiểu biết nhiều hơn.

.

“Cho nên, Liên Tiểu vẫn không nhớ gì cả?” Doãn Sắt hỏi.

Lục Dĩ Trạch “Ừ” một tiếng, ôm chặt Doãn Sắt.

Trong phòng khách nhỏ tối om, hai người dựa sát vào nhau, cứ mơ mơ màng màng như vậy mà ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, lúc sáu giờ, Lục Dĩ Trạch tỉnh lại, Doãn Sắt đang dựa vào bờ vai anh, ngủ an tĩnh. Ôm cô lên, đặt cô ở trên giường, đi ra khỏi phòng.

Anh nghĩ nghĩ, ra khỏi nhà, lái xe trở về nhà họ Lục một chuyến.

**

Lúc về đến nhà vừa đúng 7h, Lục Dật Phàm bởi vì bị tức nên vẫn ở nhà nghỉ ngơi, thấy con trai trở lại cũng không tỏ vẻ vui mừng gì, cũng không cho Lục Dĩ Trạch đi vào cửa phòng ngủ.

Liên Ngọc Thanh lại an ủi con trai: “Con và Liên Tiểu đều đi hết, cha con tức giận, con cũng nên thông cảm.”

Mức chén cháo cho con trai, Lục Dĩ Trạch nhận lấy, kéo mẹ xuống để cho mẹ ngồi bên cạnh mình: “Mẹ, ngày hôm qua Tiết Hà đã gặp mặt Liên Tiểu, con cũng đã nói cho Liên Tiểu biết.”

Hình như Liên Ngọc Thanh đã đoán trước được có thể sẽ xảy ra chuyện như vậy, cho nên cũng không có phản ứng gì, chỉ gật đầu một cái: “Thuận theo tự nhiên thôi.”

Liên Ngọc Thanh chuyển đề tài, hỏi tới cuộc sống của con trai: “Nghe nói con và Sắt Sắt sống cùng nhau?”

Lục Dĩ Trạch trả lời một tiếng “Đúng vậy”, cầm thìa lên ăn cháo. mấy ngày không có ở nhà, mùi vị thật là quen thuộc.

Mẹ Lục cũng không hỏi tiếp, ánh mắt dịu dàng nhìn con trai đứng lên, vuốt ve bả vai con trai, đi tới phòng bếp tiếp tục làm bữa ăn sáng.

Vào lúc này, chuông cửa vang lên, Lục Dĩ Trạch đang ăn cháo, nhìn đồng hồ tay một chút, hiện tại là bảy rưỡi, không biết ai tới nhà họ Lục sớm như vậy, ngẩng đầu nhìn qua, trên màn hình theo dõi là bóng dáng một cô gái.

Mẹ đang bận ở trong phòng bếp, không nghe thấy, Lục Dĩ Trạch lập tức đứng dậy đi mở cửa, đi tới trước màn hình mới nhìn rõ người tới không phải là ai khác, mà chính là em gái anh Lục Liên Tiểu.

Mở cửa, Lục Liên Tiểu không để ý đến anh trai của mình, đi thẳng đến trước cửa phòng Lục Dật Phàm, muốn nói chuyện trực tiếp với ông.

Lục Dật Phàm mở cửa, hai anh em mới phát hiện một tuần này, cha mình đã già hơn rất nhiều rồi.

Trước kia tinh thần cha luôn luôn tốt, hiện tại tóc đã hoa râm nhiều, cả người cũng gầy đi.

Lục Liên Tiểu bởi vì nhìn thấy cha như vậy mà khí thế tiêu tan không ít, nhưng mà vẫn nói với cha: “Cha, ý định của con là đến thành phố A với Tiết Hà.”

Sắc mặt Lục Dật Phàm biến đổi rất nhanh, đi thẳng về phòng mình đóng cửa lại, không muốn nhìn hai người ngoài cửa nữa.

“Con muốn nhớ lại quá khứ, nếu như cứ trốn tránh con sợ con sẽ bỏ qua rất nhiều chuyện.” Cô cúi đầu nói xin lỗi, “Cha, thật xin lỗi, con biết rõ cha chỉ muốn tốt cho con.”

Lục Liên Tiểu nói dứt lời, xoay người nhìn Lục Dĩ Trạch, nói với anh: “Cho em số điện thoại của Tiết Hà, em muốn tìm anh ấy.”

Sau khi lấy được số điện thoại của Tiết Hà, Lục Liên Tiểu chào tạm biệt với mẹ rồi rời đi.

Ba giờ chiều, Lục Dĩ Trạch nhận được tin nhắn Lục Liên Tiểu gửi tới, nói vẫn không liên lạc được với Tiết Hà, gọi điện thoại tới Hòa Ngu hỏi mới biết đêm qua anh ấy đã trở về thành phố A, lúc này cô đang chuẩn bị lên máy bay đến thành phố A.

Lục Dĩ Trạch cất điện thoại di động, ra khỏi phòng làm việc, đi tới thang máy, muốn xuống Thi Sát xem Doãn Sát buôn bán như thế nào, thuận tiện xoa dịu tâm tình một chút.

Khi thang máy xuống đến lầu một, anh lại nhận được điện thoại mẹ gọi tới.

Để điện thoại xuống, tâm tình của anh càng thêm phiền não. Bước nhanh đi tới Thi Sát, Doãn Sát đang ngồi ở trước bàn thiết kế trang phục cho mùa sau, thấy Lục Dĩ Trạch tới, cô đứng lên, lập tức bị Lục Dĩ Trạch ôm vào trong lòng.

Lục Dĩ Trạch ôm rất chặt, chặt đến nỗi khiến cô có chút thở không nổi.

Khasc trong cửa hàng đang chọn quần áo thấy được cảnh này, đều cúi đầu cười không nói. Mà những nhân viên cửa hàng cũng nhỏ giọng thảo luận chuyện hai người, dường như là ánh mắt của mọi người đều tập trung vào nơi này.

“Sao vậy?” Cầm đặt lên bả vai Lục Dĩ Trạch, không hiểu tại sao đột nhiên anh lại hành động như thế.

Lục Dĩ Trạch lại ôm chặt lấy cô, sau đó buông Doãn Sát ra nhìn cô nói: “Sát Sát, đi đến bệnh viện cùng với anh đi.”

Tác giả có lời muốn nói: ưnh ~ sẽ không có chuyện gì

25. Chương 25

Khi Lục Dĩ Trạch và Doãn Sát đến bệnh viện, Liên Ngọc Thanh đang đi ra từ trong phòng bệnh.

Thấy con trai và Doãn Sát tới, nhíu mày đưa bọn họ vào phòng.

Sau buổi trưa, bởi vì Lục Dật Phàm bị cao huyết áp hơn nữa bị tức giận, nhất thời khí huyết công tâm (nhồi máu cơ tim), khi đứng dậy tối sầm mắt lại, ngất đi. Lúc ấy Liên Ngọc Thanh hoàn toàn hoảng sợ, lập tức gọi 120 đưa Lục Dật Phàm đến bệnh viện.

Cũng may sau khi kiểm tra một lượt, bác sĩ nói là chỉ cần điều dưỡng một thời gia thì sẽ không sao cả.

Nhưng mà vẫn khiến Liên Ngọc Thanh không ngừng kinh sợ, giọng nói cũng có chút run rẩy. Sau khi chuyển lời nói mà bác sĩ nói với bà cho Lục Dĩ Trạch xong, Liên Ngọc Thanh ra khỏi gian phòng.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Lục Dật Phàm vẫn còn đang ngủ mê man, còn có Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch.

Hai người tay cầm tay, nhìn Lục Dật Phàm ngủ say, Doãn Sát xoay người, nghiêng đầu nhìn về phía Lục Dĩ Trạch, mở miệng hỏi trước “Lục Dĩ Trạch, gần đây có phải anh rất bận hay không?”

Không biết Doãn Sát hỏi cái này làm cái gì, Lục Dĩ Trạch vẫn gật đầu một cái.

“Gần đây công việc tương đối nhiều, lần trước đi công tác nói chuyện một thương vụ lớn, có lẽ trong khoảng thời gian này còn phải thường xuyên ra nước ngoài.”

Nói tới chỗ này, nhìn cha anh nằm trên giường bệnh, nghĩ tới em gái đang giận dỗi cha không có ở đây, mình cũng sẽ ba ngày hai bữa đi công tác nước ngoài, để lại một mình mẹ chăm sóc ——

Nghĩ tới đây, có lẽ là anh đã hiểu ý của Doãn Sắt, quay đầu lại lập tức nhìn thấy Doãn Sắt nhàn nhạt cười vòng tay lên cánh tay Lục Dĩ Trạch: “Không cần lo lắng, em sẽ tới chăm sóc ba anh.”

Ánh mắt tỏ vẻ hơi nghi ngờ nhìn Doãn Sắt, liệu cô có thể chăm sóc người khác hay không? Nhìn chằm chằm Doãn Sắt đang tràn đầy lòng tin, Lục Dĩ Trạch hỏi “Em chắc chắn muốn chăm sóc ba anh?”

Chỉ thấy Doãn Sắt gật đầu một cái, vỗ vỗ Lục Dĩ Trạch nói: “Xác định, anh yên tâm đi.”

Hai người thăm, cuối cùng biến thành hai người Doãn Sắt và Liên Ngọc Thanh ngồi ở trong phòng bệnh chờ đợi Lục Dật Phàm tỉnh lại. Còn Lục Dĩ Trạch bởi vì công ty có chuyện phải trở về, nên chào tạm biệt mẹ và Doãn Sắt.

Lục Dật Phàm tỉnh lại vào buổi tối, ngủ một giấc dậy tinh thần tốt hơn rất nhiều, khi mở mắt ra thấy Doãn Sắt lại xụ mặt xuống một lần nữa.

“Cô đến đây làm cái gì?” Nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn thấy cô.

Lần này Doãn Sắt không mạnh miệng, mà nói với Liên Ngọc Thanh: “Dì Liên, chú Lục tỉnh rồi, con cũng cần phải trở về, ngày mai con lại tới.”

Dứt lời đứng dậy, vẫn không quên búống bình với Lục Dật Phàm một lần: “Chú Lục, mặc dù cháu biết chú không muốn nhìn thấy mặt cháu, nhưng mà mấy ngày kế tiếp, chỉ sợ mỗi ngày chú đều phải nhìn thấy cháu rồi.”

Lục Dật Phàm vẫn nhắm mắt như cũ, không trả lời lại Doãn Sắt.

Chờ ở cửa bệnh viện, nhiệt độ bên ngoài cũng hơi cao, gió thổi mang theo hơi nóng, mặc dù mới vừa rồi Doãn Sắt tỏ ra vui sướng, nhưng trên thực tế vẫn bối vì cha Lục đột nhiên nằm viện mà kinh sợ.

Trừ lần Lục Liên Tiểu và Tiết Hà nằm viện ra, đây là lần thứ hai cô tới nơi này, trên đường tới đây, trong lòng cô dĩ nhiên là sợ hãi, cũng may được cho biết là không có gì đáng ngại.

Nghĩ tới đây, Lục Dĩ Trạch lái xe đi qua, lại không thấy Lục Dĩ Trạch ở trong xe, chỉ có Phương Thành.

“Doãn tiểu thư, buổi chiều tổng giám đốc Lục tạm thời đi công tác, dặn tôi đưa cô về.”

Gật đầu một cái, vừa bước lên xe trong đầu vừa nghĩ ngày mai nên chuẩn bị thứ gì để mang đến đây.

**

Ngày thứ hai, Doãn Sắt dậy thật sớm, sau khi dặn dò nhân viên ở Thi Sắt một số chuyện thì đi đến siêu thị một chuyến.

Cô muốn mua một chút đồ mang đến, nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ hồi lâu cũng không biết mua cái gì, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Hà Văn Chi, hỏi ý kiến của bà xong mới mua trái cây.

Khi đến bệnh viện, trong phòng bệnh rất an tĩnh, Lục Dật Phàm đang truyền nước biển, Liên Ngọc Thanh ngồi bên cạnh xem tạp chí.

Doãn Sắt đặt trái cây ở đầu giường Lục Dật Phàm, cầm lấy một quả táo, định gọt cho Lục Dật Phàm.

Tìm nửa ngày, cũng không tìm được dao gọt trái cây, lại nghe thấy Lục Dật Phàm ở bên cạnh “Hừ” một tiếng: “Trước kia không phải cô luôn mang theo bên mình một cái dao gọt trái cây sao?”

Trong lời nói còn có cảm giác nhớ lại chuyện quá khứ, ông nhớ lúc ấy Doãn Sắt tự nhận là cô không cần thận đã dùng dao gọt trái cây đâm Tiết Hà, cô còn nói ngày nào cô cũng mang dao gọt trái cây theo.

Dĩ nhiên là Lục Dật Phàm không biết chân tướng sự việc lúc ấy, vì Doãn Sắt nhận tội thay Lục Liên Tiểu cho nên mới khiến Lục Dật Phàm vẫn luôn hiểu lầm mình, nhưng mà cô cũng không muốn nói rõ ràng.

Cho nên Lục Dật Phàm vừa nói như thế, Doãn Sắt ghen lời cũng không giải thích nhiều, ra khỏi cửa phòng, mua một con dao ở bên ngoài.

Gọt trái táo mất một lúc lâu mới xong, Lục Dật Phàm cuối cùng vẫn giữ mặt mũi cho Doãn Sắt, ăn một chút.

Doãn Sắt cười ha hả rửa đĩa đựng trái cây, đặt lại chỗ cũ, sau đó tạm biệt, trở về Thiên Trạch.

Buổi tối sẽ lại đến nữa.

**

Mấy ngày liên tiếp Doãn Sắt đều đi từ nhà đến Thiên Trạch, rồi đến bệnh viện, tới tới lui lui vài chuyến. Có lúc Lục Dật Phàm hoàn toàn không muốn nhìn thấy cô, nhưng đuổi thể nào cô cũng không đi.

Ngày thứ ba, lúc Lục Dĩ Trạch đi công tác trở lại, đã là hơn chín giờ tối. Bởi vì nhiều ngày Liên Ngọc Thanh chưa trở về nhà, cho nên hôm nay trở về thu dọn đồ đạc, để một mình Doãn Sắt ở lại đây.

Mấy ngày nay cô đã sử dụng hết mọi phương thức để nịnh nọt Lục Dật Phàm nhưng Lục Dật Phàm chẳng tiếp nhận cô chút nào, Doãn Sắt mệt mỏi dựa vào ghế salon nhỏ bé ở bệnh viện ngủ thiếp đi.

Khi Lục Dĩ Trạch đến lập tức nhìn thấy Doãn Sắt đang ngủ an tĩnh trên ghế salon, còn cha anh thì đang nằm trên giường hình như cũng đã ngủ say.

Đi tới bên cạnh Doãn Sắt, vài ngày không gặp càng thấy nhớ. Gọi điện thoại hay gửi tin nhắn, cũng không sánh bằng lập tức trở về nhìn thấy cô, như vậy tốt hơn. Tay nâng bả vai cô lên, kéo qua, để cho đầu cô tựa lên trên vai mình.

Đèn hơi tối, Lục Dĩ Trạch vẫn có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài của Doãn Sắt, nhiều hơn, là quãng thâm ở mắt, bởi vì mệt mỏi mà rõ ràng hơn.

Nhẹ nhàng hôn một cái lên trên trán cô, anh nở nụ cười thản nhiên, quay đầu lại lại phát hiện Lục Dật Phàm đang hơi hí mắt ra nhìn bọn họ.

Trong lúc cha con trao đổi ánh mắt, Lục Dĩ Trạch thấy hình như cha đang nói cái gì đó, đặt ngón trỏ lên môi, ‘Xuyt’ một tiếng, Lục Dật Phàm biết con trai không muốn đánh thức Doãn Sắt còn đang ngủ.

Không để ý tới Lục Dĩ Trạch nữa, lật người nhắm mắt lại ngủ.

**

Buổi sáng trước hôm Lục Dật Phàm kết thúc đợt điều dưỡng chuẩn bị ra viện, không thấy Doãn Sắt tới.

Mãi cho đến ba giờ chiều, trong phòng bệnh vẫn không thấy bóng dáng Doãn Sắt đâu.

Một người mỗi ngày đều có thể nhìn thấy vô số lần, đột nhiên biến mất tầm, Liên Ngọc Thanh ngồi ở bên cạnh Lục Dật Phàm gọt lấy trái cây cũng nhắc đến chuyện này: “Tại sao hôm nay đến giờ này rồi mà Sắt Sắt vẫn chưa tới ——”

“Không đến cũng tốt, đỡ phải phiền lòng.”

Ăn ở hai lòng, khẩu thị tâm phi.

Doãn Sắt không đến, Lục Dật Phàm cũng có chút hoảng hốt, cả buổi sáng đều nghĩ không biết có phải con bé nhà họ Từ kia đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi không, vẫn luôn miệng nói là sẽ kiên trì đến cùng, tại sao lại bỏ dở giữa chừng như vậy chứ.

Một người có tính tình cương quyết, rốt cuộc cũng có một ngày bị mài mòn, cho nên lúc này Lục Dật Phàm rốt cuộc có thể hiểu tại sao con trai mình lại thích Doãn Sắt rồi.

Bởi vì ít nhất cô đã kiên trì với Lục Dĩ Trạch tới cùng, theo đuổi ba năm, sau đó trở về nước một lần nữa, Doãn Sắt vẫn không từ bỏ.

Ông nằm viện mấy ngày nay, ngày nào Doãn Sắt cũng lượn quanh bên cạnh ông, nói Lục Dĩ Trạch chỗ này tốt chỗ kia tốt, đều là Lục Dật Phàm ông đã dạy được một người con trai tốt như vậy.

Mới đầu ông vô cùng không thích, biết là đang nịnh nọt mình, nhưng mà một ngày không nhìn thấy cô, rõ ràng là ông cũng có chút hoảng loạn.

Thở dài một hơi, Lục Dật Phàm để tờ báo trong tay xuống, muốn xuống giường tản bộ.

Liên Ngọc Thanh vốn định đi cùng nhưng bị Lục Dật Phàm từ chối.

Khi đi ngang qua khoa da liễu, lại nghe thấy tiếng khóc quen thuộc, ông lập tức dừng bước, nhìn vào bên trong, thấy Lục Dĩ Trạch đang ôm Doãn Sắt, tay vỗ vỗ đầu cô an ủi, còn bác sĩ thì đang bôi thuốc lên vết thương trên đùi cô.

Trên đùi cô có một mảng đỏ, hình như là bị phỏng, cũng bởi vì quá đau mà nước mắt chảy ròng.

Thấy cảnh tượng như vậy, phản ứng đầu tiên của Lục Dật Phàm là —— cười.

Nhưng mà trong nụ cười kia lại bao hàm quá nhiều cảm xúc: lại một lần nữa phát hiện thì ra là con trai của mình thương yêu cô gái kia như vậy, phát hiện nhiều năm đeo bám dai dẳng như vậy cuối cùng mình lại thua trận.

Nhẹ nhõm cộng thêm tự giễu, ông cúi đầu mỉm cười, ngồi trên ghế dài ngoài cửa nhìn người trong phòng, cũng không lại gần.

Cuối cùng Doãn Sắt ở lại trong phòng xử thuốc, Lục Dĩ Trạch đi ra lập tức nhìn thấy Lục Dật Phàm ngồi ở chỗ đó: “Cha, tại sao cha ——”

Lục Dật Phàm chỉ chỉ vào trong phòng bệnh: “Đi ra ngoài tản bộ, con bé nhà họ Từ kia làm sao vậy?”

Lục Dĩ Trạch lắc đầu một cái, nhớ tới chuyện đã xảy ra sáng sớm hôm nay cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ và buồn cười.

Doãn Sắt vốn không biết nấu nướng lại cố gắng chịu đựng vào bếp nấu một nồi canh mang đến cho Lục Dật Phàm, kết quả dùng nồi áp suất ninh một nồi xương hầm, nhưng bởi vì không biết dùng nồi áp suất, khi hơi chưa thoát hết đã trực tiếp mở nắp ra.

Sau một tiếng “Oành” nặng nề, nước nóng văng lên trên đùi cô, lúc này tiếng thét cộng với tiếng gào khóc hù dọa đến Lục Dĩ Trạch đang ở bên trong phòng ngủ xem văn kiện chạy ra khỏi phòng.

Sau khi chườm nước đá, da vẫn bị phỏng, cũng có chút nghiêm trọng, nên anh ôm cô đến bệnh viện.

Lục Dĩ Trạch nghĩ tới điều gì, trở về phòng một chuyến, lấy bình giữ nhiệt mà Doãn Sắt cố gắng chuẩn bị trước khi tới bệnh viện.

“Canh vẫn có thể uống.” Đổ canh ra một cái chén nhỏ, đưa cho Lục Dật Phàm.

Uống một hớp xuống bụng, Lục Dật Phàm nhíu mày một cái, cuối cùng uống hết cả chén.

Cầm chén đặt ở trên ghế dài, đứng lên, vỗ vỗ bả vai con trai: “Về sau cũng tùy các con thôi, ba đã già, cũng không quản được các con nữa.”

Nghĩ đến con gái Lục Liên Tiểu đã sớm đến thành phố A, mình ngã bệnh cũng không nói cho nó biết.

Lục Liên Tiểu đã muốn đổi mặt với quá khứ mà mình đã trải qua, ông bởi vì Lục Liên Tiểu mà phản đối Doãn Sắt và Lục Dĩ Trạch thì có ích lợi gì chứ, chỉ khiến người bên cạnh dần dần rời xa mà thôi.

Rốt cuộc cũng nộp vũ khí đầu hàng, uyển chuyển nói với Lục Dĩ Trạch rằng mình sẽ không phản đối nữa.

.....

Lục Dĩ Trạch chẳng qua chỉ cảm thấy quá mức đột ngột, không ngờ chỉ vì cha bị ốm một trận mà lại đồng ý cho anh và cô nhanh như thế.

Nhìn bóng lưng cha rời đi, phản ứng đầu tiên chính là lấy điện thoại ra gọi cho Từ Chấn Phi.

“Bác Từ, con sẽ tới thực hiện cái cam kết kia.”

Nhiều ngày trước ở nhà họ Từ, anh đã từng lấy ra một cái hộp hình lập phương nhỏ đưa cho Từ Chấn Phi: “Cháu và bác lập một cam kết, đợi đến khi cha cháu đồng ý, cháu sẽ đến đòi nó về.”

Hiện tại, cuối cùng đã tới lúc này.

Từ Chấn Phi nhanh chóng đồng ý: “Tôi đang ở nhà, tới đây lấy đi.”

Lục Dĩ Trạch buông điện thoại xuống, tâm tình cực tốt, trong tay đang bưng bình canh loãng còn dư chút, anh cầm chén lên, uống nốt chỗ canh còn lại.

Người mùi vị cũng không tệ, bởi vì đặt trong hộp giữ nhiệt, vẫn còn nóng.

Anh thổi thổi, uống một hớp.

Thiếu chút nữa phun ra.

Lúc ấy có thể là quá mức vội vàng, Doãn Sát đã nhầm đường thành muối cho vào trong canh, đây là chén canh xương ngọt mà Lục Dĩ Trạch chưa bao giờ thử qua.

Mà mới vừa rồi Lục Dĩ Trạch lại uống hết toàn bộ.

Anh cười cười, cũng bưng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Tác giả có lời muốn nói: Cha Lục đồng ý rồi!

26. Chương 26

Lục Dĩ Trạch cầm đơn mua thuốc sau đó trở lại khoa da liễu, Doãn Sát đã bôi thuốc xong, ngồi ở chỗ đó ôm chân thổi.

Khóe mắt cô còn có nước mắt, khóc nức nở nhìn rất xấu. Lục Dĩ Trạch đặt thuốc ở trong túi của cô, lấy khăn giấy từ bên trong ra, cười đưa một tờ cho cô.

Đợi Doãn Sát lau mặt xong, anh ngồi xổm dưới đất, quay lưng về phía cô vỗ vỗ lưng mình: “Anh công em xuống lầu.”

Đây là lần thứ hai Lục Dĩ Trạch công cô, khi Doãn Sát leo lên lưng anh, vẫn là mùi vị quen thuộc và cảm giác quen thuộc như trước — kiên định và bình yên.

Nhân tiện cọ mặt vào lưng Lục Dĩ Trạch, cũng lau sạch nước mắt trên mặt, giọng nói khàn khàn tội nghiệp: “Em biết rõ anh sẽ không ghét bỏ em.”

Lại cọ sát hai cái, rồi sau đó lặng yên dựa vào lưng anh, chờ đợi Lục Dĩ Trạch di chuyển.

Lục Dĩ Trạch cúi đầu cười cười, đi ra cổng.

Sát Sát Hình như gầy đi rất nhiều, cũng có lẽ là do sức anh đã khỏe hơn, trong ấn tượng, lần đầu tiên công cô, từ sân thể dục ra đến ngoài cổng trường, ngay lúc đó Lục Dĩ Trạch đã thở hồng hộc.

Mùa thu năm ấy mình mới vào lớp mười hai, trong trường đang cử hành đại hội thể dục thể thao, học sinh năm 3 bọn họ nghỉ học ở trong phòng học tự học, đột nhiên ngoài cửa sổ xuất hiện bóng dáng của Lục Liên Tiểu, nhỏ giọng nói với mình: “Anh trai, mau ra đây.”

Lục Dĩ Trạch buông bút xuống, xin nghỉ với lớp trưởng đang ngồi ở trên bục giảng, đi ra khỏi phòng học: “Làm sao lại tới đây?”

Lục Liên Tiểu kéo Lục Dĩ Trạch lại, dẫn anh xuống sân thể dục dưới lầu: “Đã tới lượt Sát Sát thi 800m rồi, em kéo anh đi xem.”

Đã giật bàn tay của em gái ra nói một câu “Có gì để xem”, xoay người chuẩn bị đi về phía phòng học, Lục Liên Tiểu lại kéo tay anh lại, giọng nói cố ý phóng to gấp đôi: “Từ Sát Sát sắp chạy 800m rồi.”

Lớp học tự học vốn đang yên tĩnh, lại thêm chi không có khóa cửa sổ, sau khi các bạn học trong lớp nghe được giọng của Lục Liên Tiểu, tiếng xì xầm bàn tán truyền ra rất tự nhiên từ trong miệng các bạn học.

Mà kết quả cuối cùng chính là — cả lớp Lục Dĩ Trạch đều đi xuống xem Từ Sát Sát chạy cự li dài.

Khi đến đó, Từ Sắt Sắt đã điểm danh xong, đi ra cùng với một nhóm người dự thi đã được gọi. Cùng là chạy bộ 800m, số người đầy đủ, các học sinh còn lại đều là học sinh chuyên về thể dục thể trạng to lớn.

Đi tới nơi xuất phát chạy, ánh mắt đầu tiên của Từ Sắt Sắt là nhìn thấy Lục Dĩ Trạch, vẻ mặt vốn đang ảm đạm bỗng sáng ngời trong nháy mắt.

Phát súng lệnh vang lên một tiếng, bước một bước dài xông ra ngoài. Vòng thứ nhất, cô vẫn luôn ở vị trí thứ nhất, vòng cuối cùng cô lại bị học sinh chuyên về thể dục vượt qua, cô đứng thứ hai.

Các bạn học của Lục Dĩ Trạch đứng ở hai bên trái phải anh, vỗ Lục Dĩ Trạch, tất cả đều nhất trí dùng giọng trêu ghẹo nói với anh: “Lục Dĩ Trạch, không tệ nha.”

Không để ý đến, Lục Dĩ Trạch và Lục Liên Tiểu đi đến giữa sân, Từ Sắt Sắt chạy xong 800m ngồi ở chỗ đó, sắc mặt trắng bệch, một lúc lâu cũng đứng dậy được.

Lục Dĩ Trạch không đến gần, đứng ở trước mặt cô, nhìn Lục Liên Tiểu nâng cô lên đưa đến sân bóng.

Từ Sắt Sắt đứng lên, chân mềm nhũn, mặt hoa lên, trực tiếp ngã xuống.

Lúc này anh mới cảm thấy có chỗ không hợp lý, tiến lên công Từ Sắt Sắt. Bạn học đứng ở phía xa cười ầm lên, anh tạm thời cũng không nghe thấy, để lại Lục Liên Tiểu tiếp theo vẫn phải tham dự vào hạng mục khác ở lại, đi điểm danh, một mình anh công cô đến phòng y tế.

Không thể không nói, thời điểm đó, quả thật Từ Sắt Sắt không thon thả, Lục Dĩ Trạch công cô cũng có thể cảm giác được cô rất nhiều thịt. Nhưng mà đầu óc cô không tỉnh táo, trong miệng còn thì thào nói mê sảng.

Đưa đến phòng y tế, Lục Dĩ Trạch mới biết là cô bị làm sao —— cảm mạo cộng thêm kinh nguyệt ngày thứ hai, cổ chấp thi chạy cự ly 800m còn với tốc độ nhanh nhất, cho nên mới ngã đi như vậy.

Anh lấy cái ghế ngồi ở bên cạnh cô, qua nửa giờ, Từ Sắt Sắt mới tỉnh táo lại.

Đứng lên vỗ vỗ mặt cô, cuối cùng đứng ở đó nói: “Anh công em.”

Chu kỳ sinh lý của mình cũng làm cho Lục Dĩ Trạch biết, cô có chút ngưng ngừng, đưa tay ôm lấy cổ của Lục Dĩ Trạch, để cho anh công mình lên.

“Lục Dĩ Trạch, thật không ngờ là anh lại đưa em đến đây.”

Cũng thật không ngờ, Lục Dĩ Trạch đối đãi với người bệnh lại dịu dàng như vậy.

Cười tựa vào trên lưng cô mới lưu luyến không rời mà trượt từ trên xuống, quay cửa kính xe xuống tạm biệt Lục Dĩ Trạch lúc chào hỏi lại nghe thấy Lục Dĩ Trạch nói.

——“Từ Sắt Sắt, em nên giảm cân đi.”

.

Nhiều năm sau, bây giờ Doãn Sắt cũng nằm ở trên lưng Lục Dĩ Trạch như vậy, lại nghe thấy Lục Dĩ Trạch nói câu nói ngược lại với trước kia: “Sắt Sắt, em mập lên một chút thì tốt hơn.”

“Ừ” một tiếng, cười dựa vào lưng anh, nhìn mọi người trong bệnh viện qua lại vội vã về ánh mắt thèm thuồng nhìn về phía cô, trong lòng càng thêm hài lòng.

Vẫn công cô đến bãi đậu xe dưới lầu bệnh viện, Lục Dĩ Trạch buông cô xuống sau đó lại ôm lấy cô, để cho cô ngồi vào ghế sau. Động tác rất cẩn thận, cũng rất êm ái.

Vẫn công đưa Doãn Sắt về tận nhà, sau đó Lục Dĩ Trạch lập tức lái xe đến nhà họ Từ.

Hà Vân Chi mở cửa, thấy là Lục Dĩ Trạch, mỉm cười dẫn anh đi vào, chỉ chỉ phòng khách: “Cha của Sắt Sắt ở phòng khách.”

Lục Dĩ Trạch nói tiếng cảm ơn, rồi đi tới.

Từ Chấn Phi ngồi ngay chính giữa ghế salon, trên khay trà trước mặt để chiếc hộp nhỏ kia.

Thấy Lục Dĩ Trạch đến, ông cầm cái hộp nhỏ đứng lên.

“Cha cậu thật sự đồng ý rồi sao?” Từ Chấn Phi hỏi, Lục Dật Phàm đồng ý nhanh như vậy, thật sự khiến cho ông có chút không kịp chuẩn bị. Ông dự tính phải qua hơn một năm rưỡi mới có thể, không ngờ chưa đến một tháng đã được như ông mong muốn rồi.

Lục Dĩ Trạch gật đầu: “Đồng ý rồi ạ, cho nên cháu mới đến chỗ bác lấy cái này.”

Ánh mắt của anh nhìn vào trong lòng bàn tay của Từ Chấn Phi, nhìn Từ Chấn Phi cầm cái hộp đưa đến trước mặt anh, cuối cùng đặt vào trong tay anh: “Hôm nào hai nhà ăn chung bữa cơm, thời gian để nhà cậu sắp xếp, gần đây tôi không bận.”

“Dạ”, Lục Dĩ Trạch nắm chặt tay, cúi người cảm ơn Từ Chấn Phi, “Cám ơn bác.”

Lại nghe Từ Chấn Phi dặn mình hai ba câu sau đó ra khỏi nhà họ Từ.

Sau khi trở lại xe một lần nữa, anh mở cái hộp nhỏ đó ra.

Trong hộp màu đen nhưng ở phía trên đặt một chiếc nhẫn kim cương, kim cương cũng không xa xỉ không phải rất lớn, nhưng mà ở trong mắt anh lại sáng ngời vô cùng.phuonganhlqd

Dar-ry Ring, một lần nào đó, khi anh đi công tác ở Hồng Kông là lần đầu tiên nghe nói đến chiếc nhẫn này. Nghe nói con trai phải dùng chứng minh thư mới có thể mua được chiếc nhẫn này, hơn nữa cả đời chỉ có thể mua một cái này.

Khi đó Doãn Sắt vẫn còn ở nước Pháp, cách anh 108000 km, anh cũng không biết khi nào cô trở lại, hoặc là có thể trở về nữa hay không, nhưng mà anh vẫn móc chứng minh thư ra mua nó.

Cũng may là cô trở lại, cũng may tất cả mọi trở ngại cũng đã được giải trừ dễ dàng hơn tưởng tượng, khiến anh nhẹ nhõm hơn nhiều. Anh cũng cũng đã quý trọng chiếc nhẫn này thật lâu, có thể tính đây chính là chiếc nhẫn mang lời hứa hẹn cả đời của anh.

Anh cúi đầu cười, đóng hộp vuông lại, cất vào trong túi của mình rồi lái xe tới bệnh viện.

Tối nay không trở về phòng, anh phải đi chăm sóc cha.

**

Ngủ một đêm ở bệnh viện, ngày thứ hai, sau khi Lục Dĩ Trạch làm thủ tục xuất viện cho cha, lại đưa cha mẹ về nhà.

Trước khi đến Thiên Trạch, nói cho cha mẹ thời gian hẹn, nói là khi gặp mặt nhà họ Từ cha mẹ phải bình tĩnh hòa nhã một chút. Liên Ngọc Thanh và Lục Dật Phàm biết ý tứ của Lục Dĩ Trạch, không tiếp tục phản đối, gật đầu đồng ý.

Lái xe được một nửa đường, một cuộc điện thoại số lạ gọi tới, Lục Dĩ Trạch bắt máy.

“Tiên sinh, đồ ngài đặt đã đến, bây giờ đang ở dưới tòa nhà Thiên Trạch, mời ngài tới nhận.”

Anh nói một tiếng “Được”, cười để điện thoại xuống, dùng tốc độ nhanh hơn chạy tới Thiên Trạch.

.

Khi tới Thiên Trạch đã là buổi trưa, cửa hàng Thi Sắt cũng chẳng có bao nhiêu khách hàng, nhân viên cũng đều đã đến quán ăn nhỏ ăn cơm trưa, trong cửa hàng chỉ còn lại Doãn Sắt đang chờ Lục Dĩ Trạch tới, bởi vì chân bị thương nên một chân đang nhảy nhót nhót sửa sang lại quần áo.

Lúc Lục Dĩ Trạch cầm đồ tới, qua kính thủy tinh trong suốt anh thấy vẻ mặt của cô gái kia rất nghiêm túc.

Đẩy cửa vào.

Cô nghe thấy tiếng quay người nhìn lại, chỉ thấy anh cầm trong tay một cái hộp dài, bên trong là hoa hồng roseonly màu đỏ tươi ướat át.

Anh mỉm cười, nhìn cô đầy tình cảm, đưa hoa tới trước ngực cô.

“Sắt Sắt, tặng em.”

Cô nhận hoa, cúi đầu đếm, 18 đóa. Đã sớm nghe nói qua hoa hồng roseonly, cả đời chỉ có thể đưa cho một người. 18 đóa màu đỏ, ngụ ý à tình yêu chân thành. Cô hỏi: “Lục Dĩ Trạch, tại sao đột nhiên lại tặng hoa cho em như vậy ?”

Ngẩng đầu nhìn anh, trong con ngươi đều là bóng hình anh, bởi vì ánh mắt cô sáng ngời, Lục Dĩ Trạch cũng có thể nhìn thấy bản thân từ trong mắt cô.

Không khí vào giờ khắc này trở nên chân thành tha thiết, chỉ thấy Lục Dĩ Trạch lấy hộp nhẫn từ trong túi ra, ở trước mặt cô, mở ra.

Trong nháy mắt đó, Doãn Sắt biết Lục Dĩ Trạch sẽ làm gì, cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, hay bởi vì quá mức kích động không kiềm chế được khóc thút thít, nước mắt không tự giác rơi xuống.

Trong tay vừa cầm hoa, vừa che miệng, cố nén không khóc ra tiếng.

Nhìn thấy Lục Dĩ Trạch quỳ một chân trước mặt cô, cầm chiếc nhẫn hướng về phía cô.

Ở trong cửa hàng nho nhỏ, Lục Dĩ Trạch tặng quà cho Doãn Sắt, ngoài cửa sổ ánh sáng chiếu lên trên người Lục Dĩ Trạch, xem ra càng sáng chói và hấp dẫn ánh mắt của Doãn Sắt hơn chiếc nhẫn kia.

Bên tai là âm thanh của anh.

“Sắt Sắt, anh dùng chứng minh thư của mình để mua hai thứ —— hoa hồng độc nhất vô nhị trên toàn thế giới, còn có nhẫn cưới hiện tại em đang cầm ở trong tay, khắp thiên hạ chỉ có một chiếc thuộc về Lục Dĩ Trạch và Doãn Sắt.”

“Anh còn muốn dùng chứng minh thư cùng em đi đến một nơi, khi đi ra mỗi người có thể cầm một tờ giấy màu đỏ.”

“Từ Sắt Sắt, Doãn Sắt, cả đời anh chỉ thích em. Đại khái là trừ em ra, sẽ không bao giờ yêu người khác nữa.”

“Cho nên, em tình nguyện gả cho anh chứ?”

P/S: Roseonly là một thương hiệu hoa cao cấp, nổi tiếng trong giới trẻ Trung Quốc, thương hiệu này chỉ cho phép mỗi khách tặng hoa cho một người trong đời. Và, sau khi đã mua 1 bông đầu tiên, tên của khách hàng đó sẽ bị xóa khỏi danh sách của Roseonly mãi mãi.

27. Chương 27

Doãn Sắt lau khô nước mắt, ôm chặt hộp hoa, liều mạng gạt đầu, còn đưa một cái tay ra, nâng đầu ngón tay để cho anh đeo nhẫn lên.

Lục Dĩ Trạch thấy cô có phản ứng như vậy, không khỏi cười, lấy chiếc nhẫn ra từ từ đeo vào trên ngón tay cô, ngón tay trắng nõn thon dài, lúc này đeo chiếc nhẫn long lanh nhất, nhìn thật là xinh đẹp.

Nhìn như vậy, anh hài lòng đứng lên.

“Cho nên, Sắt Sắt, em là của anh.”

Vốn định kéo tay cô, lại bị cô ôm cổ.

Cô ôm lấy anh thật chặt, đầu nhỏ tựa vào trước ngực anh, trái tim vốn đang nhảy lên không dứt cũng từ từ bình tĩnh lại. Hai tay anh cũng vòng chắc cô, cười chờ đợi cái ôm này kết thúc.

Rốt cuộc tinh thần Doãn Sắt cũng bình thường trở lại sau cái ôm dài, bụng cũng kêu đói “ùng ục ùng ục”, sau khi buông ra, nháy mắt nhìn Lục Dĩ Trạch.

“Chúng ta đi ăn cơm.” Lục Dĩ Trạch cầm lấy hoa trong tay cô, kéo tay cô đến phòng nghỉ ngơi, đặt hoa ở trên mặt bàn, rồi sau đó dẫn cô đến nhà hàng Tây hạng sang ở Thiên Trạch.

Dọc theo đường đi Doãn Sát đều cúi đầu nhìn chiếc nhẫn, trên miệng nở nụ cười không thôi.

Lục Dĩ Trạch dẫn đường, mới tránh khỏi việc cô bị trật chân té ngã nhào bởi vì lực chú ý của cô hoàn toàn đặt ở bàn tay.

Trên đường đi tới thang máy, trong trung tâm thương mại Thiên Trạch trên tivi LCD cỡ lớn của một cửa hàng nào đó, đang phát bản tin về Lục Liên Tiểu thời gian gần đây.

Doãn Sát dừng bước, cũng kéo Lục Dĩ Trạch cùng nhau dừng lại, chờ bản tin này chiếu xong.

“Tập san giải trí mới nhất của thành phố A, diễn viên mới Lục Liên Tiểu gần đây bị xì căng đan bao quanh, bị truyền tin là từng có tình cảm với ông chủ của Hòa Ngu tổng giám đốc Tiết Sông, mượn quy tắc ngầm để nổi tiếng cũng không biết tin đồn.”

Tin tức bẽ cong sự thật nói ra từ miệng người chủ trì, tâm tình vui vẻ của Doãn Sát vì vừa được Lục Dĩ Trạch cầu hôn cũng bị vơi đi không ít.

Trên tivi còn có rất nhiều hình Lục Liên Tiểu theo đuổi Tiết Hà không rời, mà Tiết Hà thì trốn tránh không gặp, rất tự nhiên khiến tất cả những người thích xem hình đều hiểu lầm bọn họ.

“Đừng xem.”

Lục Dĩ Trạch lôi kéo cô, đưa cô đi tiếp: “Liên Tiểu sẽ xử lý tốt tất cả, em cũng phải tin tưởng Tiết Hà.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Lục Dĩ Trạch, Doãn Sát vốn muốn nói cái gì cũng không nói nữa, kéo cánh tay anh cùng nhau đi lên lầu.

**

Cuộc gặp mặt sớm hơn hai nhà họ Từ và họ Lục là cuộc gặp mặt giữa Doãn Nhận Chi và Lục Dĩ Trạch.

Sau khi nghe tin tức con gái được cầu hôn, Doãn Nhận Chi lập tức thu dọn hành lý cả đêm gặt Doãn Sát mua vé máy bay đi tới Trung Quốc.

Buổi tối ngày thứ nhất, bà ở khách sạn cao cấp đối diện Thiên Trạch, bí mật quan sát Lục Dĩ Trạch một hai ngày, rồi sau đó tránh được Doãn Sát tìm tới Lục Dĩ Trạch: “Tôi là mẹ của Doãn Sát, chúng ta nói chuyện một chút.”

Lục Dĩ Trạch nhìn người phụ nữ trước mắt, mặc bộ trang phục thịnh hành sang trọng nhất, khuôn mặt trang điểm nhẹ, mặt mày rất giống Doãn Sát, bốn mươi tuổi có thừa, nhưng khi nhìn phong thái vẫn yếu điệu như cũ.

Bà hẹn anh ở quán cà phê đối diện với Thiên Trạch, ở chỗ đó, nhìn qua thủy tinh vừa vặn có thể nhìn thấy Doãn Sát bận rộn trong Thi Sát.

Bưng tách cà phê lên, nhẹ nhàng thổi khí nóng phía trên, Doãn Nhận Chi nhíu mày nhìn con gái ở phía xa một chút lại quay lại nhìn cậu thanh niên trước mặt: “Người có thể khiến cho Sát yêu mến như vậy, hơn nữa thích lâu như vậy cũng không có buông tha, sợ rằng chỉ có một mình cậu.”

Sau tháng đầu tiên Doãn Sát mới tới nước Pháp, ngoại trừ việc liêu mạng học tiếng Pháp thì chính là chảy nước mắt nghĩ tới Lục Dĩ Trạch ở Trung Quốc xa xôi.

Lúc ấy Doãn Nhận Chi cũng không biết người tên Lục Dĩ Trạch này, chỉ là vào một đêm nào đấy, khi bà tới gian phòng của Doãn Sát nhìn xem con gái ngủ có ngon hay không, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô, mới phát hiện Doãn Sát vẫn đang khóc.

Đêm hôm đó Doãn Sát nói với bà về Lục Dĩ Trạch cả một đêm, cuối cùng Doãn Sát lau nước mắt nói với bà: “Mẹ, hình như con đã có thể hiểu cha mẹ.”

Hiểu vì sao lúc đó Doãn Nhận Chi có thể bỏ xuống tất cả, rời xa bọn họ, tự mình hiểu tất cả mọi chuyện mà bao năm qua cô không hiểu, tất cả mọi chuyện cô đã oán giận bọn họ oán trách bọn họ.

Bà để tách cà phê trong tay xuống, nói với Lục Dĩ Trạch: “Tôi đối với Doãn Sát mà nói, cũng không phải một bà mẹ tốt, năm nó tám tuổi tôi đã bỏ lại nó chạy đến nước Pháp, trong khoảng thời gian đó cũng chỉ gặp mặt mấy lần, gọi điện thoại thì không ít, nhưng cuối cùng vẫn là xa.”

“Năm năm này nó tới nước Pháp, tôi mới có cơ hội đền bù cho nó, nhưng tôi hiểu rõ, lòng của nó không ở nước Pháp.”

Bất tri bất giác thời gian đã qua một lúc lâu, Lục Dĩ Trạch vẫn luôn lắng nghe Doãn Nhận Chi nói chuyện về Doãn Sát, có lúc còn có thể nhắc tới cô khi còn bé, anh lập tức cúi đầu cười.

“Tôi giao Sát Sát cho cậu, hãy chăm sóc nó thật tốt.” Lúc rời đi Doãn Nhận Chi nhìn Lục Dĩ Trạch hài lòng nói.

“Chắc chắn sẽ như vậy.”

Đứng dậy tiễn Doãn Nhận Chi, anh đứng lên nhìn bóng dáng cô gái đang bận rộn phía đối diện kia, đứng yên thật lâu, cũng nhìn thật lâu.

Vào lúc này, điện thoại vang lên.

“Anh trai, em muốn về nhà.”

Lúc Lục Liên Tiểu nói chuyện, mang theo tiếng khóc nức nở, nghe có vẻ tâm tình rất kém.

Trong khoảng thời gian này cô nghĩ muốn gặp Tiết Hà một lần, hỏi rõ ràng tất cả mọi chuyện, nhưng của chính phòng làm việc của Tiết Hà vĩnh viễn khép chặt với cô, thật vất vả mới tìm được anh, kéo anh lại rồi lại bị anh gạt sang một bên.

Mặt Tiết Hà lạnh lùng chỉ để lại cho cô một câu: “Liên Tiểu, tôi cũng cần thời gian.”

Cần có thời gian để suy nghĩ xem phải nói thẳng tất cả mọi chuyện với cô như thế nào, nói ra tất cả, tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Nhưng Lục Liên Tiểu quá vội, khiến cho anh càng hoảng hốt hơn, cho nên anh mới lựa chọn không gặp.

“Anh, tuần sau em sẽ trở lại.” Sau khi nói xong câu đó Lục Liên Tiểu nhanh chóng buông điện thoại xuống.

Lục Dĩ Trạch nhìn màn hình điện thoại tối đen thở dài, lại gọi cho Tiết Hà: “Mới vừa rồi Liên Tiểu gọi điện thoại cho tôi, nó nói nó muốn trở về.”

“Lục Dĩ Trạch, thật xin lỗi.” Tiết Hà lại xin lỗi một lần nữa, nhiều năm như vậy, anh đã nói vô số câu thật xin lỗi với người nhà họ Lục, đáng tiếc chỉ có một mình Lục Dĩ Trạch đón nhận.

Tình yêu của anh và Lục Liên Tiểu, có lẽ cũng chỉ có một mình Lục Dĩ Trạch hiểu.

“Tôi và Sát Sát muốn kết hôn, hi vọng đến lúc đó cậu có thể đến.” Lục Dĩ Trạch nói trước cho Tiết Hà, cũng nói cho anh biết tính toán của mình, “Tôi muốn để cho cậu và Liên Tiểu làm phù dâu và phù rể trong hôn lễ.”

“Đến hôm đó, sau khi cậu đã sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, tới hội trường hôn lễ thôi.”

Điện thoại thật lâu chưa có tiếng đáp lại, Lục Dĩ Trạch chờ Tiết Hà bên kia trả lời chắc chắn, chắc là cậu ta đang suy nghĩ.

Thật lâu cuối cùng cũng có câu trả lời: “Được, tôi đồng ý với anh.”

**

Hai nhà Từ - Lục gặp mặt, hẹn vào buổi chiều cuối tuần này, địa điểm là ở khách sạn Rig.

Trước khi xuất phát, Doãn Sát đã đến nhà họ Từ, định đi cùng bọn họ đến đó.

Khi đó Hà Vân Chi đang ở bên trong phòng ngủ chải tóc, Từ Chấn Phi mặc quần áo xong xuôi, nói với Doãn Sát đang đứng đợi ở cửa ra vào: “Chúng ta đi thôi.”

Doãn Sát vẫn đứng tại chỗ, chỉ chỉ vào phòng ngủ chỗ Hà Vân Chi còn đang chuẩn bị: “Dì Hà không đi cùng sao?”

Lúc Hà Vân Chi trang điểm xong cầm túi đi ra, trùng hợp lại nghe thấy đoạn đối thoại giữa Từ Chấn Phi và Doãn Sát.

“Mấy ngày trước mẹ con đã trở về nước, cha đã nói trước với bà ấy là hôm nay bà ấy sẽ phải đến.” Xoay người, thấy Hà Vân Chi đứng trước phòng ngủ, “Vân Chi, tôi và Sát Sát đi trước.”

Hà Vân Chi ngồi ở trước bàn trang điểm chuẩn bị gần một giờ, lúc này mới được Từ Chấn Phi báo cho biết là sẽ không đưa mình theo.

Mất mát trong lòng bà hoàn toàn biểu hiện ở trên mặt, nhưng thực sự là mình cũng đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Mặc dù mình nuôi Doãn Sát vài chục năm, nhưng rốt cuộc cũng không phải ruột thịt.

Hôm trước Từ Chấn Phi có đề cập đến ngày hôm nay với mình, nhưng cho tới bây giờ cũng không có nói sẽ đưa mình theo.

Nhưng mà cũng đúng, loại chuyện như vậy vốn nên để cha mẹ đẻ của cô đi bàn bạc.

“Chốc lát nữa em cũng có hẹn bạn đi dạo phố.” Phòng ngừa lúng túng, bà tùy tiện nói láo như vậy.

Doãn Sát đứng ở đằng xa, thu hết tất cả vẻ mặt của mẹ kể vào trong mắt, biết Hà Vân Chi thật ra là đang định đi cùng bọn họ. Nhưng mà không thể thay đổi ý kiến của cha, cô không có vạch trần, nói tiếng hẹn gặp lại với Hà Vân Chi, đi cùng Từ Chấn Phi ra khỏi nhà trước.

.....

Khi tới Rìg, Doãn Nhận Chi đã đến, đang ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm với hai cha mẹ nhà họ Lục, thấy bọn họ tới liền ngừng nói chuyện. Lục Dĩ Trạch vẫn đang đứng chờ bọn họ ở cửa, dẫn bọn họ vào chỗ ngồi.

Thời gian chờ thức ăn mang lên, Liên Ngọc Thanh phá vỡ không khí yên tĩnh này: “Tôi và cha của Dĩ Trạch mấy ngày nay cũng đã xem ngày, không bằng tổ chức hôn lễ vào ngày sinh nhật của Dĩ Trạch đi, ngày hai mươi tám tháng năm, như thế nào?”

Từ Chấn Phi nhìn nhìn Doãn Sát, chỉ thấy cô sử dụng ánh mắt “Có thể” nhìn mình, gật đầu một cái: “Vậy thì quyết định vào ngày đó đi, về việc tổ chức hôn lễ và địa điểm, gần đây tôi cũng không quá bận, cứ thuận thể mà làm thôi.”

Hai bên cũng đã đạt thành nhận thức chung ở rất nhiều phương diện, vốn Lục Dĩ Trạch và Doãn Sát còn lo lắng hai nhà sẽ cãi vã bởi vì chuyện đã qua, cũng may Từ Chấn Phi và Lục Dật Phàm ít nhiều cũng suy tính đến tương lai của hai đứa bé, dè dặt tính tình của mình.

Sau một bữa cơm, sáu người đi tới quán trà, tiếp tục nói chuyện kết hôn, lúc này cách ngày hai mươi tám tháng năm cũng không còn bao nhiêu ngày, bọn họ hy vọng có thể kết thúc trao đổi trong một lần.

Ngày đó, mãi cho đến rất khuya mới tàn cuộc, sau khi tiễn cha mẹ hai bên, Lục Dĩ Trạch lôi kéo tay Doãn Sát lên đường về nhà.

“Lục Dĩ Trạch, bây giờ em vẫn có cảm giác là mình đang nằm mơ.”

Doãn Sát nói ra những ý nghĩ trong lòng mấy ngày qua, kể từ khi Lục Dĩ Trạch nói thích mình, cô đã bắt đầu cảm thấy tất cả đều không chân thật, nhất là bây giờ, cô và Lục Dĩ Trạch đã bắt đầu chuẩn bị cho hôn sự của bọn họ rồi.

“Ngốc, đều là thật.” Lục Dĩ Trạch mỉm cười, cương chiều xoa xoa đầu cô.

Đi tới cửa thang máy lầu một, Doãn Sát dừng bước: “Lục Dĩ Trạch, anh có từng ghét em hay không?”

Lục Dĩ Trạch đưa tay nhấn nút thang máy, gật đầu một cái: “Có lẽ là khi biết mình bắt đầu thích em, anh đặc biệt chán ghét em, cảm thấy cả đời mình đều xong rồi.”

“Nhưng đến bây giờ, chẳng những không có xong đời, ngược lại cảm thấy rất tốt đẹp có đúng hay không?”

Doãn Sắt nhạo báng nhìn Lục Dĩ Trạch trước mặt, mặt mày cong cong: “Thật ra thì bây giờ em, vẫn cảm thấy không chân thật.”

Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, sau khi Lục Dĩ Trạch đi vào, nhấn nút lên tầng nhà mình, kéo Doãn Sắt vẫn đang đứng nhìn anh vào thang máy, cô đụng vào ngực anh.

Lục Dĩ Trạch cúi đầu, hôn lên môi Doãn Sắt.

Hôn rất nhẹ, chỉ là lúc cuối cùng, Lục Dĩ Trạch nghịch ngợm cắn cô một cái, rất nhẹ, chỉ khiến Doãn Sắt cảm thấy có chút hơi đau: “Hiện tại cảm thấy chân thật chưa?”

Đã lên đến tầng, anh kéo cô đi ra.

Thấy Doãn Sắt cười lắc đầu, anh tiếp tục hỏi: “Vậy có muốn thử một lần nữa hay không?”

Doãn Sắt cười hì hì lấy cái chìa khóa từ trong túi ra, khi đang đi về phía trước bỗng dừng bước.

Lục Liên Tiểu đang đứng ở cửa, bên cạnh có rương hành lý của cô. Cô đứng ở nơi đó, mới đầu là nhìn chăm chăm sàn nhà, sau khi nghe thấy tiếng anh trai và Doãn Sắt trở về quay đầu lại, thấy rõ người đến, liền nói với cô gái đứng trước mặt mình.

“Từ Sắt Sắt, mình nhớ cậu lắm.”

28. Chương 28

Trước kia Lục Liên Tiểu vẫn gọi Doãn Sắt là “nhà thiết kế Doãn” hoặc là “Doãn tiểu thư”, nhìn cô gọi tên đã từng là tên mình “Từ Sắt Sắt”, Doãn Sắt dừng ở trước mặt cô, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô.

“Sắt Sắt, tớ đã nhớ ra hết rồi.”

Một tay Lục Liên Tiểu kéo Doãn Sắt sang, ôm bạn tốt, cảm giác quen thuộc truyền đến, cũng mở miệng nói ra toàn bộ uất ức của mình.

“Tiết Hà, anh ấy thật sự không để ý tới tớ, ta...một mình tớ thuê xe chạy đến thành phố A, anh ấy tránh né tớ vô số lần.”

“Liên Tiểu, chúng ta vào trong nhà rồi nói.” Doãn Sắt cầm cái chìa khóa trong tay đưa cho Lục Dĩ Trạch đang đi tới, sau khi cửa mở ra cô kéo Lục Liên Tiểu ngồi lên trên ghế sofa phòng khách.

Lục Dĩ Trạch đun nước sôi ở phòng bếp, không tham gia vào cuộc trò chuyện của các cô.

“Tại sao cậu lại nhớ ra?”

Lục Liên Tiểu nhớ lại buổi chiều mấy ngày trước, một mình cô đi trên đường ở thành phố A, bất tri bất giác lại đi tới cổng trường đại học A, cô nhớ đây là trường đại học của anh trai, từ trước tới nay chưa từng tới bao giờ, từ tò mò cô lập tức đi vào.

Cô đứng yên thật lâu trước tòa nhà giảng đường, nhìn kiến trúc này, cảm giác trước đây đã từng nhìn thấy. Giống như một tấm hình đã bị cô quên lãng rất lâu, có một nam sinh đang đang đứng một mình dưới lầu tòa nhà.

Cô cảm thấy người kia cũng không phải Lục Dĩ Trạch, cô cố gắng hồi tưởng, trong đầu truyền đến trận đau kịch liệt. Trước kia khi trải qua giờ phút này, cô luôn ngừng suy nghĩ lại, nhưng mà lần này cô nhìn xuống.

Bởi vì cô muốn nhớ lại quá khứ của mình, biết rõ là nguy hiểm nhưng cô vẫn cố nghĩ, những mảnh vụn trong trí nhớ từ từ chồng chéo lên nhau, “Rầm” một tiếng cô té xỉu trên mặt đất, khi tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong phòng y tế của đại học A.

Cô gái ngồi ở trên ghế cạnh giường thấy cô tỉnh lại, bưng chén nước cho cô, nói với cô: “Mới vừa rồi quá nguy hiểm, may mắn là được bạn học đưa tới nơi này, hiện tại cảm giác có khá hơn chút nào không?”

Cô gật đầu một cái, đầu vẫn còn hơi đau, nhưng mà trí nhớ lại khôi phục rất nhiều, trong đầu có cảnh tượng năm đó Từ Sắt Sắt ngang ngược ném bụi phấn từ trên lầu bảy xuống, còn có cảnh tượng cô ấy đeo bám dai dẳng quần quít theo đuổi Lục Dĩ Trạch, tự nhiên còn có tên côn đồ Tiết Hà lái mô tô dừng lại ở trước mặt cô, nói anh thích cô năm đó.

Đôi tay xoa huyết thái dương, muốn tiếp tục suy nghĩ tiếp, bị cô gái kia ngăn lại: “Hôm nay cô đã quá mệt mỏi, không cần suy nghĩ nhiều nữa, nếu không sẽ khiến tình huống trở nên hỏng bét hơn nhiều.”

“Nếu như mà tôi đoán không sai, thì có lẽ là cô đã từng bị tổn thương tâm lý, từ đó làm cho bị mất một phần trí nhớ.” Cô gái kia nhìn cô, hình như nhớ ra cái gì đó, “Cô là Lục Liên Tiểu đúng không?”

Lục Liên Tiểu mới vào giới văn nghệ, mặc dù gần đây có tin tức không tốt quần thân nhưng không phải tất cả mọi người đều biết, cô tỉnh táo ngẩng đầu lên, nhìn cô gái đang đổ nước sôi đó: “Cô biết tôi sao?”

Cô gái kia chỉ cười cười: “Tôi biết anh cô - Lục Dĩ Trạch, cũng từng gặp cô mấy lần, nên cô không biết tôi.”

“Xin chào, tôi là Hùng Lâm, nghiên cứu sinh khoa tâm lý học ở đại học A, có lẽ tôi có thể giúp cô một tay.”

.....

Nói tới chỗ này, đại khái Doãn Sắt đã hiểu chuyện khôi phục trí nhớ của Liên Tiểu, cô thử dò xét hỏi: “Cậu nhớ lại toàn bộ rồi sao?”

Lục Liên Tiểu lắc đầu: “Chỉ nhớ được toàn bộ mọi chuyện trước khi tốt nghiệp trung học thôi, Hùng Lâm giúp tớ rất nhiều, nhưng mà những chuyện sau này thật sự không nhớ gì cả.”phuonganhDDLQD

“Sắt Sắt, thật xin lỗi, tớ đã quên mất cậu.”

Nghĩ tới đây, Lục Liên Tiểu từ trước cho tới bây giờ đều khách khí với Từ Sắt Sắt, lại cúi đầu nói xin lỗi.

Doãn Sắt cười lắc lắc đầu, mặc dù Lục Liên Tiểu không nhớ ra tất cả, khiến cho cô cảm thấy có chút thất vọng lại có chút may mắn, nhưng mà chỉ cần có thể nhớ ra tất cả bọn họ là tốt rồi: “Không quan trọng, hiện tại không phải đã nhớ ra rồi sao.”

Bên kia đã đun xong nước sôi, Lục Dĩ Trạch tắt bếp ga pha hai ly sữa bưng ra, đặt ở trước mặt các cô: “Thời gian cũng không còn sớm, uống sữa xong sau đó đi ngủ sớm một chút.”

Doãn Sắt đưa tay cầm lấy ly, lúc này Lục Liên Tiểu mới nhìn thấy trên tay Doãn Sắt đeo chiếc nhẫn kim cương, khi tay Doãn Sắt còn chưa có đụng đến cái ly, kéo tay của cô sang, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay cô, nhìn Lục Dĩ Trạch đang muốn đi tắm, chớp chớp mắt nói với Doãn Sắt: “Anh tớ tặng cho cậu sao?”

Lục Dĩ Trạch dừng bước chân lại, quay đầu liếc mắt nhìn em gái: “Nếu không em cảm thấy còn có ai?”

Âm thầm cười, tiếp tục quay đầu lại, anh cầm quần áo đi tới phòng tắm.

Bị anh trai nói lạnh nhạt một câu, Lục Liên Tiểu ngậm miệng lại, trong lòng lại vui vẻ hơn nhiều.

Đối với Lục Liên Tiểu mà nói, anh trai cầu hôn với Doãn Sắt là tin tức tốt nhất trong khoảng thời gian này rồi. Trong trí nhớ tạt nham của cô đều là anh trai và Doãn Sắt, bây giờ rốt cuộc bọn họ cũng kết hôn.

“Hai người đã quyết định xong thời gian kết hôn rồi sao?” Lục Liên Tiểu hỏi.

Doãn Sắt rút tay bị Lục Liên Tiểu nắm ra, bưng sữa lên uống, gật đầu một cái: “Ngày hai mươi tám tháng năm, ngày sinh nhật anh cậu, đúng rồi, cậu phải làm phù dâu cho hôn lễ của chúng tớ.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lục Liên Tiểu rốt cuộc cũng nở nụ cười, cầm ly sữa lên theo Doãn Sắt sau khi uống xong lập tức đồng ý, rồi sau đó hỏi cô phù rể là ai, Doãn Sắt suy nghĩ một chút.

“Tạm thời là Thi Dương, qua một thời gian ngắn nữa anh ấy sẽ trở về thành phố S, nhưng mà vẫn chưa có quyết định.” Cô không có ý định nói cho Lục Liên Tiểu biết cô và Lục Dĩ Trạch đã hẹn Tiết Hà, bởi vì vẫn sợ cái tên Tiết Hà kia đến lúc đó vẫn chưa thu xếp xong.

Lục Liên Tiểu có chút thất vọng, suy nghĩ một chút cũng đúng, những năm này mặc dù Tiết Hải Đăng giúp gia đình mình rất nhiều chuyện, nhưng mà Lục Dật Phàm luôn kiêng dè nhà bọn họ, khiến Lục Liên Tiểu cũng ít lui tới với bọn họ.

Buổi tối, sau khi Lục Liên Tiểu và Doãn Sát tự rửa mặt xong thì ngủ cùng nhau, hai người nói chuyện cả một đêm, muốn nói cho hết những chuyện trong mấy năm này. Nhưng mà những năm này mình đã xảy ra quá nhiều chuyện, mấy buổi tối nói cũng không hết.

Cuối cùng trời cũng sắp sáng rồi, Lục Liên Tiểu lăm bầm với Doãn Sát một câu “Tiết Hà có thể bằng một nửa anh trai mình thì tốt rồi”, ngay sau đó bởi vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Doãn Sát đắp kỹ chăn cho cô, nhìn mặt của Lục Liên Tiểu, cũng nhắm mắt lại.

**

Bởi vì tin đồn không tốt, Lục Liên Tiểu bị hủy rất nhiều hợp đồng, hai tháng vốn rất bận rộn lại trở nên thanh nhàn khác thường, mà Hòa Ngu cũng không tỏ vẻ gì, ngoại giới lại truyền tin Hòa Ngu vốn định đóng băng, không chú ý tới Lục Liên Tiểu.

Sau đó Lục Liên Tiểu cũng đã suy nghĩ thông suốt, Tiết Hà trốn tránh không gặp cô, cô có cường cầu nữa cũng không có cách nào, cho nên tâm tư của cô cũng không để ý quá nhiều đến việc đó nữa.

Còn nữa, bây giờ chuyện anh trai và bạn thân nhất của mình kết hôn là chuyện đại sự, cô càng không có thời gian để suy nghĩ đến những chuyện khác.

Bình thường cô và Lục Liên Tiểu sẽ bận rộn trong Thi Sát, có lúc cô cũng ở bên ngoài chào hỏi khách, hoặc là giúp đỡ chụp vài bức ảnh quảng cáo cho sản phẩm mới của Thi Sát, mà Doãn Sát vẫn luôn ở trong phòng thiết kế, thiết kế trang phục cho phù dâu và phù rể.

Lục Liên Tiểu đã từng hỏi Doãn Sát tại sao không thiết kế trang phục cô dâu chú rể, mới biết Doãn Nhận Chi đã sai người thiết kế xong bộ váy cưới theo màu sắc và kiểu dáng mà Doãn Sát thích nhất, mấy ngày nữa sẽ đưa tới đây.

Cô ngồi ở trên bàn nhìn Doãn Sát thiết kế trang phục phù dâu, nhìn cô phác thảo thành thạo trên tờ giấy vẽ, cảm thán thật lâu, cuối cùng cười nói: “Từ Sát Sát, thật không ngờ những năm này cậu lại có thay đổi nhiều như vậy.”

Cuối cùng Doãn Sát cũng vẽ xong bảo phác thảo, đưa tới tay Lục Liên Tiểu, để cho cô xem đồng thời thuận tiện hỏi: “Váy cậu thích Từ Sát Sát lúc trước hơn, hay là thích Doãn Sát của hiện tại?”

Câu hỏi này là vấn đề đã từng chẹn ngang Lục Dĩ Trạch, đồng dạng cũng làm khó Lục Liên Tiểu, cô an ngay nói thật lắc đầu một cái nói “Không biết”, lại bổ sung thêm một câu: “Chỉ cần là cậu, tớ đều thích.”

Cười nhẹ, cầm lại bản sơ thảo vừa đưa cho Lục Liên Tiểu xem, cô cầm bút lên tiếp tục vẽ.

.....

Trung tuần tháng năm, nơi tổ chức hôn lễ đã được sắp xếp xong, đang đợi thực hiện, cũng bởi vì vậy mà nhà họ Từ và nhà họ Lục thường xuyên gặp mặt nhau, quan hệ giữa Lục Dật Phàm và Từ Chấn Phi cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Ngược lại Hà Vân Chi bởi vì Từ Chấn Phi và Doãn Nhận Chi thường ở chung một chỗ bận rộn chuyện hôn lễ của Doãn Sát mà bị lạnh nhạt, thường ở nhà hướng dẫn Từ Nhiên học bài, Từ Chấn Phi trở về nhà cũng rất ít nói chuyện với ông.

Ngày mười tám tháng năm, mười ngày trước hôn, trang phục của cô dâu và chú rể được gửi về từ nước Pháp.

Lục Liên Tiểu, Doãn Nhận Chi đến tiệm áo cưới đó từ rất sớm, chờ Lục Dĩ Trạch và Doãn Sát mặc thử trước.

Nửa giờ sau Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch tới, đầu tiên Doãn Sát cầm bộ áo cưới trong tay Doãn Nhận Chi đi vào phòng thử quần áo, khi kéo màn thuận tiện thò đầu ra bảo Lục Liên Tiểu tới đó giúp mình một chút.

Áo cưới mặc thật là lâu, rốt cuộc sau khi mặc tử tế cô đứng ở trên một cái bục nhỏ chỗ Lục Liên Tiểu kéo màn che ra, đầu tiên đập vào mi mắt chính là Lục Dĩ Trạch đã ăn mặc chỉnh tề.

Bên trong là một thân áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo khoác tây trang màu trắng tinh, đeo cà vạt màu đỏ thẫm, bên dưới là quần dài màu trắng vừa người, bởi vì anh rất cao nên chân lại càng thon dài.

Khi nhìn cô, trên mặt anh nở nụ cười, trên mặt tất cả mọi người đều có thể nhìn ra vẻ hạnh phúc.

Doãn Sát đứng trước mặt rất đẹp, trải qua nhiều năm như vậy, anh đã nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp nhất của cô. Đầu cô đội khăn voan, trong tay cầm hoa cô dâu, đứng ở nơi đó nhìn Lục Dĩ Trạch cười ngây ngô.

Trang phục cô dâu mà Doãn Sát mặc trên người, là bạn tốt của Doãn Nhạn chi cũng là nhà thiết kế nổi tiếng nhất ở nước Pháp thiết kế, màu sắc thuần trắng cộng thêm vải ren lớn, chỗ ngực áo đính đá quý và lông vũ màu trắng, mới nhìn vừa giống như thiên sứ, vừa giống như công chúa hoa lệ.

Ở trong mắt Lục Dĩ Trạch, người đứng ở trước mặt anh giờ phút này, giống như là cô gái đuổi theo mình ngày trước, hoặc như là cô gái hai mươi ba tuổi mà mình theo đuổi.

Cho dù cô có như thế nào, cũng sẽ là vợ của Lục Dĩ Trạch anh.

Hài lòng đi tới bên cạnh cô, đưa tay đỡ cô từ trên bục nhỏ đi xuống, ghé vào bên tai cô nói hỏ: “Lục phu nhân tương lai, bây giờ em thật sự là cực kỳ xinh đẹp.”

29. Chương 29

Ngày hai mươi tháng năm, Lục Dĩ Trạch và Doãn Sát dậy thật sớm. Đầu tiên là hai người đi một chuyến đến nhà họ Từ, rồi sau đó đi một chuyến đến nhà họ Lục, cầm hộ khẩu hai nhà, mang theo chứng minh thư của mình đi đến cục dân chính thành phố S.

Khi đến nơi đó đã có rất nhiều người xếp hàng trước mặt, bọn họ không vội, đứng ở phía sau kiên nhẫn chờ đợi.

Ngày đó là một ngày đẹp trời, thời tiết tháng năm đã rất nóng rồi, mặt trời cũng rất chói, Doãn Sát không mang theo ô liền núp ở trong ngực Lục Dĩ Trạch. Tuy Lục Dĩ Trạch cũng nóng nhưng vẫn cười ôm lấy cô.

Lúc này phía sau bọn họ đã có nhiều người hơn, bởi vì hôm nay là một ngày tốt để kết hôn, bất tri bất giác đã xếp thành một hàng dài. Khi người phía sau nhìn về phía này, trên mặt luôn mang theo nụ cười.

Đợi đến lượt bọn họ, đã sắp đến buổi trưa, Lục Dĩ Trạch kéo Doãn Sát ngồi xuống, nhận lấy bản mẫu nhân viên cục dân chính đưa tới, lấy một tờ đặt trước mặt của Doãn Sát.

“Sát Sát, ở viết tên của em lên đây là được rồi.” Ngón tay thon dài của anh gõ một cái lên chỗ ký tên, cười dịu dàng nói với cô.

Doãn Sát liếc nhìn Lục Dĩ Trạch lại nhìn nhân viên trước mặt đang đợi bọn họ ký tên xong, sau đó đỏ mặt, cúi đầu lập tức nhanh chóng viết tên của mình lên, đưa ra.

Lục Dĩ Trạch thấy cô viết xong, anh cũng cầm bút chuẩn bị viết, bị Doãn Sát kéo tay lại: “Lục Dĩ Trạch, anh cần phải suy nghĩ kỹ, một khi đã ký thì anh không thể đổi ý, em sẽ y lại vào anh cả đời!”

Nhân viên công tác ngồi ở trước mặt bọn họ vừa nghe thấy Doãn Sát nói như vậy, “Phì” cười ra tiếng, Lục Dĩ Trạch chỉ lắc đầu một cái, cười kéo tay cô xuống, điền tên của mình lên: “Yên tâm đi, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc đổi ý.”

Anh quay đầu nhìn về phía Doãn Sát, nhớ tới ban đầu mình ngược lại sợ rằng sau khi Doãn Sát rời đi năm năm, cô sẽ coi trọng người khác, sẽ dùng dáng vẻ theo đuổi mình khi đó để theo đuổi một người khác, mà không yêu mình nữa.

Cho nên trong khoảng thời gian đó mới phải đến nước Pháp một lần, nhìn cô từ phía xa, hỏi thăm tất cả mọi chuyện có liên quan đến cô, cuối cùng mới yên lòng về nước.

“Lục tiên sinh, Lục phu nhân, mời đi tới chỗ này.” Một người nhân viên khác dẫn bọn họ đi tới một gian phòng nhỏ.

Gian phòng rất nhỏ, trên mặt tường màu trắng có một trái tim màu đỏ to khổng lồ, phía trước vách tường bày một VCR (máy quay phim), Doãn Sát chỉ chỉ Lục Dĩ Trạch nhỏ giọng hỏi đây là muốn làm cái gì, Lục Dĩ Trạch chỉ cười không nói lời kéo cô đi tới bức tường trái tim trước mặt đối diện VCR.

Nhân viên đưa cho hai người bản điều kiện kết hôn, còn đưa một trang giấy viết tay cho Lục Dĩ Trạch: “Bây giờ hai vị chuẩn bị làm một nghi thức tuyên thệ ngắn gọn, sẽ được ghi hình lại và gửi lại cho hai vị.”

Doãn Sát vốn đang rơi vào trong sương mù, lúc này mới biết dụng ý, đứng nghiêm chỉnh, cười nhìn về phía ống kính máy quay.

“Bắt đầu nhé.” Nhân viên nhỏ giọng nói với hai người, nhìn thấy bọn họ nhẹ nhàng gật đầu, mới nhấn nút quay.

Lục Dĩ Trạch cầm tờ giấy lên, Doãn Sát lại tựa đầu lại gần, hai người cùng nhau nhìn vào chữ trên tờ giấy đọc lên.

“Tôi - Lục Dĩ Trạch ——”

“Tôi - Doãn Sát ——”

“Chúng tôi tự nguyện kết làm vợ chồng, nguyện gắn bó cùng với cô ấy / anh ấy, quan tâm cô ấy / anh ấy, mến yêu cô ấy / anh ấy, tôn trọng cô ấy / anh ấy, hiểu cô ấy / anh ấy, bảo vệ cô ấy / anh ấy, cho dù cô ấy / anh ấy nghèo khó hoặc là giàu có, cho dù cô ấy / anh ấy khỏe mạnh hoặc là đau ốm, thủy chung trung thành với cô ấy / anh ấy, mãi yêu cô ấy / anh ấy như ban đầu.”

Sau khi hai người đọc xong lời thề rất ăn ý mà nhìn thẳng vào mắt nhau, trong mắt đều là vui sướng và thâm tình, nhân viên làm việc nhấn nút dừng lại, cười nói với hai người bọn họ: “Tốt rồi, hai người thật sự là cặp vợ chồng xứng đôi nhất mà tôi thấy dạo gần đây.”

Ở lại chỗ này một lúc, cuối cùng Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch cũng ký xong tên, nhân viên đưa đầy đủ đĩa video cho bọn họ: “Chúc hai vị tân hôn vui vẻ.”

Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Cầm trong tay hai bản hôn thú, Doãn Sát được Lục Dĩ Trạch nắm tay, mắt không nhìn đường lại ngây ngốc nhìn chữ phía trên. Tầm thiệp nho nhỏ màu đỏ, tại sao lại đẹp mắt như vậy chứ, cười ngây ngốc lại nhìn về phía người đàn ông bên cạnh mình.

Ừ, hiện tại, người đàn ông này, chỉ thuộc về một mình cô thôi.

Lại cúi đầu nhìn hai tấm giấy đỏ, nghĩ tới mình được gọi là “Lục phu nhân”, trong nháy mắt khi đó trong lòng cô vẫn lên vui mừng, chỉ là không biểu hiện ra ngoài, nhưng mà vừa nghĩ lại, phát hiện có lẽ bây giờ mình đang có chút vui mừng trước mặt Lục Dĩ Trạch, liền kìm hãm lại một chút, gấp giấy chứng nhận kết hôn lại, đặt vào trong túi nhỏ của mình.

“Lục phu nhân, kết hôn với anh vui mừng như vậy sao?” Lục Dĩ Trạch dừng bước, vén tóc Doãn Sát vừa bị gió thổi rối loạn, mắt cười nhìn cô, Doãn Sát trước mặt liều mạng gật đầu.

Từ khi bắt đầu giấc mộng giả cho Lục Dĩ Trạch cho đến khi giấc mộng này biến thành thật, toàn bộ mất hơn tám năm, cho dù ai vượt qua khoảng thời gian tám năm khá dài này, cuối cùng cũng sẽ cười như vậy, Doãn Sát cô tự nhiên càng phải như vậy.

Hai tay Lục Dĩ Trạch đặt ở trên vai cô, xoay người Doãn Sát lại: “Em xem, anh dẫn em trở lại.”

Thì ra là khi mình cúi đầu nhìn giấy hôn thú, Lục Dĩ Trạch đã kéo tự mình tới đến trước cửa trường Nhất Trung của thành phố S.

Trường trung học ngày trước, kể từ hôm xảy ra chuyện với Từ Khải, Doãn Sắt chưa từng trở lại đây, cũng bởi vì không được nhiều người yêu quý, cho nên đã cắt đứt liên lạc với tất cả các bạn học.

Cánh cửa này vẫn là cánh cửa trước đây, bọn họ đứng ở trước cửa trường Nhất Trung đúng là vẫn giống như bọn họ đứng trước cửa trường khi đó, hình như không có gì thay đổi cả. Lần này Doãn Sắt kéo Lục Dĩ Trạch đi vào trong sân trường.

Đi tới chỗ lần đầu tiên gặp được Lục Dĩ Trạch khi đó, Doãn Sắt dừng ở trước mặt anh, hơi giận dỗi nói: “Lục Dĩ Trạch, lúc ấy em thật sự rất giống một nam sinh sao?”

“Nói thật.” Cô ra lệnh.

Lục Dĩ Trạch thành thực gật gật đầu: “Tóc ngắn ngủn, quần áo lôi thôi lếch thếch, còn có chiều cao hơi cao so với những nữ sinh cùng tuổi, cộng thêm loại tính tình hay khoe khoang của em, thật sự. Rất giống một nam sinh.”

“Được rồi.” Có chút ảo não, miệng cô lẩm bẩm tự nhủ tiếp tục đi cùng anh.

Thấy vợ mình như thế, anh cười cười, vừa đi tay còn nghịch ngợm nhéo mặt cô: “Có thể cũng bởi vì em quá đặc biệt, cho nên anh mới có thể thích em, cho nên anh mới có thể bị em đuổi theo.”

Doãn Sắt ôm lấy cánh tay của anh, cười cợt xát anh: “Dù sao anh cũng không từ bỏ được nữa rồi.”

Khi đi đến tòa nhà phòng học, hai người đều dừng bước chân, bởi vì bọn họ thấy một người quen đang đứng ở chỗ đó nhìn pho tượng trước tòa nhà, giống như là một người ngây ngốc đứng ở nơi đó.

Người kia mới vừa ở bên ngoài Thiên Trạch nhìn Lục Liên Tiểu một chút, rồi sau đó tới nơi này - Tiết Hà.

Anh ngăn người đến khi mắt có chút chua xót, cuối cùng trừng mắt nhìn, xoay người lại thấy Lục Dĩ Trạch và Doãn Sắt đứng sau lưng, lên tiếng chào hỏi: “Hai người cũng tới nơi này sao?”

Doãn Sắt gật đầu một cái đi tới, đứng ở trước mặt Tiết Hà, lần này cuối cùng Doãn Sắt cũng không bạo lực như trước nữa, bình tĩnh hòa nhã hỏi Tiết Hà: “Anh định sắp xếp như thế nào? Liên Tiểu nói cô ấy rất nhớ anh, còn nữa, chính là hôm hôn lễ anh sẽ đến làm phù rể chứ?”

Tiết Hà gật đầu một cái: “Sẽ, nhất định.”

Tiết Hà hứa hẹn, trong lòng Doãn Sắt vì Liên Tiểu mà vui mừng hơn nhiều.

“Hai người đi dạo tiếp đi, tôi còn có chuyện, đi trước.” Tiết Hà nhìn thời gian đã đến buổi trưa, còn có bữa tiệc xã giao phải đi giải quyết, chúc phúc bọn họ xong anh rời đi trước.

Doãn Sắt và Lục Dĩ Trạch, sau khi hai người ăn cơm trưa ở phòng ăn trong trường xong, đi tới phòng làm việc của thầy cô, phát thiệp mời kết hôn của bọn họ cho thầy cô ngày trước, mời họ đến dự tiệc cưới.

Một số thầy cô buổi chiều không có lớp, liền lôi kéo bọn họ nói chuyện, gần như mất cả một buổi chiều, tán gẫu đông tán gẫu tây, khi đi ra bên ngoài trời đã dần tối, nhìn thời gian không còn sớm, Lục Dĩ Trạch và Doãn Sắt tạm biệt thầy cô sau đó trở về căn nhà nhỏ của mình.

Khoảng thời gian trước mùa mỳ Ý vẫn chưa mở ra, trong tủ lạnh còn có thịt mới mua trước đó vài ngày, Doãn Sắt lại tính toán bậc lệ tài năng trước mặt Lục Dĩ Trạch.

Bởi vì là lần đầu tiên làm mỳ cho Lục Dĩ Trạch, cô cực kỳ nghiêm túc, khi cắt thịt động tác cũng từ từ, Lục Dĩ Trạch lại ngồi yên trên ghế trong phòng ăn nhìn vợ chuẩn bị bữa ăn tối cho mình.

Đêm hôm đó không biết vì sao, thời gian trôi qua rất chậm, thời gian Doãn Sắt làm xong mì cũng khá lâu, nhưng Lục Dĩ Trạch tuyệt đối không gấp gáp, anh hưởng thụ mọi chuyện Doãn Sắt làm cho anh, cho nên chỉ biết hi vọng có thể chung sống với cô một khoảng thời gian thật lâu.

“Ăn thật ngon.” Ăn hết đĩa mỳ Ý, Lục Dĩ Trạch cũng no bụng rồi, ăn Doãn Sắt ngồi trên ghế, tự cầm hai cái đĩa đến phòng bếp rửa sạch sẽ.

Khi Lục Dĩ Trạch rửa chén, Doãn Sắt ra TV mở, TV đang chiếu chuyên mục “Thế giới động vật”, âm thanh quen thuộc từ trong TV truyền đến —“Mùa xuân đến, mùa sinh sản của động vật cũng đến —”

Vốn là những lời nói bình thường không thể quen thuộc hơn được nữa, tại sao giờ phút này nghe thấy lại có chút kỳ quái?

“Pằng” một tiếng tắt TV đi, cô ảo não chạy về gian phòng của mình cầm quần áo tắm rửa. Lúc đi ra, Lục Dĩ Trạch đi vào sau cô, Doãn Sát cúi đầu nhìn sàn nhà chạy về phòng khách, mở ti vi tiếp tục xem.

Chương trình “Thế giới động vật” vẫn còn chưa kết thúc, giờ phút này đang giải thích về một loại động vật đại tinh tinh.

Tiếng nước Lục Dĩ Trạch tắm rửa truyền đến, nghe vào trong tai cô, khiến cho khi cô xem ti vi cũng bị phân tâm, trái tim cũng đập thật nhanh.

—— Đúng, bọn họ đã kết hôn rồi, cái đó sẽ tới.

—— Mặc dù trong lòng cô rất sợ, nhưng mà cô cũng rất chờ mong.

—— Cho nên chủ động nhiều như vậy rồi, lần này không cần cô lại chủ động thêm một lần nữa chứ?

Lắc đầu một cái, Doãn Sát đỏ mặt không nghĩ nữa, Lục Dĩ Trạch đã tắm xong đi ra ngoài.

Lục Dĩ Trạch gội đầu tóc ướt nhẹp, nhỏ giọt, chỉ mặc một cái áo choàng tắm thật mỏng, lúc trước Doãn Sát cảm thấy thật bình thường nhưng lúc này trong đầu chỉ có hai chữ “Sắc | tình” mới có thể hình dung.

Lục Dĩ Trạch cầm khăn lông ngồi ở bên cạnh cô lau khô tóc, xem ti vi cùng cô.

Không biết là cố ý hay là vô ý, Lục Dĩ Trạch thỉnh thoảng cũng sẽ liếc mắt nhìn vẻ mặt Doãn Sát lúc này, sau khi lau khô tóc, anh quay đầu đi, nắm tay Doãn Sát, kéo cô qua.

Cô gái nhìn ánh mắt của anh gọn sóng lăn tăn hình như còn có thể thấm ra nước, phản chiếu ánh sáng TV xem ra xinh đẹp dị thường, nhiệt độ nóng bỏng trên người Lục Dĩ Trạch áp lên trên người cô treu chọc ngọn lửa đã lâu chưa phát hỏa, cô lại chủ động một lần nữa rồi.

Ôm cổ Lục Dĩ Trạch, môi tới gần, từ từ hôn lên, lại chậm chậm gia tăng nụ hôn kia, khi môi lưỡi quần lấy nhau, hai người đều đã động tình.

Tiết mục trên ti vi vẫn còn đang chiếu, bình luận viên đang thảo luận về số lượng nhiễm sắc thể khác biệt giữa đại tinh tinh và con người.

Kết thúc nụ hôn kia, cuối cùng Lục Dĩ Trạch dùng giọng nói đầy tình cảm đưa ra lời mời mọc với Doãn Sát.

“Lục phu nhân, anh có một nhiễm sắc thể gia truyền, đã muốn tặng cho em từ lâu.”

30. Chương 30

Giờ phút này mặt của Doãn Sát đã đỏ bừng, nhìn vào mắt Lục Dĩ Trạch, ngay cả ánh mắt cũng mờ mịt, nổi lên sương mù, cô khẽ gạt đầu về phía Lục Dĩ Trạch, ngằm cho phép anh.

Lấy được sự cho phép, Lục Dĩ Trạch ghé vào bên tai cô vợ nhỏ, giọng nói êm dịu nói ra phát ra từ miệng dán vào tai cô, còn dâng lên chút khí nóng.

“Sát Sát, nhắm mắt lại.”

Doãn Sát rất nghe lời, sau khi Lục Dĩ Trạch nói xong câu này lập tức nhắm hai mắt lại.

Nụ hôn của Lục Dĩ Trạch lại rơi lên môi cô, nụ hôn lần này khác với trước kia, càng thêm triển miên sâu sắc, càng có thêm ham muốn mãnh liệt chiếm cô làm của riêng.

Cô cũng không biết kỹ thuật hôn của Lục Dĩ Trạch rốt cuộc như thế nào, dù sao cô cũng chỉ tiếp nhận nụ hôn của Lục Dĩ Trạch, chưa từng có kinh nghiệm, mà Lục Dĩ Trạch cũng giống như thế.

Mặc dù hai người đã trầm mê ở bên trong nụ hôn này, nhưng lại thấy không đủ.

Môi của anh rời khỏi môi cô, đi tiếp xuống dưới cằm, ở trên cổ cô rơi xuống những nụ hôn chằng chịt dày đặc, lại hoặc sâu hoặc cạn mút vào, cảm thụ thân thể cô.

Doãn Sát nhắm mắt lại, trái tim đập thành thịch rất nhanh, tay từ từ men theo bám vào vai rồi đến tóc anh, nắm lấy tóc anh, thân thể dán chặt nhau, cắn môi, bởi vì xấu hổ mà không để cho mình phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Toàn bộ thân thể Lục Dĩ Trạch đều đặt lên người cô, bởi vì áo mỏng, hai người thân nhiệt cực nóng kết hợp tại cùng một chỗ khiến nhiệt độ càng dâng cao hơn.

Đưa tay cởi nút áo đầu tiên của cô ra, động tác của anh cũng không vội, còn vừa nhìn Doãn Sát rúc vào trên ghế sa lon thừa nhận mọi việc anh làm. Thân thể cô có chút co rúm lại, hình như vẫn còn hơi sợ, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự mong đợi của cô dù hai mắt cô đã nhắm lại thật chặt.

Cởi áo ngoài của cô ra, nửa người trên của cô chỉ còn lại một cái áo ngực cotton đơn giản. Màu da trắng nõn cũng có chút đỏ lên, mới đầu anh vẫn còn có chút chần chờ, cuối cùng tự mình cũng nhắm hai mắt lại, tháo một tầng gông cùm xiềng xích cuối cùng trước ngực cô ra, hôn lên mềm mại trước ngực cô.

Động tác quá mức ngây ngô, chỉ là dựa vào trực giác của mình, từ từ tiến hành.

Vào lúc này, tiết mục trên ti vi đã đến hồi cuối, hai người trên ghế sa lon đã quấn quít lại với nhau, thân thể Doãn Sát càng ngày càng có phản ứng, theo sự trêu chọc của Lục Dĩ Trạch mà hơi hơi run rẩy, không kiềm chế được phát ra tiếng ngâm nhỏ nhẹ, tay vẫn cắm vào trong tóc anh.

Lục Dĩ Trạch càng hôn càng dùng sức, cô cũng càng cảm thấy nhiệt độ trong thân thể mình không ngừng tăng lên, có loại cảm giác không nói ra được đang kêu gào trong cơ thể, cô muốn bắt lấy cũng không bắt lấy được, muốn xua đuổi nhưng cũng lại muốn nghênh đón, khát khao.

Thân thể phản ứng rất trực tiếp, cô có thể cảm nhận được giữa chân mình không biết từ lúc nào đã chảy ra ẩm áp, bởi vì có chút phản ứng như thế, nên kháng cự muốn kẹp chặt hai chân, cuối cùng trái lại, lại kẹp chặt hông của anh.

Cũng vào lúc này, tất cả động tác đều ngừng lại.

Rốt cuộc cô cũng mở mắt ra, nhìn phía trên người mình đã trần trụi, lại có chút không hiểu nhìn Lục Dĩ Trạch vừa rời khỏi thân thể mình, áo choàng tắm đã bị anh kéo xuống lộ ra một lớp mồ hôi mỏng ở trên người, đang thở hổn hển tắt ti vi, rồi sau đó ôm ngang lấy cô.

“Sát Sát, chúng ta về phòng.”

Vừa đầu ở trong lòng anh, cô càng xấu hổ hơn, trong nháy mắt bị đặt lên giường, cô đưa tay tắt đèn trong phòng. Ánh mắt của Lục Dĩ Trạch chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn yếu ớt ngoài cửa sổ, mà trong nháy mắt tiếp theo, anh trực tiếp đè lên cô.

Không gian trên giường lớn hơn so với ghế salon, ít đi cảm giác nhỏ hẹp, lại càng xấu hổ hơn. Hai người đều là lần đầu tiên, nhưng lửa tình một khi đã đốt, thì sẽ không thể dập tắt được.

Tay siết chặt chần, khi hai người trần trụi, không che đậy gặp nhau, cô lại nhắm hai mắt lại cảm thụ động tác của Lục Dĩ Trạch.

Khi Lục Dĩ Trạch tiến vào thân thể cô, mới chỉ tiến vào một chút cô đã kêu đau, cô nắm chặt lấy chân, tất cả mọi nơi trên cơ thể đều đã có phản ứng. Phản ứng rất lớn, anh cảm nhận được biến hóa của cô, nhưng mình cũng đã không nhịn được nữa.

“Ngaoan, nhịn một chút.”

Hạ thân Doãn Sát rất chặt, khi anh tiến vào một tầng lại một tầng vách tường mỏng không ngừng bao trùm lên anh, khiến cho anh khó có thể di chuyển được một chút, rồi lại khiến cho anh có cảm thụ sung sướng không nói ra được.

Những nụ hôn dày đặc rơi lên trên mặt, trên tóc, muốn an ủi đau đớn cô, anh lại đi vào sâu bên trong một chút, cho đến cuối cùng, đột phá tất cả các chương ngại, chất lỏng trơn trượt theo nơi kia chảy ra, Doãn Sát cắn răng vẫn khóc lên vì đau.

Đưa tay vuốt khuôn mặt cô, lau nước mắt cho cô, càng không ngừng áy náy: “Sắt Sắt, thật xin lỗi.”

Động tác bên dưới lại không dừng lại được, ban đầu nóng rực dừng ở nơi đó từ từ di chuyển trong cơ thể cô, tần số của động tác cũng càng lúc càng nhanh theo cảm giác.

Trái lại, bên trong động tác ma sát đó, có một loại cảm giác khác thường không nói ra được từ chỗ đó truyền đến. Mặc dù Doãn Sắt rất đau, nhưng mà đau đớn này dần dần phai nhạt, hơn nữa là cảm giác đau đớn lúc trước đã bị sự vui thích thay thế.

Mà phần vui thích kia, đang không ngừng lan tràn.

Theo động tác của Lục Dĩ Trạch, cô nhẹ nhàng giãy dựa vòng eo, thừa nhận động tác của anh cũng thuận theo động tác của anh. Hai chân càng kẹp chặt anh hơn, thân thể càng dính sát vào Lục Dĩ Trạch, khiến dục hỏa trong người anh càng bốc cao hơn, động tác của anh cũng càng nhanh hơn.

Cô buông lỏng tay nắm chặt ra, trực tiếp ôm cổ anh, hai người dán sát nhau, hạ thân quần quít càng thêm chặt chẽ, cuối cùng Lục Dĩ Trạch ôm thật chặt thân thể của cô, gọi tên cô hết lần này đến lần khác, phản ứng của cô bị kích thích kịch liệt hơn, khiến anh càng khó tự kiềm chế.

“Sắt Sắt.” Anh lại gọi tên cô một lần nữa.

“Ừm.” Doãn Sắt vẫn đang chìm đắm trong dục vọng mềm yếu trả lời anh.

“Anh yêu em.”

Nói xong câu đó, Lục Dĩ Trạch chọt tiến vào thân thể cô một lần nữa, ôm cô rít cuộc cũng cùng cô lên đến đỉnh.

Lần đầu tiên trong đời cảm nhận được mây mưa, hai người đều đã thở hồng hộc, nhưng đã hoàn toàn thoải mái.

.

“Lục Dĩ Trạch.” Ôm anh, nhỏ giọng gọi tên anh.

Lục Dĩ Trạch nằm nghiêng sang một bên, vẫn ôm thật chặt lấy cô, chờ đợi cô nói tiếp.

Cô theo động tác của Lục Dĩ Trạch bò lên trên người anh, vừa hôn anh vừa nhỏ giọng tâm tình.

“Em cũng yêu anh.”

“Em có thể cảm thấy tất cả đều là sự thật, Lục Dĩ Trạch, anh là của em.”

Xé rách đau đớn đồng thời truyền tới, cảm giác lơ lửng bất định không nắm bắt được theo trận đau đớn này đã tiêu tan toàn bộ. Rốt cuộc cô đã sâu sắc ý thức được, chuyện này cũng không phải là mộng, cô cực kỳ yêu người kia, cô đang biến thành một phần thân thể anh.

Một đêm này, có lẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời cô.

**

Sáng sớm ngày thứ hai Doãn Sắt tỉnh lại đã ngủ ở gian phòng của mình.

Đêm qua, sau khi lăn qua lộn lại với Lục Dĩ Trạch mấy lần thật sự là quá mệt mỏi, giữa chừng cô đã ngủ mất rồi, phía sau xảy ra chuyện gì tất cả cô đều không biết. Khi tỉnh lại, phát hiện thân thể mình đã được tắm rửa qua, cũng được thay áo ngủ sạch sẽ.

Bên hông. Có đôi tay đang ôm lấy mình, khi lật người lại, toàn thân đều rất đau, nhưng mà cô vẫn cứng rắn cắn răng quay sang.

Lúc này Lục Dĩ Trạch đang lặng yên ngủ, chìm sâu vào trong giấc mộng, khóe miệng còn nở nụ cười thản nhiên, đêm qua vốn là đã đủ mệt mỏi, anh còn thu dọn xong tất cả mới ngủ tiếp.

Lục Dĩ Trạch trước mặt thật là đẹp mắt, nhìn lâu như vậy cũng không cảm thấy ngán. Nghĩ đến về sau mỗi một ngày tỉnh lại đều có thể nhìn thấy người cô yêu đầu tiên, mà người đó cũng yêu cô thì cô cười cười, đưa tay chống cơ thể dậy, hôn nhẹ lên khóe miệng anh.

Động tác nho nhỏ lại đánh thức anh, Lục Dĩ Trạch mở đôi mắt buồn ngủ ra ôm Doãn Sát vào trong ngực thật chặt, ngăn cản cô làm ầm ĩ: “Ngoan, ngủ với anh thêm một lát.”

Doãn Sát gật đầu một cái, tựa vào bờ vai của anh, cái ôm quá mức ấm áp và ngọt ngào, cô vẫn không nhin được hôn một cái lên môi anh, vốn chỉ tính lướt qua một chút rồi dừng lại, cuối cùng không tránh thoát được.

Lục Dĩ Trạch thật sự là quá buồn ngủ, chịu không được cô vợ nhỏ giày vò, cố tình, thân thể lại có phản ứng một lần nữa.

Doãn Sát hôn Lục Dĩ Trạch cũng cảm thấy bụng bị cái nóng rực chĩa vào, len lén nở nụ cười, nghĩ tới trước đó bị chồng trêu đùa các kiểu, lúc này lại nảy ra ý định muốn trêu chọc lại Lục Dĩ Trạch.

Vừa cọ vào anh, vừa hôn lung tung khắp người, cuối cùng Lục Dĩ Trạch thật sự không thể nhin được nữa, sau khi tinh thần tỉnh táo lại, phản công đi lên, động tác nhanh chóng cởi sạch Doãn Sát.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, trong nhà đặc biệt sáng ngời, lúc này thẳng thắn nhìn nhau bọn họ mới chính thức thấy rõ thân thể nhau, Doãn Sát đỏ mặt, quay đầu đi không nhìn, Lục Dĩ Trạch lại cứ muốn cho cô xem.

Cô cũng dứt khoát quay sang nhìn, tay nhẹ đặt vào chỗ đó một cái, ngẩng đầu lên, cố làm ra vẻ thanh khiết, Lục Dĩ Trạch cũng nữa không nhin được.

“Sát Sát, là em chọc vào anh đấy nhé.”

Trêu đùa qua đi, từ từ di chuyển ở trong cơ thể cô, lúc này ngược lại Doãn Sát không chịu nổi tốc độ chậm như rùa của Lục Dĩ Trạch. Mặt mũi vận vẹo không ngừng, cũng không nói ra, cứ bị Lục Dĩ Trạch trêu như vậy.

Cuối cùng đến khi thật sự nhin không nổi, sắp khóc ra thành tiếng, Doãn Sát cầu xin lục Dĩ Trạch.

“Em sẽ không bao giờ quấy rầy giấc ngủ của anh nữa, Lục Dĩ Trạch, em sai rồi.”

“Em sai ở chỗ nào?” Ghé vào tai cô, xấu xa hỏi, dứt khoát ngừng lại.

Doãn Sát ôm chặt Lục Dĩ Trạch, hai chân đạp lên đùi anh, sắp khóc ra tiếng: “Lục Dĩ Trạch, anh khôn kiếp.”

Âm thầm cười, Lục Dĩ Trạch sợ cứ tiếp tục như thế này ngay cả mình cũng không nhin được nữa, lập tức ngừng trêu đùa, tốc độ nhanh hơn nhìn cô ở dưới thân mình về mặt từ từ đắm chìm, kết thúc trận hoan ái này ở trong cơ thể cô.

Sau khi ôm cô đi rửa sạch thân thể, rốt cuộc cũng mệt mỏi hai người lại tiếp tục ngủ thêm một giấc, mơ một giấc mộng đẹp.

31. Chương 31

Trước ngày hai mươi tám tháng năm, tất cả mọi chuyện chuẩn bị cho hôn lễ đều đã hoàn thành, chỉ chờ ngày đó tới.

Buổi tối ngày hai mươi bảy Doãn Sát trở về nhà họ Từ, ở lại nhà họ Từ qua đêm cuối cùng trước hôn nhân.

Lúc về đến nhà, trong nhà vắng lạnh trước nay chưa có. Bởi vì mấy ngày gần đây Hà Văn Chi thấy Từ Chấn Phi và Doãn Nhận Chi thường xuyên lui tới vì chuyện kết hôn của Doãn Sát, hơn nữa vẫn cho rằng Từ Chấn Phi khó quên tình cũ, cho nên giận dữ, tính tình nhỏ nhen nổi lên, náo loạn với ông.

Hai người, một không nói, một không để ý tới, cứ im lặng thật lâu như vậy. Doãn Sát nhìn hai người lớn tuổi chiến tranh lạnh, không khỏi cảm thấy buồn cười, cuối cùng coi như đó chỉ giống như một chuyện nhỏ trong nhà, cứ để cho bọn họ yên tĩnh đi.

Ngày thứ hai, người một nhà đều ngủ đến mặt trời lên cao mới rời giường, sau khi ăn cơm trưa xong, xe hoa của Lục Dĩ Trạch đã tới.

Chờ khi Doãn Sắt mặc áo cưới xong lên xe, Lục Dĩ Trạch liếc nhìn tin nhắn chúc phúc trong điện thoại di động, cố tình lại có một tin nhắn chương mất, là Tần tử gửi tới.

“Chúc tân hôn vui vẻ, được mời thật sự là rất vinh hạnh, ha ha, nhưng mà hôm tổ chức hôn lễ không thể đến dự được.”

Thấy một câu nói như vậy, Lục Dĩ Trạch cười, nhanh chóng gọi điện thoại lại: “A lô, Tần Tử hả?”

“Thế nào, hôm nay tân lang còn có thời gian rảnh rỗi gọi điện thoại cho tôi sao?” Tiếng nói nhiều ngày chưa được nghe thấy được truyền đến từ đầu kia điện thoại, giọng điệu châm chọc quen thuộc, Tần Tử nở nụ cười lạnh, trong tay còn đang cầm thiệp mời kết hôn hai người bọn họ gửi tới.

“Không, tôi muốn nói cho cô biết, tôi cũng không có mời cô đến tham dự lễ cưới của tôi và Doãn Sắt.”

Nói xong câu đó, Lục Dĩ Trạch chờ phản ứng bên kia điện thoại của Tần Tử, quả nhiên như anh dự đoán, điện thoại chợt bị cắt đứt.

Bởi vì phía trên tấm thiệp màu đỏ này chỉ viết là ——“Cô dâu Doãn Sắt, chú rể Lục Dĩ Trạch vào ngày 28 tháng 5 kết hôn. Đặc biệt báo cho biết.”

Để điện thoại di động xuống, Doãn Sắt đã ra khỏi cửa nhà họ Từ, tâm tình của anh rất tốt xuống xe ôm lấy cô dâu của mình, ôm từ cửa cho đến tận trong xe, trên mặt đều là nụ cười hạnh phúc.

.....

Bốn giờ bốn mươi phút chiều, cô dâu chú rể đã tới hội trường tổ chức hôn lễ, Lục Dĩ Trạch để Doãn Sắt ngồi ở trong phòng cô dâu chờ đợi khách, còn mình thì tự ra cửa đón.

Phù dâu Lục Liên Tiểu và phù rể thay thế Thi Dương đã đến hội trường từ sớm, bắt đầu đứng ở cửa ra vào đón khách.

Lục Dĩ Trạch bảo Phương Thành Gọi điện cho phù rể Tiết Hà cả một buổi sáng, kết quả tin tức nhận được đều là không gọi được hoặc là không có ai nhận, lại liên lạc với người của Hòa Ngu, biết được là vào mấy ngày trước tới Tiết Hà đã trở về thành phố S, trước mắt không rõ hành tung.

Đúng sáu giờ, khách đã tới hơn phân nửa, Tiết Hải Đăng được mời cũng đến đúng vào lúc này.

Lục Dật Phàm nhìn thấy ông, ho nhẹ một tiếng, để Lục Dĩ Trạch đón tiếp thay, tự đi vào trong hội trường.

“Chủ tịch Tiết, xin hỏi gần đây Tiết Hà có liên lạc với ông không?”

Lục Dĩ Trạch đi tới hỏi, bởi vì Lục Liên Tiểu ở bên cạnh, cho nên anh nói rất nhỏ.

Tiết Hải Đăng lắc đầu một cái, từ lần trước, sau khi Tiết Hà về nhà bị mình chặn ngoài cửa, chỉ thấy anh mấy lần qua tin tức, ngoài ra cũng không có bất kỳ liên lạc nào. Hai cha con này cứ như là người xa lạ vậy, năm năm sau vẫn như thế.

Gật đầu một cái, Tiết Hải Đăng chúc phúc bọn họ sau đó cũng vào hội trường.

Mãi cho đến trước khi bắt đầu hôn lễ mười phút, Tiết Hà vẫn chưa đến. Lục Liên Tiểu mới đầu đã cho rằng Tiết Hà sẽ không tới, nhưng mà vẫn có chút thất vọng, gương mặt nhìn bên ngoài hành lang không có một bóng người, cùng Thi Dương đi đến chỗ nghỉ của cô dâu.

Doãn Sắt và người chụp hình chụp thật lâu, thật vất vả mới dừng lại thì Thi Dương và Lục Liên Tiểu đã đến báo hôn lễ lập tức sẽ bắt đầu.

Doãn Sắt nháy mắt với Thi Dương, Thi Dương đứng ở phía sau Lục Liên Tiểu nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Mắng Tiết Hà nói không giữ lời, có chút tức giận đi trước, Từ Chấn Phi và mấy em bé hoa đồng đã chờ ở nơi đó rồi.

Thay đổi vẻ mặt nở nụ cười, cô kéo cánh tay của cha, người điều khiển chương trình MC đang nói lời đạo đầu, vào lúc này, khúc quân hành đám cưới đã vang lên, cô đi theo sự hướng dẫn của cha cho tới cuối thảm đỏ.

Sau khi trao tay cho Lục Dĩ Trạch, Từ Chân Phi trở về chỗ, cô nhìn chú rể của mình, cười xoay người nhìn MC trước mặt người.

Lập lại những lời thề không khác biệt lắm so với hôm lấy giấy đăng ký kết hôn, nhưng lại càng trịnh trọng hơn so với hôm đó.

Mấy trăm người trong hội trường đều là nhân chứng cho đám cưới này của bọn họ, chứng kiến bọn họ trả lời “Tôi đồng ý”, rồi sau đó đeo chiếc nhẫn đeo vào tay của đối phương.

Ngày đó, mãi cho đến rất khuya hôn lễ mới kết thúc, Lục Dĩ Trạch uống có chút nhiều, chóng mặt bước đi có hơi loạng choạng, Thi Dương đỡ anh ngồi lên một chiếc ghế, cho anh uống thuốc giải rượu.

Doãn Sát bởi vì có Lục Dĩ Trạch và Thi Dương ở đây ngăn cản rượu thay cô, cho nên không uống nhiều, sau khi tiễn khách đi trở lại hội trường, Lục Dĩ Trạch đã ngủ.

“Liên lạc được với Tiết Hà chưa?” Bốn phía cũng không có những người khác, Doãn Sát lập tức hỏi Thi Dương đứng ở nơi đó.

Thi Dương lắc đầu một cái: “Điện thoại không gọi được, ngay cả điện thoại cá nhân cũng không thông.”

Miệng Doãn Sát lẩm bẩm, có chút không vui thở dài, chỉ chỉ Lục Dĩ Trạch, nói tối nay không ở khách sạn, nhờ Thi Dương đưa về giúp, để những người nhà họ Lục và nhà họ Từ khác ở lại đây giải quyết chuyện còn lại.

Lục Dĩ Trạch trở về căn nhà nhỏ, sau khi nôn một trận mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Doãn Sát cầm khăn lông chùi miệng giúp anh, cười nhìn anh: “Lục Dĩ Trạch, thì ra là anh cũng có lúc sơ xuất như vậy.”

Tỉnh táo một chút, Lục Dĩ Trạch đứng lên, được Doãn Sát đỡ đi đến phòng tắm, dựa vào một chút ý thức cuối cùng anh tắm rửa thay quần áo xong lập tức quay trở về phòng ngủ.

Doãn Sát điều chỉnh nhiệt độ điều hòa thật tốt, đắp chăn cho anh, hôn một cái lên trán anh, sau đó con mình thì chạy tới một gian phòng khác xem hình đám cưới hai người mới chụp trước đó vài ngày.

Nhiều phong cách khác nhau, hai người mặc các kiểu dáng quần áo khác nhau, cùng ôm nhau, thoạt nhìn vô cùng hạnh phúc, cô nhìn nhìn, bất tri bất giác cũng mặt nhợt, ôm quyển photo album ngồi ở trên giường ngủ thiếp đi.

**

Mãi cho đến rạng sáng khách trong hội trường hôn lễ mới hoàn toàn rời đi, Lục Liên Tiểu đã uống một chút rượu sau khi tiễn tất cả mọi người ra về lập tức ngồi xổm trước cửa khách sạn.

Lục Dật Phàm và Liên Ngọc Thanh uống cũng hơi nhiều, gọi Lục Liên Tiểu cùng về nhà với mình, Lục Liên Tiểu cự tuyệt, Thi Dương lập tức đưa thẻ mở cửa phòng của Doãn Sát cho cô, Lục Dật Phàm cũng không thúc giục nữa.

Cô ngồi xổm nguyên tại chỗ thật lâu, gió đêm mang theo chút lạnh lẽo, nhưng cô không cảm thấy lạnh, bảo vệ trước cửa thỉnh thoảng lại tới hỏi thăm xem cô có cần giúp đỡ gì hay không, cô lắc đầu nói mình không có việc gì, chỉ vì uống nhiều quá nên muốn hóng gió một chút.

Thật ra thì tất cả cũng không phải là như vậy, cô vui mừng vì Doãn Sát và anh trai đã kết hôn thành người nhà, lại nghĩ đến bản thân mà trong lòng buồn cực kỳ. Cô biết Tiết Hà không phải nhất định sẽ đến, nhưng không thấy anh, hình như đã hơn một tháng không nhìn thấy anh, cô khổ sở muốn khóc.

Lúc mười lăm tuổi, cậu thanh niên lái chiếc xe mô tô dừng ngay trước mặt cô, ngăn chặn đường đi của cô, cười không đàng hoàng nhìn cô nói: “Lục Liên Tiểu, anh nhìn trúng em rồi, làm bạn gái của anh đi.”

Thời điểm đó, Tiết Hà để tóc ngắn nhuộm highlight màu nâu, mặc quần áo xem ra giống như loại lưu manh đầu đường xó chợ, khiến cho cô cảm thấy chướng mắt. Cúi đầu muốn đi qua người anh, một tay anh ngăn cô lại, còn đưa cho cô một cái mũ bảo hiểm cường thế ra lệnh: “Đi lên.”

Lúc cô từ chối, Từ Sắt Sắt từ đằng xa vọt tới, rống lên với Tiết Hà mấy câu sau đó kéo cô rời đi.

Hai người gặp mặt lần đầu tiên, trí nhớ về lần đầu tiên Tiết Hà thổ lộ với Lục Liên Tiểu, hôm nay cô đã nhớ kỹ, sẽ không bao giờ quên nữa, nhưng vai nam chính trong trí nhớ kia đã rất nhiều ngày không gặp rồi.

“Lộp bộp”, nước mắt không tự chủ rơi trên mặt đất, cô ngồi xổm nên chân hơi tê tê, dứt khoát ngồi luôn trên đất.

Trong đầu lại nghĩ tới một buổi tối bão đó trước kỳ thi đại học mấy tháng trước, cô và Tiết Hà cũng ngồi trên mặt đá cẩm thạch giống như thế này tâm sự với nhau, khi đó Tiết Hà hỏi cô: “Liên Tiểu, em định thi vào trường đại học nào?”

Câu trả lời của cô rất chắc chắn: “Đại học A.”

Mấy ngày sau lập tức nhận được một tấm hình của Tiết Hà, hôm đó anh nghỉ học một ngày tự mình đi đến đại học A, đứng dưới giảng đường của đại học A, nhờ một sinh viên ở đó chụp cho mình một tấm hình.

Anh cầm tấm hình nói với Lục Liên Tiểu: “Lúc đó anh nói với đàn anh kia rằng, một năm sau anh sẽ đến nơi này.”

“Sẽ đến nơi này, cùng với cô gái mà anh yêu quý nhất.”

Cậu thanh niên nói xong câu đó nhìn Lục Liên Tiểu, trong ánh mắt là tình yêu trước sau như một dành cho cô gái kia, khi đó Tiết Hà đã thay đổi hoàn toàn khác so với lần đầu tiên gặp nhau, màu mắt và màu tóc đều là màu đen, thái độ bất cần đời trở nên nghiêm túc, kiên trì cho nên Lục Liên Tiểu cứ như vậy mà yêu anh.

Cô nói: “Cùng đến đại học A, khi đó em sẽ làm bạn gái của anh.”

Trí nhớ dừng lại tại đây, phía sau vẫn không thể nhớ lại được, nhưng hình như cũng không quan trọng.

Cúi đầu vào giữa hai đầu gối khóc òa lên, rốt cuộc cô cũng cảm thấy bị Tiết Hà bỏ rơi, tiếng khóc càng lúc càng lớn, bảo vệ lại đi tới hồi thăm một lần nữa, cô cũng chỉ lắc đầu.

Cuối cùng bảo vệ cũng rời đi, ban đêm càng lúc càng yên tĩnh, ngoài cửa khách sạn, trên hành lang lâu một thật dài cũng chỉ còn lại một mình cô. Cô vẫn nhỏ giọng khóc sù sùi, tự cho phép mình khóc vì tình yêu không còn nữa.

Vậy mà lúc này tiếng bước chân “cộp cộp cộp cộp” vang lên, cô nghe theo tiếng bước chân của người tới, nhìn cái bóng cũng càng lúc càng gần, là một đôi giày da nam màu đen, mặc quần tây màu đen cộng thêm áo khoác màu đen của phù rể.

Người kia không phải Thi Dương, là Tiết Hà.

Trên mặt của anh còn bị thương, xem ra không tốt đẹp chút nào, nhưng nụ cười quả thực giống như hoa nở đầu mùa xuân, nở rộ trong trái tim Lục Liên Tiểu, anh ngồi xuống, nhìn thẳng vào cô, cười lấy tay lau nước mắt của cô: “Liên Tiểu, thật xin lỗi, anh đã tới muộn.”

Lục Liên Tiểu dụi dụi mắt, thuận tiện lau khô nước mắt, mượn hơi rượu vẫn chưa tan hết nhìn về phía anh kêu lên: “Tiết Hà, em cứ nghĩ rằng anh không cần em nữa.”

Đưa tay ôm lấy anh, tựa vào trên bả vai anh khóc, nhiều ngày như vậy tới nay rốt cuộc cũng có cảm giác thật sự có chỗ dựa có thể để cho cô khóc thút thít rồi.

“Mặt của anh bị sao vậy?” Khóc xong, cô xoa lên vết thương của anh, sâu, nhưng mà máu cũng đã ngừng chảy, “Anh lại đánh nhau với người ta?”

Tiết Hà gạt đầu một cái, cười đứng lên, kéo Lục Liên Tiểu đi vào bên trong khách sạn.

Sau khi đưa cô đến phòng, đỡ cô ngủ. Lục Liên Tiểu thật sự uống hơi nhiều rượu, rửa mặt xong lập tức ngã xuống giường chỉ chốc lát sau đã ngủ say.

Tiết Hà ngồi trên ghế sa lon cách giường không xa, lấy điện thoại di động ra muốn chụp một tư thế ngủ của cô, sau khi mở máy lại thấy liên tiếp các cuộc gọi nhỡ trên máy.

Xóa ghi chép tất cả các cuộc gọi nhỡ, anh dịu dàng cười cười nhìn về phía Lục Liên Tiểu, khẽ chụp một tấm hình.

Rồi sau đó đứng lên, cầm điện thoại di động đi tới trước cửa sổ trong gian phòng, gọi một cuộc điện thoại cho Thi Dương.

——“Từ Khải ra tù trước hạn rồi.”

32. Chương 32

Thi Dương nghe được tin tức này, mới đầu cũng không tin tưởng.

“Thời hạn thi hành án của hắn ta. Không phải còn hai năm nữa sao?”

Bên kia điện thoại thờ dài, Tiết Hà nói hết tất cả mọi chuyện có liên quan đến Từ Khải trong khoảng thời gian này cho Thi Dương.

Bởi vì Từ Khải có biểu hiện tốt khi ở trong nhà giam, cho nên được giảm bớt hình phạt, cuối cùng hắn ta cũng được đặc cách cho ra tù sớm. Mà lúc này thật ra hắn ta đã ra tù được hơn một tháng rồi.

Mấy ngày trước Tiết Hà mới biết tin tức này, lúc ấy anh nhận được một cuộc điện thoại, giọng nói quen thuộc của Từ Khải truyền đến, phản ứng đầu tiên của anh chính là rung động, Từ Khải chào hỏi anh, giọng điệu thật không tốt.

“Tiết Hà, đúng là đã lâu không gặp. Nhưng mà, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại nhau thôi.”

“Nghe nói con bé Lục Liên Tiểu mà mày thích đã trở thành một minh tinh thành công?”

“Chẳng qua nếu như để truyền thông biết cô ta đã từng thiếu chút nữa trở thành hung thủ mưu sát ông chủ của mình, sợ rằng ——”

Còn chưa dứt lời, tiếng cười đã truyền đến, Tiết Hà nghe điện thoại, tay cũng run rẩy, chỉ đáng tiếc là Từ Khải không có ở trước mặt mình, nếu không vì để cho Từ Khải vĩnh viễn ngậm cái miệng của hắn lại, chuyện gì anh cũng có thể làm.

Không sai, tình huống lúc đó thật sự đúng như lời Từ Khải nói.

Lục Liên Tiểu bị PTSD cũng không chỉ bởi vì nhìn thấy Từ Sát Sát lấy gạch đập Từ Khải, nguyên nhân lớn nhất đó chính là khi cô lấy dao gọt trái cây từ trong túi ra nhào qua trước mặt Từ Sát Sát, bởi vì Từ Khải né tránh, cô mới ngã vào trong ngực Tiết Hà, đồng thời một dao kia cũng dành tặng cho Tiết Hà.

Phần dưới bụng trái bị đâm một nhát rất sâu, máu từ trong chảy ra ròng ròng, nhìn tính mạng người yêu bị đe dọa do chính mình vô ý tổn thương, hơn nữa vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy người bạn tốt nhất cầm trong tay một cục gạch dính máu, cho nên Lục Liên Tiểu mới trở nên như vậy.

“Thật xin lỗi, Tiết Hà, em không cố ý ——”

“Anh tỉnh lại đi!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi ——”

Đêm hôm đó Lục Liên Tiểu nói vô số câu “Thật xin lỗi”, ôm Tiết Hà nằm trên mặt đất chờ xe cứu thương khóc một lúc lâu, những chỗ Tiết Hà bị đánh rất đau, vết dao càng đau đớn hơn, nhưng lại muốn làm bộ như không đau an ủi Lục Liên Tiểu.

Cuối cùng bởi vì mất máu quá nhiều nên ngất đi, khi tỉnh lại lần nữa, như Lục Liên Tiểu cũng nằm viện giống anh bởi vì tinh thần không ổn định, nhưng mà cô lại như biến thành một người khác.

Thiếu nữ rạng ngời như ánh nắng mặt trời đã tự phong bế nội tâm mình, ai muốn đến gần cô cô sẽ giống như nổi điên.

Khi anh chịu đựng vết thương đau đớn trên người đi tới, Lục Liên Tiểu ném gối đầu về phía anh, vừa vịn đập trúng vết thương, vết thương mới khép lại không bao lâu lại rách ra chảy máu một lần nữa.

Lục Liên Tiểu đứng tại chỗ nhìn đồng phục bệnh nhân của Tiết Hà dần dần xuất hiện vết máu màu đỏ, lại một lần nữa bị kích thích dừng tất cả động tác lại, sau đó ôm đầu đứng ở góc tương bắt đầu nói xin lỗi.

Tiếp đó phải nhờ đến y tá tiêm thuốc an thần cho cô, cô mới từ từ nằm xuống ngủ.

Tiết Hà đứng ngoài cánh cửa thủy tinh ngăn cách nhìn Lục Liên Tiểu nằm ở bên trong, cảm thấy nghiệp chướng của mình thật nặng.

Trước khi gặp được Lục Liên Tiểu, anh trêu chọc rất nhiều người, cho nên anh luôn tự hỏi mình tại sao không thể gặp được Lục Liên Tiểu sớm hơn một chút, nếu như gặp cô sớm hơn một chút, rất nhiều chuyện sẽ không xảy ra.

Anh còn nhớ rõ Lục Dật Phàm nhìn con gái yêu yên lặng ngủ ở nơi đó, đứng đối diện nhau trước cửa phòng bệnh chính ông đã nói: “Đều là bởi vì cậu, Liên Tiểu mới có thể gặp phải loại chuyện như thế này, nhà họ Lục táng gia bại sản tất cả đều là bởi vì các người!”

Khi đó công ty cũng chính thức đóng cửa, con trai suýt chút nữa bị cảnh sát bắt đi, con gái cũng như là phát điên, trong lòng Lục Dật Phàm phải chịu bao nhiêu áp lực, Tiết Hà làm sao lại không biết.

Nghe nói đêm hôm đó, cảnh sát đưa Từ Sắt Sắt và Lục Dĩ Trạch đi, hỏi ai đập vỡ đầu Từ Khải, là ai đã đâm Tiết Hà một nhát kia, Lục Dĩ Trạch nói là anh, cuối cùng Từ Sắt Sắt khóc nháo một hồi mới khiến cho mọi người tin tưởng không phải Lục Dĩ Trạch.

Từ Sắt Sắt nhận tất cả mọi tội, cũng may là nhà họ Tiết cũng không so đo gì, về phần chuyện Từ Khải kia, cuối cùng cũng nhờ vào quyền thế của cha mà chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, để cho cô cải danh đổi họ đưa ra nước ngoài vậy là giải quyết xong hết mọi chuyện rồi.

Năm năm đã trôi qua, vốn tưởng rằng Doãn Sắt sẽ trở về nước lập gia đình với Lục Dĩ Trạch, tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước cũng sẽ kết thúc, nhưng mà tai họa ngầm lớn nhất không sớm không muộn lại ra tù đúng vào lúc này.

Từ Khải nói: “Nhờ phúc của chúng mày, điều tra ra những chuyện phạm pháp trước đây của tap, để cho tao ở trong tù năm năm.”

“Là tao không có phúc hưởng thụ, không bằng tặng phúc khí này lại cho mày.”

Mãi cho đến khi cuộc điện thoại này kết thúc, Từ Khải vẫn cứ cười. Âm thanh rất vang, để cho anh nghe thấy cả người cũng không được tự nhiên.

Sau đó Từ Khải đến thẳng Hòa Ngu tìm anh, trong phòng làm việc gặp được người đã lâu không nhìn thấy, Tiết Hà cũng sắp không nhận ra hắn.

Không còn cường tráng giống như trước đây, có thể là vì ở trong tù quá lâu, vừa nhìn chính là đáng vẻ không đầy đủ chất dinh dưỡng, khuôn mặt gầy gò, nhưng đáng người vẫn có thể thấy được, hắn cầm một tập tài liệu uy hiếp Tiết Hà.

“Tổng giám đốc Tiết, tôi dùng một tháng cuối cùng đào bới được một số chuyện.”

Hơi khó hiểu, anh lật tập tài liệu ra, đập vào mi mắt chính là những khoản tiền mà Tiết Hải Đăng có trong năm năm qua, dòng đầu tiên anh thấy chính là một khoản thu kêch xù năm trăm vạn, sau ba ngày khoản thu đó lại được chuyển cho một người khác.

Người kia anh cũng biết, Lục Dật Phàm.

Nghe nói ở sự việc kia, Tiết Hải Đăng đã bồi thường cho nhà họ Lục một khoản tiền, đến bây giờ Tiết Hà mới biết khoản tiền kia rốt cuộc là lớn đến mức nào. Khó trách sau khi Lục Dật Phàm táng gia bại sản vì Lục Liên Tiểu lại còn dư tiền lập nên một Thiên Trạch lớn mạnh như thế.

Nhưng mà năm trăm vạn này của cha, đến tột cùng là từ đâu mà có?

Từ Khải cười nói với anh: “Tiết Hà, năm đó cha mày dùng hết tất cả thủ đoạn để cho tao ngồi tù, tao được ra tù sớm trước mấy năm, nhường lại cho cha mày cũng tốt lắm.”

Khi hấn ra khỏi Hòa Ngu, Tiết Hà cũng không đuổi theo, bởi vì anh vẫn còn đang tập trung vào tập tài liệu đó chưa thể thoát ra.

Chi tiêu của nhà họ Tiết, anh hiểu rất rõ, năm triệu này ít nhất hơn phân nửa số tiền đó không phải là dùng con đường đúng đắn mà kiếm được.

Tham ô công khoản, bốn chữ này nhanh chóng hiện lên trong đầu anh.

“Tổng giám đốc Tiết, lầu dưới có Lục tiểu thư nói muốn gặp anh.” Thư ký đi vào phòng nói cho anh biết, Lục Liên Tiểu lại tới.

Sợ Từ Khải gặp được Lục Liên Tiểu, Tiết Hà chạy xuống lầu, kéo Lục Liên Tiểu đến quán cà phê trước khi gặp phải Từ Khải, anh nói với Lục Liên Tiểu: “Anh cũng cần thời gian.”

Cần phải có thời gian để tìm hiểu và sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, khi đó anh sẽ thật tốt với em.

.....

Ra khỏi quán cà phê, Tiết Hà lại nhận được một cú điện thoại, là bệnh viện thành phố A gọi tới, hỏi anh có biết một người tên là Từ Khải hay không, anh nói một câu “Tôi lập tức đến ngay”, sau đó buông điện thoại xuống.

Khi đến đó, Từ Khải đang được truyền dịch, y tá nói là hấn ngất xỉu trước cửa Hòa Ngu, mở nhật ký điện thoại ra cuối cùng mới tìm được Tiết Hà, hỏi anh có biết hấn hay không, Tiết Hà gật đầu một cái.

Lúc này bác sĩ đứng bên cạnh nói với Tiết Hà, thời gian trước Từ Khải kiểm tra phát hiện đã mắc bệnh ung thư, bây giờ đã là giai đoạn cuối, sống không được bao lâu.

Cho nên sau khi Từ Khải được tạm tha cũng sống không được bao lâu nữa, mới muốn trả thù nhóm người bọn họ vội vàng gấp gáp như vậy trước khi hấn ta chết.

Thật là vừa buồn cười vừa sợ hãi.

Đoạn thời gian đó lần lượt trùng kích đánh thẳng vào Tiết Hà, khiến cho anh mệt không thở nổi, thật ra thì cái gì anh cũng không muốn biết, chỉ muốn sống một cuộc sống yên lặng bình thường mà thôi.

Nhưng cha tham ô công khoản, Lục Liên Tiểu dùng mọi cách tiếp cận, hơn nữa Từ Khải còn uy hiếp, bức bách, thật sự là anh mệt muốn chết rồi.

“Hôn lễ hôm nay đã xảy ra chuyện gì?” Thi Dương hỏi, kéo Tiết Hà từ đang chìm trong ký ức về thực tế.

“Từ Khải tìm người muốn đến đập phá, bị tở đánh.” Anh xoa xoa khóe miệng, nơi đó bị đánh vẫn còn hơi đau, nghĩ tới trong năm năm này đã học võ phòng vệ, rốt cuộc vẫn có chỗ dùng.

Thi Dương thở dài, hỏi tiếp: “Vậy kế tiếp cậu định làm như thế nào?”

“Giải quyết xong tất cả mọi chuyện, sau đó ——”

“Thi Dương, cậu biết, tớ có muốn ở chung một chỗ với Liên Tiểu nhiều như thế nào.”

Thi Dương đứng trầm mặc một lúc, cuối cùng trả lời anh: “Chuyện Từ Khải ra tù trước thời hạn, tạm thời không nên nói với người khác. Nhất là Sát Sát, con bé và Lục Di Trạch lập tức sẽ đi du lịch trăng mật, chờ con bé trở về rồi hãy nói.”

Kết thúc cuộc nói chuyện, Tiết Hà lại ngồi về ghế sa lon một lần nữa, cảm thán mông đặt bên cạnh lên đắp trên người ngủ một đêm.

**

Ngày thứ hai sau hôm tổ chức tiệc cưới, Lục Dĩ Trạch tỉnh lại đã sắp đến buổi trưa, khi đó Doãn Sát đang ở trong phòng bếp nhìn thực đơn tính toán tự mình làm bữa ăn trưa cho hai người ăn chung xong rồi sẽ đến phi trường.

Rửa mặt xong, đi ra khỏi phòng tắm, ngửi thấy mùi cháy khét, còn có mùi dấm nồng nặc. Đi tới phòng bếp, lập tức thấy Doãn Sát cầm cái xẻng trong tay vô cùng không thuần thục vớt món khoai tây xào hồng vào trong thùng rác.

Miếng khoai tây, có lẽ có thể gọi là sợi khoai tây cắt lớn, đen xì không biết là tiêu hay là bởi vì cho quá nhiều dấm và nước tương, xem ra cực kỳ khó coi.

Doãn Sát nhìn về phía Lục Dĩ Trạch đang tựa vào cửa quan sát cô le lưỡi một cái, hậm hực rửa sạch nồi làm món ăn khác, hơn nữa còn cảnh cáo Lục Dĩ Trạch không cho giúp một tay.

Bữa trưa mãi cho đến gần một giờ mới làm xong, Lục Dĩ Trạch chưa ăn điểm tâm đứng ở nơi đó nhìn Doãn Sát hai giờ đồng hồ đã đói bụng lắm, không để ý tới ăn có ngon hay không, đều nhét vào trong miệng.

Doãn Sát lại che miệng chạy vào phòng bếp phun miếng vừa mới ăn vào ra, cho quá nhiều muối, quá mặn.

Uống một ngụm nước trở lại với món ăn khó có thể nuốt được đó, liếc nhìn Lục Dĩ Trạch, thế nhưng anh lại ăn giống như người đã mất đi vị giác, ăn bình tĩnh khác thường.

“Lục Dĩ Trạch, không cảm thấy khó ăn sao?” Doãn Sát đưa tay lên, muốn đoạt lấy đôi đũa trong tay anh, Lục Dĩ Trạch phản ứng nhanh hơn cô, tránh ra, “Anh đừng ăn nữa mà!”

“Sát Sát, đừng quấy rầy anh ăn cơm, nếu không ——”

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “quấy rầy”, sau đó nhúu mày, cười nhìn người nào đó bởi vì nghĩ tới một buổi sáng sớm mấy ngày trước tự dưng quấy rầy mộng đẹp của anh, mà xảy ra chuyện, lúc này khuôn mặt Doãn Sát đã trưởng hồng, anh nhẹ nhàng nói.

“Nếu không, anh không thể làm gì khác hơn là ăn em ——”

33. Chương 33

Vừa bị Lục Dĩ Trạch nói như thế, Doãn Sát lập tức ngậm miệng lại, mặt đỏ bừng lên không dám nhìn anh, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm. Bởi vì quả thực ăn không ngon, cho nên thật vất vả mới ăn xong.

Sau khi dọn dẹp bàn ăn rửa sạch chén đĩa, hai người kéo hành lý đã chuẩn bị tốt trước hôn lễ ra khỏi phòng, lái xe tới phi trường.

Doãn Nhận Chi và Thi Dương đã sớm đợi ở đó, hai người đang đứng nói chuyện, trong tay Thi Dương cầm vé máy bay của bốn người.

Sau khi nhìn thấy Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch tới Doãn Nhận Chi nhìn đồng hồ tay một chút, phát hiện thời gian chuẩn bị lên máy bay còn nửa tiếng nữa, bốn người phải đi đến quán trà ngồi chờ một lát.

“Trước tiên trở về nhà họ Thi ở một tối đã, bác Thi của con mấy ngày nay mới vừa trở về nước Pháp, muốn gặp Lục Dĩ Trạch một chút.”

Trước đó vài ngày bởi vì suy tính đến Từ Chấn Phi, khi Thi Minh Uy nhận được thư mời đã nói thẳng với Doãn Nhận Chi là mình không đi, để cho cha mẹ đẻ của Doãn Sát lo hôn sự của hai người bọn họ, mình tuyệt đối không quấy rầy.

Nhưng mà sau khi hôn lễ kết thúc, ông nghĩ muốn gặp Lục Dĩ Trạch, xem thử người khiến Sát Sát tâm tâm niệm niệm nhiều năm như vậy đến tận cùng là người đàn ông như thế nào, cũng muốn xem một chút xem S. Y và Thiên Trạch có thể hợp tác với nhau thật tốt hay không.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhân viên phục vụ đã phát tin tức lúc này có thể lên máy bay, bọn họ cũng vừa thảo luận xong hành trình trắng mắt ở nước Pháp, lập tức cùng nhau lên máy bay.

Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch ngồi ở bên cửa sổ, cô tựa vào trên bả vai của anh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Một người trở lại Trung Quốc, sau đó sẽ kéo người kia trở lại nước Pháp, cô đã từng nghĩ như vậy, hôm nay cũng làm được. Trời bên ngoài có chút âm u, nhưng tâm tình của cô rất tốt, khóe miệng cũng chứa đựng nụ cười.

Dựa vào hơi lâu, cổ của cô cũng hơi cứng, ngẩng lên quay đầu lại lập tức đối mặt với ánh mắt Lục Dĩ Trạch. Anh đang nhìn mình, trong ánh mắt có loại đặc biệt cứng chiều, nhìn khiến trong lòng cô cũng run lên.

Thấy bên kia Thi Dương và Doãn Nhạn Chi đã đeo bịt mắt ngủ bù, cô lập tức to gan, nhìn về phía Lục Dĩ Trạch cười một tiếng vui vẻ sau hôn anh.

Lần này là cô chủ động, Lục Dĩ Trạch chỉ dựa vào nơi đó hưởng thụ phúc lợi đột nhiên vợ cấp cho.

Nhưng mà về phương diện hôn, Doãn Sát quả thật rất vụng về, mới đầu là cẩn thận từng li từng tí đụng vào môi anh, sau khi đè ép lên trên một lúc, mới chậm rãi dùng đầu lưỡi nạy hàm răng của anh ra.

Lục Dĩ Trạch rất phối hợp há miệng ra, môi lưỡi luân phiên, tay cô nắm lấy tay anh. Một cái hôn rất đơn giản, thế nhưng anh lại cảm thấy thân thể mình chột cứng. Đẩy Doãn Sát ra, thở gấp.

Doãn Sát ngồi bên cạnh, cười trộm nhìn anh, vẫn không quên đưa tay kéo cánh tay của anh qua, cọ mặt vẫn còn hơi nóng lên cánh tay anh, dùng vẻ mặt đầy mong đợi nhìn anh.

Lục Dĩ Trạch biết dụng ý của Doãn Sát, cũng chỉ là đùa giỡn anh thôi, trên máy bay đều là người anh tự nhiên cũng không dám làm gì cả, nhưng một khi máy bay hạ cánh ——

“Sát Sát, em cứ chờ đó cho anh .”

Kéo tay của cô xuống, nhẹ nhàng nheo mắt cô, nghe thấy cô hô đau một tiếng sau đó lấy bịt mắt từ trong túi ra, mình cũng đeo lên chuẩn bị ngủ.

**

Buổi sáng, Lục Liên Tiểu bị đồng hồ báo thức đánh thức, tỉnh dậy phát hiện mình ngủ trên giường lớn trong khách sạn.

Về phần tối hôm qua làm sao cô tới gian phòng này được, cô nghĩ thật lâu mới nhớ ra, trong trí nhớ tối hôm qua một mình cô ngồi trước cửa khách sạn trên hành lang gió thổi hiu hiu, có một người đi về phía mình, nói với cô “Thật xin lỗi, anh đã tới muộn” .

Tiết Hà.

Cô xoa đầu bởi vì say rượu mà có chút đau, quét mắt nhìn cả căn phòng, rốt cuộc cũng không thấy bóng dáng Tiết Hà.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy luống cuống, nhấc chân lên, xuống giường.

Toilet, phòng thay quần áo, mỗi chỗ cô đều đi tìm, muốn tìm người tên Tiết Hà này. Nhưng sự thực là —— Tiết Hà đi thật.

Cúi đầu ủ rũ cầm quần áo đến phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, thay bộ quần áo sạch Doãn Sát để lại cho mình mặc xong, đi ra khỏi phòng tắm, lau tóc, ngẩng đầu lên lại thấy Tiết Hà cầm trong tay bữa ăn sáng đứng ở cửa đang đổi giày.

Cô đứng ngây tại chỗ, bởi vì thấy người cho là đã rời đi cũng sẽ không trở lại nữa lại một lần địa xuất hiện trước mặt cô, vừa vui mừng vừa thấp thỏm, trong lòng muốn khóc.

“Liên Tiểu, em đã tỉnh.” Anh cầm bữa ăn sáng trong tay đặt trên khay trà ở trước sofa, “Mới vừa xuống lầu hai mua, vẫn còn nóng, nhân lúc còn nóng em ăn đi.”

Anh và cô nói chuyện rất tự nhiên, vẫn giống như lúc bọn họ học trung học vậy.

Nhưng mà cô hoàn toàn không chú ý đến đồ ăn, trực tiếp chạy tới ôm lấy Tiết Hà, ôm anh thật chặt, sợ vừa mở mắt ra lại không thấy anh đâu nữa: “Em còn tưởng rằng anh đi rồi.”

Tiết Hà cứ để Lục Liên Tiểu ôm như vậy, lau nước mắt cho cô, cuối cùng kéo cô ra nói với cô: “Sẽ không đi nữa.”

Câu nói kia nói rất là nghiêm túc, bởi vì là đưa ra lời bảo đảm, khiến Lục Liên Tiểu cũng yên tâm. Buông lỏng người ôm trong ngực ra, Tiết Hà đẩy cô ngồi vào ghế, mình đứng ở trước mặt cô nhìn cô ăn xong bữa ăn sáng.

Tiết Hà nhìn Lục Liên Tiểu, mặc dù trong lòng vẫn đang lo lắng chuyện về Từ Khải, nhưng người anh yêu quý nhất đang ở bên cạnh, hơn nữa rốt cuộc mình cũng có thể không chút kiêng kỵ yêu cô, vô cùng vui vẻ.

Chuông điện thoại di động không đúng lúc vang lên, Lục Liên Tiểu cũng nổi vì vậy mà dừng việc ăn uống lại, nhìn Tiết Hà, thấy anh lấy điện thoại di động từ trong túi ra, sau khi nhìn thấy số gọi tới thì nhú mào một cái, rồi bắt máy.

“Tiết tiên sinh, xin lỗi lại quấy rầy đến ngài một lần nữa, bệnh tình của Từ Khải lại trở nên xấu hơn nữa, mới vừa được đưa đến bệnh viện, cho nên chúng tôi mới liên lạc với ngài ——”

Nhân viên ở bệnh viện gọi điện thoại tới.

Tiết Hà nhìn Lục Liên Tiểu, phát hiện Lục Liên Tiểu cũng đang dùng ánh mắt tìm kiếm nhìn anh, rồi sau đó dời ánh mắt về phía điện thoại nói với người bên kia: “Được, tôi sẽ đến ngay.”

Nghe thấy Tiết Hà phải đi, Lục Liên Tiểu để đồ trong tay xuống, rút tờ giấy ăn lau miệng, đưa tay nắm lấy bàn tay của Tiết Hà: “Em có thể đi cùng anh không?”

Tiết Hà không có ở bên cạnh, cô luôn có cảm giác anh sẽ lập tức biến mất không gặp lại nữa, cho nên mới muốn đi theo anh.

Chỉ là Tiết Hà lắc đầu một cái, nắm lấy tay cô, nắm thật chặt an ủi cô: “Anh đưa em về nhà.”

Anh cầm chìa khóa xe cùng với thẻ ra vào để ở trên bàn lên: “Chờ em ở bãi đậu xe.”

.

Sau khi đưa Lục Liên Tiểu về nhà họ Lục, anh đi thẳng tới bệnh viện thành phố.

Từ Khải nằm ở nơi đó, sắc mặt nhìn còn kém hơn tối hôm qua nhiều.

Anh còn nhớ rõ ngày hôm qua khi mình mặc quần áo phù rể xong đi tới khách sạn thì nhận được điện thoại của Từ Khải: “Hôm nay Từ Sát Sát sẽ kết hôn với con trai nhà họ Lục sao?”

“Mày muốn nói gì?” Tiết Hà không phủ nhận cũng không khẳng định.

“Mấy ngày trước tao thấy trước đại sảnh khách sạn viết như vậy.” Từ Khải cười buông điện thoại xuống, tiếng cười chói tai lại một lần nữa truyền đến.

Anh vốn đang định tiến vào hội trường, lại dừng bước, ra khỏi cửa khách sạn, đứng ở chỗ tối, chờ Từ Khải đến.

Bỏ lỡ cơ hội làm phù rể trong hôn lễ của Doãn Sát với Lục Dĩ Trạch với anh cũng không sao cả, chỉ cần không bỏ qua cơ hội làm chú rể trong hôn lễ của anh và Lục Liên Tiểu là tốt rồi. Mà trước khi đó, anh cần bảo vệ cô thật tốt.

Lúc Từ Khải tới, không khí của buổi hôn lễ đang rất nào nhiệt, hân hoan theo ba bốn tên lưu manh tính toán xông vào cửa chính đập phá. Khi còn chưa bước chân vào trong đó đã bị Tiết Hà quật ngã ở hẻm nhỏ bên cạnh khách sạn.

Sau khi giải quyết xong tất cả, anh đứng ở đằng xa nhìn dòng người dần dần rời khỏi hội trường hôn lễ, còn có Lục Liên Tiểu đang đứng ở hành lang uốn khúc, nhìn thấy cô ngồi ở chỗ đó khóc, rốt cuộc cũng không nhận được, đi tới.

Anh nói anh đến chậm, quả thực, đã muộn năm năm.

.

Từ Khải - ý thức vẫn tỉnh là tỉnh táo, sau khi nhìn thấy Tiết Hà đến, nâng tay đang truyền nước biển lên muốn kéo anh, kết quả là không có đủ sức: “Tiết Hà, hôm nay tao vốn định đến Viện Kiểm Sát tố cáo Tiết Hải Đăng.”

“A, ai biết lại bị đưa đến bệnh viện này.”

Tiết Hà lạnh lùng nhìn hắn, nghĩ thật lâu mới gọi một cuộc điện thoại: “Tìm mấy người tới đây, trông chừng Từ Khải, chặt đứt tất cả liên lạc của hắn ta với bên ngoài. Còn nữa, trừ khi tôi cho phép, không để cho hắn xuất viện.”

Buông điện thoại xuống, Tiết Hà trầm giọng nói với hắn: “Ở lại trong bệnh viện cho thật tốt đi thôi.”

Anh cúi người xuống, vỗ vỗ chân Từ Khải, rõ ràng là hai người số tuổi xấp xỉ nhau, nhưng bởi vì ốm đau mà xem ra Từ Khải già gấp ba bốn lần so với Tiết Hà, giọng nói càng giống như một lão già yếu đuối.

“Tiết Hà, biết cha mày hi sinh vì mày như vậy, trong lòng mày chắc cũng rất khó chịu ——”

**

Sau khi máy bay hạ cánh xuống Pháp, Doãn Sát để cho mẹ và anh trai đi về trước, mình thì lôi kéo Lục Dĩ Trạch đi dạo ở trên đường thật lâu. Mãi cho đến khi bên ngoài trời cũng đã tối, đèn đường dần dần sáng lên, Lục Dĩ Trạch mới được cô đưa về nhà họ Thi.

Đây là lần đầu tiên Lục Dĩ Trạch nhìn thấy Thi Minh Uy, số tuổi của ông ấy và cha mình không kém nhau bao nhiêu, nhưng mà chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì không thể nhận biết được số tuổi đó, so với cha mình thì xem ra trẻ hơn nhiều, cùng doãn nhận chỉ đứng chung một chỗ còn có thể làm cho người ta tưởng lầm là một đôi thanh niên vợ chồng.

Chỉ là giữa lông mày của ông chứng chắc hơn nhiều, khiến cho cả người ông thoát nhìn vô cùng thực tế.

Lục Dĩ Trạch và Thi Minh Uy, cha con Thi Dương ở phòng khách nói tới chuyện hợp tác sau này, bởi vì vấn đề của hàng của Doãn Sát lúc trước, hai nhà đều đã hiểu rõ, nói tới vô cùng vui vẻ.

Doãn Sát bởi vì nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, phải vào phòng bếp giúp mẹ mình.

Bữa ăn tối vẫn còn đang chuẩn bị, thoát nhìn rất là phong phú. Giúp đỡ mẹ trong nháy mắt, rất tự nhiên cũng nhớ tới ngày đó Lục Dĩ Trạch tới nhà họ Từ, mình và Hà Vân Chi cũng cùng nhau ở trong phòng bếp như thế.

Nhớ tới đã rất nhiều ngày không nói được một câu hoàn chỉnh với Hà Vân Chi, cha và dì chiến tranh lạnh mình cũng không tham dự, không biết hiện tại hai người như thế nào.

Cuối cùng cô lắc đầu một cái, tiếp tục nấu ăn.

Sau khi ăn xong, Doãn Sát lôi kéo Lục Dĩ Trạch đi đến phòng của mình ở trên lầu, tối nay bọn họ sẽ ở chỗ này.

Căn phòng rất lớn, còn kèm theo phòng tắm, phía trên bàn đều bày các loại bản thiết kế, còn có hai tủ sách chứa đầy sách, và một cái giường nhỏ.

Lục Dĩ Trạch hứng thú đưa mắt nhìn vào giường nhỏ cạnh tường: “Em chắc chắn, tối nay chúng ta sẽ ngủ ở trên này?”

Doãn Sát nhìn anh gật đầu một cái, đặt rương hành lý ở bên cạnh giường. Mà Lục Dĩ Trạch thì đi tới cửa, khóa cửa lại, sau đó trở lại bên người Doãn Sát.

Đôi tay ôm hông cô, hôn lên cổ cô. Bởi vì còn chưa rửa mặt, trên cổ còn có vị hơi mặn mặn, Lục Dĩ Trạch ghé vào tai cô vợ nhỏ nói đùa: “Quả thật là so với cái gì đó mà em làm thì ăn ngon hơn nhiều.”

Câu nói trêu chọc Doãn Sát tức giận đập đập chân Lục Dĩ Trạch, hiển nhiên là dùng lực cũng khá lớn, Lục Dĩ Trạch đau hít hơi. Thấy thế cô lui về sau một bước, ngồi xổm trên mặt đất mở hành lý ra, lấy quần áo của mình ra, muốn đến phòng tắm tắm.

Trước khi đi bị Lục Dĩ Trạch kéo: “Sắt Sắt, còn nhớ rõ trên máy bay anh đã nói cái gì không?”

Doãn Sắt cau mày, tức giận hơi giận trừng mắt nhìn anh một cái.

Nhưng anh lại mở trừng hai mắt, nhìn về phía cô cười nói: “Còn không mau đi.”

34. Chương 34

Tiếng nước chảy ngừng lại, Doãn Sắt lại đứng trong phòng tắm thật lâu cũng không ra.

Lục Dĩ Trạch ngồi trên ghế sa lon xem sách biết Doãn Sắt đang ở bên trong kéo dài thời gian, chờ đến sốt ruột, liền ngồi xổm xuống lấy quần áo của mình từ trong hành lý ra chuẩn bị tắm rửa, đi tới trước cửa gỗ cửa.

“Lục phu nhân, cũng nên đi ra rồi.”

Đã nói xong, nhưng một lúc lâu sau Doãn Sắt mới ra ngoài, “hì hì” cười nhìn Lục Dĩ Trạch, rồi sau đó cúi đầu đẩy anh vào trong phòng tắm, đóng cửa lại thay anh, còn mình thì nhẹ nhàng đi đến bên giường, cầm máy sấy trên tủ đầu giường thổi khô tóc.

Đợi đến khi Lục Dĩ Trạch đi ra lần nữa, phát hiện Doãn Sắt đã nằm ngủ thiếp đi ở trên chiếc giường nhỏ kê sát mặt tường này.

Đèn ngủ trên đầu giường, chiếu sáng hàng lông mi rất dài của cô, tạo thành một cái bóng khá dài trên mặt.

Anh nhìn cô ngủ, cúi đầu hôn lên ánh mắt cô, động tác rất chậm chạp cũng rất nhẹ.

Bởi vì những cử chỉ nhẹ nhàng dịu dàng của Lục Dĩ Trạch mà cái đầu nhỏ của Doãn Sắt đột nhiên lắc lư một chút, lúc này Lục Dĩ Trạch mới phát hiện ra là cô đang giả bộ ngủ.

Anh cũng không vạch trần, theo mắt hôn lên sống mũi của cô, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô, lại hôn lên đôi môi cô, chỉ là động tác có hơi mạnh mẽ hơi vừa nẩy một chút, nhưng cũng đã kiềm chế rất nhiều.

Doãn Sắt vẫn nhắm mắt lại giả bộ ngủ như cũ, bởi vì đang cố chịu đựng, bàn tay để ở phía dưới chăn cũng nắm thành quyền.

Lục Dĩ Trạch hôn cô hôn rất nhẹ nhàng, một cái tay khác đã xâm nhập vào bên dưới lớp quần áo của cô, từ đằng sau dần dần lên đến trước ngực, vuốt ve nơi mềm mại kia.

Kể từ đêm đó tới nay, giữa bọn họ từng có rất nhiều lần, trong phương diện này từ non nớt anh cũng dần dần trở nên thuần thực, cho dù là mấy động tác nhỏ nhẹ cũng có thể khiến cho Doãn Sắt có phản ứng.

Cũng giống như cô lúc này, cuối cùng vẫn không thể nhịn được mà thở gấp ra tiếng.

Lục Dĩ Trạch cười nói với cô: “Lục phu nhân, giả bộ ngủ là không tốt.”

Thở khí bên tai cô, nói ra những lời này, khi Doãn Sắt mở mắt nhìn anh chăm chăm thì ngón tay anh đã đưa vào phía dưới quần cô. Cách quần lót phát hiện bên trong cô ấy đã hơi có chút ướt, nhìn cô vợ nhỏ, anh hôn một cái lên lông mày cô, lột quần cô xuống, trêu chọc cô, cho đến khi cô hoàn toàn động tình, dùng một ngón tay tiến vào thân thể của cô.

“Ừm ——” Động tác của Lục Dĩ Trạch khiến Doãn Sắt kích động kẹp chặt anh, Lục Dĩ Trạch lập tức lại tăng thêm một ngón tay từ từ đưa vào trong cơ thể cô, khi đưa đến một điểm nào đó, phản ứng của Doãn Sắt càng thêm kịch liệt, kẹp càng chặt hơn.

Lục Dĩ Trạch cởi áo choàng tắm của mình xuống, để tay Doãn Sắt vuốt nóng rực của mình, để cho cô dẫn dắt hạ thân của mình từ từ tiến vào thân thể cô, lại dừng đến điểm vừa rồi.

Một lần lại một lần, càng ngày càng kịch liệt, thoải mái khiến Doãn Sắt muốn kêu ra tiếng.

Nhưng mà trong nhà còn có ba người khác, cô cần môi chịu đựng, tay ôm Lục Dĩ Trạch bởi vì dùng sức mà trên lưng anh có vài vết móng tay.

Trên chiếc giường nhỏ hẹp, bọn họ rất gần nhau, mặc dù có mở máy điều hòa, nhưng mà bọn họ vẫn cảm thấy càng ngày càng nóng.

.

Vui thích ngăn ngủ đi qua, hai người tắm rửa sạch sẽ rồi ôm nhau thật chặt cùng tiến vào giấc ngủ.

Đêm hôm ấy, Doãn Sát bởi vì mệt mỏi không để ý đến chênh lệch múi giờ nên ngủ ngon cả đêm, ngược lại Lục Dĩ Trạch ở trong phòng tối đen ôm vợ đến nửa đêm mới ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai lúc Doãn Sát tỉnh lại, Lục Dĩ Trạch vẫn còn đang ngủ say.

Doãn Sát cười hôn một cái lên trán anh, xuống giường rửa mặt sau đó xuống lầu một.

Thi Minh Uy và Doãn Nhạn Chi đã dậy từ sớm, đang ngồi trong phòng khách xem tin tức buổi sáng trên tivi, còn Thi Dương đã đến tổng công ty của S. Y, cả nhà hiện chỉ có Lục Dĩ Trạch đang ngủ trên lầu.

Doãn Sát nhìn trưởng bối le lưỡi một cái, cười ngồi trên ghế trong phòng ăn, lại đứng lên đi đến tủ lạnh cầm chai sữa tươi đổ vào trong ly, ăn bữa ăn sáng đơn giản.

Sắp ăn xong bữa ăn sáng Lục Dĩ Trạch mới đi từ trên lầu xuống, dụi mắt chào buổi sáng với hai vị trưởng bối, Doãn Sát đưa bánh bao cho anh, nhìn anh đang ngồi đối diện mình, nói qua kế hoạch hôm nay.

“Lục Dĩ Trạch, hôm nay chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút đi, em dẫn anh đi bộ một vòng.”

“Tốt.” Anh trả lời rất nhanh, nhìn cô cười nói.

Sau bữa cơm trưa hai người đi đến nơi đầu tiên, là trường đại học của Doãn Sát.

Bởi vì khi đến đó là thời gian lên lớp buổi chiều, trên sân trường rộng lớn cũng không có bao nhiêu người, nhưng mà có âm thanh rất náo nhiệt từ một tòa nhà truyền đến.

Có lẽ là Doãn Sát biết trường học đang làm hoạt động gì đó, lập tức kéo Lục Dĩ Trạch đi.

Bên trong là một hội trường, sân khấu hình chữ T rất dài, người mẫu đang nhẹ nhàng đi về phía trước, các ban giám khảo ngồi dưới đang đánh giá, nơi này đang tiến hành cuộc tranh tài thiết kế thời trang của đại học.

Doãn Sát còn nhớ rõ, nhiều năm trước cô cũng đã từng là thí sinh dự thi ở nơi này, buổi biểu diễn đầu tiên của cô ở chỗ này không đạt được nhiều thành tích cũng không kết thúc hoàn mỹ.

Ngồi xuống dưới khán đài, Doãn Sát nhìn về phía Lục Dĩ Trạch chỉ chỉ người ngồi vị trí đầu tiên trong ban giám khảo: “Đó là của thầy giáo đại học của em, khi đi học đặc biệt hà khắc, chỉ cần có chút bất mãn sẽ trừng phạt bọn em.”

Doãn Sát oán trách bên tai, ánh mắt Lục Dĩ Trạch lại đặt ở chỗ các người mẫu trên sân khấu chữ T, Doãn Sát bấm bấm đùi anh mới khiến cho anh phục hồi tinh thần lại.

“Này, anh đang nhìn cái gì thế!”

Người mẫu mặc lớn mật, áo khoác đơn bạc, đường cong như ẩn như hiện, bên trong chỉ đủ che lại những bộ phận quan trọng, hơn nữa gương mặt xinh đẹp, cho dù là bất cứ người đàn ông nào cũng đều nhìn không chớp mắt.

Vậy mà Lục Dĩ Trạch vẫn lắc đầu một cái: “Anh đang suy nghĩ vài chuyện, Lục phu nhân, anh có thể cho rằng em là bởi vì mình — ừ, cho nên ghen sao?”

Dứt lời quan sát vóc người Doãn Sát từ trên xuống dưới một lần, Doãn Sát nhìn thấy, cả người cũng không được tự nhiên.

Dùng sức, mang theo sự trừng phạt vỗ xuống bấm đùi anh, tức giận quay đầu đi, mới phát hiện cuộc tranh tài đã đến vòng cuối cùng, chuyên gia thiết kế thời trang nổi tiếng đang lên đài.

Sau khi Doãn Sát nhìn thấy người kia, không để ý đang giận đối với Lục Dĩ Trạch, kéo anh lại chỉ chỉ: “Là Tô Khiết.”

Khoảng thời gian trước hôn lễ bởi vì lịch trình bận rộn nên Tô Khiết không thể đến được, có lẽ là đã hai tháng chưa gặp lại rồi. Doãn Sát ghé vào bên tai Lục Dĩ Trạch nói với anh: “Em đi ra phía sau sân khấu, anh có muốn đi cùng không?”

Lục Dĩ Trạch gật đầu một cái, lại theo Doãn Sát ra sau sân khấu.

Khi đó cuộc tranh tài giữa các sinh viên thiết kế cũng đã kết thúc, người mẫu cũng đổi lại trang phục thường ngày, lúc này đang tháo trang sức. Tất cả đều là cảnh tượng quen thuộc với Doãn Sát, đã rất lâu rồi cô chưa trải qua thời gian như vậy.

Lục Dĩ Trạch nhìn Doãn Sát đứng ở trước mặt mình, nhìn thấu sự quyến luyến và mong đợi trong ánh mắt cô, muốn nói gì đó, lại vừa đúng lúc Tô Khiết đọc diễn văn xong trở lại phía sau khán đài, thấy Doãn Sát: “Sát Sát, cậu đã đến rồi.”

Cảm giác mất mát trong ánh mắt cô mới vừa bắt đầu thoáng qua rồi biến mất, ngay sau đó lập tức trò chuyện với Tô Khiết, giới thiệu chồng mình với Tô Khiết. Trước đây Tô Khiết chỉ thấy qua Lục Dĩ Trạch, khi nhận được thiệp mừng biết chú rể của Doãn Sát là anh cũng cố ý gọi điện thoại chúc mừng cô.

Bây giờ Tô Khiết nhìn thấy hai người bạn họ đứng chung một chỗ, càng cảm thấy xứng đôi.

Bởi vì Tô Khiết có việc, thời gian hai người trò chuyện cũng không có bao lâu, sau khi hẹn thời gian gặp mặt tiếp theo thì đi trước.

Cuối cùng Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch cũng ra khỏi tòa nhà, đi bộ trong sân trường.

Dọc theo đường đi, hai người không nói gì, hình như trong lòng đều có chuyện riêng. Doãn Sát đi ở phía trước Doãn Sát dừng bước chân lại, khiến Lục Dĩ Trạch cúi đầu suy nghĩ phía sau đụng vào.

Bị đụng có chút đau, kêu lên, cô xoay người nhìn chồng: “Tại sao anh luôn không yên lòng?”

Đôi tay Lục Dĩ Trạch khoác lên trên vai cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô, mới hỏi ra nghi ngờ của mình.

“Sát Sát, sau khi gả cho anh, có thể sẽ rất ít hoặc là hầu như không có biện pháp để em tận tình theo đuổi niềm đam mê thiết kế của em như trước kia, còn việc xây dựng thương hiệu trang phục trên các quốc gia khác nữa, em có hay không ——”

Hai chữ “Hối hận” còn chưa nói ra miệng, Doãn Sát đã lắc đầu một cái, cũng hiểu tại sao mới vừa rồi khi ở bên trong sân khấu Lục Dĩ Trạch nhìn người mẫu lại có phản ứng như vậy: “Sẽ không.”

Cô đưa tay ôm Lục Dĩ Trạch, nhẹ giọng nói với anh: “Em vốn cũng không muốn sống cuộc sống như thế, so với sân khấu chữ T hoa lệ, em càng hy vọng có thể sống cùng anh hơn, tự nhiên mở mấy cửa hàng nhỏ, cuộc sống như thế là tốt rồi.”

Ngẩng đầu lên vừa đúng có thể nhìn thấy vẻ mặt Lục Dĩ Trạch, cô cười nhìn chồng, cũng hỏi Lục Dĩ Trạch một câu mà mình muốn hỏi: “Vậy anh nói cho em biết, cả đời bị em quấn chặt lấy, có cảm thấy rất thua thiệt hay không?”

Lần này đổi lại là Lục Dĩ Trạch cười lắc đầu với cô: “Chúng ta cũng vậy thôi.”

Không phải cô cũng bị anh quấn chặt lấy cả đời sao? Cho nên bị thua thiệt chỗ nào chứ.

Giải tỏa nghi vấn trong lòng, tâm tình của hai người rất tốt, tay cầm tay rốt cuộc cũng đi hết một vòng sân trường.

**

Ban đêm ở thành phố S, khu nhà vẫn an tĩnh, bình thường như những ngày khác, Tiết Hà ngồi ở trong xe của mình, nhận được cuộc điện thoại của cấp dưới gọi tới: “Tổng giám đốc Tiết, khi chúng tôi đến bệnh viện, Từ Khải đã chạy trốn.”

Thở dài, anh nói với người bên kia điện thoại: “Thôi, các cậu trở về Hòa Ngu đi, cực khổ rồi.”

Buông điện thoại trong tay xuống, anh cầm tài liệu sổ sách mà mấy ngày nay anh đã lật xem vô số lần đặt ở chỗ ngồi kế bên tài xế lên, mở cửa xe đi xuống xe.

Biệt thự nhà mình, đèn dầu sáng rõ, rõ ràng ở nơi đó chỉ còn một mình Tiết Hải Đăng, nhưng tất cả đèn vẫn sáng.

Anh nhớ chỗ này, căn nhà nhiều năm chưa từng trở lại, trong mắt anh đây đã từng là nhà của anh, nhưng bây giờ không biết nên gọi là chỗ nào nữa.

Đi tới trước cửa, lại nhấn chuông cửa một lần nữa.

Lần này Tiết Hải Đăng không đuổi anh đi giống như lần trước nữa, ngược lại câu đầu tiên cha nói với anh sau khi mở cửa là: “A Hà, con trở lại.”

Ngày đó, ông đuổi con ra khỏi cửa, vẫn đợi con trai ấn chuông cửa lần thứ hai, nhưng mà sau đó Tiết Hà lại xoay người rời đi, về sau cũng không thấy bóng dáng đâu nữa. Thỉnh thoảng chỉ có thể nhìn thấy tên tuổi anh trong tạp chí giải trí, cũng bắt đầu từ ngày đó, ban đêm ở đây đều luôn bật đèn bên ngoài, đợi lâu như vậy rốt cuộc cũng chờ được.

Tiết Hà đi vào trong nhà, bày biện vẫn giống ngày trước, di ảnh của mẹ ở trong phòng khách, bà vẫn mỉm cười dịu dàng như thế, giống như chưa bao giờ rời đi.

Tiết Hải Đăng ngồi ở trên ghế sa lon, đối diện với di ảnh của vợ, bởi vì con trai rốt cuộc cũng trở về nhà thật tâm nở nụ cười, vỗ vỗ ghế sa lon bên cạnh, để con trai ngồi vào bên cạnh mình, nghĩ muốn nói chuyện với con trai thật tốt.

Vậy mà Tiết Hà cũng không cho hai người có cơ hội nói chuyện với nhau dễ dàng như vậy, trực tiếp đưa sổ sách đến trước mắt ông.

“Cha, nói cho con biết, cha không tham ô công khoản.”

35. Chương 35

Anh nhìn cha, mong đợi Tiết Hải Đăng nói cho anh biết ông không có, như vậy anh có thể đặt viên đá trong lòng kia xuống, bình tĩnh lại, nhưng Tiết Hải Đăng nhìn chăm chăm con trai, đứng lên.

Nhặt tài liệu sổ sách Tiết Hà ném ở trên bàn uống trà lên, mở ra lật tờ thứ nhất, phía trên số liệu rõ ràng và rất chính xác.

“A Hà, đó là vết nhơ duy nhất trong suốt bao nhiêu năm làm quan của cha.”

Cuối cùng vẫn thừa nhận với con trai.

Năm năm trước, sau khi tinh thần Lục Liên Tiểu thất thường, nhà họ Lục cũng không tìm tới nhà họ Tiết, là chính bản thân ông cho họ một khoản tiền. Mặc dù nói con trai của mình bởi vì Lục Liên Tiểu không cẩn thận đâm một nhát, thế nhưng tất cả đều là do Tiết Hà gieo gió gặt bão sau khoảng thời gian làm con đồ trước đó.phuonganhlqd

Anh cần vì chuyện này mà trả giá một chút, cho nên Tiết Hải Đăng tìm tới Lục Dật Phàm, nói với Lục Dật Phàm sẽ cho ông một khoản tiền, từ đó hai nhà không thiếu nợ lẫn nhau.

Lục Dật Phàm lại nói: “Nếu như năm trăm vạn của ông có thể mua được sức khỏe của Liên Tiểu, như vậy tôi sẽ hớn hờ tiếp nhận, nhưng mà tiền có thể giải quyết tất cả sao?”

Lục Dật Phàm cũng không biết chuyện Lục Liên Tiểu đâm Tiết Hà, chuyện này vẫn luôn được Doãn Sát, Lục Dĩ Trạch, Tiết Hà và Tiết Hải Đăng giấu diếm rất tốt, cho nên Lục Dật Phàm mới hiểu lầm bọn họ sâu như vậy, cho rằng Lục Liên Tiểu biến thành như vậy đều do bọn họ tạo thành.

Cuối cùng Tiết Hải Đăng vẫn kiên quyết tiền kén đáo đưa cho Lục Dật Phàm, trong mấy năm cũng lui về phía sau một mực yên lặng dùng thể lực của mình giúp đỡ Thiên Trạch nổi lên.

Ông ngẩng đầu lên nhìn di ảnh vợ quá cố, nhìn về phía con trai: “Sau khi mẹ con qua đời, cha vẫn luôn không để ý chăm sóc tốt cho con nên mới có thể xảy ra loại chuyện đó, cho nên tất cả chuyện này cũng nên do cha gánh chịu mới đúng.”

Tiết Hà nhiều năm qua chưa từng nhìn thấy ánh mắt cha nhìn về phía mình như vậy, ở trong đó đầy áp sự yêu thương, tình cảm sâu sắc. Kể từ sau khi mẹ qua đời, Tiết Hải Đăng luôn đặt trọng tâm vào công việc nhà nước, rất ít khi chăm sóc mình.

Anh và Doãn Sát rất giống nhau, đều không có mẹ ở bên cạnh, nhưng cách làm của hai người cha đều không giống nhau.

Từ Chấn Phi tìm cho Doãn Sát một mẹ ghẻ, ít nhiều cô còn có người chăm sóc, thế nhưng anh lại không có, trong lòng Tiết Hải Đăng chỉ có một người là mẹ anh, cũng không nguyện ý tái hôn, con trai một cũng hầu như là bỏ mặc mới khiến cho tính tình anh trở nên như vậy.

“Từ Khải ra tù rồi, hẳn nói sẽ đi tố cáo cha.”

Tiết Hà vẫn lo lắng cho cha mình, tính toán phái người trông chừng Từ Khải, kết quả hẳn không để ý bệnh nặng vẫn chạy trốn. Tiết Hải Đăng còn mấy năm nữa sẽ về hưu, vốn có thể công thành lui thân, hiện tại chỉ sợ là không thể nào.

Tiết Hải Đăng nhìn về phía con trai cười cười, đặt sổ sách vào trong tay con trai, vỗ vỗ bả vai Tiết Hà, bàn tay thật dày khiến Tiết Hà có loại cảm giác đã lâu trước kia, cũng làm cho Tiết Hải Đăng phát hiện con trai mình hiện nay đã cao lớn như vậy rồi.

“Phòng đã thu dọn xong rồi, ở lại đi.” Ông đi tới trước phòng của Tiết Hà, mở cửa đứng ở cửa, nhìn về phía con cười cười, tắt đèn ở những căn phòng khác, quay về phòng của mình.

Ngày thứ hai, khi Tiết Hà rời giường, trong nhà đã không còn bất kỳ ai nữa, gọi một cuộc điện thoại cho cha, cha cũng không nhận, gọi đến phòng làm việc của ông, có người bắt máy, được cho biết hôm nay Tiết Hải Đăng cũng không tới.

Ngược lại Lục Liên Tiểu gọi một cuộc điện thoại tới: “Tiết Hà, anh đang ở đâu?”

Từ hôm qua, sau khi Tiết Hà rời đi hai người giống như là cắt đứt liên lạc vậy, cô lo lắng cả đêm, cảm giác sợ, cho nên mới sớm tinh mơ đã gọi điện thoại tới xác nhận xem có phải Tiết Hà vẫn ở thành phố S hay không.

“Anh đang ở nhà, em thì sao?” Tâm tình Tiết Hà tốt hơn nhiều bởi vì nghe được giọng nói của Lục Liên Tiểu.

“Em đang ở Thi Sát, chính là ở cửa hàng của Sát Sát đó, cô ấy đi hưởng tuần trăng mật đã giao cửa hàng lại cho em.” Lục Liên Tiểu vừa nói vị trí của mình, vừa xem tạp chí giải trí mới nhất.

Trên đó viết “Lục Liên Tiểu và tổng giám đốc của Hòa Ngu bí mật hẹn hò bị chụp hình, tin tức đáng tin cậy đã được chứng minh”, nhưng cô cũng không cảm thấy tức giận vì bài báo này, bình tĩnh khép tờ báo lại, chờ Tiết Hà nói.

“Anh còn có chút chuyện, phải cúp điện thoại.”

Sau khi cúp điện thoại, Lục Liên Tiểu có chút thất vọng để điện thoại di động xuống, theo phong cách của Doãn Sát giới thiệu sản phẩm cho khách hàng mới tới, vậy mà ánh mắt của khách hàng còn dừng lại ở trên người cô nhiều hơn.

Truyền thông bẻ cong sự thật, khiến xì căng đan của Lục Liên Tiểu càng ngày càng nhiều, cô vốn không hề nói nhiều, cũng không nổi tiếng nhờ vào những ồn ào này lại có chút danh tiếng. Lục Liên Tiểu không nghĩ tới nhiều người thích nói chuyện bát quái cứ tìm tới cửa như vậy, còn nhìn về phía cô bàn luận xôn xao.

Trong lòng cô tuy rất khổ sở, nhưng không lộ ra ngoài, vẫn cười như cũ giới thiệu trang phục cho bọn họ.

Khi Tiết Hà chạy tới Thi Sát, lập tức thấy Lục Liên Tiểu đứng ở nơi đó cổ giả bộ nở nụ cười, có chút đau lòng đi lên kéo tay cô sang, khách hàng phát hiện vai nam chính trong xì căng đan tới, lúc này mới ngừng miệng, mua bộ quần áo ưng ý sau đó tản đi.

“Tổ chức một cuộc họp báo ở Thiên Trạch tại thành phố S cho tôi, có một số việc tôi cần phải giải thích và tuyên bố.” Tiết Hà cầm điện thoại di động lên nói với nhân viên, rồi sau đó ôm Lục Liên Tiểu nói lời xin lỗi cô.

“Chờ tất cả mọi chuyện kết thúc, anh sẽ dời Hòa Ngu đến thành phố S, sẽ luôn luôn ở chung một chỗ với em.”

Anh hôn Lục Liên Tiểu, xông vào mũi là mùi thơm ngát khiến cho anh thư thái hơn nhiều.

**

Tuần trăng mật của Lục Dĩ Trạch và Doãn Sát kéo dài mãi cho đến trung tuần tháng bảy mới kết thúc, bọn họ đi theo dự định ban đầu đi khắp nước Pháp, sau đó là tất cả các quốc gia xung quanh.

Ban đầu Lục Dật Phàm cho Lục Dĩ Trạch một kỳ nghỉ gần hai tháng, để cho anh và Doãn Sát đi hưởng tuần trăng mật cho thỏa thích, không cần lo lắng đến tình hình của Thiên Trạch, Lục Dĩ Trạch cũng quả thật yên tâm xách hành lý đi chơi thật lâu. Cho nên đến ngày tuần trăng mật kết thúc, hai người cũng có chút mất mát, nghỉ mấy ngày vui vẻ này sao lại ngắn ngủi đến thế.

Mãi cho đến khi trở lại thành phố S, mới thật sự cảm thấy kết thúc.

Hai người cùng đứng dựa vào nhau chờ người tới đón, đến cuối cùng cũng không chờ được cha mẹ hai nhà, ngược lại là Phương Thành đến đón hai vợ chồng cấp trên.

“Thiên Trạch lập tức sẽ mở Hội Đồng Quản Trị nội bộ, đồng sự Lục không tới được, thư ký Từ bên kia tạm thời cũng không liên lạc được, cho nên đồng sự Lục bảo tôi tới đây.” Phương Thành giải thích, kéo rương hành lý giúp Doãn Sát đi ra ngoài sân bay.

Trên đường trở về Thiên Trạch, Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch nhờ vào Phương Thành đã hiểu được tất cả mọi chuyện xảy ra mấy ngày này.

Sáng sớm ngay sau hôm Tiết Hà trở về, trước khi Từ Khải tố cáo mình, Tiết Hải Đăng đã tự mình đến đồn cảnh sát tự thú. Thời gian lập án điều tra cũng không lâu lắm, vụ án tham ô công khoản này cũng liên lụy đến mọi người trong Thiên, từ trên xuống dưới.

Mặc dù sau khi Thiên Trạch phát triển Lục Dĩ Trạch đã trả lại số tiền kia cho Tiết Hải Đăng, nhưng mà tham ô chính là tham ô rồi, làm thế nào cũng không thể xóa được dấu vết này. Thị trường của Thiên Trạch cũng bởi vì chuyện này mà bấp bênh, cổ phiếu đã hạ xuống.

Vào giữa tháng sáu, trước khi lập án điều tra, Tiết Hà đã mở một buổi họp báo ở Thiên Trạch, ngay trước mặt tất cả giới truyền thông giải thích anh và Lục Liên Tiểu đã quen nhau từ hồi cấp ba, là bạn bè trai gái, hoàn toàn ép xì căng đan xuống. Cũng sau ngày hôm đó, đi tới nhà họ Lục gia, thỉnh cầu Lục Dật Phàm đồng ý cho anh và Lục Liên Tiểu lui tới.

Vậy mà khi Lục Dật Phàm vẫn còn đang suy nghĩ, lại nghe được tin tức Tiết Hải Đăng bị xử tội, đồng thời cũng biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra lúc ấy, bao gồm cả nguyên nhân thực sự khiến tâm thần của Lục Liên Tiểu trở nên bất thường, đã được Lục Dĩ Trạch và bọn họ giấu giếm thật lâu.

Rồi sau đó Tiết Hà rất bận rộn vừa lo chuyện Tiết Hải Đăng, vừa chăm sóc Lục Liên Tiểu. Lục Dật Phàm thì vì không muốn quấy rầy tuần trăng mật của con trai nên cũng không nói cho Lục Dĩ Trạch biết chuyện Thiên Trạch đang gặp khủng hoảng, tự mình xử lý khắc phục hậu quả.

Cho nên, cho đến bây giờ Lục Dĩ Trạch trở về nước mới biết gần hai tháng nay đã xảy ra chuyện gì.

“Đến nhà thư ký Từ trước.” Lục Dĩ Trạch bảo Phương Thành quay đầu đến nhà Doãn Sát trước, quyết định để Doãn Sát ở lại đó, sau đó một mình quay về Thiên Trạch tham gia Hội Đồng Quản Trị.

Xe quay đầu, dùng tốc độ nhanh hơn chạy về hướng ngược lại.

Doãn Sát vừa mới xuống xe, Lục Dĩ Trạch hôn vào má cô một cái, nói mình đến Thiên Trạch sau khi hết bận mới đến đón cô được, rồi sau đó trực tiếp lên xe rời đi.

Nhìn xe càng lúc càng xa cho đến khi nhìn cũng nhìn không thấy nữa, Doãn Sát nổi giận bĩu môi, đi vào nhà cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Lấy chìa khóa ra mở cửa nhà, thì ra là tất cả mọi người trong nhà đều ở đây, chỉ là không khí trong nhà rất kỳ quái.

Từ Chấn Phi đang nằm trên ghế dựa ở vườn hoa, thấy Doãn Sát trở lại cũng không nói gì. Hà Vân Chi ngồi ở trong phòng ngủ đưa lưng về phía cô, cũng không nói tiếng nào, ngược lại Từ Nhiên bình thường vẫn vui đùa trong phòng ngủ lại đi ra chào hỏi chị gái.

“Từ Nhiên, cha chị và mẹ em làm sao vậy?” Doãn Sát kéo em trai lại hỏi.

Từ Nhiên lắc đầu một cái: “Hơn hai tháng nay đều như vậy, em cũng không biết. Chị, chị hỏi thăm ba một chút đi.”

Từ lần trước, sau khi Doãn Nhận Chi trở về Từ Chấn Phi và Hà Vân Chi đã mâu thuẫn không ngừng, mà Từ Nhiên luôn chỉ biết học hành cho nên cái gì cũng không biết, tất cả Doãn Sát đều thấy, chỉ không ngờ rằng hai tháng rồi mà hai người vẫn còn giằng co như vậy.

“Em đi học đi.” Cô vỗ vỗ em trai, để cho nó trở về phòng, mình thì đến phòng của mẹ kế, đứng ở trước cửa mới nghe thấy Hà Vân Chi đang khóc.

Đây là lần đầu tiên Doãn Sát thấy Hà Vân Chi khóc, lúc trước vẫn luôn muốn một ngày nào đó mình sẽ làm náo loạn khiến cho Hà Vân Chi khóc, nghĩ rằng mình sẽ vui sướng cười trộm, nhưng khi ngày đó thật sự tới, cô cũng không cảm thấy như vậy.

Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, mới phát hiện Hà Vân Chi đối với mình tốt bao nhiêu, nhất là sau khi mình đã kết hôn. Cô nhìn gian phòng kia, nhẹ nhàng đi tới vườn hoa, đứng bên cạnh cha mình.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì chuyện của Tiết Hải Đằng mà Từ Chấn Phi luôn bị quấy rầy, hơn nữa lại vẫn luôn không vui vẻ gì với Hà Vân Chi, gia đình và sự nghiệp đều không thuận, đang nằm ở nơi đó nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng bước chân mới phát hiện là con gái đang tới.

“Sát Sát, con trở lại.”

Doãn Sát gật đầu một cái, chỉ chỉ gian phòng kia: “Cha, cha và dì Hà thế nào?”

Từ Chấn Phi thở dài, lại nhắm hai mắt lại, thoát nhìn là không muốn nói đến chuyện này, nhưng Doãn Sát không hỏi ra nguyên do thế không bỏ qua, đeo bám dai dẳng đến cuối cùng Từ Chấn Phi mới nói.

“Cha và dì Hà của con có lẽ là sắp ly hôn rồi.”

36. Chương 36

“Cha và dì Hà, hai người ra sao rồi hả?”

Từ Chấn Phi vẫn luôn đối xử rất tốt với Hà Vân Chi, cho nên cô chưa bao giờ nghĩ tới lại có một ngày cha sẽ nói chuyện ly dị với cô.

Từ Chấn Phi lắc đầu một cái, đứng lên, thở dài nhìn bóng lưng Hà Vân Chi ở nơi đó: “Dì Hà của con vẫn cảm thấy cha còn thương nhớ mẹ con, vẫn âm ỉ đến tận bây giờ, chưa hề ngừng nghĩ.”

“Đó là bởi vì cha không làm cho dì có cảm giác được an toàn, cho nên dì mới suy nghĩ lung tung như vậy.” Doãn Sát nhớ lại lúc mình kết hôn, mẹ về nước, chuyện gì Từ Chấn Phi cũng không bàn bạc trước với Hà Vân Chi, ngay cả chuẩn bị trước hôn lễ cũng không có để cho bà tham dự, mà lúc tiệc cưới, ông và Hà Vân Chi cũng ngồi cách nhau mấy người.

Là một người, nhất là phụ nữ, ai thấy chồng đối xử với mình như thế cũng sẽ mất hứng thôi.

Một người giấu bắt mẫn ở trong lòng không nói, một người khác thì hoàn toàn không biết mình đã sai lầm ở chỗ nào cho nên mới dẫn đến cục diện như hiện nay.

“Sắt Sắt, sau khi con về nước thật sự đã thay đổi rất nhiều, cũng đã bắt đầu nói chuyện vì dì con rồi.” Cuối cùng Từ Chấn Phi vỗ vỗ vai của con gái, đi tới phòng khách, cầm quần áo trên trên ghế sa lon lên.

Tiếng ông nói chuyện hơi lớn, hơn phân nửa cũng là nói cho Hà Vân Chi nghe: “Cha phải đi công tác một ngày, tối mai mới trở về, tự chăm sóc mình cho tốt.”

Doãn Sắt gật đầu một cái, đưa cha đến cửa nhìn ông ngồi lên xe mới trở về nhà. Hà Vân Chi đã cầm rau đứng trong bếp chuẩn bị bữa ăn tối, Doãn Sắt đi tới.

“Dì Hà, mắt sưng lên rồi, có thể hơi khó coi.” Cô ghé mặt lại, hai người rất gần, cũng là lần đầu tiên Doãn Sắt cẩn thận quan sát mẹ kế.

Dáng vẻ Hà Vân Chi rất xinh xắn, ngay từ khi bắt đầu Doãn Sắt đã cho là như vậy, nhưng mà cô luôn có nghĩ bà là kẻ phá hoại hôn nhân của cha mẹ mình, cho nên mới luôn nói bà đáng ghê tởm. Nhưng mà lúc đó tính tình Hà Vân Chi quả thật là quá yếu đuối, cứ để cho Từ Sắt Sắt tự làm náo loạn lên, cuối cùng cũng chỉ cười một tiếng với cô.

Hà Vân Chi như vậy, nếu như không phải là mẹ kế của Doãn Sắt, có lẽ từ khi vừa mới bắt đầu cô sẽ vô cùng có cảm tình với bà, cũng sẽ không để cho đến ngày hôm nay mới cảm thấy bà tốt như vậy.

Ngữ khí Doãn Sắt nói chuyện rất nhẹ nhàng, nghe cũng không phải giọng điệu chê cười thường ngày, tâm tình Hà Vân Chi đã thoải mái hơn chút, cười cười: “Xinh đẹp để làm cái gì, cũng không có ai nhìn. Sắt Sắt, con đi xem tivi đi, nơi này cứ để dì lo.”

Doãn Sắt gật đầu một cái, ra khỏi cửa phòng bếp, quay đầu lại, suy nghĩ một chút vẫn nói một câu đặc biệt kiểu cách: “Nếu như dì Hà vẫn xinh đẹp giống như trước đây có thể con sẽ ngắm dì đó.”

Buổi chiều, ăn xong cơm tối, Lục Dĩ Trạch gọi cho một cuộc điện thoại Doãn Sắt, nói có thể cho đến tối đêm cũng không thể về nhà, cho nên để cho cô ở lại nhà họ Từ, buổi tối không nên đi ra ngoài.

Buổi tối, Doãn Sắt ngồi bên cạnh em trai giúp em làm bài tập, rất nhiều đề đã lâu không làm, cùng em trai nghĩ ra cách giải. Hà Vân Chi ngồi trên giường phía sau lưng Từ Nhiên nhìn hai người bọn họ, vừa thêu tranh chữ thập.

Cho đến hơn mười một giờ Từ Nhiên mới làm xong hết bài tập, học kỳ sau, Từ Nhiên học lớp mười hai, trong khoảng thời gian này vẫn phải học thêm đến đầu tháng tám, bài tập thầy giáo cho cũng nhiều, áp lực học tập đột nhiên cũng lớn hơn nhiều, Hà Vân Chi và Doãn Sắt nhanh chóng đi ra khỏi phòng Từ Nhiên để cho cậu nghỉ ngơi sớm một chút.

Hơn mười hai giờ, tắt cả đèn trong nhà đã tắt, Doãn Sắt ôm cái gối đi tới bên giường Hà Vân Chi, muốn tâm sự với mẹ kế.

Hà Vân Chi không ngờ Doãn Sắt lại thay đổi thái độ với mình: “Sắt Sắt, hôm nay con rất kỳ quái.”

“Chỉ là con đột nhiên thông suốt thôi.” Doãn Sắt cầm gối đầu đặt ở đầu giường, ngồi ở bên cạnh Hà Vân Chi hai tay ôm đầu gối.

Hà Vân Chi cũng ngồi dậy, lại nghe thấy Doãn Sắt nói: “Thật ra thì cha con, ông ấy rất yêu quý dì, sau khi kết hôn với Lục Dĩ Trạch con lại nhớ tới hai người, con phát hiện thật ra thì con cũng vậy, thật thích dì.”

Buổi tối, trong phòng không có mở đèn, rất tối tăm nhưng lòng của Hà Vân Chi lại trở nên sáng ngời bởi vì lời nói của Doãn Sắt.

“Dì Hà, dì có còn nhớ kỉ niệm một năm kết hôn đầu tiên của cha con và dì mà cha con không tới không?” Doãn Sắt hỏi Hà Vân Chi bên cạnh, dựa vào ánh đèn yếu ớt bên ngoài thấy cô gật đầu một cái.

“Thật ra thì đó là một chút thủ đoạn của con, chính con đã khóc lớn đại náo phòng giáo vụ nửa ngày, kéo người cha đang sắp đến khách sạn kia trở lại. Dì không biết khi đó về mặt cha con tồi tệ đến thế nào đâu, con cứ nghĩ rằng lúc đó cha muốn đánh con.” Doãn Sát cúi đầu cười nói.

“Còn có khi con đến nước Pháp, chỉ có một mình dì nói muốn tới tiễn con, thật ra thì con rất cảm động, cũng hi vọng dì tới.” Cô nhú mồm một cái nói tiếp, “Có thể vẫn là do vẫn còn quá bướng bỉnh thôi.”

“Còn có.”

Doãn Sát và Hà Vân Chi vẫn nói như vậy đến rạng sáng, máy điều hòa không khí rất lạnh, thổi tới trên người không có đắp chăn các cô sẽ cảm thấy lạnh, nhưng hai người cả thể xác và tinh thần đều rất ấm áp.

“Con không hy vọng dì và cha con cãi nhau, cha con, ông ấy đã không nghĩ đến mẹ con nữa rồi, thật ra thì ông ấy nuốt không trôi giọng điệu này.”

“Dì Hà, thật xin lỗi.”

Nói xong câu đó Doãn Sát mơ màng ngủ thiếp đi, Hà Vân Chi đắp chăn cho cô xong, mình cũng buồn ngủ, nhưng lại đưa lưng về phía Doãn Sát.

Bà lại khóc một lần nữa, cũng không phải khóc thút thít giống như mấy ngày trước.

Lau khô lệ, rồi cuộc thì cả đêm cũng ngủ ngon.

**

Hôm sau, khi Doãn Sát đến Thi Sát, gặp lại Lục Liên Tiếu hai tháng không thấy mặt, cô đang phối quần áo cho ma nơ canh trong Thi Sát, về mặt rất chuyên chú.

Doãn Sát đột nhiên vỗ tay một cái ở bên tai cô, Lục Liên Tiếu bị sợ đến mức thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, sau khi thấy là Doãn Sát lập tức ôm lấy cô.

“Sát Sát, tớ rất nhớ cậu.” Giọng nói của cô nghe mệt chết đi, Doãn Sát kéo cô ra mới nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Lục Liên Tiếu, quầng thâm mắt rất đậm, cả gò má cũng gầy, hình như mấy ngày nay cô ấy sống cũng không tốt.

“Cậu làm sao vậy?” Doãn Sát ân cần hỏi.

Lục Liên Tiếu lắc đầu một cái, tiếp tục thay quần áo, Doãn Sát giữ tay cô lại y, nhất định phải hỏi rõ xem cô làm sao.

“Chuyện của bác Tiết rất phiền toái, gần đây Tiết Hà cũng rất không ổn. Đã vài ngày tớ chưa được gặp anh ấy rồi, gọi điện thoại cũng ít. Cha tớ bởi vì thị trường của Thiên Trạch đang bấp bênh, trước đó vài ngày đổ bệnh phải nằm viện, ngày hôm qua vừa ra viện lại phải tham gia họp Hội Đồng Quản Trị.”

“Tớ cảm thấy tớ giống như một phế nhân (người vô dụng), cái gì cũng không giúp được bọn họ, còn luôn mang đến phiền toái cho bọn họ.”

Doãn Sát ôm chặt Lục Liên Tiếu, đưa tay xoa lưng cô, muốn cho cô yên tâm: “Liên Tiếu ngu ngốc, cậu không phải là phế nhân, cậu phải có tự tin, đợi những chuyện này qua đi, tất cả rồi sẽ tốt thôi.”

Bạn tốt ôm rất hữu dụng, cũng rất thoải mái, trước kia khi Lục Liên Tiếu khổ sở Từ Sát Sát cũng dùng phương thức này để an ủi cô, cô cũng nói với Doãn Sát giống như trước kia: “Sát Sát, có cậu thật tốt, may mà tớ nhớ lại cậu.”

Điện thoại Doãn Sát vang lên, cô ôm Lục Liên Tiếu, một tay khác lấy điện thoại di động ra đặt ở bên tai, sau khi nghe thấy giọng nói kia, cũng lập tức buông Lục Liên Tiếu ra, nói với cô mình đi ra ngoài trước một chuyến, lập tức sẽ trở về.

“Tôi chờ ở quán cà phê đối diện Thi Sát, chờ cô tới đây, nếu không, tôi đi sang đây cũng được.”

“Từ Khải, rốt cuộc anh muốn như thế nào?” Doãn Sát đứng ở ngoài cửa, nhìn Lục Liên Tiếu mềm mại ngồi trước cửa sổ thủy tinh, lật xem tạp chí, sau khi xác nhận sẽ không bị Lục Liên Tiếu nhìn thấy, cô đi sang đường.

Từ Khải gọi một ly đồ uống, nhìn Từ Sắt Sắt tới, đẩy đồ uống tới trước mặt cô.

“Cô gái nhỏ, đã lâu không gặp, cũng sắp không nhận ra cô nữa rồi.” Hấn đẩy tóc trước trán sang, dùng ngón tay gầy yếu chỉ chỉ một vết sẹo trên đó, tốc độ nói chuyện rất chậm, “A, lúc ấy sức của cô cũng ghê gớm thật.”

“Từ Khải, rốt cuộc anh muốn nói cái gì với tôi?”

“Đúng là chỉ muốn tìm cô tâm sự mà thôi, Tiết Hà đã tìm tôi hơn mười ngày, mà tôi vẫn ngồi ở chỗ này nhìn chăm chăm Lục Liên Tiểu hơn mười ngày, nhất định là cậu ta sẽ không ngờ tới là tôi lại ở chỗ này.” Giọng nói của Từ Khải nghe đã không còn bao nhiêu hơi sức.

Doãn Sắt cau mày, cũng không uống đồ uống trước mặt.

“Thật muốn đợi đến ngày Tiết Hải Đằng bị xử tội kia, nhưng hình như cũng không đợi được nữa rồi.” Qua cửa sổ thủy tinh, Từ Khải nhìn về phía Thi Sắt đối diện, Lục Liên Tiểu vốn đang ngồi trong Thi Sắt đột nhiên không thấy đâu nữa.

“Nói cho Tiết Hà, sau này tôi sẽ không xuất hiện trước mặt cậu ta nữa, quật ngã một Tiết Hải Đằng là đủ rồi. Về phần chuyện Lục Liên Tiểu đâm Tiết Hà bị thương lúc đó, tôi sẽ giữ lấy mang vào trong phần mộ của mình.”

Hấn run run rẩy rẩy đứng lên, đã dùng hết hơi sức cuối cùng muốn đi về phía trước, nhưng hơi sức lại càng ngày càng nhỏ, khối u trên người cũng càng ngày càng đau.

“Cô gái nhỏ, xem ra cô phải đưa tôi đến bệnh viện.”

**

Ban đêm, trên ghế dài phòng khách lầu một ở Thiên Trạch, một mình Lục Liên Tiểu ngồi ở nơi đó. Xem ra cả người cô đều rất mệt mỏi, khuỷu tay gác ở trên đùi, tay chống đầu, không thấy rõ nét mặt của cô.

Đèn trong trung tâm từng chiếc đèn một bị tắt đi, bóng tối từ từ bao phủ cô. Cô bịt mắt nheo ngào, nghĩ muốn phát tiết hết tất cả buồn khổ trong khoảng thời gian này.

Cuối hành lang, một cửa hàng ăn vặt của nhà nào đó cũng đóng cửa, chiếc đèn cuối cùng trong trung tâm cũng vì vậy mà bị tắt, trong đại sảnh trống rỗng, tiếng khóc nỉ non của cô cuối cùng cũng có hồi âm.

Lúc này, tiếng bước chân cách đó không xa truyền đến, có lẽ là người trong nội bộ Thiên Trạch nghe thấy tiếng khóc đi tới.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng dáng kia, người đi tới rất gầy, vóc dáng cũng không cao, nên là một cô gái. Trong tay cô gái cầm điện thoại di động, dùng chức năng đèn pin của điện thoại di động cầm tay để chiếu sáng đường, đồng thời màn hình điện thoại di động phát ra ánh sáng hắt lên mặt cô, khiến Lục Liên Tiểu lập tức nhận ra.

Nhìn người kia lần nữa, cuối cùng cô không nhận được nữa, khóc khản cầu cô.

“Cái gì tôi cũng không dám nói với bọn họ, tôi cảm thấy mệt sắp chết rồi.”

“Hùng Lâm, cầu xin cô, giúp tôi.”

37. Chương 37

Khi Doãn Sắt đưa Từ Khải đến bệnh viện. tình trạng của Từ Khải đã vô cùng nguy hiểm.

Hấn ta chỉ còn một hơi thở thoi thóp nằm trên giường bệnh, được đẩy thẳng vào phòng cấp cứu, bởi vì trên đường đưa hấn đến bệnh viện Doãn Sắt nhìn thấy dáng vẻ hấn khổ sở không chịu nổi, rốt cuộc bị kinh sợ, tay run run ở ngoài phòng bệnh thật lâu mới cảm thấy khá hơn.

Rồi sau đó chính là một mình cô ngồi ở trên hành lang dài trong bệnh viện, chờ đợi cuộc giải phẫu kết thúc. Sau khi Phương Thành nhận được tin tức của Doãn Sát, nói sự việc này với Lục Dĩ Trạch.

Lúc ấy Thiên Trạch đang cử hành cuộc họp nội bộ quan trọng, Lục Dĩ Trạch không thể nào chạy tới đó, trước hết để Phương Thành nói cho Doãn Sát bảo cô chờ một chút, đợi lát nữa hội nghị kết thúc anh sẽ lập tức lái xe tới bệnh viện.

Đợi đến khi anh đến đó, Doãn Sát đang ngồi ở nơi đó, mắt ngơ ngác nhìn đèn phòng giải phẫu, xem ra thật không khỏe.

Mà Doãn Sát thấy Lục Dĩ Trạch tới đứng bên cạnh mình, cô cũng đứng lên lặng yên rúc vào trong ngực anh yên lặng run rẩy, Lục Dĩ Trạch kéo cô ngồi xuống cũng an ủi cô, hai người cùng nhau chờ đợi.

Cuối cùng cuộc giải phẫu cũng kết thúc Từ Khải được đẩy ra, bác sĩ lắc đầu với bọn họ một cái, nói vốn chính là giai đoạn cuối, gần đây vừa không tiếp nhận trị liệu, tế bào ung thư trên người khuếch tán quá nhiều, cấp cứu không có hiệu quả, anh ta mất rồi.

Tuy nói là hắn ta xuất hiện trong cuộc sống của mình không nhiều, nhưng cũng là người khởi xướng ảnh hưởng đến chuyện mình và người yêu phải tách ra năm năm, nhìn thấy hắn qua đời, trong lòng Doãn Sát vẫn cực kỳ buồn.

“Từ Khải tiên sinh có người nhà không?” Bác sĩ hỏi.

Doãn Sát lắc đầu một cái, cái gì cô cũng không biết, nhìn Lục Dĩ Trạch muốn tìm kiếm đáp án ở chỗ của anh, Lục Dĩ Trạch cũng lắc đầu một cái, anh lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại cho Tiết Hà.

“Tôi đang ở bệnh viện, cấp cứu cho Từ Khải không có hiệu quả, đã tử vong rồi, cậu tới đây xử lý một chút đi.”

Tiết Hà ở đầu bên kia điện thoại thở dài, cái gì cũng không nói, cúp điện thoại.

Thi thể được đưa đến nhà xác, Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch, hai người đứng trước phòng giải phẫu thật lâu.

Cô ôm chồng, đầu nhỏ cọ cọ vào cằm Lục Dĩ Trạch muốn có được một chút an ủi.

Lục Dĩ Trạch vốn vì chuyện hợp hội đồng quản trị mà tâm loạn như ma, hơn nữa thấy kết quả cuối cùng của Từ Khải, tâm tình cũng không tốt, hai người cùng ôm nhau ở đó mãi cho đến khi Tiết Hà tới nói là sẽ tiếp tục giải quyết chuyện Từ Khải, bọn họ mới rời khỏi.

**

Trở về căn nhà nhỏ, ban đêm, Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch lặng yên ngồi xem ti vi, đầu cô tựa vào trên bả vai anh, tâm đã bình tĩnh hơn nhiều, hiện nay trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Về phần trên ti vi rồi cuộc đang chiếu tiết mục gì, cô hoàn toàn không nghe, không xem. Lục Dĩ Trạch cũng giống cô, mặt áp lên đầu Doãn Sát đang tựa lên bả vai anh, trong đầu vẫn còn tính toán tổn thất mấy ngày nay của Thiên Trạch.

Đột nhiên Doãn Sát giật giật, anh cũng ngẩng đầu lên, đã cảm thấy chỗ cổ hơi nóng lên, cúi đầu phát hiện ra vợ mình đang hôn một cái lên cổ.

“Dĩ Trạch, tâm tình em không tốt.”

Không tiếp tục an tĩnh giống vừa rồi nữa, cô làm nũng với Lục Dĩ Trạch, ôm lấy cổ anh, nhìn anh.

Những tính toán vừa rồi trong đầu anh vào lúc này đều biến mất, cười cười đưa tay xoa mặt cô vợ nhỏ: “Ngốc, nếu tâm tình không tốt, về sau nhớ phải nói cho anh biết.”

Vén tóc cô sang, hôn một cái lên cái trán trơn bóng của cô, ôm vợ lên trở về phòng ngủ: “Hiện tại không cần suy nghĩ cái gì nhiều, ngoan ngoan đi ngủ đi.”

Đặt cô lên trên giường, Lục Dĩ Trạch đắp chăn cho cô xong định trở về phòng khách tiếp tục xem sổ sách gần đây của Thiên Trạch, Doãn Sát kéo tay anh không để cho anh đi: “Vậy chúng ta thỏa thuận, cho dù là ai, tâm tình không tốt đều phải nói cho đối phương biết.”

“Lục Dĩ Trạch, anh cũng phải nói cho em biết.” Lại dùng lực kéo anh, kéo Lục Dĩ Trạch ngồi xuống, chờ Lục Dĩ Trạch nói chuyện.

“Bên ngoài vẫn có lời đồn đãi, nguồn tài chính của Thiên Trạch không bình thường, hơn nữa còn nói Thiên Trạch bị Tiết Hải Đằng liên lụy sắp đóng cửa, dẫn đến rất nhiều hợp đồng đáng lẽ sắp được ký kết, bây giờ đối phương đều đồng loạt đổi ý.”

Anh nói qua tình trạng gần đây của Thiên Trạch với Doãn Sát, cũng nằm xuống, tựa vào gối đầu nhìn vợ mình. Doãn Sát mở to mắt nhìn anh, trong ánh mắt kia không có bất kỳ lo lắng nào, chỉ có sự quan tâm đối với mình.

Mấy ngày nay Lục Dĩ Trạch đi sớm về muộn, tiêu tụy rất nhiều. Kể từ khi trở lại sau tuần trăng mật, tinh thần thật vất vả mới tỉnh táo lại, đột nhiên lại căng thẳng, có khoảng thời gian buổi tối Lục Dĩ Trạch vừa về đến nhà dựa vào ghế sa lon đã ngủ mất rồi.

“Sát Sát, nếu như Thiên Trạch ngã ——” Lục Dĩ Trạch đưa ra giả thiết này, ra vẻ lo lắng hỏi cô, “Lục phu nhân, em có cần anh nữa hay không?”

Doãn Sát cười, nhắm hai mắt lại: “Lúc ấy hăng may quần áo nho nhỏ của nhà họ Lục phá sản, em cũng không ở bên cạnh anh không phải sao?”

“Lại nói”, lại dựa vào Lục Dĩ Trạch, lắc lắc chiếc nhẫn kim cương trên tay trước mắt anh, “Em cũng đã gả cho anh, cả đời đều không từ bỏ.”

Lục Dĩ Trạch biết nhất định là Doãn Sát sẽ trả lời như vậy, nhưng vẫn hỏi, nghe thấy cô nói như vậy, cũng không muốn suy nghĩ tiếp những chuyện chưa nghĩ ra kia nữa, dứt khoát tắt đèn, ôm Doãn Sát và trong lòng, bình yên đi vào giấc ngủ.

Vừa nghỉ hè, Hùng Lâm trở lại trong tiệm ăn vặt nhỏ của cha giúp đỡ một tay, ban đêm đến khi đóng cửa quán, nghe thấy tiếng khóc trên hành lang.

Cô gan to, cái gì cũng không sợ, cho nên lập tức men theo nơi phát ra âm thanh tìm tới, thấy có một cô gái bụm mặt khóc ở nơi đó, khi cô gái kia ngẩng đầu lên, cô cũng nhận ra cô ấy.

“Hùng Lâm, cầu xin cô, giúp tôi.”

Xem ra tình trạng của Lục Liên Tiểu thật không tốt, cô ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay cô ấy: “Thiên Trạch sẽ khóa cửa ngay bây giờ, chúng ta đến quán cà phê đối diện đi, chỗ đó mở cửa 24h.”

Thay Lục Liên Tiểu gửi tin nhắn cho mẹ cô - Liên Ngọc Thanh nói buổi tối cô sẽ về nhà muộn một chút, Hùng Lâm lập tức đưa Lục Liên Tiểu sang quán cà phê đối diện bên kia đường, muốn một phòng nhỏ, gọi hai ly cacao.

“Lục Liên Tiểu, tình trạng bây giờ của cô so với lần trước tôi gặp cô tồi tệ hơn rất nhiều.” Hùng Lâm đi thẳng vào vấn đề nói, “Có lẽ, cô cần một bác sĩ tâm lý.”

Lục Liên Tiểu lắc đầu một cái, uống cạn ly cacao trước mặt, vừa khóc đến miệng đắng lưỡi khô mới giờ mới tốt hơn một chút.

“Tôi vẫn luôn cho rằng đó chẳng qua chỉ là cơn ác mộng, thì ra tất cả đều là thật.”

Khi nhớ lại Doãn Sát và Tiết Hà, thật ra thì trong đầu cô cũng có một phần trí nhớ khác được nhớ lại.

Phần trí nhớ kia là trong con hẻm nhỏ tối đen, người cô yêu ngã xuống đất, khắp người đều là máu.

Cô cứ nghĩ rằng đó chỉ là giấc mộng, là bởi vì mình quá để ý đến trí nhớ của mình, có lẽ là vì một chuyện đẫm máu nào đó, mới dẫn đến việc cô bị mất trí nhớ, cho nên mới nằm mơ thấy giấc mộng kia.

Ở trong giấc mộng cô tự cho là đúng kia, cô cầm con dao gọt trái cây mình luôn mang theo người, muốn đâm người ở giữa cô và Tiết Hà, tiếp sau đó lại đâm nhầm người. Trong mộng còn có hình ảnh cô như phát điên với người nhà mình, ở trong bệnh viện giống như một người điên vậy, cầm đồ xung quanh đánh người.

Bác sĩ y tá mạnh mẽ ép cô nằm trên giường bệnh, nhắm vào tay cô tiêm một mũi an thần đẹp yên mọi chuyện.

Trường hợp đó thật là kinh khủng, giống như một ác mộng đè nặng trong đầu cô muốn xua đi cũng không được.

Cho tới hôm nay cô nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Doãn Sắt khi nhận được cú điện thoại kia, từ Thi Sắt đến quán cà phê này, cho nên cô cũng đi theo Doãn Sắt, đi ra từ cửa chính của Thiên Trạch, đi vào từ cửa hông của quán cà phê ngồi vào chỗ ngồi sau lưng Từ Khải, nghe được câu nói cuối cùng Từ Khải nói với Doãn Sắt thì cô rốt cuộc cũng hiểu, tất cả đều là thật.

Có lẽ Tiết Hà thật sự không thêm để ý, có lẽ Doãn Sắt cũng không thêm để ý, tất cả mọi người không thêm để ý, nhưng mà cô lại vô cùng để ý.

Cũng bởi vì những người đó không thêm để ý, đã lừa dối cô năm năm như vậy.

Năm năm này, cô sống rất tốt, nhưng những người khác, thế nào cũng không thể sống tốt.

Doãn Sắt rời khỏi Trung Quốc, để lại anh trai cô nhưng nhớ người đi xa, giống như thời gian năm năm này của cô và anh tất cả đều bởi vì Lục Liên Tiểu cô nhất thời kích động mà lãng phí.

Về việc Tiết Hải Đăng tham ô công khoản, cũng không phải là bởi vì Lục Liên Tiểu sao?

Ban đầu Tiết Hải Đăng vì muốn trả cho nhà họ Lục sự công bằng mà tham ô 300 - 400 vạn. Hiện tại cũng đã đến lúc chờ đợi tuyên bố kết quả xét xử, không biết bọn họ sẽ bị xử như thế nào, nhưng có thể chắc chắn rằng, Tiết Hải Đăng nhất định khó thoát cảnh tù tội. Nếu như ông thật sự ngồi tù, về sau cô phải làm như thế nào để đối mặt với cha chồng, đối mặt với Tiết Hà?

Còn có cha mẹ mình, lúc trước vì cô tất nhiên là táng gia bại sản, tổn bao nhiêu tâm huyết.

Tất cả mọi người đều yên lặng trợ giúp cô, nhất là Doãn Sắt, cô ấy là người bạn tốt nhất.

Lúc trước cô đã từng hỏi tại sao cô phải đổi tên, Doãn Sắt chỉ nói là đến nước Pháp thì theo họ mẹ. Cô lại hỏi tiếp tại sao phải đến Pháp, Doãn Sắt nói là vì theo đuổi ước mơ.

Lúc ấy Lục Liên Tiểu còn từng giễu cợt Doãn Sắt, nói: “Thật sự là cậu chỉ vì theo đuổi giấc mơ mà bỏ qua người đã theo đuổi nhiều năm, anh trai của tớ sao?”

Doãn Sắt trả lời cô thế nào? Doãn Sắt nói: “Dù thế nào cũng không bỏ được, cũng đã qua.”

Cô còn cười tự nhủ: “Hiện tại nên gọi cậu là chị dâu tớ rồi, không phải sao?”

Vào giờ khắc này cô mới hiểu được tất cả, tất cả mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản giống như cô đã tưởng tượng, tất cả mọi người đều biết chân tướng sự việc, chỉ giấu giếm vì cô.

Sự thật mà cô theo đuổi năm năm này, thì ra lại đâm đầu máu tươi như vậy.

Cô nhìn Hùng Lâm, cô gái đã từng giúp mình rất nhiều ở thành phố A: “Tôi nên làm như thế nào? Tôi sợ bọn họ biết tôi đã nhớ ra hết mọi chuyện, tôi cũng sợ mình không khống chế được cảm xúc, sau đó sẽ khiến cho bọn họ giống như trước kia vậy.”

Hùng Lâm lắc đầu một cái, cảm ly đồ uống của mình lên uống, thổi khí nóng phía trên, nhẹ nhàng nhấp một miếng uống vào bụng, sau khi để xuống nắm lấy tay Lục Liên Tiểu: “Bây giờ cô còn có thể ý thức được tình trạng của mình, đã nói lên năng lực chịu đựng của cô hiện giờ đã mạnh hơn trước kia rất nhiều.”

“Đừng nghĩ nhiều, Liên Tiểu, đã qua lâu như vậy rồi mà. Cô ổn định lại tinh thần trước đi đã, ngày mai tôi dẫn cô đến bệnh viện thành phố tìm một bác sĩ tâm lý.”

“Qua một thời gian ngắn nữa tôi lại phải trở về trường, nếu như cô muốn gặt người nhà, hãy đến thành phố A cùng với tôi trước, chờ cảm xúc của cô hoàn toàn ổn định hãy trở lại.”

Tiết Hà cũng đã nói sẽ đưa mình đến thành phố A, Lục Liên Tiểu cũng có lấy đó làm lý do nói với người nhà, gặt đầu đồng ý: “Hùng Lâm, cảm ơn cô, thật sự cảm ơn cô.”

Hùng Lâm chỉ cười lắc đầu, bởi vì trước kia Lục Dĩ Trạch là đồng hương, ở trong trường cũng giúp đỡ cô, cô đối tốt với Lục Liên Tiểu ngoài cảm tình ra còn có báo đáp Lục Dĩ Trạch, hơn nữa cô cũng học tâm lý học, ở thành phố A cũng biết nhiều chuyên gia, sẽ giúp đỡ được nhiều cho Lục Liên Tiểu.

“Vậy thì tạm quyết định là tuần sau nhé, yên tâm, chuyện của cô tôi sẽ không nói cho ai biết.”

38. Chương 38

Lục Liên Tiểu và Hùng Lâm nói chuyện thật lâu, mãi cho đến mười một giờ đêm, sau khi hẹn xong thời gian đến thành phố A, cô mới đi ra từ trong quán cà phê, đón một chiếc xe trở lại nhà họ Lục.

Lúc về đến nhà, Liên Ngọc Thanh đang ở trong phòng bếp chuẩn bị ăn khuya, còn Lục Dật Phàm đang cầm tài liệu giấy tờ viết đầy số liệu xem trong phòng khách, ông chau mày, nhìn nét mặt hình như tình hình Thiên Trạch cũng không khả quan.

“Liên Tiểu, con trở về rồi, mẹ chuẩn bị bữa ăn khuya cho con, ăn chút rồi đi ngủ.”

Liên Ngọc Thanh bưng một chén canh gà mới vừa làm xong ra, đặt ở trên bàn trong phòng ăn, cười dịu dàng gọi Lục Liên Tiểu tới ăn.

Lục Liên Tiểu gật đầu một cái, cởi giày ra, đi đến bồn rửa tay rửa tay trước, rồi mới đến phòng ăn kéo ghế ra ngồi xuống.

Liên Ngọc Thanh nhìn Lục Liên Tiểu đã ngồi xuống, đến phòng bếp lại múc thêm một chén nữa bưng lên để trên khay trà trước mặt Lục Dật Phàm, để Lục Dật Phàm ăn nhân lúc còn nóng, xem số liệu sau.

Sau khi để xuống, Liên Ngọc Thanh thuận tiện ngồi xuống bên cạnh con gái, nhìn mặt con.

Bà phát hiện mắt con có quầng thâm rất đậm, mắt có chút sưng lại có tia máu, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là mấy ngày nay có lẽ quá bận rộn, dẫn đến trạng thái tinh thần không tốt.

“Nhìn con gần đây gầy đi nhiều quá, phải ăn nhiều lên mới được.”

Bà đưa tay sờ sờ mặt con gái, khuôn mặt nhỏ bé vốn có chút thịt bây giờ thật sự là gầy đi rất nhiều.

Buổi tối trừ một ly cao uống trong quán cà phê ra, cô cũng chưa ăn gì cả, cầm chén lên. Uống một hớp, canh mẹ nấu mùi vị thật thơm, vẫn giống như trước kia không có gì thay đổi cả.

Lục Liên Tiểu ăn ăn bởi vì nghĩ đến chuyện gần đây khiến cho cô kích động muốn rơi lệ, nhưng cô đã nhin xuống.

Sau khi ăn xong, cô buông đũa, nhìn mẹ: “Mẹ, cuối tuần con phải đến thành phố A một chuyến.”

“Là chuyện ở Hòa Ngu sao? Hay là vì muốn đi gặp Tiết Hà?” Liên Ngọc Thanh truy hỏi con gái mình.

Lục Liên Tiểu gật đầu một cái, nhìn về phía phòng khách, cha ăn xong bữa khuya nhanh hơn cô bởi vì nghe thấy Liên Ngọc Thanh nhắc tới Tiết Hà, cũng để bút trong tay xuống nhìn về phía họ.

“Con muốn đến thành phố A gặp Tiết Hà, hi vọng hai người đồng ý.”

“Chuyện đã qua con đều nhớ ra rồi, hiện tại con rất tốt, không có chuyện gì cả.”

“Con đều nhớ ra rồi sao?” Đây lần đầu tiên Lục Liên Tiểu nói với cha mẹ chuyện mình đã tìm lại trí nhớ.

Trong lòng Lục Liên Tiểu lúc này đã nổi lên gợn sóng, nhưng mà vẫn nhẫn nại nếu không sẽ hỏng việc mất, cố ra vẻ trấn định nói: “Là ban đầu mọi người hiểu lầm Tiết Hà, tất cả đều là do con không cẩn thận tạo thành, cũng cảm ơn mọi người đã gạt con năm năm này. Con vẫn yêu Tiết Hà, con muốn đi tìm anh ấy, xin cha mẹ đồng ý cho con.”

Liên Ngọc Thanh gật đầu một cái, Lục Liên Tiểu đứng lên, đi tới trước mặt Lục Dật Phàm đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, chờ cha trả lời chắc chắn.

Lúc đầu, khi biết rõ chân tướng sự việc, Lục Dật Phàm cũng biết mình trách lầm Doãn Sắt, nhưng mà vẫn có thành kiến với Tiết Hà như trước, hôm nay Lục Liên Tiểu đã nhớ lại tất cả hơn nữa cũng không xảy ra chuyện gì, ông cũng mất lý do từ chối.

“Chuẩn bị mang theo nhiều quần áo hơn một chút, thời tiết ở thành phố A không giống với ở đây, chăm sóc tốt thân thể.” Lục Dật Phàm đồng ý.

Lục Liên Tiểu lui ra, ké cười, cúi đầu cảm ơn ông: “Cảm ơn cha, con về phòng trước.”

“Còn nữa, cha mẹ, chuyện con nhớ lại tất cả mọi chuyện này không cần nói lại với anh trai và chị dâu, con sợ bọn họ sẽ bị ảnh hưởng.”

Thấy Lục Dật Phàm gật đầu một cái, cô lập tức xoay người, chạy vào gian phòng của mình, khóa cửa lại, tựa vào cửa, ngồi xõm xuống, bộc phát hết tất cả tình cảm đè nén trong lòng ra ngoài, che miệng lại khóc lên một lần nữa.

Ngay cả bây giờ, cha mẹ vẫn thương yêu mình như vậy, chấp nhận từ bỏ hết mọi thành kiến, chấp nhận Tiết Hà, trong lòng cô cảm thấy áy náy, có lẽ Hùng Lâm nói đúng, cô thật sự rất cần một bác sĩ tâm lý.

**

Một tuần trôi qua, cô và Hùng Lâm đã ngồi trên xe lửa đến thành phố A, Lục Liên Tiểu mới nói cho Doãn Sắt và Lục Dĩ Trạch biết chuyện cô muốn đến thành phố A, nói có một số việc phải giải quyết, một thời gian nữa mới trở về, để anh trai và Sắt Sắt yên tâm ở lại thành phố S.

Phản ứng đầu tiên của Doãn Sắt dĩ nhiên là trách cứ cô, càng không ngừng trách cứ cho đến lúc đi rồi Lục Liên Tiểu mới nói cho cô biết.

Cô nghe giọng nói của bạn tốt trong điện thoại, trên miệng còn mang theo nụ cười, khổ sở trong lòng cũng phai nhạt không ít.

.

Đến thành phố A, đầu tiên là Lục Liên Tiểu đi theo Hùng Lâm tới bệnh viện thành phố A tìm chuyên gia.

Chuyên gia là một phụ nữ trung niên, họ Vương, mặc áo blouse màu trắng, thoát nhìn vô cùng giỏi giang, sau khi tìm hiểu sơ qua tình trạng của Lục Liên Tiểu, bảo Lục Liên Tiểu ngày mai trở lại chính thức tiếp nhận trị liệu.

Hùng Lâm thấy mọi chuyện đã sắp hoàn thành nên trở về trường học trước, để Lục Liên Tiểu ở lại bệnh viện, dặn cô tự chăm sóc cho mình thật tốt.

Sau khi Lục Liên Tiểu ra khỏi bệnh viện, đặt một phòng ở khách sạn cạnh bệnh viện, rồi sau đó lặng lẽ đi đến lầu dưới công ty Hòa Ngu, muốn gặp mặt Tiết Hà.

Cách lần gần nhất đến Hòa Ngu cũng đã lâu rồi, sau khi xảy ra xì căng đan với Tiết Hà vẫn luôn ở lại thành phố S, hợp đồng quảng cáo và hợp đồng phim điện ảnh hầu như đều bị hủy bỏ, ban đầu vốn muốn tăng cường lăng xê Lục Liên Tiểu cuối cùng tiếng vang cũng càng ngày càng nhỏ, cho nên mới có người nói Lục Liên Tiểu cô bị Hòa Ngu đóng băng, không phát triển nữa.

Cô cũng không quan tâm đến những chuyện này, lên tiếng chào hỏi với nhân viên lễ tân, để cho cô ấy hẹn Tiết Hà giúp mình.

Mãi cho đến buổi chiều cô mới được nhìn thấy Tiết Hà đã lâu không gặp, khi tiến vào phòng, Tiết Hà còn đang gọi điện thoại liên lạc với người quen, không biết đang nói những gì, sau khi thấy Lục Liên Tiểu đi vào lập tức buông điện thoại xuống.

“Liên Tiểu.” Gọi tên cô, ôm cô vào trong ngực, Lục Liên Tiểu thật biết điều để anh ôm, chờ Tiết Hà nói tiếp.

“Ý định của anh là bán Hòa Ngu, trong đó năm trăm vạn trả lại cho anh trai em vì đã giúp cha anh, số tiền còn lại, ý định của anh là lập một công ty ở thành phố S. Khi đó chúng ta không cần trở lại thành phố A, đều ở lại thành phố S, không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Ban đầu, Tiết Hà lập ra công ty giải trí Hòa Ngu là vì Lục Liên Tiểu, hao tốn nhiều năm tâm huyết rồi cuộc cũng đạt được thành tựu như hiện nay, nghệ sĩ tài năng ở Thiên Trạch vô cùng đông đảo, dựa vào những nghệ sĩ kia sẽ thu được nhiều tiền lời hơn.

Lục Liên Tiểu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Tiết Hà sẽ bán Hòa Ngu, không ngờ tất cả cố gắng của anh trong những năm này đều đưa phải bán cho người khác.

“Anh vẫn sẽ là cổ đông của Hòa Ngu, chỉ không phải là cổ đông lớn nhất. Liên Tiểu, về sau Hòa Ngu cũng không còn là của anh nữa, có thể sẽ không trợ giúp gì được cho sự phát triển sau này của em, nếu như em muốn hủy hợp đồng, thừa dịp bây giờ chúng ta hủy hợp đồng luôn.”

Lục Liên Tiểu lắc đầu: “Không cần, Tiết Hà, em ở công ty nào cũng giống nhau, chỉ cần có anh ở đây là tốt rồi.”

Nói dứt lời cô ôm thật chặt lấy Tiết Hà: “Em chỉ muốn đến thành phố A gặp anh một chút, ngày mai có thể em phải trở về, anh ở đây phải tự chăm sóc mình cho tốt, nhớ gọi điện thoại cho em.”

Tiết Hà gật đầu, điện thoại lại reo, là bạn làm ăn của Tiết Hà, Lục Liên Tiểu để Tiết Hà đi nhận điện thoại, mình thì dạo quanh phòng làm việc của anh.

Khi đi đến phòng nghỉ ngơi bên trong phòng làm việc, trên bàn có một tập sổ sách rất rõ, từ tờ mờ Lục Liên Tiểu cầm lên xem một chút, mới phát hiện đó là sổ sách ghi chép các khoản thu chi của Tiết Hải Đăng trong những năm này.

Vốn nghĩ rằng là Tiết Hà sai người tra, khi thấy trên trang đầu viết hai chữ “Từ Khải”, trong lòng chợt giật mình, ngồi sụp xuống đất.

Đột nhiên cô đã hiểu rõ tất cả —— Từ Khải, vì trả thù cho nên tra xét tất cả các khoản mục của Tiết Hải Đăng, phần ghi chép này chính là chứng cứ đi tố cáo Tiết Hải Đăng, khiến Tiết Hải Đăng khó thoát khỏi cảnh tù tội.

Nghĩ đến đây toàn thân cô lập tức phát run, cảm giác giống như mình lại chuẩn bị phát bệnh một lần nữa, trong đầu truyền đến từng cơn đau nhói, khiến cho cô không kịp suy nghĩ, cũng không kịp liều mạng nhện xuống giống như mấy lần trước.

Lần ngày phát bệnh, hình như càng mãnh liệt hơn.

Khi Tiết Hà đẩy cửa vào đã thấy Lục Liên Tiểu như vậy, điện thoại đang gọi “Bốp” một tiếng rơi xuống mặt đất, Tiết Hà biết rồi cuộc tình hướng tới tệ nhất mà anh dự đoán đã xảy ra, Lục Liên Tiểu đã nhớ ra những chuyện không nên nhớ, hơn nữa căn bệnh chết tiệt kia lại tái phát một lần nữa.

Chạy vội tới bên cạnh Lục Liên Tiểu, lúc này cả người Lục Liên Tiểu run run rẩy rẩy kéo ống tay áo của anh, Tiết Hà ôm cô, vỗ nhẹ nhẹ vào mặt cô muốn cho cô tỉnh táo một chút, cầm điện thoại vừa rơi xuống đất lên cho vào túi ôm Lục Liên Tiểu đi xuống lầu.

Ngoài cửa có rất nhiều phóng viên, anh đưa Liên Tiểu đi ra bằng cửa sau, sau khi lái xe đưa cô đến bệnh viện thành phố, lúc ấy bác sĩ đã hẹn trước với Lục Liên Tiểu vội vàng chạy tới.

Bác sĩ Vương tiêm cho Lục Liên Tiểu một mũi an thần xong, dặn dò Tiết Hà một chút về Lục Liên Tiểu.

“Lục tiểu thư đã từng nói với tôi, để cho tôi đừng nói việc này với những người mà cô ấy quen biết.”

Tiết Hà gật đầu một cái nói tiếng cảm ơn, đi vào phòng bệnh nhìn Lục Liên Tiểu.

Cô ngủ yên ổn ở chỗ đó giống như trước kia vậy, nhưng anh biết một khi cô tỉnh lại, tình huống có thể sẽ xấu đi, giống như ngày trước. Vốn định nói chuyện này cho Lục Dật Phàm và Lục Dĩ Trạch biết, nhưng mà bác sĩ đã tự dặn dò anh, anh không thể làm như vậy.

Ngồi trên ghế cạnh đầu giường, nắm tay Lục Liên Tiểu, tựa vào mép giường.

Vào lúc này, điện thoại di động sáng lên, là một tin nhắn được gửi tới.

Người gửi là luật sư biện hộ của Tiết Hải Đăng lần này, mấy ngày nay thường xuyên lui tới gặp mặt Tiết Hà, luật sư nói với anh: “Buổi xét xử của Tiết Hải Đăng tiên sinh đã định vào chiều mai, ngày mai Tiết Hà tiên sinh có tới không?”

Tiết Hà thở dài một cái, trả lời đơn giản một chữ “Sẽ”, tiếp tục ngồi bên cạnh Lục Liên Tiếu.

**

Sáng hôm sau, Hùng Lâm tới thăm Lục Liên Tiếu, mới phát hiện tới ngày hôm qua Lục Liên Tiếu đã được đưa tới đây.

Tiết Hà đang ngồi trên hành lang, chờ đợi Lục Liên Tiếu tỉnh lại, cả người thoát nhìn rất mệt mỏi. Thấy Hùng Lâm đi tới, bởi vì không biết cho nên hỏi một câu: “Xin hỏi cô là ai?”

“Tôi là học muội của Lục Dĩ Trạch, là tôi giới thiệu bác sĩ Vương cho Lục Liên Tiếu tiểu thư.”

Cô nhìn Tiết Hà một cái, hỏi “Chắc anh là anh Tiết đúng không?”

Tiết Hà gật đầu một cái, Hùng Lâm lại nhìn Lục Liên Tiếu còn đang ngủ bên trong, rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh Tiết Hà, nói cho Tiết Hà biết tình hình gần đây của Lục Liên Tiếu.

Tiết Hà đứng yên nghe, tay đã không tự chủ nắm thành nắm đấm.

Tiến Hùng Lâm đi, anh lại đi vào phòng bệnh một lần nữa, trên giường bệnh, Lục Liên Tiếu đã tỉnh lại, sau khi nhìn thấy Tiết Hà cũng không cực đoan giống như hồi trước, nhưng mà vẫn không tốt, cô ngậm miệng không nói một câu, nhìn ánh mắt cô cũng đại ra.

Nhưng Lục Liên Tiếu như vậy đã tốt hơn nhiều so với dự đoán của anh, Tiết Hà bước một bước, đi tới bên cạnh cô, khom người xuống nói bên tai Lục Liên Tiếu.

“Liên Tiếu, buổi chiều anh phải về thành phố S một chuyến, buổi tối mới trở về, em ở lại đây cho tốt.”

39. Chương 39

Khi Tiết Hà đến tòa án, Lục Dĩ Trạch và Doãn Sát đã ngồi ở chỗ đó thật lâu, chờ anh đến.

Ngồi bên cạnh Lục Dĩ Trạch, mười lăm phút sau là đến thời gian mở phiên tòa. Thời gian từ khi mở phiên tòa đến lúc kết thúc rất ngắn, thời gian tuyên bố cũng rất ngắn, nhưng mà đối với Tiết Hà mà nói, lại cảm thấy mỗi một phút đều rất đau khổ.

Tiết Hải Đăng đứng ở chỗ bị cáo, nghe xét xử, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhìn con trai mình ngồi ở phía dưới, mặt mỉm cười.

Rõ ràng là thời khắc nên lo lắng nhất, nhưng Tiết Hải Đăng cố tình tỏ vẻ rất thỏa mãn.

Ông vẫn luôn cho rằng cách làm hiện nay của ông là đúng, nhớ năm đó ông vì công việc mà bỏ qua con trai, khiến con trai càng ngày càng cách xa ông. Hôm nay ông từ bỏ chức vụ nhưng lại có được con trai một lần nữa, khiến cho ông cảm thấy tất cả đều rất đáng giá.

Sau khi quan tòa đọc xong phán quyết cuối cùng, mọi người có mặt ở đây đều đồng loạt rời đi, khi Tiết Hải Đăng bị cảnh sát đưa đi liếc mắt nhìn con trai lần nữa, cười gật đầu với Tiết Hà một cái, sau đó đi cũng không quay đầu lại.

3 năm thật ra thì cũng không dài, so với thời gian Tiết Hà chờ đợi Lục Liên Tiếu hoàn toàn không tính là cái gì, nhất là bây giờ người bọn họ đợi là cha anh, người thân duy nhất của anh còn lại trên thế giới này.

Cho nên chờ ông ra tù, lâu nữa anh hẳn cũng tình nguyện chờ.

Thở dài một hơi, trong lòng Tiết Hà cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, nhìn về phía Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch nói tiếng cảm ơn.

Sau khi Lục Dĩ Trạch và Doãn Sát rời đi, anh vẫn tiếp tục ngồi ở trong tòa án, còn muốn đợi thêm một lúc nữa.

**

Doãn Sát và Lục Dĩ Trạch ra khỏi tòa án, đang trên đường trở về Thiên Trạch, cuối hè, thời tiết vô cùng nóng bức, ở dưới bóng cây mới mát mẻ hơn một chút.

Đường không hề dài, Doãn Sát kéo tay anh đi dưới bóng râm, đồng thời nói với Lục Dĩ Trạch việc cần làm ngay bây giờ: “Hôm nay Thi Dương trở về Trung Quốc, bảo em đi đón máy bay, cho nên một lát nữa em phải đến rồi.”

“Em đưa anh đi.” Lục Dĩ Trạch dừng bước lại quay đầu đi nhìn về phía vợ, Doãn Sát lại lắc đầu một cái.

“Không cần, anh cứ làm việc của anh là được rồi.” Trên mặt nở nụ cười nói với Lục Dĩ Trạch, tay cũng kéo tay anh, mười ngón tay đan thật chặt vào nhau.

Đi tới bên đường, Lục Dĩ Trạch gọi một chiếc xe taxi cho Doãn Sát, khi đưa cô lên xe còn hôn một cái lên gò má cô, nói nhỏ bên tai cô: “Đón máy bay xong, về nhà sớm một chút.”

Doãn Sát cười gật đầu, Lục Dĩ Trạch mở cửa xe, sau khi cô ngồi xuống, nói địa chỉ cho tài xế rồi mới đóng cửa xe, nhìn xe Doãn Sát càng ngày càng xa, mình anh trở lại trên lối đi bộ.

Thiếu cô vợ nhỏ làm bạn, không biết vì sao, con đường này đột nhiên trở nên vô cùng dài.

Lục Dĩ Trạch có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cười, tiếp tục đi về phía trước.

**

Khi Doãn Sát tới sân bay, chuyến bay từ nước Pháp về Trung quốc vừa đúng lúc hạ cánh xuống thành phố S, cô ngồi trên ghế chờ một lúc, suy nghĩ một chút cảm thấy hơi khát nước, phải đi sang khu phục vụ bên kia mua hai chai đồ uống lạnh.

Khi trở lại nơi đó, vừa mới mở một chai nước ra uống, lại không nghĩ rằng nhìn thấy cả nhà Thi Dương đều tới Trung Quốc, Thi Dương, Doãn Nhận Chi kể cả Thi Minh Uy cùng đứng ở nơi đó, chờ Doãn Sát tới đón.

“Mẹ, bác Thi, vì sao hai người cũng tới?” Doãn Sát hoàn toàn không nghĩ đến chuyện hai người bọn họ cũng đến.

Doãn Nhận Chi cười đi cùng con gái ra khỏi sân bay: “Bác Thi của con lần này tới đây bàn chuyện làm ăn, mẹ thấy mọi người trong nhà đều đi hết không còn bất kỳ ai, nên cũng đi theo, thuận tiện thăm các con.”

Đưa bọn họ đến khách sạn, thu xếp xong xuôi hết tất cả, Doãn Nhận Chi cũng không giữ Doãn Sát lại nữa, Doãn Sát lập tức trở về căn nhà nhỏ.

Kết hôn với Lục Dĩ Trạch đã lâu, Doãn Sát cũng sẽ làm một chút món ăn gia đình.

Thừa dịp hiện tại Lục Dĩ Trạch không có ở nhà, cô muốn thể hiện chút tài nghệ, làm vài món xào đơn giản.

Bởi vì đoán được thời gian Lục Dĩ Trạch về nhà, cho nên khi nút nồi cơm điện vừa mới nhảy lên, cũng đúng lúc cửa nhà bị mở ra.

Lục Dĩ Trạch vừa vào cửa nhà, đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Buổi sáng trong cuộc họp hội đồng quản trị có vài cổ đông nhỏ muốn rút cổ phần, bán cổ phiếu của Thiên Trạch ra, chuyện này đã có chút phiền lòng, buổi chiều, sau khi nhận được chi phiếu năm trăm vạn của Tiết Hà lại nghe kết quả xét xử Tiết Hải Đăng, tâm tình cũng buồn bực.

Nhưng vừa về tới nhà, nhìn Doãn Sát bận rộn ở nơi đó, đột nhiên cảm thấy tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Đến bồn rửa tay rửa tay rồi mới đi tới phòng bếp, ôm lấy Doãn Sát từ phía sau, mặt áp lên trên lưng cô.

Hình như Lục Dĩ Trạch cũng hơi mệt mỏi, nhỏ giọng nói với vợ: “Lục phu nhân, cực khổ rồi.”

Doãn Sát vốn đang bỏ muối, Lục Dĩ Trạch đột nhiên ôm lấy, khiến cho tay cô run lên, đổ cả muỗng vào.

Đợi Lục Dĩ Trạch nói xong câu nói kia, Doãn Sát có chút buồn bực vỗ bàn tay đang đặt trên eo cô: “Lấy nước cho em, nhiều muối quá rồi.”

“Ừ, cho em.” Đưa một cái tay ra, bởi vì tay dài cho nên cả người cũng không cần nhúc nhích, một tay cầm lấy bình nước cách đó không xa, vẫn ôm lấy doãn sát, dáng vẻ giống như rất hưởng thụ.

“Lục Dĩ Trạch, hôm nay anh sao vậy, rất kì quái.” Ngược đầu cũng dùng đầu mình cọ vào người đang đứng sau lưng.

Lục Dĩ Trạch nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, mãi cho đến khi Doãn Sát làm xong món ăn này.

Giúp cô bưng thức ăn lên bàn, Doãn Sát đã nấu xong bữa ăn tối cho bọn họ, vừa dọn dẹp phòng bếp, vừa nói với Lục Dĩ Trạch: “Em nghe nói, sẽ có mười phần trăm cổ phần của Thiên Trạch bị cổ đông nhỏ bán ra ngoài, đại hội cổ đông ngày mai sẽ quyết định vị trí của các đồng sự ai đi ai ở.”

Nghe Doãn Sát nói xong câu đó, Lục Dĩ Trạch cũng không lo lắng, nhìn Doãn Sát ngồi đối diện với mình, anh cầm đũa lên, cúi đầu ăn cơm.

Kết hôn với Doãn Sát được hai tháng, cô thể hiện giống như một hiền thê lương mẫu, nấu ăn cũng càng ngày càng có tiến bộ. Anh ăn rất ngon, còn hơi hài lòng gật đầu.

Doãn Sát nhìn anh cảm thấy hài lòng, ngồi bên cạnh không ăn mà cười “hì hì”.

Ban đêm, sau khi Tiết Hà đến thành phố A, gửi cho Lục Dĩ Trạch một tin nhắn, nói bây giờ anh đang ở chung một chỗ với Lục Liên Tiểu, hai người đều rất tốt. Cũng nhắc tới chuyện hội đồng cổ đông ngày mai, cũng nhờ đó mà Lục Dĩ Trạch biết được kết quả của cuộc họp hội đồng quản trị.

Doãn Sát tựa vào trong ngực Lục Dĩ Trạch, nhìn chồng, hỏi: “Lục Dĩ Trạch, anh không lo lắng sao?”

Lục Dĩ Trạch đưa tay qua véo nhẹ mũi cô, lắc đầu một cái, cười nói: “Yên tâm đi, không có việc gì, anh tin tưởng mười phần trăm cổ phần thay đổi lần này, sẽ không làm thay đổi địa vị của các cổ đông.” D~Đ~LQĐ

“Lập trường của những cổ đông nhỏ kia không kiên định, Thiên Trạch tuyệt đối sẽ không giữ bọn họ lại. Bọn họ đi, xem ra cũng tốt cho Thiên Trạch.”

Doãn Sát nghe Lục Dĩ Trạch nói như vậy, tò mò hỏi: “Vậy anh cảm thấy là ai đã mua mười phần trăm cổ phần này?”

Nghĩ đến gần tới mình đi đón Thi Minh Uy ở sân bay, lại nhìn vẻ mặt Lục Dĩ Trạch lúc này như đang tính toán kỹ càng: “Đúng rồi, hôm nay bác Thi tới Trung Quốc, chẳng lẽ là bác Thi mua cổ phần của Thiên Trạch, thành cổ đông của công ty anh?”

“Bốn cổ đông lớn nhất của Thiên Trạch không phải ông ấy, yên tâm đi Sát Sát, ngày mai anh và em cùng tham dự đại hội cổ đông, đến lúc đó em có mặt tại hiện trường sẽ biết.”

“Cái gì em cũng không hiểu, đi đến đó thì có lợi gì?” Doãn Sát mù tịt về buôn bán ngẩng đầu lên nhìn về phía chồng mình.

Lục Dĩ Trạch cười cười: “Có lẽ là anh sẽ cảm thấy yên tâm hơn thôi.”

Anh nói xong cũng tắt đèn ngủ, nằm xuống, vốn đang định nhắm mắt ngủ, nhưng lại cảm thấy phải làm cái gì đó.

Nghiêng người, dựa vào cảm giác hôn lên môi cô.

Tay theo vạt áo trượt xuống, mới phát hiện hình như dưới quần có cái gì đó, thất vọng thu tay lại, giấu cọt nói bên tai cô: “Sát Sát, kỳ sinh lý lần này của em, hình như không quá chính xác.”

Doãn Sát vừa bị Lục Dĩ Trạch nói như thế, đánh một cái, vừa đứng vào bả vai Lục Dĩ Trạch, Lục Dĩ Trạch mượn lực đẩy này lập tức nằm xuống, kéo chăn sang đưa lưng về phía cô, ngủ.

Mặc dù Lục Dĩ Trạch nói không lo lắng, nhưng trong lòng Doãn Sát vẫn cảm thấy lo cho anh.

Vòng tay qua eo anh, mặt tựa vào trên lưng anh, yên lặng nhắm mắt lại, cũng ngủ.

**

Sáng ngày hôm sau, trên lầu 32 ở Thiên Trạch, đại sảnh phòng hội nghị. Đây là lần đầu tiên Doãn Sát đi tới nơi này, tham dự vào công việc của Lục Dĩ Trạch.

Lục Dật Phàm đến sau, thấy Doãn Sát thì nhíu mày một cái, đi tới bên cạnh Lục Dĩ Trạch sau khi hỏi thăm con trai, ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng họp.

Rồi sau đó là đến Lâm Chí An, Lục Dĩ Trạch để Doãn Sát ngồi ở bên cạnh Lâm Chí An, bảo cô khi bắt đầu hội nghị không cần nói gì cả chỉ cần ngồi ở đó thôi.

Sau khi các cổ đông của Thiên Trạch đều đã đến đông đủ, ngồi xuống, Doãn Sát nhìn người ngồi đối diện, tất cả đều là những người mà cô không biết, Lục Dĩ Trạch đi tới ghé vào bên tai cô, giới thiệu những vị cổ đông nhỏ này.

Mười giờ rưỡi, trước khi hội nghị chính thức bắt đầu, Thi Minh Uy và Thi Dương cũng đi tới phòng họp.

Doãn Sát có chút kinh ngạc, nhìn về phía Lục Dĩ Trạch, Lục Dĩ Trạch chỉ đi tới trước bục phát biểu, đọc xong bài diễn văn: “Lần này phải mời hai vị đồng sự của tổng công ty S.Y nước Pháp cùng tham dự đại hội cổ đông của Thiên Trạch, là vì có một chuyện muốn tuyên bố.”

“Vào ngày mai Thiên Trạch sẽ ký kết hợp đồng với S. Y, trở thành quan hệ hợp tác hữu nghị hai bên cùng có lợi, đồng thời Thiên Trạch sẽ phụ trách chi nhánh công ty S. Y mở rộng thị trường tại Trung Quốc.”

Tin tức quan trọng này vừa được công bố xong, trọng tâm hội nghị lập tức thay đổi.

Doãn Sát ngồi ở chỗ đó giống như một người ngoài cuộc, nghe cái gì cũng không hiểu, ngược lại khi bỏ phiếu quyết định có thay đổi vị trí chủ tịch Hội Đồng Quản Trị hay không, Lục Dĩ Trạch một câu nói khiến Doãn Sát lại sợ hết hồn.

“Lúc trước, mười phần trăm cổ phần của Thiên Trạch bị bán ra, sáng sớm hôm nay đồng sự Thi Minh Uy của S. Y đã mua, chuyển sang cho Doãn Sát, cho nên Doãn Sát ngồi ở bên cạnh Lâm đồng là cổ đông lớn thứ tư của Thiên Trạch.”

Bởi vì nhà họ Lục không chế hơn phân nửa cổ phần, vị trí ở Thiên Trạch không hề bị thay đổi, cuộc họp nhanh chóng kết thúc.

Doãn Sát kể từ sau khi nghe Lục Dĩ Trạch nói xong, vẫn luôn ở trạng thái thần thờ, Thi Minh Uy cười đi đến trước mặt Doãn Sát, nói với cô: “Con kết hôn bác không tham gia được, cái này là một phần quà cưới mà bác và mẹ con tặng cho con.”

“Bác Thi, phần đồ cưới này thật sự là ——”

Thật sự là quá quý trọng.

“Sất Sất, cái này cũng không tính là gì. Nhất là những năm này mẹ con vẫn luôn không thể chăm sóc tốt cho con, cho nên hi vọng con có thể nhận lấy, cũng có thể giúp đỡ Thiên Trạch.”

“Hơn nữa con còn là nhà thiết kế của S. Y.” Thi Minh Uy vỗ vỗ bả vai cô, “Thiết kế ra càng nhiều tác phẩm tốt hơn, bởi vì có con S. Y cũng sẽ phát triển tốt hơn.”

Doãn Sát không từ chối được, liền gật đầu đón nhận tâm ý của bọn họ, Thi Minh Uy cười, rời khỏi Thiên Trạch cùng với Thi Dương.

Lục Dĩ Trạch thu dọn đồ đạc một chút rồi đi tới bên cạnh vợ, nhìn Doãn Sát có chút hả hê nói “Không nghĩ tới chứ gì, Sất Sất.”

Doãn Sát nhéo Lục Dĩ Trạch một cái: “Anh và bác Thi nói chuyện lúc nào vậy? Tuần trăng mật sao?”

Lục Dĩ Trạch gật đầu một cái, cười ôm Doãn Sắt vào trong ngực: “Như vậy bây giờ anh lại có thêm một lý do để đối tốt với em, cũng sẽ không rời khỏi em, cho nên vẫn là câu nói kia —— cả đời cũng không thể từ bỏ được.”

Doãn Sắt cười nghe chồng nói lời trêu đùa, bĩu môi nhìn anh trách cứ, nhưng người đàn ông đứng trước mặt cô đây chính là người mà cô yêu thích.

**

Hội nghị kết thúc, Doãn Nhận Chi, Thi Minh Uy hẹn Từ Chấn Phi và Hà Vân Chi cùng ăn cơm trưa ở khách sạn Rig.

Từ Chấn Phi và Hà Vân Chi đã hóa giải mâu thuẫn, cũng không tranh cãi lại muốn ly hôn nữa. Lúc Doãn Nhận Chi gọi điện thoại tới muốn mời hai người bọn họ cũng ăn cơm trưa, Từ Chấn Phi nhận điện thoại ngay trước mặt Hà Vân Chi, vẻ mặt lạnh nhạt không do dự mà đồng ý luôn.

Bốn người vốn tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không thể ngồi chung một chỗ bình tĩnh ăn hết một bữa cơm, rốt cuộc ngồi cùng nhau lại rất hòa hợp.

Hà Vân Chi nhìn Từ Chấn Phi lúc này tin chắc lời Doãn Sắt nói là đúng, ông thật sự đã quên rồi.

“Nghe nói hai người tặng cho Doãn Sắt 10% cổ phần của Thiên Trạch?” Từ Chấn Phi không muốn nhận của người khác quá nhiều, sẽ có cảm giác mắc nợ.

Doãn Nhận Chi lắc đầu một cái: “Từ khi Sắt Sắt còn nhỏ tôi đã bỏ nó đến nước Pháp, ông và Vân Chi cùng nhau chăm sóc nó hơn mười năm, khi ở Pháp, nó cũng chỉ sống với em một khoảng thời gian, hoàn toàn không thể bù đắp được, cho nên cái này chính là em nợ Sắt Sắt.”

Từng món ăn được dọn lên, một bữa cơm vừa ăn vừa nói chuyện rất là bình tĩnh.

Sau khi ăn xong, Từ Chấn Phi hỏi Thi Minh Uy: “Thi Dương là một đứa bé ngoan, rất tốt, lúc ấy tôi thật sự nghĩ rằng nó và Sắt Sắt quen nhau. Nhưng mà lúc này, sao lại không thấy nó?”

Thi Minh Uy nói: “Buổi sáng, sau khi kết thúc hội nghị Thi Dương đã lập tức tới Hòa Ngu ở thành phố A, nó nghe nói Tiết Hà bán Hòa Ngu, cho nên vội vàng chạy tới.”

.....

Một bữa cơm ăn đến chín giờ mới giải tán, trong bữa cơm Doãn Nhận Chi cảm ơn Hà Vân Chi rất nhiều lần, đến cuối cùng khiến Hà Vân Chi cũng có chút ngượng ngùng. Khi ra về, Doãn Nhận Chi cố ý mời ông đến nước Pháp du lịch.

“Đợi vài năm nữa, sau khi về hưu, sẽ đi cùng với Vân Chi sang đó.” Từ Chấn Phi nhìn Hà Vân Chi cười nói, vợ ông nghe thấy thế cũng kéo tay ông sang, nắm thật chặt, nụ cười tươi chiếu vào trong đôi mắt ông.

Buổi tối, khi Thi Dương đến Hòa Ngu, Tiết Hà đã sớm rời đi, đến bệnh viện thành phố.

Sau khi hỏi rõ mọi chuyện phát sinh ở Hòa Ngu trong khoảng thời gian này, Thi Dương đi tới bệnh viện.

Sau khi hết giờ học Hùng Lâm cũng tới đây, bây giờ đang ở bên ngoài nói phương pháp trị liệu với bác sĩ Vương, Thi Dương lập tức ngồi xuống bên cạnh Tiết Hà, hỏi tình trạng hiện nay của Lục Liên Tiểu.

Tiết Hà cười nói: “Điều sẽ tốt thôi. Buổi sáng Sắt Sắt biết mọi người cho cô ấy cổ phần, nhất định là rất kinh ngạc.”

Thi Dương gật đầu một cái, không tiếp tục đề tài này nữa, hỏi thẳng anh: “Sau khi bán Hòa Ngu cậu định làm như thế nào?”

“Tớ sao, ý định của tớ là đợi đến khi Lục Liên Tiểu tỉnh táo lại, trở về thành phố S cùng cô ấy. Vừa chờ cha tớ ra tù, vừa thành lập công ty mới.” Khi anh nói đến đây, trong ánh mắt giống như có thể nhìn thấy tương lai đầy hi vọng.

Bên kia, Hùng Lâm đã nói chuyện với bác sĩ Vương xong, Hùng Lâm xoay người nói với Tiết Hà đứng cách đó không xa: “Bác sĩ Vương nói điều trị bệnh tâm lý PTSD cần kết hợp dùng thuốc và một vài biện pháp, hiện tại năng lực chịu đựng tâm lý của Liên Tiểu đã rất khá rồi, rất nhanh sẽ khỏi hẳn thôi.”

“Anh tốt nhất là nên đi hỏi cho rõ mọi chuyện.”

Tiết Hà gật đầu một cái, nói với Thi Dương là mình đi trước, đứng lên đi tới bên cạnh bác sĩ Vương.

Hùng Lâm đang đi tới chỗ Tiết Hà vừa ngồi, quay đầu sang liếc mắt nhìn một người đàn ông khác vừa ngồi bên cạnh Tiết Hà, nhú nhú mày: “Xin hỏi anh là?”

“Tôi tên là Thi Dương, là anh trai Doãn Sát.” Thi Dương tự giới thiệu mình, ánh mắt chỉ đảo qua người Hùng Lâm, lại nhìn về phía Tiết Hà đang đi tìm nghe bác sĩ nói về phương pháp trị liệu.

Hùng Lâm ngồi ở chỗ của Tiết Hà, nhìn anh đi xa rồi, mới nhìn chằm chằm Thi Dương dí dỏm hỏi.

“Tôi nói này, không phải là anh thích Tiết Hà chứ?”

Nghe thấy Hùng Lâm nhạo báng mình như vậy, Thi Dương cảm thấy rất hứng thú dời ánh mắt về phía cô.

Cô gái trước mặt xem ra không kém Doãn Sát nhiều tuổi, đáng vẻ vui tươi, trên mặt còn mang theo ý xấu, có chút tự cho là đúng, nhưng nhìn nụ cười đó cũng không làm cho người ta chán ghét.

Thi Dương hù dọa cô gật đầu một cái, hỏi: “Nếu như mà tôi nói đúng vậy, cô có thể giữ bí mật giúp tôi không?”

Nói xong câu đó, anh đứng lên, cách nơi đó không xa, bác sĩ Vương đã nói xong những bước trị liệu tiếp theo của Lục liên Tiểu cho Tiết Hà biết, Tiết Hà nói tiếng cảm ơn với bác sĩ Vương, sau đó trở lại chỗ ngồi.

Thấy Thi Dương nở nụ cười và Hùng Lâm không biết làm sao mà hình như có chút kinh ngạc, hốt hoảng, Tiết Hà hỏi Hùng Lâm: “Mới vừa xảy ra chuyện gì sao?”

Hùng Lâm vội vàng lắc đầu, cầm túi đứng lên, vừa nghĩ tới những lời Thi Dương mới nói, lại nghĩ tới Lục Liên Tiểu đang nằm trên giường bệnh và hai đấng mày râu đứng trước mặt, cô có cảm giác cả người không được thoải mái.

“Buổi tối giáo sư tìm tôi có việc, tôi về trường học trước.”

Vội vã tạm biệt, nhanh chóng chạy trốn.

“Hùng Lâm sao vậy?” Tiết Hà vốn định mời Hùng Lâm ăn một bữa cơm tối, cảm ơn Hùng Lâm trong khoảng thời gian này đã chăm sóc Lục Liên Tiểu, kết quả Hùng Lâm đột nhiên bỏ đi, hơn nữa khi rời đi còn có cảm giác chạy trốn chết.

Thi Dương dứt hai tay vào trong túi, nhìn bóng lưng kia, cười nói: “Cô ấy hỏi tớ có phải thích cậu hay không, tớ nói đúng, sau đó thì biến thành như vậy.”

Tiết Hà vừa nghe, nhớ tới trước kia Thi Dương luôn dùng phương pháp “Thật ra thì mình thích Tiết Hà” này để từ chối các cô gái mà anh không thích. Đây là kỹ xảo Thi Dương hay dùng, mỗi lần dùng đều vô cùng thành công, các cô gái sau khi nghe xong cũng sẽ lập tức cách anh thật xa.

Tiết Hà có chút bất đắc dĩ ngồi ở trên ghế: “Hồi đại học, cậu đã thường như vậy, tớ còn nhớ cuối cùng tất cả các bạn học đều hiểu lầm chúng ta.”

“Tại sao đột nhiên cậu lại dùng chiêu này với Hùng Lâm, tớ đang định cảm ơn cô ấy vì chuyện của Liên Tiểu.”

“Tình trạng của Lục Liên Tiểu như thế nào rồi?” Thi Dương không tiếp tục nhớ lại chuyện hồi đại học với Tiết Hà nữa, nghe thấy Tiết Hà nhắc tới Lục Liên Tiểu, lập tức trở về đề tài chính, hỏi Tiết Hà về bệnh tình của Lục Liên Tiểu.

“Cũng không tệ lắm, Bác sĩ Vương nói với tớ rằng nếu như có hiệu quả, chỉ cần ba tháng đến nửa năm là có thể hồi phục hoàn toàn.”

“Vậy xác định là Liên Tiểu ổn rồi.” Trong lời nói mang theo vui mừng còn có mong đợi.

“Tớ đã nghe nói chuyện của Hòa Ngu, khi cậu bán công ty sao không nói cho tớ biết?” Nếu như nói sớm một chút, có lẽ Thi Dương sẽ mượn sức của S. Y để giúp anh một tay.

Tiết Hà nhắm mắt lại dựa vào ghế, xem ra hơi mệt mỏi, thông thả nói: “Những năm này cậu luôn luôn giúp đỡ tớ, lần này không cần. Ngày hôm qua tớ đã hủy hợp đồng của Liên Tiểu với Hòa Ngu rồi, đợi cô ấy hồi phục trở lại sẽ quyết định chọn công ty đại diện khác.”

“Có Hòa Ngu hay không cũng không sao hết, tớ chỉ muốn Liên Tiểu khỏe mạnh, sống chung với nhau thật tốt là được rồi.”

Sau khi Tiết Hà nói xong câu này, cũng không nói thêm gì nữa, lẳng lặng dựa vào ghế, muốn nghỉ ngơi một chút.

Lúc này cô gái bên trong cửa phòng bệnh, cũng lặng yên nằm trên giường, khóe miệng còn thoáng ý cười, thoạt nhìn giống như ở trong một giấc mộng đẹp, ngủ say sưa.

Thi Dương cúi đầu đứng trên hành lang gấp khúc thật dài, ánh đèn chiếu xuống kéo dài bóng anh trên mặt đất, xem ra có chút lạnh lẽo, anh ngẩng đầu lên nhìn bạn à bạn gái của bạn, trong lòng lại cảm thấy ảm áp hơn.

“A Hà, tất cả đều sẽ tốt đẹp hơn.”

“Còn lại, có lẽ chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

40. Chương 40: Chương Kết. Ba Năm Sau

Mùa xuân năm mới, trên nhánh cây, tuyết đọng dày đặc dần dần tan chảy thành nước một giọt tiếp một giọt rơi xuống, rửa sạch những mầm non mới nhú ra từ những nơi đáng lẽ là lá cây vàng úa.

Tiết Hà đứng trước cửa trại giam thành phố S, ngược nhìn lên trên cửa, đứng đứng hướng mặt trời chiếu đến, ngày đó là một ngày đẹp trời, ánh mặt trời rất sáng cũng rất ảm áp, anh không có cảm thấy chói mắt.

Âm thanh cửa sắt mở ra truyền đến từ dưới chỗ anh đang nhìn, anh cúi thấp đầu lập tức nhìn thấy cha mình đi ra từ nơi đó.

Bước chân rộng, mặc dù là mái tóc đen lúc trước đã hoa râm, nhưng nhìn vẫn giống cha mình ngày trước.

Ba năm cuối cùng đã trôi qua thật yên lặng không gió không bão, bây giờ rốt cuộc anh đã có thể ngồi tâm sự với cha về những chuyện đã quá, sẽ không bao giờ giống như trước kia nữa trong những năm tháng này, mỗi khi anh nghĩ muốn nói chuyện vài câu với cha, luôn có cảnh sát đứng bên cạnh, vẫn không quên nhắc nhở anh thời gian sắp hết.

“Cha, hoan nghênh trở lại.” Anh cười đi lên phía trước, đi tới trước mặt Tiết Hải Đăng.

Tiết Hải Đăng nhìn bốn phía xung quanh Tiết Hà, lúc này mới phát hiện ra chỉ có một mình anh tới, lại nghĩ tới trong khoảng thời gian này cũng không hề nghe thấy con trai nhắc đến Lục Liên Tiểu, ông lập tức hỏi: “Con bé nhà họ Lục, không đến đây cùng với con sao?”

Tiết Hà lắc đầu một cái, vẫn cười nói: “Là con không nói cho Liên Tiểu biết, gần đây hành trình của cô ấy quá nhiều. Còn nữa, là vì con muốn nhờ cha một số chuyện riêng, muốn nói chuyện với cha cũng không muốn để cho cô ấy nghe thấy.”

Tiết Hải Đăng vỗ vỗ lưng con trai, tay nắm chặt cánh tay con trai, muốn kéo anh đi: “Vừa đi vừa nói.”

Nhưng sức lực của con trai thật sự rất lớn, thái độ cũng rất bướng bỉnh, lại muốn nói hết mọi chuyện ở chỗ này mới ằng lòng rời đi: “Cha, chuyện này con có chút gấp, cho nên phải nói ở chỗ này.”

Tiết Hải Đăng vừa nghe, bản thân mình không vội, ung dung nhìn con trai.

Chỉ thấy Tiết Hà lấy một cái hộp nhỏ ra đưa tới trước mặt cha, mở ra ngay trước mặt cha, bên trong là một chiếc nhẫn. Kim cương rất lớn, phản chiếu ánh mặt trời còn vô cùng chói mắt.

“Cha mẹ Lục không phản đối con và Lục Liên Tiểu nữa, cho nên cha, con hi vọng cha có thể đồng ý.”

Anh luôn chờ được cầu hôn Lục Liên Tiểu chờ cho tới tận bây giờ, đợi đến khi Tiết Hải Đăng ra tù, khi người một nhà có thể đoàn tụ với nhau sống qua ngày, anh mới có thể không còn gánh nặng gì đưa ra lời hứa hẹn làm bạn cả đời với Liên Tiểu.

Tiết Hải Đăng cười nhìn con trai, Tiết Hà trước mặt ông, trải qua nhiều năm như vậy rồi cuộc cũng trở thành một nam tử hán, rồi cuộc cũng biết bảo vệ mọi người, cho nên làm sao ông lại phản đối chứ.

Gật đầu một cái, mỉm cười lên đường về nhà cùng với con trai.

**

Ban đêm, ngày valentine ở thành phố S, thoát nhìn mỗi năm một mỹ lệ hơn, cũng càng ấm áp hơn.

Trong tòa cao ốc Thiên Trạch đèn điện sáng rỡ, đi qua đi lại đều các cặp tình nhân đến mua đồ, để cho phù hợp với không khí của lễ tình nhân, vô số bài hát tình yêu được chiếu ở xung quanh, không khí tương đối hoàn hảo.

Tay Doãn Sát cầm bút vẽ, ngồi trong cửa hàng Thi Sát vẽ bản thiết kế trang phục mới cho mùa hè.

Trong đại sảnh Thiên Trạch lúc này bởi vì có rất nhiều người nên có chút ồn ào, âm thanh thỉnh thoảng truyền đến trong phòng thiết kế vốn đang yên tĩnh, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới ý tưởng thiết kế của cô.

Về một nét cuối cùng, cô cầm bản thiết kế lên cẩn thận xem lại một lần, váy dài màu đỏ tươi không có tay, phía trên có gắn đá quý, vừa là hoa lệ vừa chói mắt, thoát nhìn là một thiết kế làm cho cô vô cùng hài lòng.

Cô cười khép bản thiết kế lại, đi ra cửa Thi Sát, đi tới đại sảnh Thiên Trạch.

Do Thiên Trạch tổ chức buổi biểu diễn thời trang lớn nhất, mọi việc cũng đã được chuẩn bị xong xuôi hết, chỉ còn lại mười phút nữa là bắt đầu buổi biểu diễn. Cô đi tới chỗ ngồi trước sân khấu được chuẩn bị cho mình, ngồi xuống.

Trên bàn nhỏ trước mặt, có danh sách tất cả các nhà thiết kế tham gia lần này.

Cô mở ra, nhìn lần lượt các tên tuổi trong đó, lần này, những nhà thiết kế tham gia vào buổi trình diễn ngoài cô ra, còn có rất nhiều người mà cô quen biết, cũng có những người vừa mới nổi tiếng.

Lục Dĩ Trạch đi đến đây trước khi bắt đầu buổi biểu diễn năm phút.

“Sát Sát, Liên Tiểu nói tối nay con bé không đến được.”

Anh đặt một hộp quà hơi nhỏ nhưng dài vào lòng bàn tay Doãn Sát, ngồi vào chỗ bên cạnh cô: “Đây là quà tặng Liên Tiểu mua cho em trước khi ra nước ngoài.”

Mở nó ra, bên trong là một cái vòng tay vô cùng tinh xảo mặt thạch anh.

Đã đến màn trình diễn, ánh đèn trong phòng đều bị tắt đi, chỉ chừa lại một chiếc trên sân khấu, chiếu về phía trước. Lắc tay phản xạ ánh sáng bởi vì xung quanh tối đen mà được tôn lên, lúc này nhìn vào nó thật là chói mắt.

“Thật xinh đẹp”, Doãn Sát mỉm cười nhìn quà tặng trước mặt, quả nhiên là Lục Liên Tiểu hiểu rõ sở thích của cô hơn là Lục Dĩ Trạch, “Cái này còn đẹp hơn cái dây chuyền anh mua cho em nhiều.”

Cô cười với Lục Dĩ Trạch, cố ý chỉ vào chiếc dây chuyền trên cổ mình, mặt dây chuyền là một hình trái tim bằng kim cương trông vô cùng nổi bật.

“Nhưng anh nhớ là người nào đó sau khi nhận được món quà này lại vui vẻ cả một tuần lễ, chẳng lẽ anh nhớ lầm sao?”

Doãn Sắt từ chối không trả lời vấn đề này, quệt mồm nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn buổi biểu diễn bắt đầu.

Lục Dĩ Trạch lại kéo tay cô sang, cúi đầu mỉm cười, lấy vòng tay từ hộp quà tặng ra, đeo lên cho cô. Trên cổ tay trắng nõn của Doãn Sắt đeo vòng tay lỏng lánh, xem ra càng thêm xinh đẹp.

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên tay vợ yêu, anh nắm tay cô, cùng cô nhìn lên sân khấu.

.

Cùng lúc đó, lễ trao giải thưởng điện ảnh mỗi năm một lần lại diễn ra, các minh tinh bắt đầu bước lên thảm đỏ.

Một chiếc Land Rover màu đen dừng lại trước thảm đỏ, từ phía trên đi xuống là Lục Liên Tiểu, một ngôi sao vô cùng nổi tiếng trong hai nam qua, cùng với bạn trai mà cô đã công khai thừa nhận trước đây, cũng là ông chủ của cô, ông trùm giải trí Tiết Hà.

Trên người cô mặc một bộ lễ phục do nhà thiết kế riêng của cô thiết kế, cũng là người bạn thân tốt nhất của cô – Doãn Sắt, thiết kế là một bộ váy ngắn màu đen, trên cổ trên tay cũng đeo đồ trang sức kim cương cao cấp nhất, đối diện với cô là một người đàn ông đẹp nhất, tự tin cười với ánh đèn flash đi qua trước mặt ký giả.

Ba năm trước, cô khỏi bệnh rời khỏi thành phố A, theo Tiết Hà trở về thành phố S, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày giống như hôm nay, có thể trở thành một ngôi sao được mọi người chú ý.

Lần này cô đến đây, là bởi vì năm ngoái cô có quay một bộ phim nói về bác sĩ tâm lý và tội phạm, với diễn biến tâm lý của tội phạm vô cùng phức tạp, một lần đã nổi tiếng, đạt được những đánh giá tốt của người trong ngành, cũng cũng dành được rất nhiều giải thưởng lớn khác.

Còn Tiết Hà, trải qua ba năm này, anh dùng số tiền bán Hòa Ngu còn lại, mở ra một công ty nhỏ, lái mẹ đẻ lái con đến cuối cùng, mở được một công ty lớn ở thành phố S đủ để chống lại Thiên Trạch.

Trong ba năm, vừa cạnh tranh vừa hợp tác với Thiên Trạch, sau khi kiếm đủ tiền anh lại mua lại Hòa Ngu, cũng lấy đó là sức mạnh để trợ giúp, tuyên truyền cho Lục Liên Tiểu.

Lễ trao giải thưởng điện ảnh lần này, Lục Liên Tiểu được đề cử giải thưởng vai nữ chính xuất sắc. Sau khi cô nhận được thiệp mời, lập tức gọi điện thoại cho Tiết Hà: “Anh có thể đến thảm đỏ với em một lần không?”

Được đi một lần trên thảm đỏ với Tiết Hà, là tâm nguyện của cô.

Nhưng mà khi nghe Tiết Hà nói với cô là có thể, cô cũng không ngờ là sau khi đi hết thảm đỏ Tiết Hà lại dừng ở khu vực dành cho khách quý, quỳ một gối xuống cầu hôn với mình.

“Liên tiểu, thật ra thì anh càng hy vọng có thể cùng em đi đến thảm đỏ hôn nhân, cả đời đều đi trên đó không bước xuống.”

“Lục Liên Tiểu, gả cho anh nhé.”

Diễn viên xung quanh, đã từng diễn vô số cảnh tượng như thế, nhưng chỉ khi nào thật sự thấy cảnh đó, mới có thể chân chính cảm nhận được giờ khắc này tươi đẹp đến mức nào.

Tất cả đều đồng loạt vỗ tay, kêu to “Đồng ý đi”, nhưng mà Lục Liên Tiểu chỉ cầm lấy chiếc nhẫn trong tay Tiết Hà, nói với anh: “Chờ lúc kết thúc, em sẽ nói cho anh biết em có đồng ý hay không.”

Cười nói cảm ơn với những người đang ồn ào xung quanh, kéo Tiết Hà về chỗ ngồi.

Cuối cùng đã tới lúc công bố giải thưởng dành cho “Vai nữ chính xuất sắc nhất”, khi người trao giải đọc đến tên của cô, cô cười đứng dậy đi lên bục lĩnh thưởng.

Khi đọc diễn văn trên sân khấu, trong ánh mắt của cô chỉ có một mình Tiết Hà.

Không nói lan man cảm ơn rất nhiều người giống như trước kia nữa, lần này cô muốn dành nhiều thời gian hơn cho một người khác.

Cô nhìn về phái Tiết Hà dưới sân khấu nói: “Mới vừa rồi có một người dưới sân khấu đã hỏi tôi một câu, tôi không trả lời anh ấy, cho nên vào lúc này tôi muốn trả lời người đó, để tất cả các bạn có mặt ở đây chứng kiến tâm ý của tôi.”

“Nội dung trả lời, không nhiều không ít chỉ có ba chữ.”

“Em đồng ý.”

Cô giơ cao tay phải đang cầm chiếc cúp giải thưởng lên, trên tay cô còn đeo chiếc nhẫn đã nhận của Tiết Hà trước khi lên sân khấu. Camera quay gần hơn, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Tiết Hà ngồi ở dưới sân khấu, nhìn cô gái trên màn hình kia, nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trong mắt cô, chỉ cảm thấy cố gắng nhiều năm như vậy, tất cả tất cả đều chưa từng uống phí.

Lấy điện thoại di động ra, không quên gọi một cú điện thoại cho Lục Dĩ Trạch: “Liên Tiểu đã đồng ý lời cầu hôn của tôi, vừa mới đồng ý.”

Buông điện thoại xuống, anh đứng lên theo mọi người, dùng sức vỗ tay. Khi nhìn thấy Lục Liên Tiểu bước xuống sân khấu chạy về phía mình, cũng đi về phía trước.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, anh kéo tay cô, cười ôm cô vào trong lòng.

“Liên Tiểu, chúc mừng em đã giành được giải thưởng.”

Cô cười trốn vào trong ngực anh, tránh ánh đèn flash, lắc đầu một cái.

“Không, anh nên nói là —— chúc mừng ngày tốt lành, tìm được người đẹp đôi.”

**

Lục Dĩ Trạch để điện thoại di động xuống, trở lại sân khấu biểu diễn ở Thiên Trạch.

Fashion show đã tiến hành được một nửa, người on gái anh yêu đã không còn ở chỗ ngồi ban đầu nữa, ở nửa giờ trước đã đi ra phía sau sân khấu, bắt đầu chuẩn bị trang phục trình diễn của mình.

Những thiết kế mới của Doãn Sắt sắp bắt đầu trình diễn, nghe nói lần này thiết kế của cô sửa đổi phong cách già dặn hơn chút. Lúc ấy anh muốn hỏi nhiều hơn một chút, Doãn Sắt cũng từ chối không trả lời, muốn để anh đến xem, bí mật sẽ được tiết lộ trên sân khấu.

Anh trở về chỗ ngồi, chờ đợi màn biểu diễn bắt đầu.

Tiếng nhạc lại vang lên một lần nữa, căn phòng cũng đột nhiên trở nên an tĩnh.

Cuối sân khấu hình chữ T người mẫu đi ra theo âm nhạc, chiếu vào tầm mắt tất cả mọi người dưới sân khấu.

Người mẫu vóc dáng thon dài, phía trên là âu phục, phía dưới là váy bông hoặc là quần bó sát.

Màu sắc đơn điệu, hoặc hồng hoặc đen, đặc biệt phong cách cắt may đường cong, vừa cho thấy vóc người tuyệt đẹp của phái nữ, lại thể hiện sự kiên cường đặc biệt của người phụ nữ.

Đây là Doãn Sắt sửa lại từ bộ sưu tập đầu tiên của mình, cô kết hợp rất nhiều phong cách hiện nay, thay đổi một vài chi tiết, nhưng mà xét về tổng thể phong cách vẫn giống như trước kia.

Người xem dưới sân khấu thấy một bộ sưu tập như vậy, khi mới bắt đầu, vẻ mặt cũng giống như những khán giả thưởng thức bộ sưu tập của cô trong cuộc thi thiết kế ở trường đại học, nhưng bộ trang phục này tiếp nối bộ trang phục kia được các người mẫu thể hiện, biểu cảm của họ cũng trở nên sinh động hơn, cuối cùng, lúc kết thúc tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Lục Dĩ Trạch cười nhìn Doãn Sắt đi ra từ phía sau sân khấu, cô đã thay một bộ trang phục do mình thiết kế đặt tên là “true me”, áo tây kết hợp với váy ngắn, nhìn qua giống như cô thiếu nữ mười mấy tuổi theo đuổi mình năm nào.

Anh và người xem cùng nhau vỗ tay, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt nhìn về phía Doãn Sắt tràn đầy tình yêu.

Anh chờ Doãn Sát đứng trên sân khấu chào cảm ơn mọi người, còn phải đi hỏi cô một câu đã muốn hỏi từ rất lâu rồi.

Chờ đến khi cô xong việc, anh đi tới phía sau sân khấu, hỏi Doãn Sát mới vừa tháo xong trang sức.

“Sát Sát, nếu như nhiều năm trước anh vẫn từ chối em như vậy...em sẽ tiếp tục theo đuổi anh bao lâu?”

Doãn Sát sẽ trả lời thế nào?

Cô lại kéo tay Lục Dĩ Trạch, dẫn anh rời khỏi đại sảnh Thiên Trạch phồn hoa, không tiếp tục để ý tới fashion show tiến hành có thuận lợi hay không, cũng không quan tâm người xem dưới sân khấu có cảm thấy thích thú hay không nữa.

Cô dẫn anh đến cửa chính Thi Sát, bởi vì ở đây đang có chương trình khuyến mại giảm giá nên tập trung rất nhiều người.

Cô cũng không trả lời câu hỏi kia, cười nói với anh: “Lục Dĩ Trạch, anh không cảm thấy, chúng ta cũng nên trải qua một ngày lễ tình nhân thật đáng nhớ sao?”

Trước kia khi không phải là người yêu, chỉ có Từ Sát Sát theo đuổi bám lấy Lục Dĩ Trạch, bị Lục Dĩ Trạch vô tình cự tuyệt.

Trong năm năm rời xa nhau, hai người cách xa vạn dặm không thể nào gặp nhau.

Sau khi kết hôn mặc dù là ở chung một chỗ, nhưng mà có một đồng chuyện tạp nham, khiến cho bọn họ không thể nào hưởng thụ một ngày lễ tình nhân chỉ có hai người.

Sớm đã oán hận, bây giờ nói ra miệng, ánh mắt hơi oán trách nhìn chằm chằm Lục Dĩ Trạch.

Lục Dĩ Trạch cười cười: “Vậy sau này anh sẽ hoãn tất cả mọi chuyện lại, chỉ cở cùng với em, có được không?”

“Hoãn tất cả mọi việc, chẳng phải là Thiên Trạch sẽ tổn thất rất nhiều sao?” Doãn Sát lẩm bẩm mở miệng nhạo báng anh.

Khi Doãn Sát nói xong câu đó trên bầu trời cũng bắt đầu bắn pháo hoa, trái tim có nhiều màu sắc và hình dáng khác nhau nổ tung ở trên trời, thật là xinh đẹp.

Lục Dĩ Trạch gạt đầu một cái, lấy tay viết ra một con số: “Đại khái sẽ tổn thất nhiều như vậy, đơn vị có thể là ngàn vạn.”

“Cho nên, Lục phu nhân, có lẽ em phải thận trọng suy tính đến ngàn vạn đấy.” Cố ý cường điệu hai chữ “ngàn vạn”, anh lại trở về chủ đề chính, “Sát Sát, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh đấy.”

Không biết như thế nào, nhưng mà anh rất muốn biết rốt cuộc là dũng khí của cô từ đâu tới, đuổi theo rồi lại đuổi theo bị anh từ chối ba năm, đau lòng muốn chết rồi đi năm năm sau, lại vẫn chắc chắn mình nhất định sẽ gả cho anh, cho nên ngựa không ngừng vó chạy như bay trở lại.

Doãn Sát cười đôi tay áp lên mặt anh, nhón chân lên hôn anh. Lục hôn rất mạnh, kỹ thuật hôn bởi vì đã trải qua nhiều năm rốt cuộc cũng trở nên thành thạo.

Nụ hôn vừa kết thúc, cô lại cười nhìn về phía Lục Dĩ Trạch, nhìn khoe môi anh bị đánh son nước của cô biến thành màu đỏ, đưa tay lau giúp anh, trong mắt nở nụ cười tràn đầy tình ý, trả lời câu hỏi kia.

“Ừ, vậy thì em vẫn đuổi theo, vẫn đuổi theo.”

“Đại khái là sẽ theo đuổi đến cùng, đuổi theo cho đến khi Lục Dĩ Trạch anh không thể không trở thành người của em.”

Cười tuoi, nói với anh câu này xong, trên bầu trời lại bắt đầu đốt một loạt pháo hoa mới, ánh mắt của cô một lần nữa lại bị pháo hoa cướp đi.

Pháo hoa rất đẹp, nhưng mà quá mức ngắn ngủi, thời gian ở trên trời chỉ là một phút, sau đó sẽ biến mất không thấy nữa.

Nhưng tình yêu của Doãn Sát với Lục Dĩ Trạch, mặc dù không rực rỡ như pháo hoa, nhưng mà lại lâu dài hơn pháo hoa rất nhiều.

Đã nhiều năm như vậy, cô vẫn giống như trước đây, không thay đổi, toàn tâm toàn ý chỉ vì anh, toàn tâm toàn ý cũng chỉ yêu anh, mà anh cũng như thế.

Cuối cùng cũng nghe được câu trả lời hài lòng, Lục Dĩ Trạch ôm cô vào lòng, cùng cô xem pháo hoa trên trời, còn nghe cô lẩm bẩm bên tai pháo hoa rất đẹp.

Anh cười lặng lẽ nói một câu bên tai cô.

Doãn Sát nghe xong, không nhìn pháo hoa nữa, nghiêng đầu nhìn về phía Lục Dĩ Trạch đang ôm cô.

Người đàn ông đẹp trai bảnh bao, vẫn cậu thiếu niên mà cô thích nhất trong trí nhớ, khiến cho cô vừa nhìn là nhìn không chớp mắt. Cô nhìn anh một lúc lâu, thấy mình trong ánh mắt anh, bất tri bất giác đã cười tươi như hoa.

Anh mới vừa nói với mình, trong mắt anh, nụ cười của cô còn đẹp hơn pháo hoa, anh muốn tiếp tục nhìn thấy cô hạnh phúc như vậy.

“Sắt Sắt, em biết một ngày hè nào đó tám năm trước anh đã nói cái gì không?”

“Cái gì?” Cô ngẩng đầu lên, cười hỏi chồng.

.

Trong trí nhớ vẫn là cái ngày hè hỗn loạn, hay cũng là vào cái ban đêm xảy ra rất nhiều chuyện kia.

Khi đó kết quả trúng tuyển không giống như Từ Sắt Sắt mong đợi, nhào lên trên giường mình gào khóc. Gọi điện thoại cho Lục Dĩ Trạch cũng không cúp máy, anh nghe tiếng khóc của cô mà mình lại cười đất rất vui vẻ.

Cũng không phải bởi vì cười nhạo cô không thể thi đậu đại học A, càng không phải cười vì cảm thấy may mắn, từ giờ sẽ không còn ai bám theo mình nữa.

Mà ngược lại nó là nụ cười pha trộn một chút mất mát cùng với hạnh phúc, anh nói với bên kia: “Từ Sắt Sắt, thật ra thì cho dù em có đỗ đại học A hay không thì nhiều năm sau anh cũng sẽ là người của em.”

“Ừ, anh cam chịu rồi.”

Nói ra tiếng lòng của mình, trên mặt còn là mang theo chút ảm ức bởi vì không phục mình lại bị thất bại trước Từ Sắt Sắt.

Bên kia, cô gái nhỏ khóc quá lâu, khóc đến khàn cả giọng nói, tiếng khóc nỉ non cũng sắp dừng lại rồi. Thiếu niên nhìn về phía điện thoại cười một tiếng, nhấn nút kết thúc cuộc trò chuyện.

Lau nước mắt, Từ Sắt Sắt không còn sức để khóc nữa, nhìn cuộc điện thoại mới vừa bị cắt đứt, vẫn cảm thấy khó chịu vì thất bại, không suy nghĩ nhiều tại sao cuộc điện thoại vẫn được kết nối, cũng không thể nhớ hoặc là nghe được câu nói kia của Lục Dĩ Trạch.

Nhưng mà cũng không quan trọng, bởi vì câu nói kia, ngày từng ngày trôi qua đã từng bước từng bước biến thành hiện thực.

Dĩ nhiên, sau ba năm Lục Dĩ Trạch lại nói với cô.

“Lúc đó anh nói là —— Từ Sắt Sắt, anh yêu em.”

“Congratulations, chúc mừng em rốt cuộc cũng thành công, đã đuổi kịp anh.”

41. Chương 41: Tâm Kết Pk Tâm Kiếp

Nhân vật Tư Du này là Lục Liên Tiểuu dành được.

Hoặc cụ thể hơn và chuẩn xác hơn chính là một mình Lục Liên Tiểuu len lén dành được sau lưng Tiết Hà.

Ban đầu, khi đạo diễn Vương cực kỳ nổi tiếng trong giới chiếu mộ diễn viên đóng vai nữ nhân vật chính cho phim mới thì đã từng mời Lục Liên Tiểuu quay phim thử, nhưng mà còn chưa gặp được Lục Liên Tiểuu đã bị Tiết Hà chặn lại trước, uyển chuyển cự tuyệt.

Tiết Hà nói với ông là, tạo hình của nhân vật không hợp với Lục Liên Tiểuu.

Bộ này phim điện ảnh vẫn chưa được quay này tên là “Tâm Kiếp”, nội dung chủ yếu là tình yêu giữa bác sĩ tâm lý và tội phạm, thông qua việc điều trị tâm lý cho tội phạm dẫn đến vạch trần chân tướng sự thật.

Không thể không nói, đây là một kịch bản vô cùng tốt, cộng thêm một đội ngũ sản xuất, tổ chế tác cũng vô cùng tốt. Nếu như Lục Liên Tiểuu có năng lực không chế được nhân vật tội phạm này, vậy thì nhất định sẽ tạo ra ảnh hưởng rất tốt đến công chúng.

Dĩ nhiên, cũng có thể khiến cho cô chỉ dựa vào một bộ phim, trở thành ngôi sao tỏa sáng nhất trong làng điện ảnh.

Nhưng Tiết Hà anh căn bản là không dám để cho Lục Liên Tiểuu thử. Một năm trước khi Lục Liên Tiểuu khỏi bệnh rời khỏi bệnh viện, anh không bao giờ muốn để cho cô tiếp xúc với tất cả mọi thứ liên quan đến bệnh tâm lý của cô.

Cho nên về bộ phim này, anh không hề nói cho Lục Liên Tiểuu biết, cũng bao gồm cả chuyện đạo diễn Vương muốn mời.

**

Nhưng mà cuối cùng Lục Liên Tiểuu vẫn nhận diễn nhân vật này, tất cả đều là nhờ trình độ của chính Lục Liên Tiểuu.

Ngay từ nửa năm trước, trong một buổi họp báo của một nhãn hiệu nào đó, cô gặp được đạo diễn Vương.

Ngày đó, nhãn hiệu nổi tiếng kia mời đến rất nhiều minh tinh, cô cực kỳ may mắn, vô tình gặp được đạo diễn Vương, bởi vì lúc trước vẫn xem phim điện ảnh của ông, cho nên mới hỏi dự án phim điện ảnh mới, sau khi nghe ông đề cập tới, cũng từ khi đó, Lục Liên Tiểuu đã chú ý tới bộ phim này.

Cho nên vừa nghe đến việc tuyển vai nữ chính, Lục Liên Tiểuu lập tức nhao nhao muốn thử, nhưng cô biết Tiết Hà luôn suy nghĩ quá nhiều, tất nhiên sẽ ngăn cản mình, cho nên mới gạt người đại diện và Tiết Hà, lặng lẽ chạy tới chỗ quay phim thử.

Vốn là đạo diễn Vương đã bỏ qua, đã có ý tưởng tìm kiếm diễn viên khác, định tìm một diễn viên có tư cách và sự từng trải vào vai diễn, hơn nữa đã tính toán rằng sẽ thông báo kết quả vào ngày hôm sau, nói đã ngừng việc tuyển chọn diễn viên, kết quả là đúng lúc đó Lục Liên Tiểuu tìm tới cửa.

Hai mắt đạo diễn Vương tỏa sáng, cười dẫn Lục Liên Tiểuu đến chỗ quay phim thử.

Năng lực diễn xuất của Lục Liên Tiểuu vẫn luôn rất tốt, lúc trước không thuận lợi không tỏa sáng là bởi vì không có vai diễn thích hợp với cô. Hơn nữa bộ phim điện ảnh mới này liên quan đến đề tài tâm lý, mà đúng là Lục Liên Tiểuu đã từng trải qua căn bệnh tâm lý, có thể diễn vô cùng sinh động, diễn một cách tự nhiên và có thể tạo ra hiệu quả tốt nhất.

“Lúc trước, thật ra thì tôi vì chuyện tuyển diễn viên nên đã tới tìm tổng giám đốc Tiết, nhưng mà khi đó đã bị từ chối.” Đạo diễn Vương có phần coi trọng Lục Liên Tiểuu, khi đưa Lục Liên Tiểuu ra ngoài đến thang máy đã nói với cô.

Lục Liên Tiểuu hoàn toàn không biết chuyện này, lắc đầu một cái cười nói với ông: “Có thể là vì Tiết Hà băn khoăn lo lắng cho tôi tương đối nhiều thôi.”

Hẹn thời gian gặp mặt lần sau để đàm phán hợp đồng với đạo diễn Vương xong, hai người cũng không thêm gì nữa, cô vào thang máy trở về Hòa Ngụ.

**

Ban đêm, Lục Liên Tiểu đi tới nhà Tiết Hà, đưa bản hợp đồng photo đạo diễn Vương đưa cho cô đặt trước mặt Tiết Hà.

“A Hà, em muốn diễn vai này, đã thông qua quay phim thử rồi.”

Cô ngồi vào chỗ đối diện với Tiết Hà, nhìn anh. Tiết Hà lật bản hợp đồng, giống như là đang do dự. ddiieennllqd

“Liên Tiểu, em biết ——”

Còn chưa nói dứt lời đã bị Lục Liên Tiểu cắt đứt, xem ra cô thật sự rất muốn nhận diễn nhân vật này..

“Không sao, thật sự không sao cả, tự em cũng cảm thấy không có vấn đề gì. Em rất thích bộ phim điện ảnh này, cả nhân vật này nữa.” Cô đưa tay lắc lắc cánh tay Tiết Hà làm nũng, náo loạn thật lâu Tiết Hà mới mở miệng.

“Vậy khi em đóng phim, nếu như có vấn đề gì nhất định phải gọi điện thoại cho anh.”

Nhận được sự đồng ý của Tiết Hà, Lục Liên Tiểu cười gật đầu: “Không thành vấn đề, anh yên tâm đi, vậy em gọi điện thoại cho Sát Sát báo cho cô ấy biết đây.”

Lục Liên Tiểu vui vẻ cầm điện thoại di động lên đi ra ban công, tiếp theo ở chỗ đó liên tục truyền đến tiếng cười hi hi ha ha, Lục Liên Tiểu vô cùng vui sướng thông báo với Doãn Sát ở đầu bên kia điện thoại là cô lập tức sẽ tham gia quay phim.

Tiết Hà nghe tiếng cười sang sảng quen thuộc này, nhìn hợp đồng mấy lần, thật sự là vì ban ngày, chuyện của công ty quá nhiều, khiến cho anh cảm thấy rất mệt mỏi, nên để hợp đồng sang một bên ngày mai sẽ xem lại, tựa vào ghế sa lon nhìn ra ngoài cửa kính, Lục Liên Tiểu đang đứng quay lưng về phía anh.

Trong trí nhớ, lần đầu tiên mình gặp Lục Liên Tiểu là lúc nào?

Anh vĩnh viễn sẽ không quên cái ngày đó, anh ở ngoài trường bị một đám côn đồ bao vây đánh một trận, nhếch nhác đến độ cả khuôn mặt đều là vết thương nằm trên mặt đất, lúc thức dậy cả người toàn là bụi.

Chuông tan học vang lên, học sinh tan học đi qua đi lại rất nhiều. Anh trốn một tiết học cộng thêm đánh nhau với người bên ngoài trường, bị nhà trường phát hiện đưa đến phòng giáo vụ dạy dỗ một trận, thời gian giáo dục vừa đúng một tiết.

Khi anh đi ra, khắp khiêng đi trong trường học, học sinh mới vừa tan lớp tránh anh cũng không kịp, nhìn thấy anh lập tức cách thật xa, sợ mình cũng chạm vật không chịu nổi giống như anh vậy.

Anh đến bồn rửa tay rửa sạch miệng vết thương, vỗ bụi trên người, không để ý tới ánh mắt người ngoài.

Sau khi rửa xong, lúc xoay người muốn đi, có một nữ sinh từ phòng học phía trước chạy tới.

Dáng dấp nữ sinh này thật sự là rất đẹp mắt, tóc dài đen nhánh dài đến eo, buộc tóc nơ con bướm buộc gọn mái tóc lại, trên trán là phần mái chia ba bẫy, dưới trán là một đôi đôi mắt to mà trong sáng.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Lục Liên Tiểu vẫn hay được các bạn nam sinh bên cạnh nhắc tới, cũng là lần đầu tiên trong đời trái tim anh đập loạn nhịp vì một nữ sinh.

Không phải là anh chưa từng nhìn thấy nữ sinh xinh đẹp, nữ sinh có khí chất cũng không phải là anh chưa từng thấy qua, nhưng cố tình chính là anh thích Lục Liên Tiểu, khiến cho anh giống như khối đồng nát sắt vụn bị thanh nam châm là Lục Liên Tiểu hấp dẫn không cần lý do.

Dĩ nhiên nếu như vào thời điểm đó, không có Từ Sát Sát đột nhiên từ trong một ngõ ngách nào đó nhảy ra, chỉ sợ anh còn chìm đắm sâu hơn.

Từ Sát Sát kêu to một tiếng “Ồa”, hù dọa Lục Liên Tiểu, cũng hù dọa Tiết Hà đứng cách xa.

Vậy mà Lục Liên Tiểu vốn có phong cách thực nữ bởi vì nhìn thấy bạn tốt nên thay đổi tác phong, trực tiếp đánh lên cổ Từ Sắt Sắt, hai người đi về phía Tiết Hà, dọc đường đi còn vừa cười vừa nói.

Khi đó quan hệ giữa Từ Sắt Sắt và Tiết Hà, đại khái cũng giống như quan hệ giữa Từ Chấn Phi và Tiết Hải Đăng. Cho nên khi cô và Lục Liên Tiểu cùng nhau đi qua bồn rửa tay, thấy Tiết Hà đang rửa mặt, vẫn không quên mĩa mai anh một câu.

“Ồ, Tiết Hà, kẻ thù của cậu thật đúng là không ít nhỉ.”

Lúc bình thường mà Từ Sắt Sắt nói mình như vậy, nhất định là anh sẽ cãi lại, nhưng khi nhìn thấy Lục Liên Tiểu mỉm cười, đầu lưỡi của anh giống như là bị gãy, không còn gì để nói, chỉ có thể kìm nén, trừng mắt liếc Từ Sắt Sắt.

Nhưng mà lúc đó Lục Liên Tiểu hoàn toàn không nhớ đến người tên là Tiết Hà này, cho nên khi Tiết Hà lái mô tô chặn đường Lục Liên Tiểu, để cho cô đi hóng gió với mình thì câu đầu tiên mà Lục Liên Tiểu hỏi chính là: “Xin hỏi anh là ai, chúng ta học cùng trường sao?”

Tiếp theo đó, chính là Từ Sắt Sắt lao ra vừa đập vừa đá đuổi anh đi.

Nghĩ lại quá khứ xem lại hiện tại, thật sự là chênh lệch quá nhiều.

Từ Sắt Sắt thích gây chuyện cũng giúp anh không ít đã trở thành Lục phu nhân cô vẫn tha thiết ước mơ, tên côn đồ cắc kè Tiết Hà đâu rồi. Anh đã trở thành một ông chủ lớn có trách nhiệm, mà Lục Liên Tiểu anh theo đuổi lúc đó, sau khi trải qua bao đau khổ cuối cùng cũng ở lại bên cạnh anh.

Thời gian Lục Liên Tiểu gọi điện thoại cho Doãn Sắt cũng không lâu, sau đó cô lập tức trở về phòng khách, cười cầm cái túi nhỏ đặt trên ghế sofa lên: “Em phải trở về thành phố S một chuyến, Sắt Sắt nói Thi Sắt sắp chụp ảnh cho trang phục quý sau rồi.”

Hôn một cái lên mặt Tiết Hà, nói hẹn gặp lại với Tiết Hà xong cô lập tức chạy ra cửa đi giày. Khi mở cửa, cô bị Tiết Hà đi theo phía sau cùng ra cửa kéo lại: “Anh và em cùng nhau trở về.”

**

Mười giờ sáng ngày hôm sau, Tiết Hà lái xe đưa Lục Liên Tiểu đến cửa nhà họ Lục.

Lục Liên Tiểu cởi dây an toàn, hỏi Tiết Hà: “Ăn cơm trưa rồi hãy đi nhé?”

Tiết Hà lắc đầu một cái: “Không, gần đây công ty bên này có vài hạng mục cần anh xem một chút, anh sợ ở lại sẽ không kịp thời gian. Cho nên, ngày khác anh sẽ lại đến.”

Tiết Hà nói thì nói như thế, thật ra thì vẫn là sợ đối mặt trực tiếp với Lục Dật Phàm, mỗi lần gặp mặt anh đều cảm thấy có chút lúng túng, Lục Dật Phàm cũng thế, cho nên anh nghĩ rằng cứ phát triển từ từ.

Lục Liên Tiểu cũng không cưỡng ép, đẩy cửa xe ra phát phát tay với anh.

Nhìn Lục Liên Tiểu trở về nhà, Tiết Hà một mình lái xe đi, không vội đến công ty. Đầu tiên anh đi đến chỗ trại giam, bởi vì đột nhiên anh rất muốn gặp cha.

Tiết Hải Đăng đã ở đây hơn một năm, nhìn qua tinh thần cũng không tệ lắm, nói chuyện qua lại với con trai giọng nói vẫn tràn đầy sức mạnh những cũng hơi lo lắng: “Con và con gái nhà họ Lục như thế nào?”

Tiết Hà báo cáo đúng sự thật: “Bác trai và bác gái đều đã đồng ý cho con và cô ấy ở chung một chỗ, về cơ bản thì không có vấn đề gì.”

“Định bao giờ thì kết hôn đây?” Tiết Hải Đăng nhìn con trai, năm nay Tiết Hà đã hai mươi lăm tuổi, mặc dù số tuổi như vậy là cũng còn trẻ, nhưng Tiết Hải Đăng vẫn cảm thấy càng kết hôn sớm càng tốt.

“Sự nghiệp diễn xuất của Liên Tiểu mới bắt đầu, vẫn nên đợi mấy năm nữa đi.”

Chờ thêm một hai năm nữa, anh muốn đợi đến khi Tiết Hải Đăng ra tù rồi mới tiếp tục suy nghĩ vấn đề này.

Những lời này anh không nói ra ngoài nhưng mà tất cả đều biểu lộ hết trên mặt.

Tiết Hải Đăng nhìn ra được dụng ý của con trai, gật đầu một cái.

**

Tháng chín cùng năm, bộ phim đã quay xong. Cuối tháng mười hai, tổ chức lễ công chiếu, phim được chiếu tại các rạp.

Lúc ấy những người đến xem phim ngồi chật kín cả rạp, hết ngày này đến ngày khác, dường như mỗi buổi chiếu phim đều chật kín người.

Người ngoài khen ngợi như nước thủy triều, ngoại trừ tình tiết bóp cổ tay không dứt có hơi bị đảo ngược một chút ra thì mọi người đều khen vai diễn nữ phạm nhân bị bệnh tâm lý của Lục Liên Tiếu không dứt miệng.

Bộ phim điện ảnh “Tâm Kiếp” thành công, khiến Lục Liên Tiếu có được một tấm thiệp hồng, hợp đồng cứ một cái lại tiếp một cái, Hòa Ngu cũng bắt đầu lăng xê Lục Liên Tiếu cật lực, sau một thời gian cô đã trở thành một siêu sao.

“Lục tiểu thư, sau khi chúng tôi xem phim xong, đều rất tò mò rằng làm thế nào mà cô có thể diễn đạt nhân vật Tô Du này hoàn mỹ như thế, xin hỏi cô có thể nói cho chúng tôi biết được không?” Ký giả phỏng vấn hỏi.

Lục Liên Tiếu nhìn vào màn hình, trên người mặc một bộ váy ngắn tới đầu gối màu hồng mà trước đó vài ngày Doãn Sắt đã đưa đến cho cô, thoát nhìn giống một cô gái đơn thuần như nước, thật sự rất khó có thể gắn liền cô và nhân vật nữ sinh u ám trạng thái bất thường trong phim lại với nhau.

“Đạo diễn Vương của bộ phim “tâm kiếp” này nói thật ra thì cũng có thể gọi là tâm kết. Tôi vô cùng thích nhân vật Tô Du này, đầu tiên, trong lòng cô ấy có thật nhiều chuyện, là một người yêu ảo tưởng, bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng có rất nhiều khó có thể gỡ bỏ khúc mắc.”

Cô nói tiếp: “Một sự cố xem ra là ngoài ý muốn lại khiến cho cô bị mọi người hiểu lầm là cô giết chết chị gái mình, cho nên cô trở thành người bị tình nghi ngờ phạm tội giết người trong vụ án như bình thường, nhưng bởi vì cô tận mắt thấy chị mình qua đời cho nên mắc bệnh tâm lý, không thể nào nói sự thật ra khỏi miệng, vì vậy cô gặp được nhân vật nam chính chính là bác sĩ tâm lý của cô.”

“Nếu như mà tôi nói tôi đã từng trải qua một chuyện tương tự như vậy, mọi người có tin hay không?”

Cô nghịch ngợm hỏi lại ký giả, ký giả bị cô cuốn hút cũng cười lắc đầu nói không tin tưởng.

Tiết Hà ngồi dưới sân khấu nhìn bạn gái mình bị mọi người vaay quanh cách đó không xa, trong lòng chắc chắn cũng có chút hài lòng và tự hào.

Lại nghĩ đến việc lúc trước mình băn khoăn lo lắng quả thật là dư thừa, có lẽ có một vài thời điểm đối mặt trực tiếp với vấn đề còn tốt hơn là trốn tránh.

Giống như anh và người nhà họ Lục đã từng phí hết tâm tư không để cho Lục Liên Tiếu nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra bảy năm trước, khiến Lục Liên Tiếu sống mơ mơ hồ hồ trong suốt năm năm, cuối cùng không phải là cũng bị nhớ lại?

Cười lắc lắc đầu, tiếp tục nhìn lên cô gái bên trên sân khấu đang trả lời các câu hỏi.

**

Sau khi đã được vô số người chứng kiến màn cầu hôn, vào hôm sinh nhật hai mươi bảy tuổi hôm đó, Lục Liên Tiếu trở thành cô dâu được chú ý nhất toàn thành phố.

Hôn lễ cả đời chỉ có một lần được tổ chức xa hoa nhất ở khách sạn cao cấp, Tiết Hà khéo léo từ chối tất cả giới truyền thông phỏng vấn tham gia vào hôn lễ, chỉ nói là muốn dành cho Lục Liên Tiếu một kỷ niệm hôn lễ khó quên nhất, không muốn bị bất cứ ai quấy rầy.

Trên thảm đỏ, Lục Liên Tiếu khoác tay Lục Dật Phàm đi về phía anh.

Khúc quân hành kết hôn bắt chợt vang lên trở thành khúc nhạc dễ nghe nhất trên thế giới.

Anh cười dịu dàng, nhìn cô càng ngày càng đến gần, cũng dùng ánh mắt liếc về phía khách mời.

Phù dâu Hùng Lâm và phù rể Thi Dương đang ở cuối thảm đỏ nhìn bọn họ, hình như còn đang lặng lẽ thảo luận chuyện gì đó.

Doãn Sát ngồi bên cạnh Lục Dĩ Trạch xem ra kích động sắp khóc đến nơi, Liên Ngọc Thanh cũng đã lau nước mắt vừa trào ra.

Mà sau khi anh nhìn vào mắt cha Tiết Hải Đăng, ông cười gật đầu với anh một cái, giống như là đang khen ngợi con trai của mình vào thời khắc này có bao nhiêu anh tuấn bất phàm, khiến cho ông kiêu ngạo biết bao.

Khúc nhạc vừa dứt, Lục Liên Tiểu đặt tay vào lòng bàn tay anh đã đưa về phía trước.

Tiết Hà nhìn Lục Liên Tiểu, cô gái mặc áo cưới hoa lệ nhất do Doãn Sát tự mình thiết kế trong khoảng thời gian dài đến nửa năm, đôi mắt cong cong cười với anh.

Lục Dật Phàm rời khỏi thảm đỏ, lập tức đến phần thề ước trong hôn lễ kiểu phương Tây, sau khi người chủ trì nói xong, để mục sư tiếp tục.

Lục Liên Tiểu thừa dịp mục sư đi lên, trong khoảng thời gian ngắn kéo ống tay áo Tiết Hà một cái, hỏi anh một vấn đề: “Tiết Hà, hiện tại có nhiều người yêu thích em như vậy, anh không lo lắng em sẽ bị cướp đi chút nào sao?”

Lo lắng Lục Liên Tiểu bị người khác cướp đi? Hình như chưa từng có.

Bởi vì anh tin chắc rằng trong lòng Lục Liên Tiểu được rất nhiều rất nhiều người yêu thích kia thì ngôi sao long lanh nhất, nhất định là anh – Tiết Hà.

Hơn nữa vĩnh viễn đều như vậy.

.

Lúc này mục sư đã tới trước sân khấu, nhìn đôi vợ chồng mới cưới ở phía dưới đang chuẩn bị trò chuyện ho nhẹ một tiếng.

Tiết Hà vốn đang cười, trên mặt lập tức trở nên nghiêm nghị, nhìn về phía Lục Liên Tiểu sắp trở thành vợ của mình nói.

——“Thân ái, Tiết phu nhân, chỉ cần em không phân tâm là tốt rồi.”

——“Cho nên hiện tại chúng ta. Nên tuyên thệ rồi!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-duoi-den-cung>